NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

Sabrina Jeffries

Öyle bir Geceydi ki

Epsilon

"Lordum. Münasebetsizliğim için beni bağışlayın ama annenizin çok hasta olduğu konusunda sizi bilgilendirmem gerektiğini hissettim. Çok geç olmadan onu görmek istiyorsanız, bir an önce buraya gelmelisiniz. Saygılarımla, Bayan Camilla Stuart."

Devonmont Kontu, Pierce Waverly, hayatını annesine düşman olarak geçirmişti. Ancak Leydi Devonmont'un yeni refakatçisi Bayan Camilla Stuart ona annesinin ciddi bir hastalıkla savaştığını söylediğinde, Pierce'ın eve geri dönmekten başka seçeneği kalmayacaktı.

Eve geldiğinde, bu sevimli dulun onu Noel için annesiyle barıştırmak amacıyla kandırdığını öğrenen Pierce, "şartları" yerine getirilmezse gideceği tehdidine başvurmak zorundaydı.

Bir yandan Camilla'yı baştan çıkarmaya çalışır, diğer yandan da geçmişinin acı hatıralarıyla yüzleşirken, Pierce kendi merhametinin sınırlarını keşfedecek ve aşkın en soğuk kışlarda bile alevlenebileceğini öğrenecekti.

Bu etkileyici, akıcı ve canlı hikâye birçok şaşırtıcı ve göz yaşartıcı konuyu birbirine bağlıyor.
Publishers Weekly

Eşi benzeri olmayan Jeffries'ten harika bir roman daha.
Romantic Times

ISBN 978-9944-82-939-7
9 789944 829397
₺22
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

Önsöz

Nisan 1803

Onu henüz kimse çağırmamıştı.

Devonmont Kontluğu vârisi olan, sekiz yaşındaki Pierce Waverly, üç aydır altmış erkekle birlikte yaşadığı Harrow Yatılı Okulu'nun üst katındaki yatağında oturuyordu.

Bugün Harrow'a geldiğinden beri verilen ilk tatil zamanının başlangıç günüydü; diğer oğlanların çoğu aileleri tarafından çoktan alınmıştı. Pierce'ın valizi de toplanmıştı. Hazırdı.

Peki ya hiç kimse gelmezse? Harrow'da, yatılı okulda yalnız başına mı kalacaktı?

Annesi ve babası geleceklerdi. Elbette geleceklerdi. Niye gelmesinlerdi ki?

Çünkü baban seni hastalıklı ve zayıf biri olarak görüyor. O yüzden seni bu okula yolladılar, seni "katılaştırıp" zorluklara alıştırmak için.

Pierce'ın çenesi titredi. Astımı olması onun suçu de-

ğildi. Babası "züppece" bulsa da, annesinin ona piyano çalmayı öğretmesinden zevk almamak da elinde değildi. Babası onu at binmeye götüreceği zaman saklanmasının sebebi de, babasının onu düzgün at sürmesi konusunda sürekli azarlamasıydı. Pierce buna öylesine öfkelenirdi ki, babasının "küstahça" bulduğu şeyler söyler ve nefes almakta zorlanıp paniklerdi. Sonra da annesinin gelip ona nefes alması için yardım etmesi gerekirdi ve babası bundan nefret ederdi.

Pierce kaşlarını çattı. Evet, babası onu okulda çürümeye terk edebilirdi ama annesi böyle bir şeyi yapmazdı.

Annesi onu muhakkak özlemiş olmalıydı. Ona pek sık mektup yazmamış bile olsa, Pierce bunu biliyordu. O da annesini çok özlemişti. Hem de çok.

Pierce hırıltılı bir şekilde zorlukla soluduğunda annesi ne yapacağını hep bilirdi. Annesi piyano çalmanın züppece olduğunu düşünmez, ayrıca Pierce'ın küstah değil akıllı olduğunu söylerdi. Çok sık göndermediği mektuplarında bile Pierce'ı güldürmeyi başarırdı. Ancak ya onu almaya gelmezse...

Pierce'ın yanaklarından yaşlar süzüldü. Etrafına kaçamak bakışlar fırlattıktan sonra eldivenli sıkılmış yumruğuyla gözyaşlarını sildi.

"Tam bir hanım evladısın, annen ve baban için mi ağlıyorsun?" dedi alaycı bir ses arkasından.

Lanet olsun. Bu onun ezeli düşmanı, Vikont Rathmoor'un vârisi George Manton'dı. Manton, Pierce'tan beş yaş büyüktü. Neredeyse okuldaki herkes Pierce'tan daha büyüktü. Ayrıca hepsi daha iri ve daha güçlüydü.

"Ağlamıyorum," dedi Pierce suratı asık bir şekilde. "Burası biraz tozlu, hepsi bu."

Manton homurdandı. "Sanırım birazdan o 'ataklarından' birini geçireceksin. Bu saçmalığa kandığımı sakın düşünme. Bana da öyle hırıldayıp solumaya başlarsan, nefesini keseceğime emin ol. Sen bir Harrow'lu için yüzkarasısın."

En azından ben o kelimenin hecelerini söyleyebiliyorum. Sen alnına kazınsa dahi kız kelimesini söylemeyi beceremezsin.

Pierce bunu söylemese iyi ederdi. En son aklından geçenleri söylediğinde, Manton onu yerle bir etmişti.

"Eee?" dedi Manton. "Söyleyecek bir şeyin yok mu, salak?"

Yarım akıllı olduğu için, kendisinin yarısı kadar olan çocuklara sataşan iri yarı bir hödüksün.

Pierce bunu da söyleyemezdi tabii. "Görünüşe göre uşağın da burada." Pierce kapıya doğru başıyla işaret etti. "Onu bekletmemelisin."

Manton, Rathmoor uşak elbisesi giymiş, sabırla hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünmeye çalışan uşağa baktı.

"Onu istediğim kadar bekletebilirim. Rathmoor vârisiyim, ne istersem onu yapabilirim."

"Ben de Devonmont vârisiyim, biliyorsun." Pierce göğsünü şişirdi. "Senin baban sadece bir vikont, benimkiyse bir kont."

Manton kısılmış gözleriyle ona baktığında Pierce hazırcevaplığından pişman oldu. Yılanı kışkırtmaması gerektiğini biliyordu ama Manton onu çok kızdırmıştı.

"Senin üzerinde hiçbir işe yaramıyor ama," diye karşılık verdi Manton. "Bir kontun oğlu olmaya layık değilsin. Bu da asil İngiliz soyunu yabancı bir soyla karıştırmanın

sonucu. Baban annene kanmamış olmayı diliyordur her-halde."

"Dilemiyordur!" diye bağırdı Pierce ve ayağa kalktı. Manton'ın gözlerindeki tatmin olmuş pırıltı Pierce'a bu şekilde tepki vermemesi gerektiğini anlatıyordu. Manton kan kokusunu aldığı anda saldırırdı. Ancak Pierce umursamadı. "Annem sadece yarı yarıya yabancı. Büyükbabam Gilchrist bir asilzadeydi!"

"Meteliksiz bir asilzade," diye dalga geçti Manton. "Baban fakir bir baronun kızında ne buldu bilmiyorum ama annenin babanda ne gördüğünü ikimizin de bildiğine eminim: Servet ve bir kontes olma şansı. Fırsatı kaçırmadı tabii, hemen atıldı kadın."

Pierce, Manton'ı sertçe itti. "Annem hakkında konuşmayı kes! Hiçbir şey bilmiyorsun! Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni..."

Manton sesini kesmesine yetecek kadar sert bir şekilde Pierce'ı yumrukladı. Pierce sersemlemiş bir halde Manton'ın vuruşlarından sakınmaya çalışıyordu. Tekrar Manton'ın üzerine atlamadan önce uşak aralarına girdi.

"Gitmemiz gerekli, efendim," dedi uşak gergin bir biçimde. "Müdür geliyor."

Görünüşe göre bu Manton'ı durdurmak için yeterliydi. Pierce'ı durdurmak için de öyle... Pierce dövüşme hırsıyla dolu, nefes nefese bir halde durdu. Başı müdürle derde girerse babası onu asla affetmezdi.

"Şanslısın," dedi Manton. "Döndüğümüz zaman devam edeceğiz."

Uşak Manton'ı odadan çıkarırken "Sabırsızlanıyorum!" dedi Pierce.

Muhtemelen tatil dönüşü bu söylediğine pişman olacaktı ama şimdilik Manton'a karşı çıktığı için memnundu.

O lanet olası serseri, annesi hakkında öyle iğrenç şeyler söylemeye nasıl cüret ederdi? Bunlar doğru değildi! Annesi öyle biri değildi.

Okul müdürü yanında bir uşakla kapıda göründü. "Bay Waverly, kuzeniniz geldiler. Lütfen beni takip edin."

Müdür bundan başka bir açıklama yapmayarak, Pierce'ı kuzenine götürmesi için uşağı arkasında bırakıp hızla uzaklaştı.

Pierce merdivenlerden inip uşağı takip ederken şaşkınlık içerisindeydi. Kuzen mi? Ne kuzeni? Kuzenleri vardı ama Pierce onları hiç görmezdi.

Babasının hiç kardeşi yoktu; zaten büyükannesi öldüğünden beri hiç akrabası kalmamıştı. Süvari birliğinde olan bir amcası vardı ama büyükamca Isaac Waverly hâlâ yurtdışında savaşıyordu.

Annesinin aile bireyleri de birkaç yıl önce ölmüşlerdi ve onun da hiç kardeşi yoktu. Pierce annesinin kuzen çocuğuyla büyükbaba Gilchrist'in cenazesinde karşılaşmıştı ama babası keyifsiz bir şekilde ayrıldığı Waverly aile arazisi olan Montcliff'te o adama karşı soğuk davranmıştı. Babası Pierce'ın annesinin ailesinden pek hoşlanmıyor gibiydi. Bu yüzden buradaki kuzeni anne tarafından olamazdı. Pierce, en az babası kadar yaşlı birini karşısında görene kadar kafası karışmış bir biçimde bu kuzenin kim olabileceğini düşündü. Ah! Büyükamca Isaac'in oğlu. Pierce, Bay Titus Waverly'yle geçen yıl büyükannesinin cenazesinde karşılaştığını hayal meyal hatırladı.

"Annem nerede?" diye sordu Pierce. "Babam nerede?"

Bay Waverly ona nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Arabada açıklayacağım." Sonra da Pierce'ı binanın dışına çıkardı. Bir uşak çoktan Pierce'ın valizini alıp arabanın üstüne koymuş, iplerle bağlıyordu.

Pierce'ın midesine bir kramp girmişti. Bu iyiye işaret değildi. Annesiyle babası onu almaya niye bir akrabalarını göndermişlerdi ki? Kötü bir şey mi olmuştu yoksa?

Arabanın içine yerleşir yerleşmez Bay Waverly konuşmaya başladı. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Bayan Waverly senin için mürdümerikli tart gönderdi."

Pierce mürdümerikli tartı severdi ama önce neler olup bittiğini çözmesi gerekiyordu. "Beni eve götürmek için neden siz geldiniz? Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Bay Waverly'nin gülümsemesi zorakiydi. "Fakat biz Montcliff'e gitmiyoruz."

Bir panik hissi yavaşça Pierce'ın göğüs kafesini ele geçirdi. "O halde nereye gidiyoruz?"

"Waverly Çiftliği'ne." Yetişkinlerin hoşunuza gitmeyecek bir şeye sizi hazırlarken her zaman kullandıkları kararlı ve fazla neşeli sesle konuşmuştu. "Tatilini bizimle geçireceksin. Harika değil mi? Atlarımızı sürerek müthiş zaman geçireceğine söz veriyorum."

Panik duygusu yoğunlaşmıştı. "Bütün ailemin Waverly Çiftliği'ne geleceğini söylüyorsunuz değil mi?"

Kuzeninin gözlerindeki ani yumuşama acıma hissini andırıyordu. "Korkarım hayır. Baban... Tatilinde bizimle kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyor. Annen de aynı fikirde." Bakışları donuklaştı. "Tek bildiğim, her halükârda Waverly Çiftliği'nde Montcliff'tekinden daha iyi zaman geçireceğin."

"Çünkü babam soğuk ve kalpsiz bir adam," diye mırıldandı Pierce.

Tanrım, bunu sesli söylememeliydi, hele ki babasının kuzeninin yanında.

Pierce kendini bir nutuk dinlemek için hazırladı ama Bay Waverly sadece güldü. "Haklısın. Korkarım babanın kont unvanına bu sıfatlar da eşlik ediyor."

Bu açıkyürekli ifade, gönülsüzce de olsa Pierce'ın hayranlığını kazandı. Aklının erdiği zamanlardan bu yana dürüstlüğü tercih ederdi, özellikle de yetişkinlerden. Bu yüzden arkasına yaslandı ve doğru düzgün tanımadığı kuzenini incelemeye başladı.

Titus Waverly, koyu renk saçlı, keskin yüz hatlarına sahip ve kibar görünümlü babasına hiç mi hiç benzemiyordu. Bay Waverly sarışın ve yuvarlak suratlı, kaslı biriydi ve güneşin altında çok vakit geçirmiş gibi sıhhatli bir görünüşü vardı. Pierce şimdi kuzeninin yarış atları yetiştirdiği büyük bir çiftliği olduğunu hatırlamıştı.

Çoğu oğlan çocuğu tatilini böyle bir yerde geçirmeye can atardı ama Pierce'ın astımı onun istekli olmasını engelliyordu. Belki de Manton haklıydı ve Pierce gerçekten de bir hanım evladıydı.

"Yani bütün tatil boyunca siz ve Bayan Waverly ile mi kalacağım?" diye sordu Pierce.

Adam başını salladı. "Benim de küçük bir oğlum var. Roger beş yaşında. Birlikte oynayabilirsiniz."

Pierce kendini homurdanmamak için zor tuttu. Beş, neredeyse bebek sayılacak bir yaştı. "Annem ve babam hiç ziyarete gelmeyecekler mi?" Bu konunun tamamen açıklığa kavuşmasını istiyordu.

"Hayır, delikanlı. Maalesef gelmeyecekler."

Pierce zorlukla yutkundu. Güçlü olmaya çalışıyordu ama ailesini görmemeyi gerçekten beklemiyordu.

Bu çok anlamsızdı. Tabii eğer... "Bunun sebebi evdeyken yaptığım bir şey mi acaba?"

"Kesinlikle hayır! Sadece baban çiftlikte kalmanın senin için daha faydalı olacağını düşünüyor."

"Okuldaki diğerleri gibi olmamı istiyor," dedi Pierce somurtarak. "At binmekte, atışta ve bunun gibi şeyleri yapmakta başarılı olmamı istiyor." Pierce başını kaldırıp kuzenine kararsız bir yüz ifadesiyle baktı. "Babamın sizden yapmanızı istediği şey bu mu? Beni daha sert birine dönüştürmeniz mi?"

Kuzeni gözlerini kırpıştırdı, sonra da bir kahkaha attı. "Annen sözünü sakınmayan biri olduğunu söylemişti."

Evet, muhtemelen Montcliff'ten sürülme sebeplerinden biri de buydu. Belki de bu özelliği yüzünden Waverly Çiftliği'nden de sürülecek ve böylece kuzeni onu evine yollamak zorunda kalacaktı.

"Pekâlâ, atları sevmem, küçük çocuklardan hoşlanmam ve Waverly Çiftliği'ne gitmek istemiyorum."

"Anlıyorum." Bay Waverly ses tonunu yumuşattı. "Bu düzenlemeyi şu anda değiştiremem, o yüzden elindekini en iyi şekilde değerlendirmek zorundasın. Bana neden hoşlandığını söyle. Balık tutmak mı? Kâğıt oynamak mı?"

Pierce kollarını göğsünde bağladı. "Evde olmaktan hoşlanıyorum."

Bay Waverly arkasına yaslanıp onu tartan bir ifadeyle baktı. "Üzgünüm, bunu şu anda yapamazsın."

Pierce çenesindeki kontrol edilemez titremeyle boğuştu. "Çünkü babam benden nefret ediyor."

"Ah, evlat, eminim ki etmiyordur," dedi kuzeni, yüzünde korkunç bir acıma hissiyle.

"Bana gerçeği söyleyebilirsin. Zaten babamın benden nefret ettiğini biliyorum." Pierce'ın tuttuğu yaşları boğazında bir yumru oluşturmuştu, hâlâ onları bastırmaya çalışıyordu. "Ya annem? O da mı beni görmek istemiyor?"

Kendini gülümsemeye zorlamadan önce Bay Waverly'nin gözlerinden bir keder bulutu geçti. "Eminim ki istiyordur. Ama baban şimdi onu gönderemez."

"Babam onu asla gönderemez." Pierce pencereden dışarıya boş bakışlarla baktı, sonra da dalgın bir ses tonuyla ilave etti. "Bazen annemle beraber, başımızı alıp giderek babamın diğer evlerinden birinde yaşayabilmemizi istiyorum." Yüzü aydınlanmıştı, tekrar kuzenine çevirdi bakışlarını. "Mesela Londra'da! Siz gidip ona sorabilirsiniz..."

"Bu asla olmayacak, evlat, o yüzden bu düşünceyi aklından çıkar." Bay Waverly'nin ses tonu oldukça kesindi. "Annenin yeri babanın yanı."

Peki ya oğlu ne olacaktı?

Manton'ın iğrenç sözleri kulaklarında çınladı: *Annenin babanda ne gördüğünü ikimizin de bildiğine eminim. Servet ve bir kontes olma şansı. Fırsatı kaçırmadı tabii, hemen atıldı kadın.*

Bu doğru olamazdı. Yoksa öyle miydi gerçekten?

Kuzeni bunu bilirdi. Annesi ve babasıyla ilgili olup bitenleri biliyor olmalıydı. Hem dostane bir tavrı da vardı. Gerçeği söyleme konusunda güvenilir biriymiş gibi görünüyordu.

"Şey annem... Yani... Babamla parası için mi evlendi?"

"Bunu sana kim söyledi?" dedi kuzeni sertçe.

"Okuldaki çocuklardan biri." Bay Waverly iç geçirdiğinde Pierce zorlukla yutkundu. "Bu doğru, değil mi?"

Bay Waverly, Pierce'ın yanına geçip onun omzunu okşadı. "Doğru ya da değil, bunun annenin senin için ne hissettiğiyle hiçbir ilgisi yok. Hatta annen senin için bana bu mektubu verdi."

Mektubu cebinden çıkarıp uzattığında Pierce'ın göğüskafesindeki baskı biraz hafiflemişti sanki.

Hevesli bir şekilde mührü açıp okumaya başladı:

Gözbebeğim Pierce,

Baban ve ben Waverly Çiftliği'nde kalmanın senin için büyük bir macera olacağını düşünüyoruz ve sen böyle büyük maceralardan hoşlanırsın değil mi? Seni çok özlüyorum ama eminim ki orada çeşitli faydalı şeyler öğreneceksin. Bana yazmayı ve oradaki eğlencenin nasıl olduğunu anlatmayı unutma!

Kuzenlerine karşı uslu bir çocuk ol ve başını dik tut. Bizi gururlandıracağını biliyorum.

Ve hiçbir zaman seni çok ama çok sevdiğimi unutma..

Öpücüklerimle,

Annen.

Pierce'ın içine bir rahatlama duygusu dalga dalga yayıldı. Annesi onu seviyordu! Seviyordu!

Pierce mektubu bir kez daha okudu, bu kez daha fazla dikkat etmişti ve kalbi de biraz burkulmuştu. Bay Waverly ile annesi aynı kararlı, fazla neşeli tona sahipti.

Ve sonra o satır vardı: *Bizi gururlandıracağını biliyorum.*

Pierce içini çekti. Annesi onu seviyordu ama yine de babasının onu uzaklaştırmasına izin vermişti. Peki neden? *Orada çeşitli faydalı şeyler öğreneceksin.* Tıpkı babası gibi annesi de onun sertleşip daha dayanıklı biri olduğunu görmek istiyordu.

Gözleri yaşla doldu ama Pierce acımasızca onları geri itti. Pekâlâ. Artık ağlamak yoktu, artık hanım evladı ya da muhallebi çocuğu gibi davranmak yoktu. Büyüyüp güçlenmesi gerekiyordu, diğer çocuklar gibi ata binmeyi ve dövüşmeyi öğrenecekti.

Çünkü annesinin de babasının da bu gerçekleşene kadar Pierce'ın eve gelmesine müsaade etmeyeceği belliydi.

1

Aralık 1826

Otuz bir yaşındaki Devonmont Kontu Pierce Waverly, Londra'daki evinin çalışma odasındaki masada oturmuş metresini beklerken gelen mektuplarını gözden geçiriyordu. Tek tek bakarken sıradaki mektubun tanıdık bir elden çıktığını fark etti. O anda eşit derecede tanıdık bir sızı ona yıllar öncesinde kalan o mektubu hatırlatarak göğsüne yerleşti.

O zamanlar ne kadar ahmaktı. Büyüyüp güçlenmesine rağmen, babasının her zaman istediği gibi bir oğul olmasına rağmen bir daha hiçbir zaman eve dönmesine izin verilmemişti.

Bütün tatillerini —Noel, Paskalya ve yaz— Waverly Çiftliği'nde geçirmişti.

Titus Waverly ile karısı beklenmedik bir tekne kazasında hayatlarını kaybettiklerinde Pierce on üç yaşındaydı. Titus'un babası, General Isaac Waverly, savaştan Waverly

Çiftliği'ni ve Titus'un yetim çocuğunu devralmak üzere geri dönmüştü.

Pierce anne-babasından beş yıl boyunca tek bir mektup bile almamasına rağmen hâlâ en evine gönderileceğini düşünmüştü ama hayır. Titus onun ailesiyle her nasıl bir düzenleme yaptıysa bu düzen büyükamcasıyla da devam etmişti ve general vekil ebeveyn rolünü üstlenmişti.

Her şeye rağmen Pierce'ın gerçeği ancak on sekiz yaşındayken ne annesi ne de babası Harrow'daki mezuniyetine gelince kabullenmişti. Sırf babası ondan nefret etmiyor, annesi de ona ihtiyaç duymuyordu. Onun varlığına ancak okula ve akrabaların yanına sepetlenecek yaşa gelene kadar katlandığı ortadaydı. Sonra da Pierce'la işinin bittiğine karar vermişti. Oğluna ilgi gösteremeyecek derecede eşinin nüfuzu ve zenginliğinin keyfini çıkartmakla meşguldü.

Acı bir süreliğine öfkeye dönüşmüştü. Pierce yirmi bir yaşına gelip reşit olduğunda ikisiyle de yüzleşmeye gitmişti. . .

Hayır, o fiyaskoyu hatırlamaya şimdi bile dayanamıyordu. Böylesine keskin bir biçimde ona yönelen reddedişin Pierce'ta yarattığı aşağılanma hissi ona hâlâ acı vermeye devam ediyordu. Pierce eninde sonunda bu ıstırabı susturacak ve belki de sonunda huzur bulabilecekti.

Tabii annesi ona izin verirse... Pierce bakışlarını mektuba indirip yumruklarını sıktı. Hayır, annesi buna izin vermeyecekti. Pierce'ın çocukluğunu mahvetmişti ve şimdi babası ölüp her şey Pierce'a miras kalınca, annesi de ilişkilerini yoluna koyacağını zannediyordu.

İki yıl önceki cenazeden beri annesi bunun için uğraşıyordu. Annesi ona "eve" dönüşünden söz açtığında Pierce

buna izin vermesi için neden babasının ölmesi gerektiğini sormuştu. Pierce annesinden bir kurt masalı teranesi duymayı beklemişti ama kadın sadece geçmişin geçmişte kaldığını söylemişti. Onunla her şey yeniden başlamak istiyordu.

Pierce burnundan solumuştu. Annesi tabii ki bunu istiyordu. Kendisine kalanların dışında eşinin parasının daha fazlasını elinin altında tutmasının tek yolu Pierce'la iyi geçinmekti.

Pierce'ın umurunda değildi. Annesi Pierce'ın hayatına tekrar girmeye karar vermiş olabilirdi ama Pierce artık evlat rolünü oynamak istemiyordu. Asla yanında olmayan bir annenin hasretini çektiği küçük bir çocuk olarak ejderhalarla boğuştuğu o yıllar kalbini taşlaştırmıştı. Ve babasının ölümünden bu yana kalbi bir gıdım bile yumuşamamıştı.

Annesinin mektuplarından birini gördüğü her sefer dışında...

Ağzından çıkacak acı bir küfrü bastırarak, açılmamış olan bu mektubu sekreteri Bay Boyd'a fırlattı. Daha küçük bir çocukken annesinin ona yazdığı son mektuptan öğrendiği tek ders kelimelerin hiçbir şey ifade etmediğiydi. Hiçbir şey hem de! Özellikle *sevgi* sadece bir kelimeden ibaretti. Pierce "Bunu da diğerlerinin arasına koy," dedi Boyd'a.

"Elbette, lordum." Boyd'un sesinde ne bir ayıplama iması ne de sitem vardı. İyi adamdı şu Boyd. Neyi yapıp yapmaması gerektiğini bilecek kadar da akıllı bir adam.

Fakat Pierce her zaman olduğu gibi yine de aynı suçluluk duygusunu hissediyordu.

Lanet olsun, annesinin ona asla doğru olanı yapmamasına rağmen Pierce annesi için doğru olan neyse onu yap-

mıştı. Babasından annesine kalan miras tamamen onun kontrolü altındaydı. Pierce istese onu bu mirastan mahrum edebilirdi —başkası olsa bunu kesinlikle yapardı— ama Pierce bunun yerine annesini bir dolu hizmetçi ve onu rahat ettirmeye yetecek cep harçlığıyla babasından ona kalan mülke yerleştirmişti. Evet, belki annesine verdiği para aşırı lüks içinde yaşaması için yeterli değildi —Pierce bunu yapmayı kendine yedirememişti— fakat annesinin onu ihmal etmekle suçlayamamasına yetecek bir miktardı.

Hatta annesi için, herkesin dediğine göre işinde mükemmel olan bir refakatçi bile tutmuştu. Gerçi o yorulmak bilmez Bayan Camilla Stuart'ı iş başında, annesinin yanındayken hiç görmediği için bunu kendisi bizzat şahit olmamıştı. Zaten Pierce annesini hiçbir şekilde görmüyor, sadece uzaktan emirler veriyordu. Annesi Montcliff'te, Pierce'ın Hertfordshire'daki mülkünde kendisi olmadığı zamanlarda istediği şekilde gelip kalmakta serbestti ama araziyle ilgili işleri yapmak üzere Pierce'ın bulunduğu zamanlarda eşinden kendisine kalan evde yaşamak zorundaydı. Şimdiye kadar annesi bu anlaşmaya uymuştu.

Fakat yine de mektuplar babasının ölümünden bu yana haftada bir kez gelmeye devam etmişti. İki yılın mektupları artık taşmakta olan bir kutunun içinde yığılı haldeydi. Hiçbiri açılmamıştı. Annesi onun küçükken yazdıklarına tek bir kez bile cevap yazmamışken Pierce neden onun yazdıklarını okusundu ki? Ayrıca hepsi de artık ipleri Pierce elinde tuttuğu için ondan daha fazla para isteyen rica ve sızlanmalarla doluydu muhtemelen. Lanet olsun, Pierce bunlara boyun eğmeyecekti.

"Lordum, Bayan Swanton geldiler," dedi uşağı kapının eşiğinden.

Bu kelimeler Pierce'ı daldığı yoğun düşüncelerden kopardı. "İçeri gönderebilirsin."

Boyd, Pierce'ın çalışma masasına bir evrak bıraktı ve Bayan Swanton'ın yanından geçerek dışarıya çıktı. Kapı, Pierce'ı şimdiki metresiyle baş başa bırakıp Boyd'un arkasından kapandı.

Sarışın, mavi gözlü Eugenia Swanton güzel bir hanımefendinin zarif yüz hatlarına ve çekici bir fahişenin zarif bedenine sahipti. Bu birleşim onu, Spitalfields'dan çıkma paçavralar içindeki bir kız olarak hayata alçakgönüllü bir başlangıç yapmış olmasına rağmen, Londra'daki en gözde kadınlardan biri haline getirmişti.

Pierce onu üç yıl önce bulduğunda oldukça başarılı bir iş başarmıştı çünkü Swanton için dükler ve prensler rekabet ediyorlardı. Fakat bu zafer son aylarda solmaya başlamıştı. Swanton bile Pierce'ın huzursuzluğuna çare olamamıştı.

Ve şimdi Swanton, belli ki Pierce'ın şık akşam kıyafetini yüzündeki gülümsemesinin gösterdiği kadarıyla beğeni içinde, tecrübeli gözleriyle değerlendiriyordu. Yavaşça, şehvetli bir biçimde, Pierce'ın dilediği her şeyi yapmaya istekli olduğunu gösteren bir hareketle eldivenlerini çıkardı. Geçen sene bu hareket, Pierce'ın onu çalışma masasına dayayıp ondan en arzulu şekilde faydalanmasını sağlardı.

Bu geceyse sadece buz gibi durmasına neden oldu.

Swanton, Pierce'ın diğer metreslerinden daha uzun süre kendisinden etkilenmesine neden olan yumuşak, görgülü sesiyle "Beni çağırmışsınız, lordum?" dedi. Swanton keskin zekâya sahip biri olmak da dahil pek çok çekici özelliğe sahipti.

Yine de...

Pierce kendini gelmesi muhakkak olan teatral gösteriye hazırlayarak yerinden doğruldu ve çalışma masasının etrafından dolanıp Swanton'ın hafifçe renklendirilmiş dudağına bir öpücük kondurmak için ona doğru ilerledi.

"Otur lütfen, Eugenia," diye mırıldandı, sandalyelerden birini işaret ederek.

Swanton yerinden kıpırdamadı, sonra da özenli bir şekilde düzeltilmiş olan kaşlarından birini yukarıya kaldırdı. "Gerek yok. Kovulmamı pekâlâ ayakta da dinleyebilirim."

Pierce bir küfür mırıldandı. "Bunu nasıl..."

"Aptal biri olmadığımı biliyorsun," dedi Swanton sözcüklerin üzerine basarak. "Bulunduğum yere bir erkeğin ilgisini kaybetmeye başladığının farkında olmaksızın gelmedim."

Swanton'ın yüz ifadesinde hayal kırıklığı seziliyordu ama Pierce'ı şaşırtan bir şekilde sorun çıkaracak bir hava yoktu. Pierce ayrılık süresince metreslerinin öfke krizleriyle karşılaşmaya alışkındı. Eugenia'ya olan saygısı bir nebze arttı. "Pekâlâ." Çalışma masasının üzerinde duran evrakı aldı ve ona uzattı.

Swanton kâğıdı bir iş kadını edasıyla gözden geçirdi ve son sayfaya geldiğinde gözleri şaşkınlıktan büyüdü. "Çok cömertsiniz, lordum."

"Bana çok iyi hizmet ettin," dedi Pierce sabırsız bir omuz silkmeyle. "Neden cömert olmayayım ki?"

"Öyle." Swanton evrakı çantasına yerleştirdi. "Teşekkür ederim o zaman."

Pierce, bu ayrılma kararını Swanton'ın sorunsuz bir şekilde karşılamasından memnun bir halde onun için kapıyı açmaya gitti. "Seninle iş yapmak zevkti, Eugenia."

Bu sözler Swanton'ın duraksamasına neden oldu. Pierce'a onu huzursuz eden bir ifadeyle baktı. "Sizin sorununuz da bu, lordum. Birlikteliğimiz her zaman işlerinizden biri oldu. Mahrem bir iş elbette ama yine de sadece bir işti.... Ancak soğuk bir kış gecesinde iş insanın vücudunu sıcak tutmaya yetmez."

"Tersine," dedi Pierce zayıf bir gülümsemeyle. "İnanıyorum ki seni sıcak tutma konusunda son derece başarılı oldum."

"Ben sizden bahsediyorum, kendimden değil." Swanton bir metresin tecrübeli adımlarıyla Pierce'a yaklaştı. "Sizi severim, lordum, o yüzden bir tavsiyede bulunmama izin verin. Aramızdaki çekimin benden sıkıldığınız için bittiğine inanıyorsunuz. Fakat ben yatağınızı paylaşacak diğer kadının da benimle eşit derecede sizi ısıtmakta başarısız olacağını düşünüyorum... Tabii bir iş anlaşmasından öte bir şey sunmazsa..."

Pierce öfkelenmişti. "Bana evlenmemi mi söylüyorsun?"

Eugenia eldivenlerini giydi. "Size kalp dediğiniz o boş odaya birininin girmesine izin vermenizi tavsiye ediyorum. O kişiyi ister metresiniz, ister eşiniz yapın. Bir erkeğin yatağı, o erkeğin kasıkları haricinde yanan bir şeyleri varsa daha sıcak olur."

Pierce içinde yükselen küfrü bastırdı. Pek de kolay gitmiyordu bu ayrılık işi. "Bu kadar romantik olduğunu hiç tahmin etmezdim."

"Ben mi? Asla." Swanton elindeki çantaya hafifçe dokundu. "Bu yeterince romantik. Zaten böyle bir tavsiyede bulunabilmemin nedeni de tam olarak bu. Tanıştığımızda

ikimizin de sırf zevk için yaşayan, duygusal bağlara ihtiyaç duymayan tiplerden olduğumuzu düşünmüştüm." Swanton'ın sesi yumuşadı. "Fakat hakkınızda yanılmışım. Kesinlikle böyle biri değilsiniz. Sadece henüz bunu fark etmediniz."

Sonra bir gülümseme ve eteğinin hışırtısıyla kapıdan çıktı.

Pierce onun ardından acı bir ifadeyle bakakaldı. Kederli bir şekilde Swanton'ın sözlerinin doğruluğunu fark etmişti. Neyin sahte olduğunu, hayatı görmüş bir kadından daha iyi kimse anlayamazdı.

Pierce'ın masum kızlarıyla konuştuğunu gören anneler panik olabilir veya hayatıyla ilgili maceralar, Waverly kuzenlerine eğlenmek için haberleri kestirecek kadar gazetelere düşebilirdi ama Pierce'ın görünüşteki bu amaçsız zevk alma çabalarının aslında keyif peşinde koşmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bu sadece elindeki tek silahı —aile itibarını— onu yıllar önce terk eden ailesini utandırmak için kullanmasıyla ilgiliydi.

Pierce çalışma odasından çıkıp babasına meydan okumasının simgesi olan piyanosunu yerleştirdiği salona geçti. Bir asi ve hovarda olarak bilindiği gün içinde kimsenin görmediği karanlık duygularını kusmasını sağlayan Bach'tan karamsar bir parça çalmaya başladı.

En azından babasının ölümüne kadar durum böyleydi. O zamandan beri asilikleri giderek daha fazla anlamını yitirmişti. Ölüm döşeğindeyken barışmamışlardı ama babasının onu yasal mirasından mahrum etmek gibi bir girişimi de olmamıştı. Ayrıca onu neden terk ettiğine dair bir açıklama da sunmamıştı. Hiçbir şeyin bir anlamı yoktu.

Olanları bir mantığa oturtmak istediği gerçeği bile Pierce'ı rahatsız ediyordu. Yaşananları anlamaya çalışmaktan yorulmuştu. Önemli olan tek şey, sonunda zaferi kazanmış olmasıydı. Servetten yararlanabilecek kadar gençken bütün o topraklara sahip olmuştu. Bu, umut edebileceğinin en fazlasıydı.

Elbette artık bir kont olduğu için insanlar onun hayatını değiştirmesini bekliyorlardı. Evlenmesini. Ancak bunu nasıl yapabilirdi ki? Bir erkek evlendiği zaman eşinin ve çocuklarının kaprislerine dayanmak zorunda kalırdı. Pierce zaten anne ve babasının hevesle kaprisleri karşısında acı çekerek büyümüştü; bir hapishaneden çıkıp diğerine girecek değildi.

Piyanonun tuşlarına hızla vurdu. Şimdilik her şey aynı kalacaktı. Bu akşam yeni bir metres edinmek için operaya gidecekti ve hayat daha önce olduğu gibi akacaktı. Elbette hissettiği huzursuzluk günün birinde son bulacaktı.

Piyanonun başından kalkarak salondan çıktığında Boyd'un yüzünde sert bir kararlılık ifadesiyle ona doğru geldiğini gördü.

"Sizin için bir özel ulak geldi, lordum, Montcliff'ten."

Pierce gerildi. Malikânesinin idarecisi, Miles Fowler asla ulak yollamazdı, bu önemli bir şey olsa gerekti.

Fakat Boyd'un uzattığı mektubun Fowler'dan değil, annesinin refakatçisinden geldiğini görünce şaşırdı. Bayan Stuart işe alındığından bu yana, altı aydır Pierce'a hiç yazmadığı için özel bir ulakla mesaj yollaması onu telaşlandırmıştı.

Pierce'ın kalbi mektubu okumak için yırtarak açarken hızla çarpıyordu.

Lordum,

Münasebetsizliğim için beni bağışlayın ama annenizin çok hasta olduğu konusunda sizi bilgilendirmem gerektiğini hissettim. Çok geç olmadan onu görmek istiyorsanız bir an önce buraya gelmelisiniz.

Saygılarımla,

Bayan Camilla Stuart

Bu kısa ve öz mesaj Pierce'ı ürpertmişti. Fowles tarafından yağdırılan övgüler bir yana, Bayan Stuart hakkındaki tavsiye mektuplarına ve referanslarına dayanarak, Pierce bu dul kadının evle ilgili herhangi bir durumu idare edemediğini kabulleneceğine dişini kırmayı tercih edecek tipte boyun eğmez, pratik ve dobra biri olduğu izlenimini edinmişti. Bayan Stuart şüphesiz dramatik açıklamalara başvuracak biri değildi, o yüzden de eğer çok hasta olduğunu söylüyorsa annesi gerçekten ölümün pençesinde olmalıydı. Ve Pierce aralarında ne geçmiş olursa olsun böyle acil bir çağrıyı görmezden gelemezdi.

"Boyd, çantalarımı hazırlayıp Montcliff'teki malikâneye gönder. Hemen gitmem gerekiyor."

"Her şey yolunda mı, lordum?" diye sordu Boyd.

"Zannetmiyorum. Görünüşe göre annem rahatsızlanmış. Olayı anlar anlamaz sana durumu bildireceğim."

"Amcanıza ne söyleyeyim?"

Lanet olsun. Waverlyler birkaç gün içerisinde onu bekliyorlardı, Pierce hâlâ tatillerinin çoğunu onlarla birlikte geçiriyordu.

"Isaac Amca'ya Noel'de orada olmak için elimden geleni yapacağımı söyle ama şu an için herhangi bir şeye söz veremiyorum."

"Pekâlâ, lordum."

Pierce'a göre Waverlyler —büyükamcası ve kuzeni Virginia— onun gerçek ailesiydi. Annesi ise sadece onu dünyaya getiren kadındı.

Onu yaşarken terk ettiği gibi, Pierce'ın da annesini ölürken terk etmesi gerekirdi aslında. Yine de akrabalarına yollayana kadar bakıp büyüttüğü ilk çocukluk yıllarını ona borçluydu. Hâlâ onu dünyaya getirdiği için annesine borçluydu. O yüzden de görevini yapacaktı.

Ama daha fazlasını değil. Annesi Pierce'ın sevgisini talep etme hakkını uzun yıllar önce kaybetmişti.

2

Montcliff arazisindeki, Leydi Devonmont'a miras kalan evin sıcak salonunda Camilla altı yaşındaki oğlu Jasper'a kaçamak bakışlar atarken bir yandan da elindeki eteği onarıyordu. Oğlu, masmavi gözleriyle Leydi Devonmont'un kucağında oturmuş ona masal okunmasını bekliyordu.

"Ne okuyalım?" diye sordu Leydi Devonmont. "*Kül-kedisi* mi?"

"O masal çok saçma," dedi Jasper ciddiyetsizlikle. "Prensler hizmetçi kızlarla evlenmezler."

Camilla burnunun ucunda duran gözlüğünü iterken gülümsemesini bastırdı. Leydi Devonmont'ın rahmetli annesi bir Alman olduğu için Alman masallarına karşı ilgisi vardı ama Jasper'ın böyle bir eğilimi yoktu. Tabii ki bu onun yaşındaki bir oğlan çocuğu için hiç de şaşırtıcı bir şey değildi.

"Neden bir prens hizmetçiyle evlenmesin ki?" diye sordu Leydi Devonmont.

"Bir prensesle evlenmek zorunda. Bu bir kural. Herkes bunu bilir. Ben hiç prensle evlenen bir hizmetçi görmedim."

Hanımefendisi, Camilla'ya üzüntülü bir bakış fırlattı. "Belli ki hizmetçilerin yanında fazla vakit geçiriyor."

"Amcasının yanında olmasından iyidir," dedi Camilla yumuşak bir ses tonuyla.

Camilla'nın kocası Kenneth, beklenmedik bir şekilde ölüp onu ve Jasper'ı muhtaç bir halde bırakıp gittiğinde Camilla'nın çalışmaktan başka çaresi kalmamıştı. Fakat çoğu işveren etrafta annesinin dikkatini dağıtacak bir çocuk olması fikrine sıcak bakmıyordu. Bu yüzden de Kontes'in yanına gelene kadar Camilla oğlunu, üç çocuğu ve asık suratlı bir eşi olan kocasının İskoçyalı iç karartıcı ağabeyinin yanına bırakmak zorunda kalmıştı.

Fakat Leydi Devonmont'un hizmetçiler vasıtasıyla Jasper'dan haberi olduğunda Camilla'ya çocuğu buraya onlarla birlikte yaşaması için getirmesi konusunda ısrar etmişti. Sırf bu iyiliğinden ötürü bile Camilla hanımefendilerine tapıyordu. Elbette ki ne Kont'un ne de malikânenin idarecisinin Jasper'dan haberi vardı. Ne de bundan sonra olması gerekiyordu! Onu işe alan Bay Fowler bu konuda oldukça hoşgörüsüzdü, bu ültimatomun doğrudan Kont'tan geldiğini söylemişti. Bu yüzden o ve Leydi Devonmont, Jasper'ın varlığını bir sır olarak saklamaya karar vermişlerdi.

"Noel hakkındaki şiiri tekrar okusana," dedi Jasper. "Onu çok seviyorum."

Kontes'in Amerikalı kuzeni ona Amerika'da çok meşhur olmuş "Noel Babanın Ziyareti"* isimli, gazeteden kesilmiş bir şiiri göndermişti. Camilla bu şiiri ilk üç sefer

* **A Visit from St. Nicholas**: Amerikalı akademisyen ve öğretmen Clement Clarke Moore tarafından 1822 yılında yazıldığı kabul edilen şiir ve balad. Halk arasında daha çok şiirin ilk dizesi olan "Noel'den önceki geceydi" [Twas the Night Before Christmas] adıyla bilinir. –ç.n.

duyuşunda çok hoş olduğunu düşünmüş ama şiirin sihri on beşinci okumadan sonra artık azalmaya başlamıştı.

Leydi Devonmont güldü. "Daha ondan sıkılmadın mı, çocuk?"

"Rengeyiğinden bahsedilmesinden hoşlanıyorum. Gelecek haftaki Stocking Pelham fuarında rengeyiği de olacak mı? Bir rengeyiği görmeyi çok istiyorum." Çocuk, Kontes'e doğru kurnaz bir ifadeyle başını kaldırdı. "Annem gidemeyeceğimizi söylüyor ama ben gerçekten gitmeyi çok istiyorum."

Camilla gerilmişti. "Jasper, bunu yapmama..."

"Elbette gidebiliriz," diye araya girdi Leydi Devonmont. "Gitmemiz de gerekli zaten. Oradaki bir tezgâhtan ben sorumluyum."

"Affedersiniz, leydim," dedi Camilla, "fakat Bay Fowler'ın yanı başında Jasper'la beraber görülme riskini göze alamayız."

Kontes iç geçirdi. "Ah, bunu düşünmemiştim. Sanırım bu pek akıllıca olmaz." Sesinde üzüntülü bir ton vardı. "Yine de çok yazık. Jasper'dan sadece birazcık daha büyükken oraya oğlumu da götürürdüm."

"Ve şimdi o iyi bir kont oldu," dedi Jasper.

"Evet, iyi bir kont oldu," diye tekrarladı Leydi Devonmont.

Camilla tepki vermemeye uğraşırken neredeyse eline iğneyi batıracaktı. "İyi kontlar" annelerini terk etmezlerdi. Yine de muhtemelen Kont'a o yanıltıcı mektubu göndermemesi gerekiyordu. Fakat bir şeyler yapması lazımdı. Nasıl olur da annesini Noel'de ziyaret etmeyi planlamazdı? Bu akıl almaz bir şeydi.

Zaten Kont'un bu çağrıyı görmezden geleceği çok açıktı. Bay Fowler, Kont'u malın mülkün idaresi konusunda övüyordu ama görünürde sahip olduğu tek meziyeti buydu. Hem zaten kendi malını ihmal eden bir adam aptal sayılırdı ve belli ki Kont aptal biri de değildi. Fakat Londra dedikodularına göre bu adam zamanını haz peşinde amaçsızca koşmakla geçiren bencil biriydi. Gelmezse en azından şimdiye kadar onun hakkında duyduklarının doğruluğu kanıtlanmış olacaktı: Kont zeki biriydi ama bir kalbi yoktu.

Daha sonra Camilla hanımefendilerine yaptığı şeyi itiraf edebilir ve Kontes de kesinlikle oğlunun her gün özlemini çekmeye değmeyecek bir adam olduğunu kabullenebilirdi.

Ancak eğer çıkıp gelirse...

Camilla yutkundu. Bunu Kont gelirse düşünecekti.

"Zaten fuarda rengeyiği olacağını da zannetmiyorum," dedi Leydi Devonmont, Jasper'ın asi kızıl-kahve buklelerini okşarken. "Sadece bir sürü sıkıcı sığır ve at."

"Peki ya Noel Baba? O orada olacak mı?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Camilla gülerek.

"Sen Noel Baba'nın kim olduğunu biliyor musun ki?" diye sordu Kontes.

"Göbeği 'bir kâse dolusu jöle' gibi sallanan," dedi Jasper ve okşanmaktan sıkılarak Kontes'in kucağından kayıp aşağıya indi, "'neşeli ve yaşlı bir elf'. Bacadan girer. Sizce bizim bacamızdan da içeriye girer mi?"

"Belki," dedi Kontes. "Kuzenim bana Amerikalıların Noel Baba'nın, Noel arifesinde hediyeler getirdiğine inandığını söylüyor."

Jasper gözlerini kocaman açarak ona şaşkınlıkla baktı. "Bana da hediye getirecek mi?"

"Eminim ki getirecektir." dedi Kontes ve oğlanın omzunun üzerinden Camilla'ya ışıldayan gözlerle baktı. "Neden sadece Amerikalı çocuklara hediye getirsin ki?"

Camilla gülümsemesini bastırdı. Leydi Devonmont Jasper'ı kural tanımaz bir biçimde şımartıyor ve onun bütün çılgın düşlerini cesaretlendiriyordu ama Camilla bunu umursamıyordu. Oğlunun kendisininkinden daha iyi bir çocukluğu olsun istiyordu. St. Joseph Yetimhanesi'nde hiç hediyeler olmazdı. Noel Baba hakkında hayal kurulacak hikâyeler de olmazdı. Sadece itaatsizlik ettiklerinde başları derde girince çocuklara yönelik ahlaki hikâyeler ve İncil okumaları olurdu. Belki de bir yetişkin olarak itaat etmemeye yönelik bu kadar inatçı bir eğilimi olmasının nedeni de buydu.

Aniden aşağıdan büyük bir gürültü yükseldi. Bağrışlar, koşuşan hizmetçiler ve arabacıların sesleri duyuluyordu.

"Tanrım, neler oluyor?" dedi Leydi Devonmont.

Kâhya kadın Bayan Beasley, alışılmadık bir panik içerisinde koşarak odaya daldı. "Özür dilerim leydim fakat Lord Hazretleri birkaç dakika içinde burada olacağını bildirmesi için bir adam yolladı!"

Leydi Devonmont gerildi. "Bunun bizi neden etkileyeceğini anlamıyorum. Her zaman olduğu gibi Montcliff Malikânesi'nde kalacağına eminim."

"Hayır, leydim, burada! Buraya geliyor, sizin evinize. Bizden kırmızı odayı ve diğer her şeyi hazırlamamızı istedi!"

"Tanrım!" Kontes ayağa fırladı. "Fakat ben doğru düz-

gün bir kılıkta değilim ki... Korkunç görünüyorum!" Kontes, Camilla'ya öyle neşeli bir ifadeyle baktı ki bu onun kalbinin sızlamasına neden oldu. "Oğlum beni ziyarete geliyor, tatlım!"

Kontes yatak odasına gitmek üzere kapıya doğru yöneldi. "En azından elbisemi değiştirmeliyim. Saçımı da taramalıyım belki." Hizmetçisine seslenerek odasına koştu.

Bayan Beasley koridora çıkmak için kapıya doğru ilerledi fakat Camilla onu durdurdu. "Lütfen, madam, Jasper'ı yukarı Maisie'ye götürebilir misiniz?"

Kâhya kadın evet anlamında başını salladı. "Ah, evet, elbette. Çocuğu unutmuşum." Hızlı bir el hareketi yaptı çocuğa. "Gel oğlum. Günün geri kalanını Maisie ile birlikte geçirmelisin, duyuyor musun?"

Leydi Devonmont, Camilla'nın meşgul olduğu zamanlarda Jasper'la ilgilenmesi için bir hizmetçi tutmuştu. Maisie, on yedi yaşlarında, tatlı bir İskoç kızdı, aynı zamanda Camilla'nın da bir tür şahsi hizmetçisi olarak ona hizmet ediyordu.

Jasper, Maisie'yi seviyor olmasına rağmen şu anda bu toprakların sahibinin eve gelmiş olmasını çok daha heyecan verici bulduğu barizdi.

"Ben de Kont'u görmek istiyorum!" diye itiraz etti Jasper.

Camilla, Bayan Beasley'nin sabırsızlandığının farkında olarak dizlerinin üzerine çöküp oğlunun ellerini tuttu. "Dinle, tatlım. Sana Kont'un ufak çocukların ayak altında olmalarıyla ilgili ne düşündüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Jasper zorlukla yutkunarak başını salladı. "Ama sadece onu görmek..."

"Göremezsin. Burada benimle ve hanımefendileriyle kalmak ve amcanın yanına geri gönderilmek istemiyorsan sana söyleneni yapmalısın. Bayan Beasley ile git. Bu gece üzerini örtmeye geldiğimde seni göreceğim, tamam mı?"

Jasper bakışları yerde olmasına rağmen çenesini büyük bir adam gibi dik tutup "Evet, anne," diye mırıldandı.

Sonra da Bayan Beasley'nin elini tutup kendisini odadan çıkarmasına izin verdi.

Camilla ancak onların ayak sesleri artık koridorda duyulmaz olunca rahat bir nefes alabildi. Lord Hazretleri'nin hem annesi hem de Jasper'la ilgili aldatmacasını öğrenmesi hiç iyi olmazdı.

Tanrım, ne kadar da çabuk gelmişti. Kont annesinin mektuplarına hiç cevap vermediğinden Camilla onun mesajını okumasının da biraz vakit alacağını zannetmişti. Hatta okuduğunda bile bunu umursamayabilirdi.

Belli ki son derece talihsiz bir varsayımda bulunmuştu.

Peki ama Kontes'i ellinci yaş gününün akşamında bir köşeye çekilmiş hıçkırarak ağlarken gördüğünde ne yapması gerekiyordu? Leydi Devonmont bütün günü oğlunun yokluğuyla ilgili hissettiklerini saklayarak geçirmişti ama yalnız kalır kalmaz daha fazla rol yapmayı sürdürememişti.

Camilla, onu teselli etmeye çalışırken, Kont'un Noel için muhakkak geleceğini söylemiş, Kontes ise bunu ihtimal dışı görmüştü. Oğlunu uzun yıllardır Noel'de görmediğini itiraf etmişti. Sonra da bunun için suçlanması gereken tek kişinin kendisi olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı fakat bunu duymamıştı bile.

Kendi annesini Noel'de görmemek mi? Bunu nasıl

yapardı? Camilla'nın büyürken bir ailesi olmamıştı ama işlerin nasıl olması gerektiğini bilirdi. Anne ve babalar çocuklarını sever, onları desteklerlerdi. Karşılığında çocuklar da aynı şeyi, yetişkin bile olsalar, anne ve babaları için yaparlardı. Nasıl bir adam düşüncesizce annesinin sevgisini ayaklar altına alırdı?

Belli ki, onu yetiştiren kadına neler borçlu olduğunun hatırlatılmasına ihtiyaç duyan bir adam. Bu yüzden de Camilla sonuçlarını hiç düşünmeden mektubunu yollamıştı. Ortaya çıkabilecek sonuçları ancak şimdi düşünüyordu. Kont bu aldatmacasından ötürü pekâlâ onu işten çıkarabilirdi. Aslında bu tamamen bir aldatmaca sayılmazdı — Kont'un annesi gerçekten de kendini kötü hissediyordu ve bu kesinlikle Kont'un yokluğundan dolayıydı. Bu yüzden de öyle görünüyor ki....

"Sen de kimsin?"

Camilla irkilerek arkasını döndüğünde iyi giyimli bir beyefendinin kapının eşiğinde durmakta olduğunu gördü. Tanrı yardımcısı olsun! Kont gelmişti.

Camilla reverans yaptı. "Ben Bayan Stuart, lordum. Şey, sanırım siz de..."

"Evet, evet, elbette," dedi Kont sabırsızca. "Sizin patronunuzum." Odaya girerken Camilla'yı gözlerini kısarak incelemeye başladı. "Ve siz madam, pek de beklediğim gibi değilsiniz."

Kont da Camilla'nın beklediği gibi değildi. Annesi ondan hep çelimsiz ve zayıf bünyeli astımlı bir çocuk olarak bahsetmişti. O yüzden Camilla, Kont'u, abartılı tavırları ve şık elbiseleri içerisinde, devamlı burnuna bastırdığı parfümlü bir mendili olan şık bir züppe olarak hayal etmişti.

Şık olabilirdi ama züppe değildi. Devonmont Kontu aslında etkileyici bir adamdı. Camilla bir kere Montcliff Malikânesi'nde Kont'un babasının portresini görmüş ve birbirlerine oldukça benzediklerini fark etmişti. İkisi de ince ve uzun boyluydu. Kızıl kahve gözlere ve ondan bir ton daha koyu olan saçlara sahiplerdi. İkisinde de aynı delici bakış vardı.

Şu anki Kont daha az resmi bir şekilde giyiniyordu ama giydikleri ona daha çok yakışıyordu. Mükemmel bir ustalıkla dikilmiş kahverengi kaşmirden bir redingot geniş omuzlarının üzerinden kayarken devetüyü rengindeki pantolonu ve çizgili yeleği uyumlu bir birleşimi yaratıyordu. Kar beyazı boyunbağı güçlü çene hattını vurguluyordu ve kaşlarını çattığında alnı küçük bir çocuğu ürkütecek kadar korkutucu oluyordu. Sınırını aşan herhangi bir refakatçinin üzerindeki etkilerini söylemeye bile gerek yoktu.

"Annem nasıl?" diye sordu Kont boğuk bir sesle. Eldivenlerini çıkarıp çalışma masasına atarken elleri titriyor gibiydi.

Acaba Kont'un üzüldüğünü hayal mi ediyordu? Camilla öyle olmasını umut etti. Çünkü Kont gerçekten göründüğü gibi üzüntülüyse, Camilla o mektubu göndermekle fazla ileriye gitmiş olacaktı. Bu Kont'un onun zannettiğinden daha fazla annesini düşünüyor olduğu anlamına gelse bile...

"Şey, efendim," diye söze başladı Camilla ve gergin bir şekilde gözlüğünü yukarıya itti. "Sanırım açıklamam gereken . . . "

"Pierce!" diye bağırdı Leydi Devonmont kapının eşiğinden. "Seni görmek çok güzel oğlum."

Kont kendisiyle konuşmak için mezarından kalkmış bir hayalet görse ancak bu kadar şaşırmış görünürdü herhalde. Gözlerinin içinde belli belirsiz bir rahatlama kıvılcımı yanıp sönmüş gibiydi fakat ona oynanan oyunu fark eder etmez bu rahatlama yerini çabucak öfkeye bıraktı.

Camilla'ya onu korkudan titreten sert bir bakış fırlattı ve anlaşılması imkânsız bir ifadeyle annesine baktı. "İyi görünüyorsun," dedi kibarca, ona doğru yaklaşmak için yerinden bile kımıldamadan.

Annesinin gülümsemesi bozuldu. "Sen de öyle."

"Bana söylenense... " Kont tekrar kontrol altına almadan önce sesi hafifçe çatlak çıkmıştı. "Çok hasta olduğun izlenimine kapılmıştım."

Kontes'in rengi sarardı. "Biraz rahatsızdım ama önemli bir şey değildi. Bunu sana son mektubumda anlatmıştım."

Annesinin mektuplardan bahis açması Kont'un dişlerini sıkmasına neden olmuştu. "Demek bana söylendiği gibi ölüm döşeğinde falan değilsin."

Leydi Devonmont çenesini yukarıya kaldırdı. "Öyle olmadığımı kendin de görüyorsun herhalde. Sana böyle bir şey hakkında kim yalan söyleyebilir bilmiyorum."

Camilla birazdan gelecek olan suçlamayı bekleyerek olduğu yerde donup kaldı.

Kont'un bakışları Camilla'ya yönelmemişti. "Önemi yok. Bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim." Kont eldivenlerini sıyırıp çıkardı, hareketleri tuhaf bir biçimde mekanik gibiydi. "O halde yarın sabah tekrar Londra'ya döneceğim. Bu gece yola çıkmak için artık çok geç."

"Elbette." Annesi zoraki bir gülümsemeyle umursamamış gibi görünmeye çalıştı.

Sadece Camilla kadının omuzlarının nasıl titrediğini görebiliyordu.

Kont da annesini bir saniye bile daha fazla görmeye dayanamıyormuş gibi çabucak kapıya doğru döndüğüne göre belki de bunu gören sadece Camilla değildi. "Bayan Beasley akşam yemeğimi odama göndersin," dedi. "Arabacı zaten çantalarımı Kırmızı Oda'ya yerleştirmişti, o yüzden de malikâne yerine geceyi burada geçirebilirim."

"Tabii ki, Pierce," dedi Kontes sesinde acı bir tınıyla. "Sen nasıl istersen."

Annesinin ses tonundaki bir şey Kont'un vicdanını rahatsız etmiş olmalıydı ki, bir an için kapının eşiğinde durdu. Sonra tekrar omuzlarını dikleştirip arkasına bile bakmadan gitti.

Camilla onun arkasından sadece şaşkınlıkla bakakaldı. Sonra da ağzı açık bir şekilde Kontes'e döndü. "Buna inanamıyorum! Bu şimdiye kadar tanık olduğum en iğrenç davranış!"

"Onu suçlama, tatlım. Kendine göre sebepleri var." Camilla, Kont'un arkasından düşünceli bir şekilde bakıyordu. "En azından hasta olduğumu düşündüğünde geldi. Bu da bir şeydir, değil mi?" Camilla'nın ona bir yanıt vermemesini önemsemeksizin devam etti Kontes. "Hem onu az da olsa görebildim. Çok yakışıklı, sence de öyle değil mi? Büyüyüp uzun boylu ve güçlü bir erkek olmuş. Öyle hastalıklı bir çocuktu ki, hiç beklemezdim onun böyle..."

"Bu korkunç davranışını nasıl görmezden gelebilirsiniz?" diye araya girdi Camilla.

"Tersine, bana beklediğimden daha iyi davranıyor, hele ki... " Kontes bir kez daha zoraki bir şekilde gülümseme-

yi başardı. "Anlamıyorsun tatlım. Bu konuyu kapatsak iyi olacak."

"Bunu nasıl yapabilirim? O sizi buraya, taşraya bırakıp..."

"Çünkü burada olmayı şehirde olmaya tercih ediyorum, her zaman da etmişimdir."

"Konu bu değil! Kont siz yokmuşsunuz gibi davranıyor!"

"Ah, ama işte orada yanılıyorsun. Fazlasıyla varlığımın farkında aslında," dedi Kontes acı bir tonda. "Aksi takdirde buraya her gelişinde ayağının altından çekilmemi talep etmezdi."

"O da ayrı bir sorun. Bu yaz buraya geldiğinde, oğlunuzun sizden uzak durmasıyla ilgili bir şey söyleyebilecek kadar sizi iyi tanımıyordum ama şimdi..."

"Tanırım," dedi Kontes aniden Camilla'ya doğru dönerek. "Ona ölüm döşeğinde olduğumu söyleyen sendin."

Camilla suçluluk dolu bakışlarla karşılık verdiğinde Kontes ona kaşlarını çatarak baktı. "Sen çıldırdın mı? Ne yaptığının farkında mısın?"

Genellikle mülayim biri olan Kontes'ten gelen bu azarlama Camilla'yı şaşırtmıştı. "Ben sanırım düşünemedim fakat..."

"Kesinlikle düşünmeliydin. Bu yüzden işini kaybedebilirsin." Camilla'nın üzgün yüz ifadesini görünce Leydi Devonmont aceleyle ekledi. "Seni kovacağımdan değil, tatlım. Eminim sensiz yapamayacağımı fark etmişsindir." Kontes odanın içini adımlamaya başlamıştı. "Ama oğlum pekâlâ seni buradan kovabilir."

"Biliyorum," dedi Camilla, derin bir nefes alarak. Lord

Hazretleri'nin öfkesiyle Leydi Devonmont ondan nefret etmediği sürece başa çıkabilirdi.

Kontes, Camilla'nın etrafında kararlı bir şekilde dönüp duruyordu. "Ona izin vermeyeceğim. Bana kızgın olmak için her türlü hakkı var ama sen sadece dışarıdan masum bir seyircisin ve seni düşüncesizce hareketlerinden dolayı cezalandırmasına izin vermeyeceğim."

"Onlar düşüncesizce hareketler değildi! Ve iş oraya gelirse bunu Kont'a kendim de söyleyeceğim."

Leydi Devonmont ona sabırsız bir bakış fırlattı. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Düşünmen gereken bir oğlun var." Sonra yüzünde bir şeyleri ölçüp biçen bir ifadeyle durup düşündü. "Fakat Pierce onu yazanın sen olduğundan bahsetmediğine göre, belki o kadar da kızgın değildir. O yüzden konuyu kapatıp bundan daha fazla bahsetmemeliyiz." Şömineye doğru ilerledi. "Evet, böyle yapacağız. Seni işten çıkarmaya kalkarsa, seni kendi imkânlarımla tekrar ben tutacağım. Bana bunun için yeterli parayı veriyor."

Camilla'yı adamakıllı bir suçluluk hissi kaplamıştı. "Leydim, ben bunu kabul..."

"Saçmalama. Yapılacak tek şey bu." Leydi Devonmont elini alnına götürüp bastırdı. "Biraz başım ağrıyor. Sanırım akşam yemeğinden önce gidip biraz uzanacağım."

Camilla iç çekti. Bu Leydi Devonmont'un her zaman yaptığı bir şeydi, bir tartışmayı bitirmek istediğinde bunu her zaman son derece net bir şekilde yapardı.

"Tabii. İsterseniz size biraz kitap okumaktan memnuniyet duyarım."

"Buna gerek yok." Kontes, Camilla'ya baktı. "Bayan Beasley'ye Lord Hazretleri'nin tepsiyi odasına istediğini söylemeyi unutma... "

"Elbette." Camilla böylece oradan yollanmıştı. Neyse ki hanımefendileri onun küstahlığını hoşgörmüştü.

Ancak Kont muhtemelen aynı şekilde davranmayacaktı. Ayrıca Camilla ne söylerse söylesin Kontes haklıydı. Camilla bu aldatmacayla çok fazla şeyi riske atmıştı. Bu yüzden işini kaybetmeyi hak etmişti.

Ancak Kont'un, annesinin hiçbir mektubuna cevap vermeyip onu asla görmeye gelmemesi gibi alışıldık davranış tarzından sonra böyle bir tepki vereceğini hiç düşünmemişti. Camilla onun umursamaz bir şekilde gelip annesinin iyi olmasından dolayı rahatlamış gibi yapmasını ve sonra yine kaçarcasına gitmesini bekliyordu.

Ancak bin yıl düşünse Kont'un annesinin ölüyor olma ihtimalinden etkilenip telaşlanacağı aklına gelmezdi. Ve Kont kandırıldığını anlayınca sinirlenmişti.

Aslında Camilla mutfağa doğru giderken bunu düşündükçe giderek daha fazla öfkeleniyordu. Leydi Devonmont bu muameleyi hak etmek için ne yapmış olabilirdi? Nasıl bir adam böylesine zarif ve iyi niyetli bir kadına gücenebilirdi ki? Anlaşılmaz bir şeydi bu.

Hanımefendileri bu konunun kapatılmasını istemişti ama Camilla bunu yapamazdı. Kontes olmasaydı Jasper'ın amcasının yanında kalması için ısrar eden, onları hor gören bir patronun yanında çalışıyor olacaktı. O yüzden Kont'a karşı çıkması gerekse bile Leydi Devonmont'un yanında olduğu sürece onun için mücadele edecekti. Kontes onun hayatı boyunca sahip olduğu, aileye en yakın şeydi.

Camilla, Bayan Beasley'nin hizmetçileri akşam yemeği hazırlıkları için çılgınca bir hızla çalıştırdığı mutfağa girdi.

"Bay Fowler da akşam yemeği için burada olacak mı?"

diye sordu. Aşçı kadın domuz filetosunun üzerine yağ sürüyordu. "Domuz etinden pek hoşlanmadığını biliyorsun."

"Geleceğini zannetmiyorum," dedi Bayan Beasley. "Yani umarım gelmez. Lord Hazretleri buradayken o da iyice havaya girer kesin."

"Bundan şüpheliyim," diye araya girdi Camilla. "Bay Fowler asla havaya girmez."

Bayan Beasley, Camilla'yı gözünün ucuyla süzdü. "Bunun sebebi senden hoşlanıyor olması."

"Of, lütfen yine başlama," diye mırıldandı Camilla. "Bay Fowler neredeyse babam olacak yaşta."

"Bunun bir önemi yok," dedi baktığı her yerde romantizmin çiçeklendiğini gören aşçı kadın. "Hem devamlı hanımefendileriyle aranızın nasıl olduğunu, iyi geçinip geçinemediğinizi sorup duruyor. Sende gözü olduğuna eminim."

Camilla, Bay Fowler'ın gözünün birinde olduğunu düşünüyordu ama bu kendisi değildi. Şüphelerinde haklıysa adam Kontes'ten hoşlanıyordu ama Camilla bunu asla hizmetçilerin önünde söyleyemezdi. bunu duysalar dehşete düşerlerdi.

Zaten bu her halükârda sonuçsuz kalacak bir durumdu. Leydi Devonmont hep tekrar evlenmeye niyeti olmadığını söylerdi ve Bay Fowler'la arasındaki toplumsal uçurum da aşılamazdı. Özellikle de hanımefendileri Bay Fowler'la aynı hisleri bile paylaşmıyorken...

"Pek çok dul erkek gibi," dedi Camilla, "Bay Fowler da sadece ümitsizce ona bakacak bir başka kadın istiyor."

"Doğru, doğru." Aşçı gri bir saç tutamını kulağının

arkasına sokarken Camilla'ya dikkatli bir bakış fırlattı. "Jasper'ı da göz önüne alırsak bu senin için iyi bir durum olacaktır."

Camilla iç çekti. Herhangi bir evlilik oğlu büyüdüğü zaman onunla ne yapacağı sorununu ortadan kaldırırdı. Ancak Camilla böyle gerçekçi sebeplerle bir kez evlenmiş ve Jasper haricinde bu tür bir evliliğin hiçbir tatmin edici yanı olmadığını görmüştü. Tekrar evlenecek olsa bile bu aşk için olacaktı ve Bay Fowler hakkında öyle bir şey hissetmiyordu.

"Lord Hazretleri Bay Fowler'ın yemeğe gelip gelmeyeceğiyle ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordu Bayan Beasley. "Bu kadar kısa bir sürede böylesi büyük bir ziyafet hazırlamak bir aşçı için oldukça büyük bir sınav olacaktır. Bir de Noel için hazırlamakta olduğun üzümlü puddingin var."

"Hiç de sınav sayılmaz bu," dedi aşçı ters bir şekilde. "Zaten çoktan pudingi ateşe koydum ve birkaç saate hazır olur. O yüzden ne yemek isterseniz hazırlayabilirim."

"Aslında," dedi Camilla, "Lord Hazretleri sadece bu gece için kalıyor ve akşam yemeği için aşağıya inmeye de niyeti yok. Odasına bir tepsi gönderilmesini istiyor."

Aşçı kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Vay canına! Buraya haber bile vermeden gel ve sonra da annene akşam yemeği sofrasında eşlik etme nezaketini dahi gösterme." Burnunu çekti. "Sanırım lord hazretleri malikâneyi çekip çeviren kibirli Bayan Perkins ve o yabancı aşçıyla kendi malikânesinde olsa daha iyi bir yemek yiyeceğini sanıyor."

"O yabancı" Kont'un Fransız aşçısıydı ve Bayan Perkins de malikânenin kâhyasıydı.

Bu iki aşçı, tıpkı bu iki kâhya kadın gibi rakiptiler. Bay

Fowler her iki taraftaki çalışanları Kont'un mirası devralmasından sonra işe almış ve anlaşılmaz bir şekilde eski çalışanları emekli etmişti. Görünüşe göre Lord Devonmont kendine ait hizmetlileri olsun istiyordu ve şimdi Kont'a hizmet ettikleri için onlar da caka satıyorlardı. Hepsi Kont'a son derece sadıktı Tabii bu evin hizmetlileri de aynı derecede hanımefendilerine sadıklardı. Ancak Kontes'le oğlu birbirlerine yabancılaştıklarından iki taraf da birbirleriyle yakınlaşma şansı bulamıyordu. Bu da zavallı Bay Fowler'ın arada kalmasına yol açıyordu.

"Öyle bir tepsi hazırlayacağım ki Lord Hazretleri o 'mösyöyü' kulağından tutup dışarı atacak," dedi aşçı ateşli bir şekilde. "Kont burada bir hafta kalmak için yalvaracak, göreceksin. Ve onu burada Noel'e kadar tutmayı başarırsak, en büyük kazı seçeceğim..."

"Ah, keşke bunu başarabilsek," dedi Camilla iç çekerek. "Ama korkarım bu imkânsız."

Bayan Beasley ellerini beline yerleştirdi. "Ona ihtiyacım olduğunda tepsiyi hemen götürmesi için Sally'yi bulmalıyım."

Camilla'nın aklına o anda bir fikir geldi. "Aslında Kont tepsiyi benim götürmemi istiyor." Neden olmasın, hem de bu kendisine bu durumu çözümlemek için bir bahane sunmuş olurdu.

"Sen mi?" dedi Bayan Beasley, sonra da aşçı kadınla imalı bir şekilde bakıştılar.

"Bunda yanlış bir şey mi var?" diye sordu Camilla şaşırarak.

Aşçı dilini şaklatıp gıdaklamaya benzer bir ses çıkardı. "Kont'un kötü bir şöhreti var, tatlım."

"Bir erkeğin emri altındakilerden hoşlandığı ilk sefer olmayacaktır bu. Ne demek istediğimi anlıyorsundur." Bayan Beasley arkasında duran bir tepsiyi almak için döndü. "Ve özellikle tepsiyi senin götürmeni söylediyse . . . "

"Öyle bir şey değil," dedi Camilla hemen, hizmetçilerin onun dediği şeyden ne sonuç çıkaracaklarını baştan düşünmüş olmayı dileyerek. Aklına gelen başka bir fikirle Camilla'nın gözleri şaşkınlıktan büyüdü. "Malikânedeki kadın çalışanlardan bahsetmiyorsunuz elbette... Yani, bununla ilgili hiç şikâyet—"

"Yok, gerçekten de," dedi aşçı kesin bir şekilde.

"Henüz yok," dedi Bayan Beasley her zamanki ses tonuyla. "Fakat pek çok beyefendi hizmetçileriyle gönül eğlendirir ve bu kadar genç ve hoş olan senin..."

Camilla gülmeye başladı. "Bununla ilgili endişe etmenize gerek olduğunu zannetmiyorum. O kadar da genç değilim."

Ve "hoş" da insanların bir kadını çirkin ve güzel arasında bir yere konumlandırmak için kullandıkları bir kelimeydi. "Hoş" sadece kabul edilebilir demekti. Camilla'nın bu şekilde tanımlanmayı umursadığı yoktu. Her kadın çok güzel olsaydı güzellik anlamını yitirirdi. Fakat "hoş", tecrübeli bir Kont için asla yeterli olmayacaktı.

Camilla'yı görevinden kovmanın eşiğinde değilse bile, Kont onun gibi kısa, hafifçe toplu, gözlüklü, saçları kızıla çalan, çilli bir dula gözünü dikecek değildi. Londra'daki herhangi bir sarışın tanrıçaya sahip olabilecekken mümkün değildi bu!

Bu konuda Camilla'nın korkmasını gerektiren hiçbir şey yoktu.

3

Pierce annesini görmüş olmanın yarattığı sarsıntıyla yatak odasında volta atıyordu. Tanrım, gerçekten yaşlanmıştı. Saçları ne zaman griye dönmüştü? İki yıl önce cenazede böyle değildi.

Aslında Pierce o zamanı hatırlayınca annesinin şapka taktığını ve yüzünü örten bir tül olduğunu anımsadı. Zaten ona sadece şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmamıştı. Şapka ve tül olmadan onu görmek için kalsaydı da saçlarının kırlaştığını fark eder miydi? Ya da göz ve dudaklarının kenarlarındaki çizgileri? Çünkü bugün hepsini görmüştü ve bunlar onu huzursuz etmişti. Annesi yaşlanıyordu. Pierce'ın bunu zaten bekliyor olması gerekirdi ama şimdiye kadar hiç düşünmemişti.

Ayrıca onu gördüğünde annesinin yüzünün aydınlanmasını da beklemiyordu. Sırf o görüntü bile geçmişi bütün keskinliğiyle anımsatmıştı. Onca yıl, ne bir söz, ne onu umursadığına dair bir ima! Zaman hiçlikle geçip git-

mişti. Pierce annesinin ona en son ne zaman böyle şefkatle baktığını bile hatırlayamıyordu.

Bunu şimdi yapmaya nasıl cüret ederdi? Manton'ın onu hırpalayıp durduğu Harrow'daki onca yıl boyunca neredeydi annesi? Büyüyüp hastalığını yenene ve kendini savunabilecek duruma gelene kadar çocuklar onun astımıyla dalga geçtiğinde neredeydi?

Kaç Noel boyunca yatağında uzanıp dua etmiş ve annesinin bu kez geleceğini, onu alnından öpeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştü! Anneler böyle yapardı çünkü. Diğer çocukların annelerinin hep yanlarındaydı.

Pierce nefessiz kalmış gibi boyunbağını gevşetti. Onu ele geçiren astımının nüksetmesi değil, geçmişin göğüskafesine yaptığı baskıydı. Geçmişin kokusu.

Annesinin yaşadığı bu ev aslında onun gerçek eviydi. Babası şimdi Montcliff Malikânesi olan büyük evi Pierce on dört yaşındayken yaptırmaya başlamış ve bu yüzden Pierce babasının ölümüne kadar oranın kapısından bile girmemişti. Burası onun *çocukluk eviydi*. O yüzden, burada hiçbir zaman kalmak zorunda hissetmemek için annesini buraya yerleştirmişti. Sekiz yaşında kaybettiği her şeyin anılarıyla yüzleşip acı çekmeyecekti.

Bu anılardan biri de annesinin en sevdiği üzümlü Noel pudinginin kokusuydu. Annesi her zaman aynı baharatları kullanırdı ve bu yüzden de şu an ev karanfil ve limon kabuğu kokuyordu. Bu koku kesin onu boğacaktı. Buraya asla gelmemeliydi.

O küstah Bayan Stuart olmasa zaten gelmeyecekti de. Böyle bir yalan söyleyebilmesi nasıl bir arsızlıktı! Stuart annesini de kandırmıştı belli ki. Çünkü annesi de Pier-

ce'ın onun ölmekte olduğuna dair bir izlenime kapılmış olmasına oldukça şaşırmıştı. O sırada refakatçisi ise suçluluğunu saklayamaz bir görünümdeydi.

Fakat annesi Bayan Stuart'ın o mektubu yazdığını bilmiyor olsa bile, bir şekilde o da suç ortağı sayılırdı. Muhtemelen annesi, oğlunun kendisine karşı kötü muameleleriyle ilgili dedikoduları etrafa yaymıştı ki. Bayan Stuart bu durumu düzeltmeyi bir vazife edinmişti. Belli ki annesi gerçek yüzünü Bayan Stuart'ın yanındayken saklama konusunda harika bir iş çıkarmıştı. O kadın da sırf annesini mutlu etmek için işini kaybetmeyi göze almıştı. İşini kaybetmeliydi de. Pierce onu bu saygısızlığı yüzünden derhal işteN çıkarmalıydı.

Fakat aklının bir köşesinde, içeri girdiği sırada Bayan Stuart'ın yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesi duruyordu. Belli ki annesinin öldüğü fikri üzerine hissettiği paniği gizleme konusunda pek başarılı olamamıştı. O lanet olası kadın ne sanıyordu ki? Pierce'ın ruhsuz bir canavar olduğunu mu?

Belki de. Oradan ertesi sabah gideceğini söylediğinde refakatçinin onun arkasından kesinlikle bir canavarmış gibi öfkeyle baktığından emindi. Küstah kadın! Annesinin o genç dulun sempatisini kazanmak için ne söylediğinin bir önemi yoktu.

Her ne söylediyse gerçek olamazdı, belirli bir yaşa geldiğinde onu birkaç akrabanın yanına postaladığını ve kasıtlı olarak onu hayatından çıkardığını anlatmamıştı elbette. Ve şimdi Pierce her şeyi miras almışken annesi aniden yıllardır ihmal ettiği oğluna ilgi göstermeye istekli bir hale gelmişti.

Lanet olsun! Teslim olmayacaktı, annesi ne kadar yaşlanmış görünürse görünsün ve işgüzar bir refakatçi işine ne kadar burnunu sokmaya çalışırsa çalışsın...

Kapının vurulmasıyla odanın içindeki yürüyüşü yarıda kesildi. "Ne var?" dedi sertçe.

"Yemeğinizi getirdim lordum," dedi kapının arkasından boğuk bir ses.

Bunu tamamen unutmuştu. "Yere bırak ve git!"

Bir an için sessizlik oldu. Sonra aynı ses tekrar konuştu. "Yapamam."

"Tanrı aşkına..." Pierce kapıya doğru gidip hızla açtı ve öylece kalakaldı.

Karşısında onu buraya aldatarak getirten o kadın vardı. "Demek sendin!" dedi tükürürcesine.

Sesindeki düşmanlıktan ötürü gözünü kırpıştırsa da kadın yerinden kımıldamadı. "İçeri gelebilir miyim, lordum?"

Pierce kapıyı kadının suratına çarpmayı düşündü ama içine işlemiş olan centilmence davranış tarzı onu bundan alıkoydu. Ayrıca ne diyeceğini de merak ediyordu.

Kısa bir reveransla kenara çekilip içeri girmesine izin verdi. Bu sırada onu dikkatlice inceleme fırsatını da yakaladı. Hâlâ bu kadar genç olduğuna inanamıyordu. Yirmi beşten yukarı olamazdı, bir dul ya da maaşlı bir refakatçi olmak için fazla gençti.

Ayrıca bunu fark etmekten ne kadar rahatsız olsa da fazlasıyla çekiciydi. Herkesin kendisi hakkındaki görüşlerinin aksine Pierce, etek giyen her yaratığın ardından koşmazdı. Hovarda olarak o kötü şöhretini kasıtlı bir şekilde ailesini utandırmaya çalıştığı yıllarda edinmişti ve o yıllar artık sonuna gelmişti.

Ne var ki içindeki hovarda ölmemişti. karşısındaki kadının, çekici bulduğu şehvetli türden bir vücudu olduğunu içindeki hovarda fark etmişti. Onun zevkine göre biraz kısaydı belki ama ilgi çekici yüz hatları ve topuz yapılmış kızıl lüleleri bu eksikliği telafi ediyordu. Gözlüklü olmasına rağmen genç bir taşralı kızdı. Derin mavi gözleri, geniş, şehvetli bir ağzı ve fildişi teninin üzerinde dağınık birkaç çili vardı. Bilgiç bir kadınla sütçü bir kızın bu tuhaf birleşimi Pierce'ın ilgisini çekmişti.

Üstelik güzel de giyinmişti. Yeşil kadife elbisesi demode ve konumu için fazla ihtişamlıydı. Hizmetçilerin kıyafetleri genellikle patronlarının gardıroplarındaki artık kullanılmayan elbiselerden oluştuğu için bu da eskiden annesinindi herhalde. Bu elbisenin onun üzerine böylesine güzel oturduğu göz önüne alındığında dikiş konusunda iyi olduğu anlaşılıyordu.

Bir sonraki çalıştığı yerde bu da işine yarayacaktır, diye düşündü Pierce yüzünü ekşiterek. Ancak kovma konusunda kesin bir karara varmamıştı daha.

Kadın şöminenin yanındaki sehpanın üzerine tepsiyi yerleştirirken Pierce atıldı. "Herhalde benden özür dilemeye geldin."

Kız sakin bir ifadeyle Pierce'ın yüzüne baktı. "Aslında, hayır."

"Ne?" dedi Pierce kulaklarına inanamayarak. "Annemin hasta olduğu yalanını söyleyerek beni buraya Londra'dan koşturup getirttin..."

"Yalan söylemedim," diye itiraz etti kız, yine de yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Evet, onun geleneksel anlamda hasta olmadığını kabul ediyorum..."

"Beni *geleneksel* anlamda hasta olmamanın ne demek olduğu konusunda aydınlatırsan sevinirim. O dersi okulda kaçırmış olmalıyım."

Pierce'ın bu alaycı sözleri üzerine kız çenesini dikleştirdi. "Herkes annenizin sizi, sahip olduğu tek aileyi özlemekten hasta olduğunu fark edebilir."

Pierce haşin bir kahkaha attı. "Öyle mi gerçekten? Sanırım timsah gözyaşları döküp ona olan görevlerimi nasıl ihmal ettiğime dair acıklı hikâyeler anlatıyor."

Bayan Stuart'ın güzel mavi gözleri gözlüklerinin altında parladı. "Tersine, ne zaman tartışsak, onu ziyaret etmeyişinizi ya da mektuplarına cevap vermeyişinizi mazur görür, size umursamazlığınızdan bahsetmek bir yana..."

"Onun nasıl olduğuna dair umursamazlığım mı? Ona nasıl davrandığımla ilgili şikâyet mi ediyor?"

Dikkatsiz kadın ona isyankâr bir ifadeyle baktı. "Hayır."

Her ne kadar belli etmese de bu Pierce'ı şaşırtmıştı. "Demek bunları sen kendin uydurdun." Pierce brendi şişesiyle bir bardağın durduğu çalışma masasına doğru ilerledi.

"Ben kör değilim," diye devam etti kadın, onu şaşırtmaya devam ederek. "İlgisizliğinizin onu nasıl yaraladığını görebiliyorum ve etrafında kimse olmadığını düşündüğü zamanlarda ağladığını duyuyorum. Anneniz olarak en azından bir nebze olsun ilgiyi hak ediyor fakat siz onu hasret içerisinde bırakıyorsunuz."

"Annem *hasret* kelimesinin anlamını bilmez." Pierce annesinin yalnız başına bir köşede ağlayışının görüntüsünü kafasından atmaya çalışıyordu. "Ve size bunları söylemeniz için gönderdiyse..."

"Anneniz burada olduğumu bilmiyor. Size o mektubu yazdığımı bilmiyor. Hatta bunların dışında kalmam gerektiğini de söylüyor."

Annesinin taktiklerine karşı dayanıklı olmaktaki kararlılığına rağmen bu Pierce'ı sarsmıştı. "Onu dinlemelisin."

"Yapamam." Bu hüzün dolu ses tonu Pierce'ın çok uzun yıllardır gömülü tuttuğu bir şeyleri kıpırdattı içinde. "Leydi Davenmont'un bir yabancı ya da öz oğlu yüzünden acı çekmesine izin verirsem görevimi yerine getirmiş sayılmam." Camilla ona doğru yaklaştı, sesi endişe yüklüydü. "Annenize faydalı olmamı isteyip bir yandan da susmamı bekleyemezsiniz."

Pierce ona ters bir bakış fırlatmak için hızla arkasını döndü ama yürüttüğü mantığa diyebileceği bir şeyi yoktu. Onu işe alan kendisi olmasına rağmen Bayan Stuart'ın sadakati annesine karşıydı ve öyle de olmalıydı. Sonuçta annesinin güvenmediği bir rekakatçiyi tutmanın ne anlamı vardı ki?

Yine de bu, Stuart'ın kendisini etkilemesine izin vermesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Anneme karşı faydalı olmanız onun ailesine yalan söylemenizi içermese gerek. Bana onun ölmek üzere olduğunu söylediniz."

"Hayır, size çok geç olmadan önce gelmeniz gerektiğini söyledim." Bayan Stuart gözlüğünü yukarıya doğru itti. "Sözlerimi onun her an ölebileceği şeklinde yorumladıysanız üzgünüm..."

"Doğru," dedi kuru bir tonda Pierce. "Nasıl böyle bir anlam çıkarmış olabilirim ki?"

"Yine de söylediklerimde ciddiydim." Bayan Stuart'ın çilli alnı endişeyle kırıştı. "Annenizin size ihtiyacı var ve

onunla olan ilişkinizi düzeltme işini ertelemeye devam ederseniz, eninde sonunda bundan pişmanlık duyacaksınız."

Lanet olsun, ne inatçı kadındı. "Bu sizin karar verebileceğiniz bir şey değil madam." Pierce kollarını göğsünde bağlayıp ona gözlerini dikti. "Bu numarayla her ne elde etmeyi amaçlıyorsanız işe yaramadı. O yüzden de hâlâ bir işiniz varken denemeyi bırakmalısınız. Sizi bu cüretinizden ötürü kolaylıkla işten çıkarabilirim."

"Bunun farkındayım." Yine de hâlâ Pierce'ın karşısında dimdik, başı yukarıda durmaya devam ediyordu. Pierce daha tanışmadan onu "boyun eğmez" diye onu tanımlamakla doğru bir tespit yapmıştı. Bayan Stuart çok inatçı bir kadındı.

"Ama bazı şeyler için risk almaya değer," diye ekledi Bayan Stuart.

"Annem için mi? Babamın ölüp artık onun cömertliğine muhtaçlığı bitene, yani iki yıl öncesine kadar oğlunun yaşayıp yaşamadığını bile umursamayan bir kadın için mi?"

Bu sözler onu sarsmış gibi görünüyordu. "Bunun parayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Elbette! Babamla parası için evlendi ve şimdi de idare artık benim elimde olduğu için aniden, çaresizce bana 'ihtiyaç' duyar oldu."

Camilla'nın bakışları Pierce'ınkine kilitlenmişti. "Hisleri düşündüğünüz gibi sahteyse, neden okul kâğıtlarımız ve çizimlerinizle dolu bir çekmecesi var? Neden sizin zekice kullandığınız deyimler ve akıllıca gözlemlerinizi göstererek bana çocukluk mektuplarınızı okuyup duruyor?"

Bayan Stuart. Pierce'a doğru yaklaştı. "Neden yatağının başucunda sizin bir resminizi tutuyor?"

Bu kadının söyledikleri annesine karşı inşa ettiği taş duvara darbe indiriyordu. Ancak bunlara inanamazdı. İnanmayacaktı. Annesinin onu tekrar incitmesine izin vermeyecekti. Belli ki annesi istediğini elde etmek için Bayan Stuart'ı doldurup bir silah olarak kullanmak istiyordu. Bu genç dul kullanıldığının muhtemelen farkında bile değildi ama bu hiçbir lanet olası şeyi değiştirmezdi.

Pierce, çekinmesini sağlayacak kadar Bayan Stuart'a yaklaştı. "Sizi planlarında bir müttefik olarak kullanmaya çalışıyor. Eğer ihmal edilip mağdur olduğuna dair sizi ikna edemezse bunun işe yaramayacağını da biliyor."

Bayan Stuart şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Belli ki aldatılmış olabileceği ihtimalini ilk defa düşünüyordu. O kadar da kendinden emin görünmemekle beraber "Yanılıyorsunuz," diye fısıldadı. "Kontes öyle biri değil."

"Onu sadece altı aydır tanıyorsunuz," dedi Pierce. "Bense bütün hayatım boyunca. Ya da en azından hayatımın bir kısmı..."

Pierce incitici gerçeği açığa vurmadan önce sözünü yarıda kesti. Anne ve babasının onu önemsemediği ve hayatlarından çıkarıp attıkları incitici gerçeğini... Bu, ne düşünürse düşünsün, karşısında duran kadını ilgilendirmezdi. Lanet olsun, kendini maaşlı bir refakatçiye açıklamak zorunda değildi!

Ayrıca Bayan Stuart işgüzar biri olduğunun ortaya çıkmasının yanı sıra görünüşe göre samimi olarak annesinin iyiliğini istiyordu. Bu kadını işten kovmak istemiyordu, ayrıca onu annesine karşı zehirlemek için de bir neden

görmüyordu. Pierce sadece başına dert açmaya bir son vermesini istiyordu.

Pierce sesinin sakin çıkmasına gayret etti. "Şu ana dek annemle aramdaki meselenin sizin düşündüğünüz kadar net olmadığının farkına varmışsınızdır. O yüzden de sınırlarınızı ne kadar aştığınızı unutacağım. Tabii fikirlerinizi kendinize saklamanız ve bundan sonra da annemle aramızdaki ilişkinin dışında kalmanız koşuluyla."

Camilla zorlukla yutkunmasına rağmen gözlerini Pierce'ın gözlerinden kaçırmadı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, lordum."

"Tanrı aşkına..." Pierce elini yüzüne götürdü. Yorgun, aç ve gergindi. Bu lanet olası kadın gerçekten de bir baş belasıydı! "Benden ne istiyorsun! Onu zincirleyip yanıma bağlamamı mı?"

Bu düşünce başta Camilla'nın irkilmesine neden oldu, sonra da hafifçe gülümsemesine. Bu Pierce'ı şaşırtmıştı. O ana kadar bu kadın kendini beğenmiş, bilgiç biri izlenimi vermişti ama boyun eğmez Bayan Stuart'ın içinde de mizah duygusu gizliydi demek. Ve bu bir şekilde Pierce'ın hoşuna gitmişti.

"O kadar aşırıya kaçmamız gerekmiyor," dedi, gözleri gözlüklerinin ardından parıldayarak. Sonra yeniden ağırbaşlı haline dönüş yaptı. "Ama burada Noel'e kadar annenizin yanında kalabilseydiniz..."

"Hayır." Evdeki son Noel'i çok iyi hatırlıyordu. Evdeki son Noel'i olduğunu fark etmediği o son Noel'i. "Bu mümkün değil."

Arkasını döndü. Belki de bu kadını kovmalıydı.

Fakat brendiye doğru ilerlerken Bayan Stuart da pe-

şinden geldi. "Onunla çok fazla zaman geçirmek zorunda değilsiniz, sadece ara sıra birlikte yemek yiyin. Sizden gelecek en ufak bir ilgi onu mutlu etmeye yetecektir."

"Öyle düşünüyorsunuz demek?" Pierce kadehine oldukça bol miktarda brendi koyup bir dikişte bitirdi.

Bu dünyada bir erkeği içmeye teşvik edecek bir kadın varsa o kesin Bayan Stuart'tı.

"Bundan eminim. Her zaman yaptığınız gibi Montcliff Malikânesi'nde kalabilirsiniz ama eğer her gece bizimle akşam yemeği yemeğe gelseniz bile..."

"Bu işin peşini bırakmayacaksınız değil mi?" Pierce elindeki kadehi masaya bırakıp ona ters ters baktı. "Sizi işten kovmaya ya da dediğinizi yapmaya zorlayana kadar beni bezdireceksiniz, öyle değil mi?"

Bu bir an için Bayan Stuart'ın duraksamasına neden olmuştu ama sadece bir an için. "Elbette beni kovup buradan göndermenizi tercih etmem. Fakat doğru olduğunu bildiğim şeyi söylemeliyim efendim." Sesi yumuşamıştı. "Ve şimdi sizinle tanıştığıma göre, belli ettiğinizden daha büyük bir kalbiniz olduğuna inanıyorum."

Pierce homurdandı. "Öyle mi gerçekten?"

O halde belki de bu gülünç inancı sarsmanın zamanı gelmişti. Böylece onun işine son verip bu kadar güvenilir olmayabilecek başka birini bulma zahmetine katlanmasına gerek kalmadan bu kadını işlerine burnunu sokup ona işkence etmekten vazgeçirebilirdi.

Pierce kasıtlı olarak aralarındaki mesafeyi kısaltarak Bayan Stuart'a yaklaştı. Kadın ya geri geri gidecek ya da olduğu yerde kalacaktı. Pierce'ın tahmin ettiği gibi Bayan Stuart yerinden kıpırdamadı ve neredeyse burun buruna geldiler.

"Bakın size ne diyeceğim, Bayan Stuart," dedi sözcükleri uzatarak. "Zaten yarına kadar bu evde kalacağım. Bu yüzden de bu gece sizinle ve annemle akşam yemeğine katılıp kibar olmaya çalışacağım. Bunun karşılığında annem dinlenmeye çekildiğinde sizden bazı tavizler bekleyeceğim."

Camilla'nın yüzünde ihtiyatlı bir ifade oluştu. "Ne tür bir taviz?"

"Eğlence. Normalde Londra'da yaşadığım türde olanlardan." Pierce tam olarak ondan istediği tarzda bir şeyi ima eden bir ifadeyle bakışlarını Bayan Stuart'ın vücudunda dolaştırdı. "Ve sizden bunu temin etmenizi bekleyeceğim."

4

Camilla'nın yanakları Kont'a şaşkınlıkla bakarken kıpkırmızı olmuştu. Ne kadar adi, aşağılık bir...

Böylesine bir hakaret karşısında donup kalmıştı. Kont'un yüzünde hesapçı bir ifade vardı, tam olarak onun tepkisinin ne olacağını biliyormuş gibiydi.

Şeytan herif bunu kafasında hazırlamıştı. Kadını bu teklifiyle aşağılamak istiyordu, böylece Camilla onu annesi hakkında rahatsız etmekten vazgeçecekti. Kont'un gerçekten ciddi olduğuna inanmaktansa buna inanmak daha mantıklıydı. Sonuçta Camilla böylesine kötü şöhretli bir hovardanın baştan çıkarmaya çalışacağı türde bir kadın değildi.

Camilla yüzüne şaşkın bir ifade vermeye çalıştı. "Korkarım, sizi anlayamadım, lordum. Sizin gibi dünya zevklerine düşkün bir erkeği ben nasıl eğlendirebilirim?"

Kont'un suratındaki ani değişim Camilla'nın bunun bir üçkâğıt olduğu hakkındaki varsayımını güçlendirmişti.

"Nasıl olduğunu pekâlâ biliyorsun. Akşam yemeği sona erdikten sonra beraber kendi partimize başlayacağız. Burada. Senin fark edilmeden girip çıkabileceğin yerde, benim yatak odamda. Onunla akşam yemeği yemek zorunda kalacaksam sen de geceyi benimle geçirmek zorunda kalacaksın."

"Sizi eğlendirmek," dedi Camilla ciddi bir biçimde, istediği şeyi elde etmek için verilecek en iyi cevabın ne olacağını düşünmek için zaman kazanmaya çalışarak. "Evet, o kısmı anladım. Sadece sizin ne tür bir eğlence istediğinizden emin değilim."

Pierce dişlerini sıktı. "Tanrı aşkına, benim gibi 'dünya zevklerine düşkün bir erkeğin' tam olarak nasıl bir eğlence isteyeceğini tabii ki biliyorsun."

Camilla onun oynadığı oyunu şimdi tam olarak kavramıştı ve tek yapması gereken gülmemekti. Kont kendini hiç saklayamıyordu gerçekten. Londra'daki kadınların neyi vardı böyle, nasıl oluyordu da Kont'un içini göremiyorlardı?

"Tersine," dedi Camilla neşeli bir şekilde. "Sizi neden hoşlanacağınızı bilecek kadar iyi tanımıyorum. Belki sizin için şarkı söylememi ya da dans etmemi veya size güzel bir piyes okumamı tercih edersiniz. Montcliff Malikânesi'nde oldukça kapsamlı bir kütüphane olduğunu biliyorum. Anneniz oradaki kitapların çoğunu sizin aldığınızı söylemişti. Eminim ki oradaki bazı kitaplar..."

"Bana kitap okumandan bahsetmiyorum!" diye bağırdı Pierce.

Camilla ona sadece sahte bir masumiyet ifadesiyle baktığında Pierce tutumunu değiştirdi.

Kont'un gözleri ihtiraslı bir ifadeye büründü ve dudaklarına şehvetli bir gülümseme yayıldı. "Ben çoğu dulun tercih edeceği türden bir eğlenceyi kastediyorum."

Tanrım! Londra'nın hanımefendilerinin onun yatağına atladığına dair çıkan dedikodularda şaşılacak bir şey yoktu demek ki! Kont bir kadına böyle bakıp, baştan çıkarıcı sesle konuştuğunda sıradan bir dişi muhtemelen onun ayaklarının dibinde eriyip giderdi. Neyse ki kendisi sıradan bir dişi değildi. Çalıştığı diğer yerlerde de kadınları ayartmaya çalışan pek çok hovarda görmüştü. O yüzden her ne kadar o kişiler hünerlerini kendisi üzerinde denememişseler de böyle ahlaksızlarla nasıl başa çıkılacağına dair bir fikri vardı. Yine de bu dikkatli davranması gereken bir durumdu. Kendisi sıradan bir dişi olmadığı gibi Kont da kesinlikle sıradan bir hovarda değildi.

Camilla bir an için düşünceye dalmış numarası yaptı. "Dulların tercih edeceği bir eğlence... Hayır işleri mi? Aileleriyle ilgilenmek mi? Hayır, her ne kadar oyalayıcı olsa da, bunlar pek de eğlenceli sayılmaz." Camilla başını yana eğdi. "İtiraf etmeliyim ki, lordum, diyecek bir şey bulamıyorum."

Muhtemelen bunu bilerek yapıyordu, Pierce'ın bir anda yüzü aydınlandı. "Ah, anladım, beni kasıtlı olarak kışkırtıyorsun. Pekâlâ, o zaman senin yerine ben söyleyeyim. Geceyi benim yatağımda geçireceksin. Bu yeterince açık mı?"

Kont bunu öyle hırçın bir tavırla söylemişti ki, Camilla kendini tutamayıp güldü. "Mantık dışı olmasına rağmen aslında yeterince açık."

Kont gözlerini kısarak ona baktı. "Nasıl yani?"

Bu oyuna onun da katıldığını belli etme vaktiydi. "Şöhretinizin farkındayım, efendim. Ancak sizin yatağa atabileceğiniz türde bir kadın değilim."

Kont'un gözlerinin içinde dikkat çekecek derecede hayranlığa benzer bir pırıltı yanmaya başlamıştı. "Beni o kadar iyi tanımadığınızı sanıyordum," dedi kelimelerin üzerine basa basa.

"Sizin sık sık ne tür kadınlarla birlikte göründüğünüzü biliyorum. Denilenlere göre hepsi de uzun boylu, porselen ciltli, kırmızı suratlı, becerikli elleri olan sarışınlar."

Kont şaşırmış görünüyordu. "Benim şöhretimden gerçekten de haberdarsın."

Camilla omzunu silkti. "Gazeteleri okuyorum. Anneniz de sizinle ilgili her hikâyeyi duymakta ısrar ediyor, müstehcen olanları bile."

Annesinden bahsedilmesi Kont'un bakışlarını tekrar sertleştirmişti. "O halde benim gibi erkeklerin pek ayrım gözetmediğini de biliyor olmalısın."

"Ah, ama eminim ki sizi Londra'da bekleyen bir sürü güzel, sarışın aktris ve opera şarkıcısı varken kısa boylu, fare gibi çilli bir hizmetçiyi arzu etmeyecek kadar ayrım gözetiyorsunuzdur," dedi Camilla sakince.

Kont ellerini göğsünde bağlayarak bakışlarını yukarıdan aşağıya kadar Camilla'nın üzerinde gezdirdi ve sonra da onu tedirgin eden yavaş, dikkatli bir incelemeyle etrafında döndü.

Onun parfüm kokulu bir züppe olmaması çok yazıktı; onlardan biriyle kolayca başa çıkabilirdi. Ama bu keskin zekâlı, gizemli hovarda öngörülemez birisiydi.

Camilla hiçbir zaman öngörülemez olandan hoşlanmamıştı.

"Peki ya sana hiç ayrım yapmayan biri olduğumu söylersem? O zaman annemle bu akşam yemek yemem karşılığında benimle yatağımı paylaşır mısın?"

Camilla yutkundu. Kont'un ne yaptığını anladığını bile bile neden oyuna devam ediyordu ki?

Pekâlâ bu oyunu ikisi sürdürebilirdi. "Neden olmasın? Sizin bu tür işlerde oldukça iyi olduğunuz söyleniyor ve ben de zaten daha önce evliydim." Camilla sesindeki keskinliği engelleyememişti. "Ayrıca sizin gibi kötü şöhretli bir erkek tarafından baştan çıkarılma olasılığına bir daha sahip olmam da düşük bir ihtimal."

Camilla'nın bu dürüst çıkışı Pierce'ı sersemletmişti. "Tanrım, Bayan Stuart, bana sizinle asla kâğıt oynamamam gerektiğini sakın unutturmayın. Kumar masasında dehşet olmalısınız."

Camilla gülümsemesini bastırdı. "Hayatım boyunca sadece bir ya da iki el kazanmışımdır pikette."*

"Bahse girerim ki bir-iki elden fazlasıdır." Kont yavaşça ağzından nefesini bıraktı. "Peki o halde, ikimizin de sadık kalabileceği bir teklif yapıyorum o zaman. Ben senin istediğini yapacak, seninle ve annemle akşam yemeği yiyeceğim. Sonrasında ise buraya, o masum eğlencelerden birinde bana katılmak için buraya geleceksin."

Camilla derin bir nefes aldı. Kazanmıştı. "Annenize birazcık olsun zaman ayırabilirseniz ben de sizi eğlendirmeye çalışmaktan memnun olurum, lordum. Bütün istediğim bu."

"Daha bitirmedim." Kont bakışlarını hâlâ onun üzerinden çekmemişti. "Bunu yapmam karşılığında bir daha

*__Piket__: Bir tür iskambil oyunu. –ç.n.

asla annemle ilgili bir konuda beni zorlamayacağını kabul etmelisin."

Camilla konuşmak ister gibi ağzını açmaya kalktığında Pierce daha sert bir şekilde ilave etti. "Annemi ve beni bir gece boyunca birlikte izlemek ilişkimize neden burnunu sokmaman gerektiği hakkında sana bir fikir verecektir. Eğer vermezse bile yarın bu karışma işine nokta koymak zorundasın. Yoksa seni en ufak bir vicdan azabı bile çekmeden işten atacağım. Anlaşıldı mı?"

Camilla tereddüt etti ama başka ne seçeneği vardı ki? "Evet, lordum." Lanet olası şeytan elini kolunu bağlamıştı. Annesiyle ilişkisini tamir etmesi için girişimde bulunabileceği sadece tek bir gece vardı önünde. Ama daha önceki durumdan yine de daha iyiydi.

Pierce sıkıntıyla nefesini koyverdi. "Yaptığın şeyden sonra seni bu kadar kolay bıraktığım için aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Kolay mı?" dedi Camilla aksi bir şekilde. "Sizi bu akşam eğlendirmem gerektiğini unuttunuz mu?"

"Ah, evet şu mesele," dedi Kont alaycı bir tonda. "Senden heyecan verici bir eğlence bekliyorum. En azından piketteki şu sözde kabiliyetini göster ki seni hezimete uğratabileyim." Kont gözlerini dikip ona baktı. "Madem beni bu eve katlanmam için getirdin, sen de acı çekerken bana eşlik edeceksin."

Bu acı ifade Camilla'yı duraksattı. Leydi Devonmont bu arazideki ilk malikânenin bu olduğunu söylememiş miydi? Kont'un içinde büyüyüp yetiştiği?

Kont açığa vurması gerekenden daha fazlasını söylediğini fark etmiş gibi yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "O

kadar da zor olmayacaktır. İstediğim zaman sevimli olabiliyorum."

"Şüphesiz," dedi Camilla alaycı bir şekilde.

"O halde anlaştık. Annem odasına çekildiğinde buraya geleceksin."

Camilla Jasper'ı yatağına yatırdıktan sonra... Tabii bunu Kont'a söyleyemezdi.

"Ama önce siz akşam yemeği için aşağıya ineceksiniz, değil mi efendim?"

Kont'un yüz ifadesi sertleşti. "Pazarlık buydu zaten, değil mi?"

Camilla rahatladı. "Sadece emin olmak istedim."

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün," dedi Kont sert bir tonda, "verdiğim sözleri her zaman tutarım."

"Elbette, lordum."

Camilla içi rahatlamış bir şekilde kapıya yöneldi. Aslanın kafesine girmiş ve sağ çıkmıştı. Hatta ufak çapta bir taviz bile elde etmişti. Çok büyük bir şey değildi belki ama yine de Kontes'in incinmiş hislerini biraz olsun yatıştırmaya yetecekti. Lord hazretlerini bir gece için "eğlendirmek", bununla kıyaslandığında çok da büyük bir fedakârlık sayılmazdı.

"Bir şey daha, Bayan Stuart," dedi Kont tam kapıya vardığı sırada.

Camilla ona bakmak için arkasını döndü.

"Yatak odası partnerlerime ilişkin seçici olduğum konusunda haklıydınız ama siz de fare gibi olmaktan çok uzaksınız." Kont'un bakışları Camilla'yı hiç de sahte gibi görünmeyen bir ateşle yaladı.

Kont gerçekten ciddi miydi?

Ah, umarım değildir, diye düşündü Camilla. Çünkü şu an hayatında en son ihtiyacı olan şey bir sevgiliydi. İlgilenmesi gereken Jasper'ı varken, bu olmazdı.

Kont, Camilla'yı iyice rahatsız etttikten sonra sesini alçaltıp ilave etti. "Emrim altında çalışanları, ister masum bakire, ister tecrübeli dul olsunlar, suiistimal etmek gibi bir alışkanlığım olmadığı için şanslısınız. O yüzden de benim saygıdeğer bir beyefendi gibi davranmamı istediğiniz sürece öyle davranacağım."

Kont ona için için yanan bir bakış fırlattı. "Ama bu size bir ihtar olsun Bayan Stuart. Bana bir santim gelirseniz, ben size iki kilometre gelirim. Daha fazlasını teklif ederseniz, sizi yatağıma almaktan sadece mutluluk duyarım."

"O halde daha fazlasını teklif etmemek için dikkatli olmalıyım, öyle değil mi?" Camilla bunu söyledikten sonra odadan çıktı.

Fakat koridora çıktığında dizleri titriyordu ve elleri ter içinde kalmıştı. Bu pazarlığın o kadar kolay bir şekilde yerine getirilemeyebileceğini kabul etmeliydi. Çünkü ne kadar çılgınca olursa olsun, Kont'un yatağında olma fikrini oldukça çekici bulmuştu.

Ah, onun neyi vardı böyle? Kont söylediklerinin hiçbirinde samimi değildi. Belli ki kızgınlığını canını sıkacak bir uyarıda bulunarak göstermek istemişti. Bu adam her hafta flörtleriyle skandallara karıştığı balolar ya da tiyatro veya opera salonlarında tanrıça gibi kadınlarla birlikte görülüyordu.

Evet, kesinlikle öyleydi! Kont berbat bir şöhreti olan korkunç bir adamdı. Böyle bir adamdan etkilenmek Camilla için kesinlikle olağan bir şey değildi. Kont ne kadar

yakışıklı olursa olsun... Üstelik Camilla'nın beklediğinden daha zeki biriydi. Ayrıca Camilla'nın ilgisini çekecek kadar gizemliydi.

Camilla kaşlarını çattı. Hayır, bunlar onun ilgisini çekmemişti. Bu konuyla sadece Leydi Devonmont'a olan sevgisi yüzünden ilgileniyordu kesinlikle.

Tamam, belki durum o kadar da net değildi.

O babamla parası için evlendi ve şimdi de idare artık benim elimde olduğu için aniden çaresizce bana 'ihtiyaç' duyar oldu.

Camilla ürperdi. Sadece hizmetçilere Lord Hazretleri'nin planlarını tekrar değiştirdiğini belirtmek için durdu ve sonra Kontes'in yatak odasına doğru ilerledi. Kont kesinlikle annesi hakkında yanılıyordu. Bundan neredeyse emindi ve o hanımefendilerini herkesten daha iyi tanıyordu. Öyle değil mi?

Annem için mi? Babamın ölüp artık onun cömertliğine muhtaçlığı bitene, yani iki yıl öncesine kadar oğlunun yaşayıp yaşamadığını bile umursamayan bir kadın için mi?

Neden bunu söylemişti? Aslında düşününce Kontes oğlundan her zaman ya küçük bir oğlan çocuğuyken ya da yetişkin bir erkek olduktan sonraki zamanından bahsediyordu. Onun okul yılları ile ilgili hiçbir şey anlatmamıştı.

Ancak Kont okul yılları esnasında evden uzakta olmalıydı. Fakat tatillerde eve gelmişti herhalde. Haylazlıklara ve maceralara bulaşmış olmalıydı, hastalıklı bir oğlan çocuğu olsa da bunları yapmıştı herhalde.

Peki Kontes niye önceki konttan, kocasından bahsetmiyordu? Kontes ondan neredeyse hiç söz etmediği için Camilla dürüst bir evlilik olduğunu varsaymıştı ama şimdi merak ediyordu... Acaba Leydi Devonmont sadece para için mi o adamla evlenmişti?

Keşke Kontes'in kocasının nasıl biri olduğunu ve onun anneyle oğul arasındaki bu yabancılaşmada rolü olup olmadığını söyleyebilecek eski çalışanlardan biri hâlâ görevde olsaydı.

Camilla'nın da kendine ait sırları olduğu için patronlarının özel işlerine burnunu sokmamaya dair katı kuralları vardı. Fakat bu olayda bu kuralı yıkmaya feci şekilde kışkırtılmıştı. Eğer o ve annesi hakkında daha fazla şey bilirse, o huysuz kontla başa çıkması çok daha kolay olacaktı.

Kontes'i çoktan istirahatini bitirip kalkmış halde buldu. "İyi haberlerim var, leydim. Lord Hazretleri bu akşam bizimle yemeğe katılmaya karar verdi."

Leydi Devonmont temkinli bir şekilde ona baktı. "Anlayamadım."

Camilla dudaklarına neşeli bir gülümseme kondurdu. "Fikrini değiştirmiş. Gördünüz mü? Sizi önemsiyor."

Kontes'in yüzü sevinçle aydınlanırken, Camilla'nın elini ellerinin arasına aldı. "Bunu sen yaptın. Biliyorum sen yaptın. Ama nasıl? Onu nasıl ikna ettin?"

"Önemli bir şey değil. Sadece anlayışlılığına başvurdum."

Camilla, Kontes'e yaptığı pazarlığı anlatacak değildi. Kadın yanlış sonuçlar çıkarabilir ve bu da işlerin daha kötü bir hale gelmesine neden olabilirdi.

Tabii eğer Kontes, Camilla'nın Kont'un burada kalması için bir şeyler yapmasını istemiyorsa...

Sizi planlarında bir müttefik olarak kullanmaya çalışıyor. Eğer ihmal edilip mağdur olduğuna dair sizi ikna edemezse bunun işe yaramayacağını da biliyor.

Saçma.

Yine de Kont bir noktada haklıydı. Bu durumun arkasında Camilla'nın gördüğünden daha fazlası saklıydı. Ve hanımefendilerinin daha önceki konuşmaları göz önünde tutulursa geçmişten bahsetmek isyteмeyen tek kişi Kont değildi.

Pekâlâ. Bu düğümü çözmek için daha yaratıcı olması gerekiyordu demek. Leydi Devonmont onu ve Jasper'ı ailesinin bir parçası yapmıştı ve aileler birbirlerine yardım ederlerdi. O yüzden Camilla en azından ailenin geri kalanının Kontes'le ilişkisini yeniden inşa etmek zorundaydı. Neye mal olursa olsun bunu yapmalıydı.

5

Akşam yemeği tam bir kâbustu.

Pierce buna şaşırmış değildi. Başka nasıl olabilirdi ki? Pierce her zaman babasının oturduğu sandalyeye oturup hiç tanımadığı büyükbabasının mağrur portresine gözlerini dikmiş ve annesinin acı veren o aşina sesiyle havadan sudan bahsedip gevezelik yapmasını dinlerken Bayan Stuart da Kont'a kaçamak bakışlar fırlatmıştı.

Bu lanet olası kadın hiçbir şey anlamıyordu. Pierce geçen yirmi üç yıl hiç yaşanmamış gibi davranamazdı. Bayan Stuart ondan annesiyle hoş bir sohbet yapmasını bekliyordu. Pierce cehennemde vaaz dinlemeyi tercih ederdi.

Özellikle de şu an oturduğu yerde acı anılar birer birer aklında canlanıyorken... Çocukken yemeğini çocuk odasında yerdi. Ama Noel zamanı ve özel günlerde akşam yemeğini anne ve babasıyla beraber yemesine izin verilirdi. Bu geceler babasının onu zayıf ve hastalıklı olduğundan dolayı azarlamalarıyla devamlı gergin bir şekilde geçerdi.

Ta ki Pierce sert bir söz söyleyip masadan kovulana kadar... Bu hatıra karnına ağrılar girmesine neden olmuştu.

Pierce çorbadan aldığı bir kaşığı dudaklarının arasına zorla götürdü ve neredeyse tadını bile almadan yuttu. Annesi her zaman arayı bulmaya çalışır ama başarılı olamazdı. Babası, annesi tamamen kendisine kalsın diye onu masadan uzaklaştırıyordu sanki.

Eğer babasının amacı bu idiyse, tamamen istediğini elde etmiş oluyordu, değil mi? Sonuçta annesi buna hiç itiraz etmemişti.

Pierce annesine gözünün ucuyla bakarak o aşina olduğu acımasız yaratığa dair emareler aradı. Fakat onun istediği asıl şeyin babasının servetinden biraz daha fazla pay olduğunu hatırlatan işlemeli elbisesi ve güzel mücevherleri dışında, küçük bir çocukken taptığı annesinden başka bir şey göremiyordu.

Daha yaşlı olması haricinde tabii. Bu kadar yaşlanmış olmasını hazmedemiyordu. Bunu görmek göğüskafesinin sıkışmasına neden oluyordu.

Pierce acı verici hisse dayanamayacak gibi olduğunda bakışlarını Bayan Stuart'a çevirdi. Anında acısı kızgınlığa dönüştü. Bu kadın lanet olası bir işgüzardı, küstah ve kibirli, üstelik annesine de körü körüne bağlı, bu da ona... Ona...

Saygı duymasına neden oluyordu. Pierce içini çekti. Bu delilikti. Sorgusuz bir sadakat hayranlık duyulacak bir özellik değildi. Fakat bir şekilde Bayan Stuart söz konusuyken öyleydi. Belki de bunun sebebi son derece naif sebeplerle annesine bağlı olmasıydı. Bayan Stuart bunun Kont'un annesine destek olmak için yapılması gereken, doğru ve şefkatli davranış olduğunu düşünüyordu.

Pierce'ı işte bu şefkat kısmı rahatsız ediyordu. Bayan Stuart kendi öz oğlunu terk eden bir kadına karşı nasıl olur da şefkat duyabilirdi? Elbette bu genç dul bunu biliyor gibi görünmüyordu ve Pierce da durumun ne olduğuna dair daha iyi bir fikir edinmeden ayrıntıları anlatmaya hazır değildi.

"Sizce de öyle değil mi lordum?" Bayan Stuart'ın tatlı sesi Pierce'ın düşüncelerini böldü.

Lanet olsun, bakışları, Bayan Stuart'ta, o ve annesi artık her ne saçmalık hakkında tartışıyorlarsa onunla ilgili bir fikri olduğu kanısı uyandırmıştı herhalde.

"Sanırım, öyle," dedi Pierce belirsiz bir biçimde.

"Tek kelime bile duymadınız, değil mi?" dedi Bayan Stuart.

Bu kadın kesinlikle aklındakini açıkça söylemekten hoşlanıyordu. "Dinlemek gereksiz diye düşündüm. Sohbet Noel süslemelerine geldiğinde, söyleyeceğim her hususun görmezden gelineceğini bilmem gerekirdi."

"Hiç de değil," diye itiraz etti Kontes. "Neden böyle düşünüyorsun ki?"

Pierce annesinin bakışını üzerinde hissederek omzunu silkti. "Ben bir erkeğim ve biz genellikle bu konuda tavsiyelerde bulunmak için yetersizizdir."

"Bu senin de öyle olduğun anlamına gelmez," dedi annesi içten bir şekilde. "Bay Fowler arazide pek çok yenilik ve tadilat yaptırdığını söylüyor. Kiracıların kulübeleri için daha iyi çatılar, yeni bir balıkhane, mandıraya yapılan modern eklemeler..."

"Bunlar benim alanım. Noel süslemeleri ise değil."

"Olabilirler ama." Annesinin yüzünde umutlu bir ifade belirdi. "Hatta belki bu sene Noel'de bize katılırsın."

Pierce'ın boğazı düğümlenmişti. "Bu imkânsız. Waverlyler beni bekliyorlar." İmalı bir bakış fırlattı. "Her zaman olduğu gibi." Annesinin bu söz karşısında rahatsız olması Pierce'ın Bayan Stuart'a dönüp onu buraya getirdiği için öfkeyle bakmasına neden oldu. "Bazı kişilerin müdahalesi olmasaydı zaten burada bile olmayacaktım."

Bayan Stuart sakince çorbasını içmeye devam etmekle beraber yanakları gözle görülür derecede kızarmıştı. "Hatırladığım kadarıyla, sizi annenizin sağlığı konusunda yanılttığım için özür dilemiştim, efendim."

Annesi onun bu yorumundan dolayı şaşırmış gibi görünmediğine göre, Bayan Stuart ona her şeyi itiraf etmiş olmalıydı. Bu şaşırtıcıydı.

"Görünüşe göre paylamalar ve nutuklar arasında özrünüzü kaçırmış olmalıyım."

"Daha az önce insanları dinleme konusunda biraz ihmalkâr olduğunuzu kabul ettiniz," dedi Bayan Stuart cesurca. "Belki özrüm esnasında da ilginiz dağılmıştır."

Tuhaf bir şekilde bu Pierce'ın gülmek istemesine neden olmuştu. Bu dulun arsızca çıkışları bazen onu gafil avlıyordu.

"O halde gelecekte daha çok dikkat etmem gerekecek," dedi Pierce, sesinin ciddi çıkması için çabalayarak.

Bayan Stuart'la ciddi olabilmek çok zordu. Pierce bunun nedenini bilmiyordu. Bayan Stuart'ın onu en beklemediği anda, normalde olduğu halden çıkarabilmek gibi bir yeteneği vardı.

Pierce aniden annesinin bakışlarını üzerinde hissetti. Ona baktığında annesinin bakışlarının o ve Bayan Stuart arasında gidip geldiğini gördü ve Pierce'ın kötü ruh hali

geri geldi. En iyisi onun herhangi bir fikre kapılmasına izin vermemekti, yoksa annesi Bayan Stuart'ı müttefikten daha fazlası olarak işlemeye başlayacaktı.

Pierce ikisine de kaşlarını çatıp baktı. "Peki hangi konuda fikrimi istiyordunuz?"

"Annenizin gençliğindeki gibi bir Noel ağacı hazırlayıp hazırlamamaya karar vermemiz gerekiyor," dedi Bayan Stuart cesaretle.

"Ve de Pierce'ın çocukluğundaki gibi." Annesi tabağındaki bifteği kesti. "Her zaman en azından etrafında mumların, oyuncakların ve süslerin asılı olduğu küçük de olsa bir ağacımız olmasını temin etmeye çalışırdım ama Pierce'ın babası bunun iyi kalite kerestelerin ziyan edilmesi olarak görürdü."

Pierce gerilmişti. Annesi hâlâ o Almanlara özgü geleneği mi sürdürüyordu? Tanrım. Çocukluğunda kesilmiş çam ağacının kokusu her Noel'de evi doldururdu. Şimdi bile ne zaman çam ağaçlarının kokusunu içine çekse üzerinde fındıkların asılı olduğu, o parlak incik boncuklarla süslü Noel'de ortaya çıkan küçük ağacı düşünürdü... Ve evdeki son Noel'inin acı hatıralarıyla ıstırap çekerdi.

Pierce'ın tepkisini fark etmeyen Bayan Stuart ekmeğinin üzerine bolca tereyağı sürdü. "Sizin gözleminiz altında bir ağaç bulacağız leydim. Uşaklar ne tür bir ağaç kesecekleri bilemezler. Onlar seçilen ağacı kesip getirdiklerinde de siz bize onu nasıl süsleyeceğimizi ve mumları nasıl yerleştireceğimizi gösterirsiniz."

"Harika," diye homurdandı Pierce. "Ve de bunu yaparken bütün lanet olası evi nasıl ateşe vereceğini de gösterir artık."

İkisi de şaşkın bakışlarla Pierce'a döndüklerinde yüzündeki ters ifadeyi silmeye çalıştı. Noel ağaçlarından bahsetmelerinin hatıralarını canlandırarak Pierce'ı nasıl yaraladığını bütün dünyanın bilmesine gerek yoktu.

"Ağacın üzerindeki mumlar tehlikelidir."

"Ağaç yaş ise değildir," dedi annesi. "Zaten sadece bir ya da iki gün kalacaklar." Ekmeğini et suyuna batırarak oyalanıyordu annesi. "Eğer Noel'de bile burada olmayacaksan ağacı ışıklar içinde Noel'in on ikinci gecesine kadar tutmanın bir âlemi yok."

Annesi bu imalarıyla onun burada kalmasını sağlayacağını düşünüyorsa, delirmiş olmalıydı. "Doğru," dedi Pierce sertçe. "O halde kısa bir süre için kalması daha iyi olacaktır."

"Güzel," dedi annesi. Sesinde hafif bir saldırganlık vardı. "Çünkü bir ağacın Noel'i gerçekten güzel bir hale getireceğini düşünüyorum."

Bayan Stuart, Pierce'a kaçamak bir bakış atıp şarabından bir yudum aldı. "Katılıyorum. Bu son derece güzel bir gelenek gibi görünüyor."

"Ve bu kadar kısa bir süre için kullanılacağını düşünürsek pahalı da bir gelenek." Muhtemelen konu da buydu zaten. Pierce annesinin yüzüne baktı. "Bu bana ne kadara mal olacak sonuç olarak? Değerli ağacın için süs, mum falan gerekecektir, tabii bir de.."

"Komik olma, Pierce. Hepsi zaten var. Her yıl tavan arasından çıkardığım süslemeler."

Bu Pierce'ı kesinlikle gafil avlamıştı. Annesinin değerli ağacı kullanarak ondan biraz para isteyeceğini düşünmüştü. Pierce, Bayan Stuart'ın kendini beğenmiş gülümseme-

sını görmezden gelerek "Bu ağaç için *hiçbir şeyin* satın alınmasını istemiyor musun yani?" diye ısrar etti.

"Kesinlikle hayır. Asıl önemli olan bir ailenin geleneklerini devam ettirmesi zaten. Cam süslemelerim büyükannemden kalma ve diğer süslemeler de, meyveler ve fındıklar yanı, burada evin etrafındaki arazide bulunabilir, hatta mumlar bile." Annesinin yüzü aydınlanmıştı. "Ah, kâğıt süslemeler! Onlardan yapmalıyız. Hatırlıyor musun, Pierce? Seninle kâğıttan küçük, minnacık melekler keserdik..."

"Hatırlıyorum," dedi Pierce kederli bir tonda. "İnan bana, çok iyi hatırlıyorum." İki kadın da rahatsız edici bir sessizliğe gömülünce ilave etti. "Fakat belki fark etmemişsindir diye söylüyorum, anne. Melekler için fazlasıyla büyüdüm. Şeytanlar benim için daha uygun artık."

Bayan Stuart, eleştiri oklarını kendi üzerine çekmek istermiş gibi "Ah, fakat şeytanların bir Noel ağacı için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye araya girdi.

Pierce ona meydan okuyan bir ifadeyle döndü. "Peki nedenmiş o?"

Camilla bu bakış karşısında hiç duraksamadı. "Bir kere, şeytanların ellerindeki çatalları kesmek aşırı derecede zor olur."

Pierce gözlerini kırpıştırdı, sonra da hüzünlü bir kahkaha koyverdi. Lanet olası kadın. Gerçekten de yanındayken insanın öfkeli kalabilmesi çok zordu. Üstelik gözlerinde sessiz bir yakarışla Pierce'a bakması insafa gelmesine neden olmuştu.

Rahatlayarak arkasına yaslanan Pierce şarabından bir yudum aldı. "Daha önce meleğin başının üzerindeki mi-

nik haleyi kesmeye kalkışsanız emin olun farklı hissederdiniz. Bayan Stuart. Ya da yıldızları... Benimkiler her zaman en sonunda yıldızdan başka her şeye benzeyerek yusyuvarlak bir şekilde tamamlanırdı." Pierce sır verir gibi Bayan Stuart'a doğru eğildi. "Anlaşılın köşeleri olması gerekiyormuş."

"Öyle mi?" dedi Camilla neşeli bir şekilde. "O halde yıldızları da aylarla beraber yapmak zorunda kalacağım. Ayla beraber kullanıldığında yuvarlak olmasına gerek yok."

"Ah, fakat bir Noel ağacına ay koyabilir misiniz?" diye sordu Pierce. "Yıldızları takip eden üç bilge adam* kesinlikle aynı etkiyi vermeyecektir."

"Hem İncil'de de geçmiyor," dedi Camilla, gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

"Bilemiyorum," dedi Pierce. "Pek aşina olduğum bir kitap sayılmaz."

"Bütün dünyaya düzenli olarak sergilediğin bir gerçek," dedi annesi bilmiş bir şekilde.

Pierce anında gerildi. Neredeyse annesinin orada olduğunu unutmayı başarmıştı. "Evet, öyle." Pierce bakışlarıyla annesinin başını eğmesini sağladı. "Bulduğum her fırsatta."

Bayan Stuart araya girdiğinde, Pierce davranışlarıyla ilgili söyleyeceği bir şeyler varsa büyürken onun yanında olması gerektiğini annesine söylemek üzereydi. "Her halükârda Lord Hazretleri ağacı süslemekte bize katılmak

*Üç bilge kral: Hıristiyan geleneğinde bebek İsa'ya "Yahudilerin Kralı" olarak hürmetlerini sunmak için Doğu'dan geldiğine ve hediye olarak altın, günnük ve mür getirdiğine inanılan soylu hacılar. Kitab-ı Mukaddes'te isimlerinden ya da kral olduklarından bahsedilmez ancak sonraki dönem efsanelerde Gaspar, Melkior ve Baltazar isimli üç kral oldukları söylenir. –ç.n.

için burada olamayacağına göre, size yardımcı olmaktan büyük keyif alırım leydim."

"Bu çok güzel olur," dedi annesi.

"Sonra belki de Lord Hazretleri her şey bittiğinde bir-iki gün sonra görmeye gelir." Bayan Stuart kadınların bazen kullandıkları otoriter ses tonuyla söylemişti bunu. Pierce'ın üzerinde işe yaramayan bir tonda.

"Daha önce de dediğim gibi, bu imkânsız."

Annesi hayal kırıklığına uğramış gibi gözüküyordu. "Eskiden Noel'i severdin."

Pierce bütün tatilleri ve bayramları istenmediği anlamına getirenin kendisi olduğunu söyleyecekti neredeyse. Ancak hayır, annesine bu tatmini yaşatmayacaktı.

"Ağacınla her ne istiyorsan yap," diye mırıldandı öfkeli bir şekilde. Tabağındaki bifteği sosuna bandırıp bir çırpıda yiyip bitirdi. "Beni dışında tut yeter. Böyle sıradan zevklerden keyif aldığım günlerin üzerinden çok zaman geçti."

"Yazık," dedi annesi. "Böyle sıradan zevklerden başka eğlencemiz yok buralarda."

Pierce, Bayan Stuart'a anlamlı bir bakış fırlatarak, annesinin onları eğlendirecek yeni bir meşgale ya da lüks şeylere olan sevgisini tatmin edebileceği, İtalya'ya pahalı bir geziye gitmeyi istemesini bekledi.

Annesi sözüne devam etti. "Fakat biz onlardan keyif alıyoruz." Leydi Devonmont, Bayan Stuart'a gülümseyerek baktı. "Şarkılar söyleyip oyunlar oynuyor, taklitler yapıyor ve kendimize göre eğleniyoruz. Camilla'nın sesi çok güzel, bize kitaplar okuyor."

Kapı açılıp elinde tatlılarla içeriye bir uşak girdiğinde Pierce hâlâ annesinin bu "eğlence" anlayışı karşısında şaşkındı.

"Harika bir aşçımız da var," dedi Bayan Stuart önüne tatlısı konulurken neşeli bir şekilde. "Bu zevkte sıradan olan hiçbir şey yok." Tatlısından bir lokma aldı ve yüzü mutlulukla aydınlandı. "Bademli muhallebisi katıksız bir cennet."

Pierce'ın tek kaşı havaya kalkmıştı. "Sanırım siz de annemin tatlıya olan düşkünlüğünü paylaşıyorsunuz."

"Gerçekten de, öyle," dedi Bayan Stuart, ağzının kenarındaki muhallebiyi hafifçe silerek. "Yetimhanede tatlı çok nadir olurdu ne yazık ki! Şimdi ne zaman istesem tatlı yiyebiliyorum ve hiçbir zaman da bıkacağımı zannetmiyorum."

Pierce onun bir yetimhanede büyüdüğünü unutmuştu. Gözünün önüne Londra'daki fırınlarda gördüğü pasta ve hamur işine imrenerek bakan küçük bir kızın görüntüsü geldi ve bu kadar basit bir şeyden mahrum kalma düşüncesiyle kalbi sızladı.

Camilla, onu daldığı kasvetli düşüncelerinden ayırarak "Siz tatlıdan hoşlanmaz mısınız, lordum?" diye sordu.

"Hiç sevmezdi," diye cevap verdi annesi. "Pierce oldukça sıradışı bir çocuktu. Tatlı yerine meyve ve peyniri tercih ederdi." Annesi Pierce'a tereddütlü bir gülümsemeyle baktı. "Bu yüzden de aşçıya onlardan da hazırlamasını söyledim."

Aşçı biraz da gösterişli bir edayla Pierce'ın önüne elma dilimleri ve çeşitli peynirlerin bulunduğu tabağı yerleştirdi.

Bayan Stuart'ın ona söylediği sözler Pierce'in beyninin içinde yankılanıyordu: *Hisleri düşündüğünüz gibi sahteyse, neden okul kâğıtlarınız ve çizimlerinizle dolu bir çekmecesi var?*

Neden sizin zekice kullandığınız deyimleri ve akıllıca gözlemlerinizi göstererek bana çocukluk mektuplarınızı okuyup duruyor? Neden yatağının başucunda sizin bir resminizi tutuyor?

Pierce güçsüzleştiğini, kurduğu barikatların hafifçe parçalanmaya başladığını hissetti ve bu öfkesini ateşledi. Lanet olsun, bir meyve tabağı ve çocukluğu hakkındaki birkaç cümleyle yıllarca annesinin onu ihmal etmiş olduğu gerçeğini silip atamazdı! Bu maskaralığa daha fazla katlanamayacaktı.

Dudaklarına zorla da olsa bir gülümseme yerleştirdi. "Artık bir yetişkinim, anne. Bugünlerde tatlı olarak en sevdiğim şey iyi bir puro." Yerinden doğruldu. "Ve durum bu olduğundan, yemek de sona erdiğine göre ben de puromu içmek için dışarı çıkacağım." Dimdik durarak annesine başıyla selam verdi. "İyi geceler." Sonra da Bayan Stuart'a sert bir ifadeyle bakıp başını eğdi. "Au revoir*, madam."

Camilla'nın, lordun bu gece onunla henüz işinin bitmediğini belli eden bu ısrarı karşısında yüzü kızardı ama gülümseyebilmeyi başardı. "Au revoir, lordum."

Pierce akşamın bitişinden dolayı rahatlamış olarak, uzun adımlarla yemek odasından çıktı. Bayan Stuart bu pazarlığı beklediğinden daha iyi kullanmıştı. Annesiyle beraber, yemekte Pierce onların ellerinde hamur gibi olana dek Noel ağaçlarından ve çocukluğunun ağaç süsleme hikâyelerinden bahsederek eziyet etmeyi planlamış olmalıydılar.

Pierce'ın da kendine göre silahları vardı elbette. Madem Bayan Stuart onu rahatsız etmekte ısrarcı olmuştu Pierce da bunun intikamını alacaktı. Onu baştan çıkarmayı bece-

*Au revoir: Fransızca; hoşçakalın, görüşürüz. –ç.n.

remediğine göre, başka olasılıkları düşünmeliydi. İskambil kâğıtları onu amacına ulaştırmazdı ve şu ana kadar Bayan Stuart konuşmalar esnasında iğneleyici sözlerini bertaraf etmekte usta olduğunu kanıtlamıştı. Ancak kitap okumaya gelince...

Pierce gözlerini kıstı. Bayan Stuart etkileyici bir şekilde yüksek sesle okuma konusunda yetenekliydi demek! Güzel. O halde ona okuması için ilginç bir şeyler verecekti.

6

Lord Hazretleri akşam yemeğinden ayrılmak için sudan bir bahane uydurmuş olsa da, Camilla bunun için onu suçlayamazdı. Yemek onun beklediğinden daha gergin geçmişti ve bu sadece Kont açısından da değildi. Leydi Devonmont da onu kışkırtmaya kararlı gibi görünüyordu. Belki de en başından beri bu yemek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Fakat tatlı tabakları önlerinden götürülürken, Leydi Devonmont ona gülümseyerek baktı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bizimle yemeğe katılmasını sağladığın için."

"Oğlunuza herhangi birinin istemediği bir şeyi yaptırabileceğini düşünüyorsanız onu çok iyi tanımıyorsunuz demektir," dedi Camilla kelimelerin üzerine basa basa.

"Onu senin zannettiğinden daha iyi tanıyorum," dedi Kontes esrarlı bir biçimde. "Bizimle yemek yemeye ikna etmek için bir şeyler demiş olmalısın. Bunu asla beni memnun etmek için yapmazdı çünkü."

"Yanılıyorsunuz," diye yalan söyledi Camilla. "Belki hırçın birisi olabilir ama sizi kendine özgü bir tarzda sevdiğine eminim."

Bu kadına kalbini kırmadan başka ne diyebilirdi ki? Hanımefendilerinin incindiğini göreceğine ateşe elini sokardı daha iyi.

Kontes bir iç çekti. "Belki de." Bir an için düşüncelere dalmış gibi göründü sonra aklına gelenleri uzaklaştırmak istermiş gibi kafasını sallayıp masadan kalktı. "Oğlumuza iyi geceler diyelim mi?"

"Elbette." El işlerine, kitaplarına ya da o akşam için kendilerini neyle oyalayacaklarsa ona gömülmeden önce Jasper'ın üzerini örtüp iyi geceler dilemeleri bir alışkanlığa dönmüştü.

Camilla, merdivenleri çıkarken aklının takıldığı konuyu düşünüyordu. Lord Hazretleri Noel'i "her zamanki olduğu gibi" Waverlylerde geçireceğini söylerken ne demek istemişti? Camilla onun Londra'da kuzenleri olduğunu biliyordu ama neden Noel'i annesi yerine onlarla geçiriyordu ki? Kontes'e sormak için can atıyordu ama hanımefendilerini oğlunun burada olmasından dolayı yaşadığı zaten kısa sürecek olan mutluluğu bozmak istemiyordu.

Camilla'yla Jasper'ın odası üçüncü katta, eskiden çocuk odası olarak kullanılan odanın yanındaydı. Aslında bu oda Kont'un dadısına aitti ama burada birisi kalmayalı yıllar olmuştu bu yüzden de hanımefendileri odanın Camilla için mükemmel olacağını düşünmüştü. Jasper da yaşamak için buraya geldiğinde Kontes eski dadının karyolasının altta yedek yatağı olan tekerlekli bir karyola ile değiştirilmesini emretmişti, böylece ana-oğul birlikte olabileceklerdi.

Bu Jasper'ın görülmemesini sağlamak için mükemmel bir düzenleme olmuştu. Bay Fowler sık sık hizmetçilerin meskenlerinde bulunurdu ama sadece Camilla'nın yaşadığını zannettiği kata çıkmayı son derece uygunsuz görüyordu.

İçeri girerlerken, Maisie umutsuz bir şekilde Jasper'ı yatıştırmaya çalışıyordu. Jasper yatağının üzerinde tepinmekle meşguldü. "Bayan Beasley Lord Hazretlerinin çok iri ve korkutucu olduğunu söyledi," dedi Jasper. "Öyle mi gerçekten?"

"Sadece söz dinlemeyen çocuklar için öyle," dedi Camilla. Bu aslında biraz gerçekdışıydı ama Camilla Kont'un Jasper'ı görüp onu Montcliff'ten uzaklaştırma riskini göze alamazdı. Bu onu çok incitirdi. "O yüzden uslu dur."

Hanımefendileri yatağın üzerine oturdu ve Jasper'ın çenesini okşadı. "Yarın gitmiş olacak. Sen sadece Maisie'yle beraber kal, tamam mı? Kont seni görüp kim olduğunu soracak olursa ona annenin bir hizmetçi olduğunu söyle ama adını söyleme."

"Ama annem hizmetçi değil ki," diye itiraz etti Jasper.

"Aslında..." diye söze başladı Camilla.

"Senin annen benim için çok önemli olan, özel bir tür hizmetçi," dedi Leydi Devonmont. "Ve sen de benim için önemlisin. O yüzden de uslu bir çocuk olur ve yarın buradan ayrılana kadar Lord Hazretleri'nin gözüne görünmezsen şu oynamayı çok sevdiğin kurşun askerlerden almana izin vereceğim."

Jasper'ın yüzü mutlulukla ışıldarken, Camilla'nın boğazı düğümlenmişti. Kontes her zaman Jasper için böyle hoş şeyler yapıyordu. Hanımefendileri büyük bir hızla

Jasper'ın asla sahip olma şansı olmayan bir büyükanneye yakın bir şeye dönüşüyordu. Fakat hanımefendilerinin Jasper'ın sevgisini satın almaya ihtiyacı yotu, zaten o sevgiye sahipti. "Ona bir şey vermeniz gerekmiyor," diye mırıldandı Camilla. "Sadece sizin hatırınız için uslu duracağını biliyorum."

"Öyle bile olsa, bunun için bir ödülü hak ediyor. Zaten takımın içinde bir sürü var. Bir tanesi eksilse bir şey olmaz. Bırak da şu ufaklığı biraz şımartayım." Sesinde özlemli bir ton vardı. "Kendi oğlumu yeteri kadar bile şımartamadım."

Camilla bunun nedenini sormak için yanıp tutuşuyordu ama şimdi sırası değildi.

Leydi Devonmont, Jasper'ı alnından öptükten sonra kapıya doğru ilerledi. "Sanırım bu akşam erkenden yatacağım. Oldukça uzun bir gün oldu."

"Size kitap okumamı ister misiniz?"

Kontes başını iki yana salladı. "Başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalacağım sanırım. Zaten her halükârda sen de dinleneceğin bir akşamı hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim." Bu kesinlikle Lord Hazretleri'ni daha sonra yalnız başına görmesi konusunda işini kolaylaştıracaktı.

Camilla, Kontes'e oğluyla olan fırtınalı ilişkisi hakkında sorular sorabilmeyi o kadar çok istiyordu ki... Fakat hanımefendileri oğlunun ona karşı ihmalkârlığıyla ilgili konuşmayı defalarca reddetmişti. Bu sırf oğlu onunla bir akşam yemeği yediği için değişecek değildi. Ayrıca söz konusu annesi olduğunda ne kadar kolaylıkla kışkırtılabildiği göz önüne alınırsa Kont'un ağzından gerçekleri almak daha kolay olabilirdi.

Camilla, Jasper uykuya dalana kadar onun en sevdiği ninniyi mırıldandı, sonra da Maisie'ye onunla kapının önüne gelmesi için işaret etti. Başta ona yalan söylemeyi düşünmüştü ama sonra bir kişinin gerçek durumu biliyor olmasına ihtiyaç duyduğuna karar vermişti. Jasper'ı kendi oğluymuş gibi seven Maisie'ye güvenebilirdi.

Ona çabucak Kont'la yaptıkları pazarlıktan bahsetti ve bu pazarlığın herhangi bir yakınlaşmayı içermediğini özellikle vurguladı. "Yine de bundan kimseye bahsetmemeni tercih ederim, diğer hizmetçilere bile. Özellikle de hanımefendilerine. Bunu öğrenecek olursa duyguları incinecektir."

"Bir ölü gibi sessiz olacağım, söz veririm," diye fısıldadı Maisie.

Muhtemelen olacaktı da. Camilla'nın İskoç soyadı yüzünden, sadece ölen kocasından geldiğini bildiği halde, Camilla'ya ısınmıştı Maise. Hayır, Camilla'nın sırlarını asla açığa vurmazdı, en azından buradaki tümüyle İngiliz olan çalışanlara.

"Geç vakte kadar orada kalmayacağım, söz veriyorum," dedi Camilla, "fakat hanımefendilerinin oğlunu nasıl özlediğini görünce Kont'un şartlarını yerine getirmeyi reddedemezdim."

"Gerçekten anlıyorum. Sizin yakışık almayan bir şey yapmayacağınızı biliyorum."

"Jasper uyanıp bana ihtiyaç duyacak olursa... "

"Ben icabına bakarım. Lord Hazretleri'nin Jasper'ı fark etmesini ve mutfakta yanlış düşüncelere dayanan dedikoduların dolaşmasını istemeyiz, öyle değil mi?"

Camilla kıza yüzü ışıldayarak baktı. "Kesinlikle." Ca-

milla koridordaki saate baktı. Şimdi bile arzu ettiği saatten daha geç kalmıştı. "Gitmem gerekiyor."

Maisie onu kolundan tuttu. "Dikkatli olun. Böyle bir adamla..."

"Tetikte olacağım, merak etme." Camilla, aile üyelerine ait odaların bulunduğu ikinci kata yöneldi aceleyle.

Kont'un yatak odasına doğru yaklaşırken elleri ter içinde kalmıştı. Doğrusu Kont için ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Önceki karşılaşmalarından sonra Kont onu azarlayıp sindirmeye çalıştığında, Camilla yemekte kendisine karşı resmi ve soğuk olacağını düşünmüştü. Tanrı aşkına o bir konttu. Camilla'nın daha önceki iki patronu daha düşük bir konumda olmalarına rağmen Camilla'ya aşağılık bir varlıkmış gibi davranmışlardı. Fakat Kont annesine karşı katı olsa da, Camilla'yla kâğıttan meleklerle ilgili şakalaştığı anlar olmuştu...

Camilla Kont'a karşı yumuşadığını fark ederek başını sallayıp silkindi. Bunlar Kont'un annesini Noel'de yalnız bırakacağı gerçeğini değiştirmiyordu. Ne kadar çekici olursa olsun, Londra'nın verdiği kibir ve alaycı zekâyla Kontes'e oldukça merhametsiz bir şekilde davranıyordu.

Ve hanımefendileri çok daha iyisini hak ediyorlardı. Bu akşam Camilla'nın niyeti de buydu zaten: Kont'un bu gerçeği bilmesini sağlayacaktı.

Camilla, Kont'un yatak odasına varınca hafifçe kapıyı tıklattı. Kont kapıyı hızla ardına kadar açtığında Camilla'nın neredeyse kalbi duracaktı. Oda serin olmasına rağmen Kont'un üzerinde sadece fanila ve bir de pantolon vardı. Ne bir yelek ne bir ceket ne de bir boyunbağı. Onun

bu rahat giyimi Camilla'yı şaşırtıp uzun zaman önce öldüğünü zannettiği içindeki bazı duyguların canlanmasına neden olmuştu.

İnce keten fanilasından iyice belli olan etkileyici göğüskafesini fark edemeyecek kadar zor bir gün geçirmişti aslında Camilla. Ve de geniş omuzlarını... Fanilasının kolları dirseğine doğru katlanmış olduğu için görünen, çıplak kaslı kollarından bahsetmiyordu bile.

Nasıl olur da böyle şeylere dikkat edebilirdi? Neden fanilasının boğazının açık olmasını umursuyordu ki? Neden böylesine kışkırtıcı bir biçimde gözler önüne serilmiş olan Kont'un teninden ayıramıyordu gözlerini?

Çünkü böyle resmi olmayan bir şekilde giyinmiş bir erkekle zaman geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Hepsi bu.

Camilla kendini zorlayarak bakışlarını Kont'un yüzüne kaldırdı. Elinde onu içeriye almak için bir adım geriye atmadan önce bir yudum aldığı brendi vardı. "Pazarlığımızı unutup unutmadığını merak etmeye başlamıştım artık," diye homurdandı.

Camilla, Kont'un bakışlarının kendisini nasıl izlediğinin şiddetli bir şekilde farkına vararak onun yanından geçti. Kont alkol ve tütün kokuyordu. Kenneth ne sigara ne de sert içkiler içtiği için Camilla buna alışkın değildi. Kokunun onun tiksindirmesi gerekiyordu.

Ama bu koku... Kelimelerle tarif edilemez biçimde erkeksiydi. Son birkaç aydır neredeyse bütün zamanını yaşlı bir kadın, genç bir hizmetçi ve de küçük bir oğlanla geçiren bir kadın için oldukça canlandırıcı bir değişiklikti. Akıl sağlığı için biraz fazla canlandırıcıydı.

Camilla aralarında biraz mesafe kalacak şekilde ilerledi. "Belki akşamları başka görevlerim de olduğunu unutmuşsunuzdur. Şüphesiz annenize yatak odanıza gelmek için yanından ayrılmak zorunda olduğumu söylememi istemezdiniz."

"Elbette hayır." Pierce ateşi karıştırmak için şömineye doğru gitti. "Seni her gece bu saatlere kadar tutuyor mu?"

"Daha on bile olmadı. Genellikle bu saatten sonrasına da kalıyoruz. Ayrıca saat ne kadar geç olursa olsun annenize eşlik etmekten büyük keyif alıyorum." Camilla ona kurnaz bir ifadeyle baktı. Kontes'le aralarındaki bu yabancılaşma hakkında daha fazla bilgiyi ifşa etmesi için Kont'u kışkırtmaya kararlıydı. "Annenizi sıkıcı buluyor olmanız benim de öyle düşüneceğim anlamına gelmiyor."

"Sorun annemi sıkıcı bulmam değil," diye parladı Kont. "Sorun..." Kendini tuttu. "Neyse. Bunun bir önemi yok."

Camilla derin bir nefes aldı ve başka bir yol denemeye karar verdi. "Akşam yemeğinde, annenizin paraya olan ihtiyacıyla ilgili beklentilerinizi bozduğunu fark etmeden edemedim."

"Şüphelerimden ona bahsettiğine eminim."

"Gerçeği söylemek gerekirse uyarmadım," dedi Camilla duruşunu biraz daha dikleştirerek. "Annenize bir şans vermeniz gerektiğine inansam da..."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Pierce ona kaşlarını çatarak baktı. "Annemden bahsetmek pek eğlenceli değil. O yüzden de bu akşamı beni anneme karşı yumuşatmaya çalışarak geçirmeye niyetliysen planlarını gözden geçirsen iyi edersin. Onunla ilgili seninle tartışmayacağım."

"Fakat..."

"Tek kelime etme. Tabii hâlâ burada çalışmak istiyorsan. Anlaşıldı mı?"

Camilla hayal kırıklığına uğrayarak pufladı. Bu adam çıldırtıcıydı! Annesi de, kendisi de bu kadar inatçıyken nasıl bilgi edinecekti ki? Görünen o ki daha sinsi davranması gerekecekti.

Camilla cevap vermeyince Pierce ona sert bir ifadeyle baktı. "Birbirimizi anladık mı, Bayan Stuart?"

"Ağır işitiyor değilim," diye homurdandı. "Anlama kıtlığım falan da yok."

Kont'un yüzündeki sert ifade yumuşayıp yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı. "Bunu göreceğiz."

"Göreceğimize eminim, lordum."

"Biz yalnızken bu kadar resmi olmaya gerek yok," dedi Pierce kelimeleri uzatarak. Bu arada şöminenin yanında duran mavi kapitoneli iki koltuktan bir tanesine oturdu ve içkisinden bir yudum aldı. "Bana, dostlarım gibi Devonmont diye hitap edebilirsin. Ya da 'sevgilim'."

Camilla gözlerini devirdi. "Biz daha önce aramızda bu tür bir dostluğun olmayacağı konusunda anlaşmıştık, efendim."

"Evet." Kont'un bakışları belli ki onu tahrik etmek amacıyla bedeninde geziniyordu. "Çok yazık."

"Söylesenize, kadınlar genellikle onların eteklerinin altına girmeye dair sizin apaçık girişimlerinize karşılık mı verirler?"

"Muhtemelen sizin, ıslah etmeye dair apaçık girişimlerinize karşı beyefendilerin kaçtığı sıklıkta, evet."

Camilla'nın dudağında alaycı bir gülümseme vardı. Daha önce hiç patronunu ıslah etmeye çalışmamıştı. Bu

adamdaki bir şeyler onun içindeki şeytanı dışarı çıkarıyor olmalıydı. "Siz kaçmıyorsunuz."

"Gerek yok... Ben ıslah olacak bir tip değilim, o yüzden beni korkutmuyorsunuz." Pierce elindeki kadehi şerefe kaldırır gibi uzattı. "Ve siz de benim eteklerinizin altına girmeye dair girişimlerime karşılık vermiyorsunuz. Bu bizi eşit kılıyor."

Kont ciddi ciddi onun etekleri altına girmeye çalışmıyordu elbette! Ve çok şükür ki öyleydi. Bunu gerçekten yapacak olsaydı Camilla ona direnmekte sorun yaşayabilirdi.

Camilla bugüne kadar kapalı kalan odanın içinde etrafına bakındı. Taşra evlerindeki pek çok benzeri gibi "Kırmızı Oda" da yanlış isimlendirilmişti. İçindeki hiçbir şey kırmızı değildi. Muhtemelen bir yüz yıl önce kırmızıydı ve yeniden döşendiğinde de onca uzun zaman sonra bile bu isim yapışıp kalmıştı. Şimdi perdeler ve döşemelikler mavi baskılı kumaştandı, duvarlar da benzer bir mavi tondaydı. Aralarında ufak bir masanın yer aldığı heybetli tenteli bir yatak ve şöminenin yanında iki koltuk vardı. Odada bundan başka duvara dayalı ceviz ağacından yapılma bir kitaplık vardı sadece. Hemen yanında da çimenliğe bakan şaşırtıcı genişlikte bir pencere.

"Burada yaşarken odanız burası mıydı?" Öyleyse küçük bir çocuğun sahip olabileceği eşyalardan hiçbirini bırakmamış sayılırdı. Ne bir yerküre ne bir teleskop hatta ne de eski yarış dergileri. Orada duran sadece birkaç kitap vardı. Kont'un, Montcliff Malikânesi'nin giderek genişleyen kütüphanesine olan düşkünlüğü düşünülürse bu oldukça tuhaftı.

"Hayır," dedi Kont kısa bir şekilde. "Benim odam çocuk odasıydı."

"Evet, tabii, yaşınız biraz büyüyene kadar ama okula gittikten sonra, buraya geldiğiniz zamanlarda mutlaka..."

"Bu gece için ne eğlence istediğime karar verdim," dedi Kont.

Camilla Kont'un odası hakkında konuşmaktaki isteksizliğine boş vererek ona doğru ilerledi. "Pekâlâ. Neymiş o?"

Kont yanında duran masadan, gözünde aniden belirden şüpheli bir pırıltıyla uzanıp bir kitabı aldı. "Annem harika bir okuyucu olduğunu söylediği için bana bu kitabı yüksek sesle okuyabileceğini düşündüm."

Kont'un tavrı, Camilla'ya ona şaka yapmayı tasarlayan Jasper'ın hallerini hatırlatmıştı.

İhtiyatlı bir şekilde Kont'un karşısındaki koltuğa geçip oturdu ve verdiği kitabı aldı. Sonra da daha iyi görebilmek için gözlüklerini geriye doğru itti. *Fanny Hill: Bir Zevk Kadınının Anıları*.

Zevk kadını mı? Tanrım.

Camilla Kont'un bakışlarının üzerinde olduğunu, ondan dehşete düşmüş bir ifade beklediğini hissediyordu. Kont'un bu beklentisini boşa çıkarma arzusu direnemeyeceği kadar şiddetliydi. Kitabın kapağını açarak ismini, görünüşe göre Kont'u olduğu kadar kendisini de şaşırtan gür bir sesle okudu. Daha sonra da sayfayı çevirip kitabı okumaya başladı.

Madam,

Tutkularınızı kaçınılmaz birer emir saydığımın kanıtı olarak ele aldığım bu mektup, her ne kadar tatsız kaçsa da sonunda sevginin, sağlığın ve servetin gücünün sunabileceği her armağanın tadını çıkardığım yaşamımın o rezil sahnelerini...

"Gerçekten de okuyacaksın," diye araya girdi Kont.

Camilla gülümsemesini bastırarak başını kaldırdı ve ona baktı. "Benden istediğiniz şey buydu, öyle değil mi?"

Kont'un bakışları sertleşti. "Pekâlâ. Devam et."

Camilla okumaya devam etti. Kitap, taşralı bir kızın zengin olma hayaliyle şehre gitmek için yola koyulması ve orada şüpheli bir şekilde dostane davranan yaşlı bir kadın tarafından kandırılmasını hikâye ediyordu. Camilla anında o yaşlı karakterin rol yapan bir genelev patroniçesi olduğunu fark etmişti. Spitalfields'daki çalışmalarında papaz kocasına boşuna yardım etmemişti. Saf kızların nasıl kandırıldığını bilirdi.

Fakat bu kızın batağa saplanışını aktaran anlatıcı pek de bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Hatta hiç utanması yoktu. Camilla bunu büyüleyici bulmuştu. Lord Hazretleri araya girdiğinde oldukça meraklanmış durumdaydı.

"İstersen burada durabilirsin," dedi Kont.

Camilla başını kaldırdığında Kont'un gergin bir şekilde ona baktığını gördü. "Saçmalamayın. Sadece on sayfa okudum."

"Fakat varacağı yerlerden hoşlanacağından emin değilim."

Kont, onun okumaya devam etmesi fikrinden son derece huzursuz olmuşa benziyordu.

"Saçmalık. Bu benim sık sık dönüp okuduğum bir kitap," diye yalan söyledi Camilla gamsız bir şekilde. "Tekrar üzerinden geçiyor olmaktan büyük keyif alıyorum."

Belki de bunlar fazla aşırı ifadeler olmuştu. Kont onu kuşkucu gözlerle süzdü. "Öyle mi sahiden?" Koltuğunda geriye yaslandı. "En sevdiğin kısım neresi peki?"

Camilla kitabın uzunluğunu kafasından tartıp bir tahminde bulundu. "Sayfa doksan altı."

Kont tek kaşını kaldırdı. "Tamam o halde, yüksek sesle orayı oku bakalım."

"Pekâlâ." Şimdiye kadar şoke edici bir şey yoktu sonuçta kitapta, o yüzden hiçbir huzursuzluk duymadan sayfaları çevirmeye başladı.

Fakat 96. sayfada metin yoktu. Onun yerine Camilla'nın nefesini kesecek kadar şaşırtıcı ve terbiyesizce bir çizim vardı.

Belinden aşağısı çıplak, bir adamı içine almaya hazır şekilde bacakları iki yana açık olan bir kadın vardı. Adamın uzvu oldukça büyüktü ve pantolonundan sıyrılmış halde, oldukça detaylı bir şekilde çizilmişti. Kadın aslında elini onun şeyinin üzerine... Boyutunu ölçmeye çalışır gibi koymuştu.

Camilla'yı yaşadığı hiçbir şey şehvetin böylesine açık bir şekilde sergilenmesine hazırlamamıştı.

"Hadi, okusana," diye sıkıştırdı Kont, onun tereddüt ettiğini görünce.

Camilla'nın yanaklarına bir kırmızılık yayılmıştı. "Yapamam." Şaşkın bakışlarını Kont'un yüzüne çevirdi. "Hiç kelime yok ki. Sadece bir... resim."

Kont'un yüzü bembeyaz oldu. Kitaba doğru uzanarak onu Camilla'nın elinden kaptı ve açık olan sayfaya baktı, sonra da Camilla'ya şoke olmuş bir ifadeyle gözlerini dikti. "Ah, lanet olsun. Resim de varmış."

7

Camilla bu kadar utanmış olmasaydı kahkahalara boğulabilirdi. "Bunu biliyordunuz."

"Pek sayılmaz." Camilla ona şüpheyle bakınca, Kont kitabı kapattı ve masanın üzerine koydu. "Bu kitabın bu baskısını bundan başka elliden fazla kitapla birlikte açık arttırmadan aldım. Satın aldığımdan beri de içine bakmamıştım. Bendeki diğer baskı Londra'da ve onda... Şey... Resim falan yoktu."

"Bu kitabın iki baskısına sahipsiniz yani?"

Kont gözlerini kıstı. "Şaşırmaman lazım. Sen de bu kitabı 'sık sık' okuyorsun, unuttun mu?"

Camilla çenesini belirgin bir şekilde havaya dikti. "Bu kitabı daha önce okumadığımı çok daha iyi biliyorsunuz. Ayrıca resimler böyleyse, metinde neler olduğunu düşünmeye bile korkuyorum."

"Tahmin bile edemezsin." Kont öfkeyle nefesini bıraktı. "Siz madam, şimdiye kadar gördüğüm en inatçı kadın-

sınız. Eğer o resim olmasaydı kitabı kafama fırlatmadan önce daha ne kadar okuyacaktınız merak ediyorum."

"Kitabı asla sizin kafanıza atmazdım, efendim." Camilla çenesini dikleştirdi. "Doğrudan şömineye atardım."

"Eğer böyle bir şey yapsaydın, senin kelleni alırdım. Bu kitabın herhangi bir baskısını edinebilmek inanılmaz derecede zor. Ondan sadece birkaç yüz tane var."

"Evet, nedeni anlayabiliyorum," dedi Camilla ruhsuz bir şekilde. "Çizimler son derece kötü yapılmış."

Kont bir kahkaha attı. "Gerçekten de öyle. Belki de başka bir kitap seçmeliyiz." Gözlerinde pırıltıyla Camilla'ya baktı. "Daha yüksek kalitede resimleri olan bir tanesini."

'Ya da daha yüksek kalitede yazılmış bir tanesini," diye karşılık verdi Camilla. "Mesela şiir olabilir." Kont homurdanmaya başlayınca ekledi. "Lord Byron'ın *Don Juan*'ı tam size göre olmalı. Ya da belki Lord Rochester'ın şiirlerinden birkaçı. Sanıyorum ki pek çok yaramaz kelime kullanmıştı şiirlerinde."

"Sanırım, öyle." Kont biraz brendisinden içmek için bardağını aldı. "Fakat ne yazık ki, onda hiç resim yok."

Camilla yüzüne ciddi bir ifade yerleştirmeye çalıştı. "Siz, bayım, yetişkin bir çocuksunuz sadece."

"Gerçekten de öyleyim," dedi Kont sesinde zerre pişmanlık olmadan. "Bir yetişkinin bahsedecek gerçek bir çocukluğu yoksa böyle olur. Eksikliği daha sonrasında telafi etmek zorunda kalır."

Kont geçmişi hakkında bir şeyler ifşa edeceği beklentisiyle Camilla'nın nefesini tuttuğunu fark ettiğinde ekledi. "Fakat nasıl oluyor da sizin gibi korunaklı bir kadının *Don Juan*'dan haberi olabilir? Ya da Lord Rochester'ın şiirlerinden?"

"O kadar da korunaklı sayılmam. Sizin de gayet iyi bildiğiniz üzere bir Londra yetimhanesinde büyüdüm."

"Böyle müstehcen şiirlerle orada mı karşılaştınız?" dedi Kont.

"Pek sayılmaz. Lord Byron'ın skandala yol açan *Don Juan*'ından gazete sayesinde haberim oldu."

"Ah, yani şiiri aslında okumadınız."

"Ah, hayır, o zevke eriştiğimi sanmıyorum," dedi Camilla resmi bir şekilde.

Kont tek kaşını yukarı kaldırdı. "Okumuş olsaydınız bilirdiniz, emin olun."

"Sanırım siz okudunuz."

"Bende o kitaptan var. Ama Lord Rochester'ın şiirlerinden yok. Peki siz onları nasıl elde ettiniz?"

Camilla'nın yanakları kızardı. "Elde etmedim. Tam olarak değil. Bekâr bir torunu olan yaşlı bir kadının yanında çalışıyorken, torunu bana kütüphaneyi kullanabilmem için izin vermişti, orada da birkaç... Tartışmaya açık şiir kitabı vardı."

"Siz de okumaya karar verdiniz?"

Camilla, Kont'a kaşlarını çatarak baktı. "Okuyana kadar tartışmaya açık kltaplar olduklarını bilemezdim değil mi? Ve onlar da öyle şiirler çıktı. Lord Rochester'ın birkaç saygıdeğer şiirini okumuştum ve sonuçta asla tahmin edemezdim..."

"Böyle yaramaz bir çocuk olduğunu mu?"

"Kesinlikle." Camilla'nın ses tonunda şimdi kurnaz bir hava vardı. "Görünüşe göre yaramaz bir çocuk olan etraftaki tek lord siz değilsiniz."

"Evet, etrafta bizden çok var." Kont içkisinden bir yu-

dum daha aldı ve ciddi bir ifadeyle kadehin kenarından Camilla'ya baktı. "Peki ya şu... Bayağı bir kütüphanesi olan bekâr torun size de edepsiz biri gibi davrandı mı?"

"Sizin davrandığınızdan daha fazla değil."

"Ben mükemmel bir beyefendi gibi davranıyorum. Hem de benim gibi biri için..."

"Yatağınıza almak için bana şantaj yapıp size edepsiz kitaplar okumamı istemek pek de beyefendice sayılmaz."

"Ama kesinlikle eğlenceli," dedi Kont.

Camilla gözlerini devirdi. "Sorunuza net bir cevap verecek olursam, o bekâr torun bana asla elini sürmedi. Sebeplerden biri büyükannesinden yani patronumdan çok korkmasıydı. Böyle bir şey olsaydı hanımefendi onu keserdi. Diğer sebep de benim için vakti olmamasıydı. Bütün vaktini büyük servetleri olan kadınlara kur yapmakla geçiriyordu."

"Ah. Peki niye oradan ayrıldınız?"

"Büyükanne öldü çünkü." Camilla hem korkmuş hem de rahatlamıştı. Yeni bir iş aramak istememişti ama o pinti ve fazlasıyla eleştirel Leydi Stirling'le de devam etmek istemiyordu.

"Torunu beni bir sonraki sefer dul kardeşi için işe alan adam kadar kötü değildi kesinlikle. Adam, White ailesine girip siyasi bir kariyer elde etmek için kardeşinin, onun babası yaşındaki zengin bir markiyle evlenmesini istiyordu."

"Peki başarılı oldu mu?"

Camilla ona sırıtarak baktı. "Kardeşi ağabeyinin en iyi arkadaşıyla kaçtı. Onları bir araya getiren de kendisi olduğu için beni suçlayamazdı." Camilla'nın yüzündeki gü-

lümseme soldu. "Ne yazık ki artık benim hizmetime ihtiyacı kalmamıştı. Bu yüzden de oradaki işim bitmiş oldu."

Kont içkisinden biraz daha içti. "Buranın ilk işiniz olmadığını hep unutuyorum. Aslında bu kadar genç olduğunuzu gördüğümde şaşırmamın sebebi de buydu."

"O kadar da genç değilim. Neredeyse yirmi sekiz yaşındayım."

"Gerçekten de çok ileri bir yaş," dedi Kont alaycı bir şekilde.

"Sizden sadece üç yaş daha küçüğüm," dedi Camilla.

Kont'un dudağının köşesi alaycı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Doğru fakat bu bir erkek için farklı. Biz, otuz bir yaşındayken, bir kadının hayatı boyunca görebileceğinden daha fazlasını görmüş oluyoruz."

"İnanın bana, bu yaşımda yeteri kadar çok şey gördüm."

Kont bir an için düşünüyormuş gibi alnını kırıştırarak sessizliğe gömüldü. "Yirmi yedi. Bundan önce iki işiniz daha olmuş. Çok genç yaşta evlenmiş olmalısınız."

Bu gözlem Camilla'nın tetikte olmasına yol açtı. "Yeterince büyüktüm."

"Kaç yaşında?"

"Neden umursuyorsunuz ki?"

"Benim için çalışıyorsunuz. Durumunuz hakkında daha fazla şey bilmeye hakkım var." Camilla'nın tedirgin olduğunu görünce Kont ses tonunu yumuşattı. "Ayrıca, neden evlendiğiniz yaş bir sır olsun ki? On yaşında yetimhaneden çıkarılıp doksan yaşında, gutu olan bir herifle mi evlendirildiniz?"

"Saçmalamayın. On dokuz yaşındaydım. Ayrıca yetiştiğim yetimhane son derece saygın bir yerdi. Evlenene kadar çalışmak üzere orada kaldım."

"Ah. Demek eşinizle orada tanıştınız."

"Evet," dedi Camilla temkinli bir şekilde. Kont'la Kenneth hakkında konuşmak istediğinden emin değildi. "Eşim çocuklar için dini hizmetler görevini yürütüyordu ve ben de ona yardım ediyordum."

"Ve o size âşık oldu." Kont'un ses tonu iğneleyiciydi. Camilla cevap vermekte biraz uzun bir süre tereddüt edince ekledi. "Ya da olmadı."

Kont'un bu tahlilinden rahatsız olunca Camilla ayağa kalkıp kitaplığa doğru yürüdü. "Belki size başka bir kitap okumamı istersiniz."

Kont da kadehini bırakıp ayağa kalktı. "Evliliğiniz hakkında konuşmak istemiyorsunuz. Nedenini merak ediyorum."

Camilla ona kaşlarını çatarak baktı. "Muhtemelen sizin annenizle ilişkiniz hakkında konuşmak istememenizle aynı sebepten. Çünkü özel."

Kont onun dediklerini duymamazlıktan geldi. "Kocan sana kötü mü davrandı?" Bunu sert bir tonda sormuştu. "Bu yüzden mi onunla ilgili konuşmak istemiyorsun?"

"Kesinlikle hayır," dedi Camilla bu sözlere şaşırarak. "Her zaman insanlar hakkında en kötüsünü düşünüyorsunuz, öyle değil mi? O bir papazdı, Tanrı aşkına."

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedi Kont soğuk bir sesle. "Kadınlara kötü davranan erkekler toplumun her kesiminde var, inan bana."

"Pekâlâ, benim kocam hiç kimseye kötü davranmazdı. Fakirler ve hastalar için didinen bir mücadeleciydi."

"Fakat sana âşık değildi?" Camilla cevap vermeden Kont sözüne devam etti. "Dur tahmin edeyim. Seni ye-

timhanede gördü ve görevleri için mükemmel bir yardımcı olacağına karar verdi."

Camilla ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bunu nasıl bildiniz?"

Kont omzunu silkti. "Böyle bir dava için uğraşan ortalama bir mücadeleci, kadınları sadece misyonunu yaygınlaştırmada yardımcı olarak görmeye eğilimlidir."

"Bu, yetişkin bir çocuktan beklenmeyecek derecede zekice bir yorum oldu."

Kont yürüyüp yatağın direğine yaslandı. "Çocuklar genellikle yetişkinlerin zannettiğinden daha dikkatlidir."

"Bir başka zekice yorum daha," dedi Camilla.

"Böyle parlak anlarım vardır." Kont kollarını göğsünde bağladı. "Peki bu mücadeleci papazla evliliğiniz nasıl sonlandı? Sadece aşk için evlenebilecek türde bir kadına benziyorsunuz." Kont'un gözleri mum ışığında volkanik bir taş gibi parlıyordu. "Seni sevmediğini mi söyledi? Yoksa hayatta elini kolunu bağlayana kadar sana meftunmuş gibi mi yaptı?"

"Çok meraklısınız değil mi?"

"Eğer saklayacak bir şeyiniz yoksa, bunu neden umursayasınız ki?"

Camilla en önemli sırrını ondan saklamayı tercih ettiği için muhtemelen Kont'u önemsiz ayrıntılarla başından savmalıydı. "İlle de bilmeniz gerekiyorsa, eşim hiçbir zaman bir şeymiş gibi yapmadı. Bana evlilik teklif ettiğinde zaten birkaç yıldır arkadaştık. Benim gibi becerileri olan bir kadına ihtiyacı olduğunu ve bir evi, aileyi çekip çevirebileceğimi belirtti. Ve evlilik teklif etti..." Bir an için kaşlarını çatarak durdu. "Bunu neden size söylediğimi bilmiyo-

rum. Annenize bile söylemedim. Zaten anneniz asla özel hayatıma burnunu sokacak kadar kaba da olmadı."

"Hayır, annem kendisininki dışında kimsenin durumuyla ilgilenmez."

Camilla ona ters ters baktı. "Bu doğru değil! O son derece nazik, düşünceli ve..."

"Konuyu değiştirme," dedi Kont. "Papazın bulunulabilecek en pratik evlilik teklifinde bulunduğundan bahsediyordun. Devam et. Onun teklifini kabul etmeni sağlayacak en ufak bir romantik zırvalık bile söylemedi mi?"

Lanet olası! Her şeyi öğrenene kadar onu zorlayacaktı. Camilla ona anlatmayı reddederse, geçmişinin derinliklerine inebilmeyi riske atmış olacaktı.

"Kenneth romantik bir tip değildi," dedi Camilla kısa bir biçimde. "Arkadaşlıktan daha derin hisleri vardıysa bile bana söylemedi. Onun için evliliğimiz hizmetler bakımından adil bir alışverişti sadece."

"Bu bana bile fazla duygusuz geldi ve ben kesinlikle 'romantik bir tip' sayılmam."

"Çok şaşırtıcı," diye mırıldandı Camilla.

"Demek öyle, adil bir alışveriş yani."

Camilla gözlüklerini yukarıya doğru itti. "Yeterince adil... Ta ki evlendikten üç yıl sonra kalbi aniden durup beni dul bırakana kadar."

"Ah, şimdi anlıyorum. Onunla evlendin çünkü senden yaşlıydı, daha olgun..."

"Onunla evlendim çünkü teklif etti," dedi Camilla yumuşak bir tonda. Kont'un hiçbir şey bilmediği halde çok şey biliyormuş gibi varsayımlarda bulunmasından rahatsız olmuştu. "Ve sizden sadece birkaç yaş daha büyüktü. Dok-

tor bana sağlığı yerinde çok daha genç kişilerde bile kalp krizinin görülebildiğini söyledi. Bir gün önce Kenneth iyiydi ama ertesi gün aramızdan ayrılmıştı." Ve Camilla'yı küçücük bir çocukla, beş parasız ve keder içerisinde tek başına bırakmıştı.

Kederi yüzüne yansımış olmalıydı ki, Kont "Onu sevmişsin," dedi.

Kont meseleyi tümüyle yanlış anlamıştı ama Camilla sevgisiz bir evliliğin bile ortada çocuk olduğu zaman ne kadar karmaşık olabileceğini açıklayacak değildi. Bir aile kurmak istemişti ama tek sahip olduğu hemen hemen hiç tanımadığı bir adamla tatmin edici olmaktan uzak bir birliktelik olmuştu. Camilla aniden dönerek tekrar kitaplığa doğru yürüdü. "Bugün başka okumalar da yapacaksak, başka bir kitap seçmeniz..."

"Kocana âşıktın," diye ısrar etti Kont, onu izlemek üzere yatağın yanından uzaklaşarak. "Bu evlilik senin papaz için bir fayda evliliğiydi ama senin için öyle değildi, değil mi?"

Camilla onu duymazdan gelmeye kararlı bir şekilde parmaklarını raflardaki kitapların üzerinde gezdirdi. "Burada çok iyi özümsediğim bir Henry Fielding romanı var," dedi sertçe.

"Kabul et!" Pierce onu kolundan tutup yüzüne bakması için kendine çevirdi. "Kocana âşıktın."

"Hayır, değildim!" Camilla, Kont şaşkınlıkla ona bakarken kolunu silkeleyip ondan kurtardı. "Onun için üzüldüm, evet. Ama ona âşık değildim." Bu onun için kabul etmesi son derece utanç verici bir şeydi. "Onu sevmek istedim. Evlendiğimizde, bir şeyler hissedeceğimi zannetmiştim ama ben hiçbir zaman... Yapamadım..."

Kont'un gözlerinde Camilla'nın içine işleyen, dikkatli bakışlar vardı. "Bunun için kendini suçlama. Romantik aşk herkese göre değildir."

Bu her nedense Camilla'nın sinirinin iyice tepesine çıkmasına neden olmuştu. "Benim gibi bir kadının sevemeyeceğini kastediyorsunuz."

Kont kaşlarını çattı. "Ben böyle bir şey demedim."

"Parasal imkanları olmayan bir kadının her zaman paralı bir erkeği avlama peşinde olduğunu zannediyorsunuz," dedi Camilla kızgın bir şekilde.

Kont yumruk yemiş gibi ona baktı. "Ben böyle bir şey zannetmiyorum!"

"Öyle mi? Yetimhaneden ve gelecekte bir kız kurusu olmaktan kaçmak için evlenmiştim." Bir de aile kurmak için... Ama bunu söylemek fazla acıklı olacaktı. "Siz annenizin de babamızla para için evlendiğini söylemiştiniz. Ne anneniz ne ben sevdiğimiz için evlenmişiz. O yüzden annenizden çok da farklı değilim."

"Bu doğru değil," dedi Kont dişlerini gıcırdatarak. "Sen daha yukarısını hedefleyerek zengin ve üst sınıftan bir erkekle evlenmedin. Sana açıkça seni sevdiğini söylemeyen bir adamla karşılıklı bir anlaşmaya vardın ve..."

"Annenizin de aynı şeyi yapmadığını nereden biliyorsunuz?" Kont sadece ona ters ters bakmakla yetinince Camilla yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Onun ne yaptığını bilmiyorsunuz, öyle değil mi? Annenizin o zamanki durumuyla ilgili şartları bile bilmeden onu yargılayabiliyorsunuz."

Camilla onun damarına basmıştı. Kont da yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Annem hakkında konuşmayacağım."

"Elbette konuşmayacaksınız. Yoksa onu düşündüğünüz kadar iyi tanımadığınızı öğrenebilirsiniz. Belki hatalı olabileceğinizi..."

"Sus!" diye bağırdı Kont. "Annemi seninle tartışmayacağım!"

"Daha doğru düzgün tanımadığınız beni bile savunmaya hazırsınız," diye sıkıştırmaya devam etti Camilla. Kont'u nasıl pervasızca kışkırttığını umursamıyordu. "Fakat sizi doğuran ve büyüten annenizi savunmayı reddediyorsunuz."

"O beni..." Kont kendini tuttu. "Hiçbir şey bilmiyorsun, lanet olsun!"

"Hayır, bilmiyorum! O yüzden de anlatın bana! Anlatmazsanız nasıl öğrenebilirim ki?"

"Onunla ilgili konuşmayı kesmezsen, seni..."

"Ne?" diye sıkıştırdı Camilla. "Beni kovacak mısınız? Güvenli olan Londra'nıza mı kaçıp gideceksiniz? Gerçi orası da güvenli değil, öyle değil mi? Çünkü tamamen yabancı biri olan ben bile sizin günbe ün boğan boğazınızdaki ilmiği görebi..."

"Lanet olsun sana!" Pierce onu sarsmak ister gibi omuzlarından tuttu. "Lanet olsun!"

Camilla bakışlarını yere indirdi.

Sonra Kont onu öptü. Sertçe. Ateşliydi. Dudakları birleşmişti.

Bu Camilla'yı o kadar şaşırttı ki başını geriye atarak ona ağzı açık bakakaldı. "Bu da neydi şimdi?"

"Seni susturmak içindi," dedi Kont gözleri alev alev yanarak. Sonra bakışları tekrar Camilla'nın dudaklarına yöneldi ve gözlerindeki alevler, için için yanan kömürle-

re dönüştü. Kont Camilla'nın gözlüklerini çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. "Fakat bu, tatlım, benim için."

İkinci öpücüğü bir aydınlanmaydı. Camilla, Kont'un onu öpüyor olduğu gerçeğine tamamen şaşırmıştı. Erkekler onu öyle öpmezlerdi.

Elbette yatağa ne zaman gelse Kenneth de onu öperdi ama öpücükleri her zaman hızlı ve pratik olurdu, hemen konuya gelmek istiyormuş gibi.

Ancak Kont'un öpücüğünde hızlı ve pratik olan hiçbir yan yoktu. Bu öpücük, istila eden, ikna eden, tutuşturan ve canlandıran bir öpücüktü. Kont'un içkili nefesi, Camilla'nın sağduyusunu bulutlandırırken bir yandan da onu içip bitirmek istemesine neden olarak Camilla'yı sarhoş etmişti. Camilla doğru düzgün düşünemiyordu, Kont'un elleri saçları arasında geziniyor, ağzı ona sahip oluyordu.

Kont öpücüğünü daha da derinleştirdi, diliyle dudaklarının arasına girince Camilla boğazından yükselen inlemeye engel olamadı. Bir erkeğin, onu sevmeyen bir erkek bile olsa, onu tutmasının, onu öpmesinin nasıl hissettirdiğini unutmuştu. Ancak bu ondan çok daha fazlasıydı. Bu baş döndürücü, ürpertici... Ve büyüleyiciydi.

Camilla kendini tuttu. Elbette büyüleyici olacaktı. Hovardalar ünlerini büyüleyici öpücüklere borçluydular.

Büyüleyici *baştan çıkarmalar.*

Bu düşünce Camilla'nın dudaklarını onunkilerden ayırmasına yol açtı. "Bunu yapmamalı... "

"Lanet olsun yapmamaya." Pierce, Camilla'nın başını ellerinin arasına aldı, gözleri karanlık ve dipsiz bir kuyu gibiydi. "Ben de bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama bu seni arzulamamı engellemiyor. Ya da senin beni arzulamanı."

Bunu nasıl tahmin etmişti?

Muhtemelen dilini ağzına sokmasına izin verdiği için olabilirdi. Ve şu anda elleri boğulmakta olan bir kadın gibi Kont'un beline tutunmuştu. Ellerini onun belinden ayırması için zorladı. "Lordum..."

"Bana öyle hitap etme." Pierce başını onunla dudaklarının arasında sadece bir nefeslik mesafe kalana kadar eğdi. "Bu odanın içerisinde Pierce ve Camilla'yız, anlaşıldı mı?"

Açıklayamadığı bir sebepten Camilla başını salladı. Bu, Kont'un davet olarak kabul etmek için ihtiyacı olan tek şeydi. Nefesini aniden içeri çekerek Kont tekrar Camilla'nın dudaklarına sahip oldu.

8

Pierce yaptığı şeyin akılsızca olduğunu biliyordu. Bir alçak ve daha pek çok şey olabilirdi ama hizmetinde çalışan kadınlara saldırmazdı. Herhangi bir hizmetçiyi kıstırmışlığı ya da bir kuytuda okşamışlığı yoktu. Elbette bugüne kadar annesinin maaşlı refakatçisini de öpmüşlüğü yoktu. Şu ana kadar. Ve durabilecek gibi de görünmüyordu.

Camilla'nın da onun öpücüklerine karşılık veriyor olmasının bir önemi yoktu. Onun dul olduğunu bilmesi yardımcı olmuyordu, kocasını sevmemiş olduğu gerçeğini bilmek, onu cazibeli ve zeki bulması ve bütün bunların onu arzulanır bir kadın haline getirdiğini bilmesi de işe yaramıyordu.

Pierce kesinlikle onu arzuluyordu. Ateşli ruhu onu yatağa yatırıp yavaş, kızışmış bir arzuyla zevkten bağırtmak için kıvranıyordu. Camilla tarçın ve bal kokuyordu ve Pierce şu an onu yalayıp yutmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

Camilla tekrar dudaklarını onunkilerden ayırdı ve istediğinden daha fazlasını belli eden puslu olmayan bakışlarıyla Kont'a baktı. "Bir kadını hep böyle mi susturursun?"

Pierce onun yanağına öpücükler kondurdu. "Daha önce hiç gerek duymamıştım," diye mırıldandı kulağına.

"Demek başına bela olan tek kadın benim?" diye sordu Camilla kuşkucu bir şekilde, sonra Pierce onun kulakmemesini dişlerken nefesini tuttu.

Camilla kesinlikle annesiyle ilgili onun başına bela olan tek kadındı. Ancak zaten Pierce hiç kimseyle annesinin var olduğunu bilmesine yetecek kadar yakınlaşmıyordu ki!

"Birkaç kelimeyle susturamadığım tek kişi," diye mırıldandı Camilla'nın boynunu öperken. "Ya da maaşlarından kesinti yapmakla tehdit etmekle susturamadığım."

Camilla'nın nefes alışları kesik kesik geliyordu şimdi kulağa. "O halde sen... Oldukça zayıf karakterli kadınlarla karşılaşmışsın."

"Ya da çok paragöz olanlarıyla," dedi Pierce iğneleyici bir şekilde. Sonra da Camilla'nın aşikâr olanı, konu paraya geldiğinde kadınlar için farklı kuralları olduğunu dillendirmesini önlemek için onu tekrar öptü. Bunu ilk söylediğinde Camilla onu yeterince kızdırmıştı.

Ayrıca Camilla'yı öpmeye devam etmek istiyordu. Camilla kendi cinsel gücünün farkında olmayan bir kadın gibi öpüyordu. Çoğu kadın böyle yapardı, bakire olanlar da. Gerçek şu ki, Pierce bunu ona öğretmeyi istiyordu. Canlı bir şekilde. Adamakıllı. Tekrar tekrar, ta ki Camilla, Pierce'ın onu odasında ilk belirdiği zaman fark ettiği şeyi kendisi de fark edene kadar. Oyunun nasıl oynanacağını bilen nadir kadınlardan biri olduğunu öğrenecekti. Ve bu

oyunu kendi kurallarına göre oynayan bir kadın olduğunu fark edecekti.

Pierce bütün kuralları yıkmak istiyordu, kendininkileri bile. Camilla'yla. Hemen. Şimdi. Yatağında.

Böylece onun göğsünü eliyle kavradı ve kumaşın üzerinden göğüs ucunun sertleştiğini hissedene kadar okşadı. Kısa, ateşli bir an için Camilla onun okşamaları altında, Pierce'ın onun elbiselerini yırtmasını istemesine neden olacak şekilde kıvrandı. Pierce, Camilla'nın hazdan nefesi kesilene kadar onun iri göğsünün tatlı yumuşaklığı üzerinde dilini gezdirdi.

Fakat Pierce elbisesinin sırtındaki kopçaları çıkarmak üzere asıldığında Camilla donup kaldı ve onu itti. "Yapma."

Gözlükleri olmadan şöminenin ateşinde gözleri muhteşem bir kobalt mavisiyle parıldıyordu. Dudakları öpücüklerinden dolayı dolgun ve kızarmıştı. Göğüskafesi hızla inip kalkıyordu. "Bu bizim... Anlaşmamızın bir parçası değildi."

Hayır değildi ve Pierce bunu biliyordu. Ancak umurunda değildi. "Olabilirdi," dedi kızgın bir sesle. Bedeni arzuyla kaskatı kesilmişti ve kanı damarlarından eriyerek akıyordu.

Gözlüklerini almak için hızla yatağa gidip tekrar onları gözüne takarken, Camilla'nın yüz ifadesinde bir endişe belirmişti. "Sırf bunu yapabildiğini kanıtlayasın diye beni baştan çıkarmana izin vermeyeceğim."

Bu sözler Pierce'ın tepesini attırmıştı. "Olanla ilgili böyle mi düşünüyorsun?"

"Bir kadın istiyorsun ve ben de elinin altındayım."

"Pek de elimin altında sayılmazsın," dedi Pierce ve bir kez daha Camilla'ya doğru uzandı. Ancak bu defa Camilla odanın diğer tarafına gidip aralarına bir sandalye koydu.

Ah, Tanrı aşkına... Bir kadını mobilyaların etrafında kovalayacak değildi. Camilla'yı sadece öpüp biraz okşamasıyla tedirgin etmiş olması bile yeterince kötüydü.

Daha fazlasını istemesine neden olan nefis, sarhoş edici bir okşama, onun daha da...

Lanet olsun. Bunu yapmamalıydı.

Orada hızlı bir şekilde nefes alıp verirken kendini kontrol etmeye çabalayıp biraz durdu ve aklı başına gelmeye başladı. Ne düşünüyordu ki? Camilla onun emrinde çalışıyordu. Pierce hizmetçileri baştan çıkarmaya çalışmazdı. Camilla onun tipi bile değildi. Pierce uzun boylu, sarışın ve benmerkezci kadınları severdi ki böylelikle onlar Pierce'ın sırlarına burunlarını sokmazlardı.

Camilla bu kadınlardan değildi ama Pierce en son ne zaman bir kadını bu kadar istediğini hatırlamıyordu. Şimdi bile onu heyecanlandırıcı dudaklarına ve daha da heyecanlandırıcı vücuduna baktığında arzudan...

Lanet olsun, neyi vardı onun böyle?

Sıkılmıştı, yalnız ve azgındı. Hepsi bu. Ve ona pişman olacağı bir şeyi yaptırtacak bu sıkıntılı kadına karşı hissettiği garip arzuya yenik düşecek değildi.

Kitaplığa sırtını dayayarak, kollarını göğüskafesinde birleştirdi ve nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Sonra da o hovarda görünüşünü takındı. Böylesi daha güvenliydi. Böyleyken kendini daha rahat hissediyordu.

"Güzel," dedi. "Senin dediğin gibi olsun." Pierce bakışlarını kasıtlı bir şehvetle onun bedeni üzerinde gezdir-

di. "Yine de bundan memnun olduğumu söyleyemeyeceğim."

"Bunu yapmak akıllıca olmazdı bizim için..."

"Farkındayım." Pierce ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Sadece son dakikada fark ettim. Bu bir daha olmayacak."

Camilla'nın iri güzel gözleri şüpheyle bakıyordu. "Bana bir santim gelirseniz, ben size iki kilometre gelirim, demiştiniz. O zaman ben ciddi olduğunuzu düşünmemiştim ama..."

"Sanırım ciddi olduğumu az önce anlamış olduk." Pierce onun her an kaçacakmış gibi nasıl tedirgin olduğunu fark edip duraksadı. "Fakat şu an dürtülerimin tamamen kontrol altında olduğuna seni temin ederim."

Camilla ona sertçe başını salladı. "O halde sanırım okumak için size başka bir kitap seçmeliyim."

"Hayır, gidebilirsin," dedi Pierce umursamaz bir sesle. Camilla'nın şaşkın bakışını görünce ekledi. "Uzun ve yorucu bir yoldan geldim ve benim gibi ahlaksız bir herif bile bazen yorulur."

Fakat Pierce'ın akşamı sona erdirmesinin nedeni bu değildi. Camilla'yı yatağa atamamış olması da değildi. Gerçek şu ki, Camilla ona soruşturan bakışlarıyla ne kadar uzun süre bakarsa Pierce da o kadar fazla huzursuz oluyordu. Camilla tahmin ettiyse bile bunu göstermiyordu. Yüzünde fark edilebilen tek duygu rahatlamaydı. "Teşekkür ederim, Pierce. Ben de oldukça yorgunum."

Onun ilk adını kullanması Pierce'ın içinde bir şeyleri kıpırdatmıştı. Ailesi dışında hiç kimse ona Pierce demezdi. Sevgilileri bile ona Devonmont ya da "lordum" diye hitap

ederlerdi. Pierce neredeyse onu çok savunmasız hissettiren bu uzun süreli kuralını yıkmasını rica etmemiş olmayı dileyecekti. Ancak sözünden geri dönüp nedenini tahmin etmesini sağlayacak değildi.

"Bir şey değil," dedi Pierce sertçe ve Camilla onun varlığından bir an önce kaçmaya istekli bir şekilde kapıya yönelince ekledi. "Yarın akşam piket oynayacağız."

Lanet olsun, bunu neden demişti ki?

Camilla yüzünde ihtiyatlı bir ifadeyle baktı. "Sabahleyin Londra'ya döneceğinizi sanıyordum."

Öyle planlamıştı. Ta ki Camilla, Pierce'ın oradan ayrılacağına sevinmiş gibi, Pierce'ın onu yatağa atıp ona tecavüz edeceğinden korkarmış gibi bakana kadar... Bu, Camilla'nın asla anlayamayacağı şeyleri anlayormuş gibi Pierce'a bakmasından bile daha beterdi.

Beni kovacak mısınız? Güvenli olan Londra'nıza mı kaçıp gideceksiniz? Gerçi orası da güvenli değil, öyle değil mi? Çünkü tamamen yabancı biri olan ben bile sizi günbegün boğan, boğazınızdaki ilmiği görebi . . .

Böyle bir şey gördüğü falan yoktu, lanet olasıca! Pierce annesinin yaptıklarını umursamayacak bir noktaya kendini getirene kadar çok çabalamıştı. Fakat şimdi Londra'ya giderse Camilla onun aslında umursadığını ve incindiğini düşünecekti.

"Gitmeden önce Fowler'la görüşmem gereken şeyler var ve her zaman tahmin ettiğimden daha uzun sürüyor bunlar. Yani yarın her halükârda buralarda olacağıma göre..." Pierce omzunu silkti.

Camilla başını dikleştirerek delici mavi gözleriyle ona baktı. "Bu sizin anneniz ve benimle tekrar yemek yiyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

Kahretsin. Onu yanlış anlamıştı. Onun bu geceki pazarlığı tekrarlamak istediğini zannetmişti. Pierce'ın sessiz kalması üzerine Camilla kızardı ve aceleyle ekledi, "Çünkü aksi takdirde pek uygun olacağını zannetmiyorum, sizinle benim..."

"Önceki pazarlığın aynısı." Bir sisin içinden, ağzından bu kelimelerin döküldüğünü duydu Pierce. "Ben ikinizle yemek yiyeceğim ve sonrasında sen buraya geleceksin."

Ahmak. Fakat eğer hizmetçilerini yataklarına atmak için zorlayan o iğrenç patronlardan biri olmak istemiyorsa Pierce'ın onu tekrar buraya getirmek için yapacak başka bir şeyi yoktu. Hem annesiyle bir akşam yemeği daha yemekten ne çıkardı ki? Pierce onun numaralarını biliyordu. Bunlara ilgisiz kalabilirdi. Aslında yarın yemekte Bayan *Sizin En Karanlık Sırlarınızı Görebilirim* Stuart'a lanet olası hiçbir "ilmiğin" onu boğmadığını gösterecekti.

Camilla'nın bakışları yumuşadı, Pierce'ı bir gece daha kalacağını söylediğine pişman ederek... "Pekâlâ. Önceki pazarlığın aynısı. Yine de edepsiz kitaplardan kaçınmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Gerçekten de öyle." Camilla'nın o tutkulu sesiyle biraz daha *Fanny Hill* okuması fikri aletinin yeniden sertleşmesine neden olmuştu.

"Edepsiz kitaplar yok."

"Ve öpücükler de yok," dedi Camilla sert bir şekilde.

Onun kendini kontrol etmeyi beceremediğini düşünerek bam teline basmıştı. Pierce kendini kontrol edebilmesiyle bilinirdi. "Elbette." Camilla ona şüpheci gözlerle bakmayı sürdürünce yüzüne sıkkın bir hava verdi. "Endişelenme Camilla. Bu öğlen de dediğim gibi, hizmetimde

çalışanların güvenini suistimal etmek gibi bir alışkanlığım yok. Sadece piket oynayacağız. Ya da daha çok ben seni piket mahvedeceğim, diyelim."

"Eğer becerebilirsen," dedi Camilla yumuşak bir sesle.

Pierce homurdandı. "Hayatımın büyük bir bölümünü kumarhanelerde geçirdim. Sanırım tek tecrübesi yaşlı hanımlar ve yetimler olan bir kadını yenebilirim."

"Sanırım hizmet ettiğim o ufak tefek yaşlı kadının adını hatırlamıyorsunuz." Pierce Camilla'nın referans mektubundaki isimleri hatırlamaya çalışıp alnını kırıştırırken Camilla konuştu. "Leydi Stirling. Ve bana piket hakkında bildiği her şeyi öğretti."

Ve bu büyük bir anlama geliyordu. Rahmetli Vikontes İngiltere'deki en iyi piket oyuncularından biriydi.

"Bu durumda onu tecrübesizlik günlerimde iki kere yenmiş olmam iyi bir şey."

Camilla'nın yüzü asıldı. "Dalga geçiyorsunuz."

"Yarın bunu öğreneceksin, öyle değil mi?"

"Sanırım, öyle," dedi Camilla başını sallayarak ve kapıdan süzülürcesine çıktı.

İşlerine burnunu sokmasının nelere yol açtığının farkında olmayan Camilla'yla birkaç saat daha geçirmeden önce annesiyle bir kez daha eziyetli bir akşam yemeğine katlanmak zorunda olması ne kadar kötüydü.

O yüzden de anlatın bana! Anlatmazsanız nasıl öğrenebilirim ki?

Pierce kaşlarını çattı. Tam da bunu yapmalıydı, Camilla'ya her şeyi anlatmalı ve o kadar çok taptığı kadının ne kadar kalpsiz biri olduğunu görmesini sağlamalıydı.

Fakat ona inanmazdı. Annesi son altı ayı Camilla'yı her

şeyin oğlunun hatası yüzünden olduğuna ikna etmek için harcamıştı. Camilla'ya sırf birkaç gerçekten bahsederek bunu tersine çeviremezdi. Bu Pierce'ın içinde kor bir ateş yanmasına neden oluyordu, çünkü Camilla böyle entrikalarla aldatılmaması gereken makul bir kadın gibi görünüyordu. Camilla'nın böyle olması onu rahatsız ediyordu. Belki de bütün bu yaşananlarda bir şeyleri gözden kaçırıyordu.

Bir şeyi gözden kaçırmak mı? Bu imkânsızdı.

Hayır, Camilla naifti, hepsi bu. Çekici ve hoştu ama söz konusu annesi gibi işini bilen bir kadın olduğunda bir bebek kadar masum sayılırdı. Ona annesiyle birlikte biraz daha zaman geçirme fırsatı verildiğinde gerçeği anlayacaktı. Pierce, annesi ve ona yönelttiği suçlamalarla ilgili tamamen haklı olduğunu görecekti.

O zaman bir daha öyle pervasızca mektuplar yazıp Pierce'ı buraya, Montcliff'e çağırmasına da gerek kalmayacaktı.

***

Camilla koridora çıktığında duvara yaslanıp nefesinin ve kalp atışlarının düzene girmesini bekledi. Pierce ve Kontes'le birlikte bir başka akşam yemeği için, bir başka gün için daha burada kalacaktı. Daha önce olsa annesinin hak ettiği ilgiyi gösterip burada kalmaya Kont'u ikna ettiği için sevinçten havalara uçardı.

Ne var ki şimdi o kadar emin değildi. Çünkü Pierce'ın onu öpme tarzı...

Tanrım, bu adam kesinlikle nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Ne bir tereddüt ne de bir beceriksizlik vardı. Kont sadece onu tutmuş ve yağmalayan bir Viking gibi ağzının

içini fethetmişti. Tamamen. Tekrar tekrar. Büyük bir iştahla.

Fakat Kont bunu tekrarlamayacağına söz vermişti. Camilla bu söze güvenebilir miydi? Daha önce hayatında onu bu kadar istekli bir şekilde arzulayan bir adam olmamıştı. Ve Pierce'ın ona karşı ilgisi sahte değildi. Pierce onu kendine çektiğinde, Camilla, Kont'un uyarıldığını fark etmişti. Ne yazık ki kendisi de bu ilgiyi paylaşıyordu. Ancak nedeninden tam olarak emin değildi. Evet, ilginç bir yüzü, dalgın gözleri ve herhangi bir kadını hafifmeşrep olmaya itebilecek bir ağzı vardı ama aynı zamanda çocuksu ve küstahtı. Böyle adamlar aslında genellikle Camilla'yı rahatsız ederlerdi.

Ancak bugün Pierce çok... Kaybolmuş görünüyordu. Şimdiye kadar takındığı soğukkanlılık maskesi, altta yatan cüreti ifşa etmeye yetecek kadar uzun bir süre için düşmüştü. Pierce tıpkı herkese bir aileye ihtiyaçları olmadığını söyleyen, böylece ne kadar çaresizce bir aileye ihtiyaç duyduklarını gizleyebileceklerini sanan yetim oğlanlar gibiydi. Aslında onu seven bir annesi vardı. Camilla bir şekilde bunun ne kadar değerli bir şey olduğunu Pierce'ın görmesini sağlamalıydı. Herkesin iyiliği için.

Doğru. Kendini ön plana koymayan fedakârlık senin tek motivasyonun.

Camilla dayandığı duvardan doğruldu. Pekâlâ bundan fazlası da vardı. Pierce'la çekişme içinde olmak istemiyordu. O sıcak dudakları kendi dudakları üzerinde bir kez daha hissetmek ve becerikli ellerin tenini okşama şansını tekrar yakalamak istiyordu...

Tanrım, aklını kaçırıyor olmalıydı! İhtiyacı olan son şey patronuyla sevgili olmaktı. Pierce'la ilişkisi sona erer er-

mez —onun gibi erkeklerle muhakkak biterdi— hem sevgilisini hem de işini kaybederdi. Bunu kaldıramazdı.

Özellikle de en sonunda Jasper'la hayatlarında ilk kez bir aile bulmuşken. Kenneth tam olarak Pierce'ın tarif ettiği gibi biriydi. Bütün zamanını Spitalfields'da fakirlere, hastalara ve günahkârlara yardım etmekle geçirirdi. Camilla kendini onun işlerine yardım etmek ve Japer'la kocasına bir yuva kurmak için paralasa da çektiği zahmetler karşılığında çok nadiren bir teşekkür alırdı. Evleri Camilla için daha çok bir hapishane gibiydi. Oysa burası...

Camilla iç çekti. Montcliff bir sığınaktı. Burada sadece teşekkür almıyor, aynı zamanda sıcaklık, şefkat ve bir anneye sahip olmanın en yakın halini de buluyordu. Jasper burada sağlıklı bir şekilde gelişiyordu. Ve bunu mahvedemezdi.

Oğlunu düşünmek adımlarını hızlandırmasına neden oldu. Oğlunun odasının dışında durup kasalı saatin camından kendi yansımasına baktı ve sıkıntıyla homurdandı. Darmadağınık ve tedirgin görünüyordu. Ve de hafifmeşrep. Maisie'nin onu böyle görmesine izin veremezdi.

Az önce patron tarafından öpülmüş gibi görünmediğini umarak çabucak saçlarını ve elbisesinin göğüs kısmını düzeltti. Kendisinden edepsiz bir kitap okumasını rica edip sonra da kitabın resimleri olduğunu fark ederek dehşete düşen, onun yakışıklı, inanılmaz derecede erkeksi patronu...

Bu düşünce Camilla'yı gülümsetse de ondan bu kadar etkilendiği için kendine hâlâ kızıyordu.

Kararlı bir şeklilde odaya yöneldi ve Jasper'ı yanında uyuklayan Maisie'yle beraber mışıl mışıl uyurken buldu. Camilla yatağın yanına yaklaşır yaklaşmaz Maisie uyandı.

"Ah! Geldiniz mi?" Maisie gözlerini ovuşturup mahmurluğunu atmaya çalışırken Camilla'nın soyunmasına yardım etmek için doğruldu. Yerli yerinde olmayan bir şey gördüyse bile bundan bahsetmedi. Camilla kız yukarıya hizmetçilerin odalarının bulunduğu üst kata çıkana kadar rahatlayamadı. O zaman bile uykuya dalması zaman aldı. Pierce'ın kısık sesi kulaklarında yankılanıp duruyordu. *Ben de bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama bu seni arzulamamı engellemiyor. Ya da senin beni arzulamanı.*

Bu en beteriydi—Camilla gerçekten de Pierce'ın onu öpmesini istemişti. Durmadan öpmesini. Ve daha fazlasını yapmasını.

Daha önce hiç böylesi bir tutkuyla öpülmemişti. Ve bunun tekrar olmasını istemesi çok korkutucuydu. Lezzetli tatlılar gibi öpücükler de tuhaf zamanlarda daha fazlası için arzu duymasına neden oluyordu. Ve Camilla hiçbir zaman tatlılara direnmekte başarılı olamamıştı...

Ah, Kontes'le normal hayatlarına dönünceye kadar Pierce etraftayken kendine dikkat etmeliydi. Ama Camilla'nın istediği şey bu da değildi. Belli ki hem Pierce hem de Kontes şu anki hayatlarında çok kötü durumdaydılar. Eğer Camilla neler olduğunu ve onları neyin ayırdığını çözebilirse, o zaman belki de...

Belki de...

Ne? Onları yeniden birleştirecek miydi? İçini çekti. O kendi fayda üzerine kurulu evliliğini bile elle tutulur bir şeye çevirmeyi becerememişti. Nasıl olurdu da bu kırık ilişkiyi tamir edebileceğini düşünürdü ki?

Özellikle de bunu yapmak için önünde sadece bir gecesi varken.

9

Camilla'yı şaşırtan bir şekilde, bir geceden fazlası oldu ve bunun altında hiç beklemediği sebepler yatıyordu. Lord Hazretlerinin kaprisi.

Onunla piket oynamaya gittiği gece, Pierce gerçekten de onu yendi. Sonra gelişigüzel bir şekilde araziyle ilgili daha işi olduğunu, o yüzden bir gün daha kalacağını söyledi. Ayrıca annesiyle yine akşam yemeği yiyebilirdi. Tabii Camilla tekrar yatak odasına gelip onu "eğlendirmeyi" kabul ederse.

Böylece Camilla onun dediğini yaptı. Ve o da bir gün daha kaldı.

Sonra bir gün daha. Ve bir gün daha. Sonra üç gün daha. Her seferinde araziyle ilgili bazı işlerin onu Montcliff'te alıkoyduğunu iddia ediyordu.

Camilla, arazi işleri, Pierce'ın her zaman kaldığı Montcliff Malikânesi yerine burada kalmasına neden olmasaydı buna inanacaktı. Ya da her akşam annesiyle yemek yeme-

miş olsaydı. Ya da sonrasında Camilla'nın odasına gelmesini istememiş olsaydı. Camilla bu durumdan ne anlaması gerektiğini çözemiyordu.

Ya da Pierce'la ne yapacağını... Gördüğü kadarıyla annesiyle arasındaki hiçbir şey değişmemişti. Akşam yemekleri hâlâ gergin geçiyordu. Camilla ilgisini çekecek bir konu onu sohbete çekmezse, Kont yemek esnasında büyük oranda sessiz oluyordu. Camilla yemeğini çiğnemeden yutup sigara bahanesiyle dışarıya koşmamasına yetecek kadar onu sofraya bağlayacak şeyi, ilgisini neyin çekebilecek çözmeye çalışırken buluyordu kendini.

Bu arada Kontes de oğlunun kendine lütfedip söylediği her yarı nazik kelime için müteşekkir görünüyordu. Ve bu Camilla'da Kont'a bir tokat atma dürtüsü uyandırıyordu. Ve Kontes etrafta olmadığı zaman ne kadar sempatik olduğu düşünülürse, Kont'un davranışları aynı zamanda kafa karıştırıcıydı.

Özellikle de annesi Camilla ne kadar ima etse, tatlı sözle kandırmaya çalışsa ve en sonunda da açık açık sorsa da oğluyla ilgili konuşmayı reddettiği için... Bazen ikisinin de birbirlerine ne kadar benzediklerini görmek şaşırtıcı oluyordu. İkisi de çıldırtıcı derecede inatçıydı.

En rahatsız edici olan da Pierce'ın Camilla'yla akşamları odasındayken nasıl değiştiğiydi. Pierce, Camilla'nın "Pervasız Devonmont" olarak tanımlamaya başladığı zeki, eğlenceli ve son derece hileli bir yaratığa dönüşüyordu. Ah, Camilla Pierce'ın ona yalan söylediğini düşünmüyordu ama bunun sebebi, Pierce'ın hakkında yalan söylemeye değecek hiçbir şeyden bahsetmemesiydi. Gerçek düşüncelerini, gerçek Pierce'ı, içindeki katmanları ondan gizliyordu.

Birlikte satranç ve iskambil oynamışlar, kitap okumuşlardı ve Camilla dün gece bir leydinin rekafatçisi olarak görev yaparken yaşadığı eğlenceli hikâyeleri anlatmıştı. Ancak bunların hepsi son derece yüzeyseldi. Kont onu birkez olsun öpmeye kalkışmamıştı. Elbette bu rahatlatıcı bir şeydi ya da Camilla, Jasper'ı her gördüğünde kendine böyle söylüyordu.

Fakat bazen, onunla olduğu akşamların sonlarına doğru Camilla nefesini tutup bunun Pierce'ı göreceği son sefer olup olmayacağını merak ederken onun kendisini öpmesini çılgınlar gibi arzularken ve kendini üzerine atmamak için çabalarken buluyordu. Çünkü Pierce'ın kendini ondan gizlemesi Camilla'yı delirtiyordu. Bu, Camilla'da Kont'un göstermelik dış görünüşünü yırtıp atma isteği uyandırıyordu.

Ve hâlâ annesiyle yaşadıklarını öğrenmekten ve hâlâ aralarındaki ilişkiyi düzeltebilmekten çok uzaktı. Bu aklı başında bir kadının buradan kaçıp gitmesi için yeterliydi.

Oysa Camilla şu anda Jasper ve Kontes'le birlikte misafir odasında oturmuş, Kontes'i ona açılmaya nasıl ikna edeceğini düşünüyordu yine. Camilla, Kont'un burada olmakla ilgili gittikçe büyüyen bir sabırsızlığı olduğunu sezinliyor, bu durumla ilgili rahatsızlığını hissediyordu. Gerçeği ortaya çıkarmak için daha fazla zamanı kalmamış olabilirdi.

Ne yazık ki bugün konuyu açmak için uygun bir gün değildi. Pierce Montcliff Malikânesi'nde olduğu ve akşam yemeğine kadar dönmeyeceği için Camilla ve Leydi Devonmont öğleden sonrayı Jasper'la beraber geçiriyorlardı. Ve Jasper'ın varlığı Kontes'le derin bir tartışma açmayı korkunç derecede zorlaştırıyordu.

Leydi nakışla süslemekte olduğu çoraptan başını kaldırdı. "Çok hoş görünüyor. Ağdan keseler yapmak mükemmel bir fikirdi."

Camilla birkaç kestanenin etrafına bir başka ağı daha dolayıp ağaca asılabilsinler diye onları bir kurdeleyle bağladı. "Sizce kaç tane yapmalıyız?"

"Çok ama çok!" diye atıldı Jasper masada oturduğu yerden. "Hem o zaman askerlerim de biraz kestane yiyebilirler."

Pierce kalışını uzatmaya başladığından beri hanımefendileri Jasper'a Kont'un burada kaldığı her gün için bir tane kurşun asker alabileceğini söylemişti. Şimdiye kadar altı tane olmuştu ve Jasper son yirmi dakikadır kurşun askerlerini oldukça hararetli bir savaşa sokmuş, oynuyordu. Bu, dikkatinin normalde dağılma süresinden on dakika daha fazlaydı.

"Bu kestanelerin senin için olduğunu nereden çıkardın, kurabiyem?" dedi Camilla gülerek.

Jasper endişeli bir bakış fırlattı annesine. "Onlardan alamayacak mıyım?"

"Elbette alacaksın," dedi Leydi Devonmont çocuğu yatıştırarak. "Eğer istersen şimdi de biraz verebiliriz."

"Akşam yemeğinden önce olmaz," diye uyardı Camilla.

"Ah, birkaç taneden bir şey olmaz." Kontes birkaç kestaneyi açmak için elindeki çorabı kenara bırakarak onları Jasper'a uzattı. "İşte, al oğlum."

"Ne diyorduk?" dedi Camilla.

"Teşekkür ederim leydim." Jasper onları göz açıp kapayıncaya kadar bitirdi, sonra da "Kabuklarını da alabilir miyim?" diye sordu.

Kontes afallamış bir ifadeyle kabukları çocuğa uzattı. Jasper onları savaş alanındaki parçalar gibi kullanıp serpiştirdi ve Camilla'yla Kontes gülerken askerleriyle birlikte etrafı bombalayıp saldırılar yapmaya devam etti.

Yine de bir süre sonra bu oyundan sıkıldı ve Kontes'in nakışla süsleme yaptığı yöne doğru bir göz attı. "Bu o şiirdeki çorap gibi mi? Şu 'özenle bacanın kenarına asılan' hani?"

"Evet, amaç bu," dedi Leydi Devonmont. "Stocking Pelham'da yeni bir gelenek başlatmayı umuyoruz. Kasabamızın ismini düşününce, neden olmasın, değil mi? Stocking Pelham'ı çoraplarıyla ünlü bir yer haline getirebiliriz. Ve aynı zamanda onları fuarda satarak kilise için biraz para da toplayabiliriz."*

"Böylece herkes 'Noel Baba'nın çok yakında orada olacağı umuduyla' onları bacalarının kenarına asar. "

Camilla çocuğu şaşkınlıkla süzdü. "Bu mısrayı hatırlıyorsun."

Jasper başını salladı. "Bütün şiiri ezbere biliyorum."

Camilla ve Leydi Devonmont kuşkulu bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

"Biliyorum! Gerçekten de. Çoraplarla ilgili kısımdan sonra şöyle diyor: Çocuklar sıcacık yataklarına kıvrıldılar, / Zihinlerinde şekerlemelerin görüntüleri dans ediyorken."

"Çok iyi," dedi Kontes.

"Ben şekerlemeleri çok severim," dedi Jasper kurnaz bir şekilde.

"Ben de öyle," dedi Kontes sırıtarak. "Biraz şekerleme bulsak iyi olacak."

*Stocking, İngilizce'de çorap anlamına gelmektedir. –ç.n.

Camilla gözlerini devirdi. Ya Kontes Jasper'ın ondan istediklerini elde etmekte ne kadar usta olduğunun farkında değildi ya da bunu umursamıyordu. Camilla sebebin daha çok ikincisi olduğundan şüpheleniyordu.

"Diğer kısımda da şöyle diyor:

Ve annem başörtüsünün içine ben de şapkamın,
Uzun bir kış uykusu için daha yeni yerleşmiştik.

Dışarıda çimenlikten öyle tıkırtılar geldi ki
Neler olduğunu anlamak için yatağımdan fırladım. . ."

Jasper Camilla'ya bilmiş bir ifadeyle baktı. "Bu Noel Baba'ydı, anlarsın ya."

"Bu hikâyenin devamı ama öyle değil mi?" dedi Kontes şefkatli bir gülümsemeyle.

Fakat Jasper şiiri kelimesi kelimesine okumaktan vazgeçmiş ve açıklamalarla idare edecekmiş gibi görünüyordu. "Noel Baba küçük geyiği ile kızağının üzerindeydi ve..." Duraksadı. "Kızak nedir?"

"Üzerine binilip kayılabilen büyükçe bir araç," dedi Camilla.

"Ya da karın üzerinde gidebilmek için kullanılan bir nevi araba," dedi hanımefendileri.

"Ve de uçabilmek için öyle değil mi?"

Leydi Devonmont, Camilla'ya yüzünde neşeli bir ifadeyle baktı. "Şey, ben hiç uçanını görmedim."

"Ama Noel Baba'nın var. Bacadan içeri girebilmek için çatıya kadar onunla uçuyor."

"Rengeyikleri Noel Baba'yı oraya çekiyordu," diye hatırlattı Kontes.

"Doğru." Jasper parmaklarına dokunmaya başladı teker teker. "Dasher, Dancer, Prancer, Vixen, Comet, Cupid, Dunder ve Blixem."*

"Bütün bu isimleri biliyor musun?" dedi Camilla, oldukça şaşırarak. Gerçekten de şiiri ezberlemişti. Ya da en azından büyük bir bölümünü.

Jasper oyuncak askerlerini aldı. "Onlara bu isimleri verdim. Yani altı tanesine. Henüz Dunder ve Blixem yok."

Camilla yutkundu. Hanımefendilerinin eğer Lord Hazretleri daha fazla kalmayacaklarsa Dunder ve Blixem'i Jasper'a vermesi için bir sebep uydurması gerekecekti.

"Sekizine birden sahip olduğunda ne yapacaksın?" diye sordu Kontes.

"Onlara bir kızağı çektireceğim elbette. Asker oldukları için çok güçlüler." Jasper kaşlarını çattı. "O yüzden de bir kızağın nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekiyor. Böylece onlar için bir tane yapabilirim."

"Demek öyle," dedi hanımefendileri.

"Sizce görebileceğim bir kızakları var mıdır fuarda?"

Camilla iç çekti. Ne söylerse söylesin Jasper fuara gitme fikrinden vazgeçmiyordu. "Sana daha önce de söylediğim fuara gidemeyiz."

Jasper düş kırıklığına uğramıştı. "Senin seyisinmiş gibi yapabilirim."

"Çok küçük olduğun gerçeği bir yana, kasabadaki herkes at binemediğimi biliyor," dedi Camilla yumuşak bir tonda.

Camilla at binmeyi hiçbir zaman öğrenememişti. Aslında at sırtında yol almaktan daha heyecan verici hiçbir

*Noel Baba'nın geyiklerinin isimleri. –ç.n.

şey olmadığını düşündüğü için, bu işe başladığında öğrenebileceği konusunda umutlanmıştı. Ama ne yazık ki hanımefendilerinin kalçasında at binmesini son derece acı verici hale getiren bir sorun vardı. O yüzden bu ihtimal hiçbir zaman gerçekleşmemişti. "Ve hanımefendileri de binmediğine göre kimse seyis olduğuna inanmayacaktır."

"Biliyor musun aklıma ne geldi?" diye araya girdi Kontes. "Sanırım kitaplıktaki kitaplardan birinde bir kızak resmi olacaktı. Amerika ve Kanada'ya yapılan seyahatlerle ilgili bir kitaptı. Ne dersin, bulabilir misin?"

"Evet, leydim!" Jasper oyuncak askerlerini kavradı ve yanında kitaplığa götürdü.

"Geçtiğimiz haftadan beri bahsettiği tek şey bu," dedi Camilla alçak sesle. "Fuara gitmek."

Kontes ona üzüntülü bir bakış fırlattı. "Daha önce sana bir hediye alabilmek için oraya gitmek istediğini söylemişti. Ona hediyenin parasını nasıl ödeyeceğini sorduğumda biraz düşündü ve ona verdiğim askerleri satacağını belirtti."

"Ah, canım." Camilla'nın boğazı düğümlenmişti. Ne kadar da tatlıydı.

"Çok şanslısın," dedi Leydi Devonmont, Jasper'ın kitapları heyecanla karıştırmasını izlerken hüzünlü bir şekilde. "Senin için her şeyi yapacak, hatta oyuncaklarını bile satacak bir evlada sahipsin."

Camilla nefesini tuttu. İşte şimdi onun oğluyla olan ilişkisine dair bir konu ortaya atmak için bir şansı vardı. "Evet, birkaç parça değersiz mücevheri bana fazla görmeyen bir evladım olduğu için çok şanslıyım."

Kontes gerildi, sonra da aksi bir ifadeyle baktı. "Bununla ne demek istedin?"

Camilla kelimelerini dikkatli bir şekilde seçti. "İlk gecesinde Lord Hazretleri'nin yemekte ne dediğini duymadınız mı? Sizi para istemeniz için kışkırtıp durduğunu fark etmediniz mi?"

Leydi Devonmont kaşlarını çattı. "Şey, evet ama ben sadece onun çoğu erkek gibi... Maddi konularda endişeli olduğunu düşündüm."

"Aslında... " Camilla bir an söyleyeceklerini tarttı ama bir gün Kont ters tarafındayken yemekte bunu oğlundan duyacağına şimdi duymasının daha iyi olacağına karar verdi. "Kont sizin... Sanırım yanlış bir izlenime kapılmış yani... Şey... Burada olmasını ondan daha fazla para alabilmek için istediğinizi düşünüyor."

Camilla'nın Kont'un haklı olabileceğine dair en ufak bir kuşkusu vardıysa bile Kontes'in şaşkın yüz ifadesini görünce bütün kuşkuları dağılıp gitmişti. "Neler diyorsun?"

"Babasıyla sadece onun parası yüzünden evlendiğinizi ve şimdi babası aranızda olmadığı için de. . . "

"Ah!" Leydi Devonmont gözle görünür derecede çökmüştü. "Görüyorum ki oğlum mektuplarımda yazdıklarımı görmezden gelip eski dedikodulara kulak vermeyi tercih etmiş."

"O dedikoduların hepsinin yalan olduğu aşikâr," dedi Camilla.

Kontes kendini gülümsemeye zorladı. "Korkarım değil. Demek istediğim, Pierce'tan daha fazla para istediğim düşüncesi gülünç ama... "

Kontes susunca Camilla düzensiz bir şekilde nefes aldı. "Ama?"

"Pierce'ın babasıyla onun serveti için evlendim." Bakışları uzaklara dalmıştı. "Rahmetli kocam bunu sağladı."

Camilla kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Tam o sırada Maisie odadan içeriye daldı. "Lord hazretleri ön taraftaki merdivenlerden yukarıya çıkıyor!"

"Bu kadar çabuk mu?" Camilla yerinden fırladı.

"İşini erken bitirmiş olmalı," diye mırıldandı Kontes. "Muhtemelen buraya girmeyecektir ama yine de her ihtimale karşı..."

Camilla çoktan Jasper'a doğru koşmuştu. "Hemen Maisie'yle beraber gitmelisin, tatlım. Kont geliyor."

"Ama kitabı daha yeni bulmuştum!" diye sızlandı Jasper.

"Onu da yanına al. Maisie sana resmi gösterir." Camilla süratle kurşun askerleri toplayıp Jasper'ın eline tutuşturdu.

Leydi Devonmont Jasper'ın unuttuğu bir şeyler kalmış mı diye odaya bakarken koridorda ayak seslerini duydular. Maisie kitabı ve Jasper'ı kaparak hizmetçilerin kapısına doğru yöneldi.

Ayak sesleri tam odanın dışında durduğunda onlar da kapıdan çıkıp gittiler. Camilla Kontes'in yaptığı gibi hemen yerine oturdu, gerçi Pierce'ın içeriye girmesi pek olası değildi. Onlardan akşam yemeği dışında kaçınıyordu ve annesiyle Camilla'nın günün büyük bir bölümünü misafir odasında geçirdiklerini de biliyordu.

O yüzden de kapı açılıp Pierce içeriye girdiğinde Camilla çok şaşırdı.

Hızla çarpan kalbini yatıştırmaya çalışırken başını kaldırıp gülümsemeye çalıştı. "İyi öğlenler, lordum."

"İyi öğlenler, hanımlar." Pierce etrafa bakındı ve kaşlarını çattı. "Buradan bir çocuk sesi geldiğine yemin edebilirim."

Camilla zorlukla yutkundu. Buna ne cevap verecekti şimdi?

10

Pierce, Camilla'nın onu görünce paniklemesine şaşırmıştı.

"Çocuk mu?" dedi annesi gülerek. "Konuşmalarımızı duymuş olmalısın, hepsi bu."

"Muhtemelen." Bu yorumu aslında odalarına girmesi için bir mazeretti zaten. Pierce bu eski evde seslerin oradan oraya kolayca taşınıp değiştiğini iyi bilirdi. Gerçekte duyduğu şeyi umursamamıştı. Sadece Camilla'yla konuşma fırsatı yakalamak istemişti.

Camilla'yı sadece akşam yemeklerinde ve sonrasında kısa bir süre için görmekten bıkmıştı. Onu gün içerisinde görmek, doğal hayatında ona karşı gardını almadan önce hazırlıksız yakalamak istemişti. Tıpkı o akılsızca öpücükler sayesinde yatak odasındaki ilk gecede olduğu gibi. Camilla kaygısız tarafını sadece annesine gösteriyordu, hiçbir zaman ona değil.

Bir haftadan sonra hâlâ burada olmasının sebeplerin-

den biri buydu. Başta annesi söz konusu olduğunda duygularını tamamen kontrol edebildiğini Camilla'ya ve de kendisine kanıtlayabilmek için kalmıştı. Geçmişin acılarına artık bağımlı olmadığını göstermek için. Fakat bu çok kısa bir süre sonra Camilla gibi akıllı bir kadının annesi gibi bir kadını neden savunduğunu öğrenme kararlılığına dönüşmüştü.

Camilla'yı anlayamıyordu ve bu kafasını hiç durmadan kurcalıyordu. O yüzden de annesinin yukarıda kestirdiğini umarak Camilla'yla baş başa konuşabilmek için onun kendisini tehdit altında hissetmeyeceği bu odaya gelmişti.

Fakat şansı yoktu.

Hissettiği bu keskin düş kırıklığı için kendine kızdı. Belli ki bu ahmakça davranışta, ilk kez başına gelen, arzu ettiği kadına karşı hislerini inkâr ettiğinden dolayı bulunmuştu. Bu onun neden sersemlemiş bir salak gibi tepki verdiğini de açıklıyordu.

Yine de odadan çıkmayı kendine yediremiyordu.

Bir şeyler oluyordu. Bunu hissedebiliyordu. Bir kumaş parçasının üzerinde kıpırdanırken Camilla'nın elleri titriyordu. Pierce buraya geldiğinden beri ilk kez annesi onu gördüğüne sevinmiş gibi yapmıyordu. Annesinin ağzı ince bir çizgi halini almıştı ve elindeki iğneyi nakışa sert hareketlerle batırıyordu.

"Erken dönmüşsünüz, değil mi lordum?" dedi Camilla.

Pierce ona doğru döndü. "Kar yağmaya başladığı için at binmenin zorlaşması ihtimaline karşı geri döndüm."

"Kar mı yağıyor?" dedi Camilla. "Tanrım, umarım bu yarından sonraki gün için planlanan şeyleri berbat etmez."

"Ne var ki o zaman?" diye sordu Pierce.

"Stocking Pelham'da yılda iki sefer fuar düzenlenir," diye açıkladı Camilla. "Sanırım bir süredir hiç fuarda bulunmadınız."

"Çok uzun bir süredir." Pierce hatırlayıp hatırlamadığını merak ederek annesine kaçamak bir bakış fırlattı. "Son gittiğimde sekiz yaşındaydım. Aslında sanırım aynı dönemdeydi. Tam Noel'den önce."

Annesinin yüzü kızarmıştı. "Evet, öyleydi."

Aralarındaki sessizlik uzayınca Camilla ortamdaki gerginliği yatıştırmaya çalıştı. "Annenizle kilisenin orgunun tamiri için bir tezgâhımız var. Orgun gerçekten çok ciddi bakıma ihtiyacı var."

"Öyle mi?"

Pierce kendini davetsiz bir misafir gibi hissederek şimdiye kadar kaçındığı bu odayı gözleriyle taramaya başladı. Buranın kocaman şöminesiyle, solmuş ama kalın halısıyla ve parmaklarının çalmak için can attığı piyanosuyla ne kadar sıcak bir yer olduğunu unutmuştu.

Annesinin burayı daha modaya uygun bir hale getirmek için hiçbir şey yapmamış olması ilginçti. Hâlâ aynı kocaman nar desenli soyulmuş kırmızı duvar kâğıtları, maun katlanır masayla ona uygun kırmızı kadife kaplı sandalyeleri ve ilk Devonmont Kontu'nun bronzdan yapılmış olan aynı mermer büstü duruyordu. Hatta pencereden gelen aynı serin hava akımı bile yerli yerindeydi.

Hepsi de korkunç derecede tanıdıktı. Burada annesinin dizinin dibinde oynayarak ya da onun yanında piyano çalmayı öğrenmek için otururak o kadar çok vakit geçirmişti ki.

Bu huzur kaçırıcı anıları kafasından atmaya çalışarak masaya doğru ilerledi ve kestaneleri, ağı ve kurdeleleri gördü. "Bütün bunlar ne böyle? Tezgâhınız için mi?"

"Bu kestane keseleri Noel ağacımız için," dedi Camilla.

Gene şu lanet olası ağaç. Pierce ayağıyla yerdeki kabukları iterken "Görünüşe göre yaptığınız keseler kadar yiyorsunuz da," dedi. Sonra yığının içinde bir kurşun asker gördü.

Pierce bunun kendi oyuncaklarından biri olduğunu fark edince donup kaldı. Çocukken bütün bir sete sahipti. Babası, Pierce'ı savaş benzeri şeylere cesaretlendirmek için almıştı şüphesiz bunları. Ancak Pierce bu küçük figürlerin hepsini oyunlarında birer kâşif yapmış ve onları büyük maceralara göndermişti.

Onları giderken yanına alıp Harrow'a göndermek istemiş ama kurallar buna izin vermemişti. O zaman, okula giderken kurşun askerlerini son görüşü olacağını düşünmemişti.

"Kurşun askerleri de mi ağaca asmayı planlıyorsunuz?" diye sordu kısık bir sesle ve annesine bakmadan eline aldığı oyuncağı çevirmeye başladı.

"Neden olmasın?" dedi annesi. "Nasılsa bir sürü var. Onlardan çok özgün süslemeler olur, öyle değil mi?"

Pierce ona yüzünde acı bir ifadeyle baktı. "Kesinlikle ucuza gelmiş olurlar. Gerçi yine de daha pahalı bir şey istememene şaşırdım."

"Neden buna şaşırdığını anlayamıyorum," dedi annesi sert bir sesle. "Daha önce de bunu hiç umursamamıştım."

"Lordum, belki de siz..." diye lafa girdi Camilla.

"Ah, rol yapmayı bırak, anne," diye çıkıştı Pierce. Anne-

sinin gerçek yüzünü göstermesini beklemekten sıkılmıştı. Artık onu buna zorlamanın zamanıydı. "İkimiz de paraya çok fazla önem verdiğini biliyoruz. Hayatında bir kez olsun dürüst ol ve bütün bu maskaralığın babamın servetine el koymakla ilgili olduğunu kabul et."

Annesinin yüzü bembeyaz olmuştu. "Camilla, tatlım, benle Pierce'ı özel olarak konuşmamız için biraz yalnız..."

Camilla ayağa kalktığında Pierce bakışlarıyla onu olduğu yere mıhladı. "Annemin bilmeni istemediği şey, anne tarafından baron olan dedemin gelirine göre fazla iyi koşullarda yaşamaktan hoşlanmasıydı. Annem büyük bir lüks içerisinde yetişti ama evlenecek kadar büyüdüğünde dedem Gilchrist artık kemerleri sıkmak zorunda kalmıştı ve anladığım kadarıyla bunda da çok iyi değildi. Annemin babama kancayı takmasının da sebebi buydu. Böylece çocukluk ve genç kızlığının zenginliğine ve prestijine dönebilecekti."

Pierce soğuk bir edayla annesine gülümsedi. Lanet olası bunu da yüzüne karşı inkâr etsindi bakalım.

Fakat annesi onun yüzüne küstahça ve korkusuzca bakıyordu. "Ailevi konularımızı Camilla'nın önünde açmaya kararlı göründüğüne göre, rica ederim bari kelimeleri ağzında geveleme. Senin de çok iyi bildiğin gibi babam lüks yaşam koşulları yüzünden değil kumar yüzünden elindekileri kaybetti. O kadar çok borçlanmıştı ki hapse girme tehlikesi altındaydı."

Bu Pierce'ı son derece afallatmıştı.

Annesinin bakışları Camilla'ya yöneldi. "Pierce'ın babası, babamın bütün senetlerini satın aldı ve benimle evlenmesi karşılığında bütün borçlarını silmeyi önerdi. Bu

yüzden de evet, onunla evlendim. O sırada bu yapılacak en iyi şey gibi görünüyordu." Annesi aniden ayağa kalktı. "Şimdi müsaade ederseniz, bize çay getirmeleri için birini bulacağım."

Pierce şoke olmuş bir yüz ifadesiyle annesi dışarı çıkarken arkasından bakakaldı. Bu kadın ne halt diyordu böyle?

"Bilmiyordun, değil mi?" dedi Camilla kısık sesle.

Pierce ona ters ters baktı. "Yalan söylüyor."

"Bunu neden yapsın ki? Bu, hiçbir kadının bilinmesini istemeyeceği, ailesi hakkındaki sırların ifşa edilmesi anlamına gelir. Üstelik benim gibi aileden olmayan birinin önünde."

Camilla'nın mantığı Pierce'ın sözlerini çürütüyordu. "Peki neden ben bunları ilk defa duyuyorum?" Pierce kurşun askeri ceketinin cebine koyarak masaya doğru yürüdü. "Kuzenlerim bana annemin babamla serveti için evlendiğini söylemişlerdi. Ve şu an bildiğim kadarını bile öğrenmek için onlara dil dökmem gerekmişti. Büyükbabamın annem babamla evlendiğinde beş parasız olduğu bilgisini zorla edindim. Kimse kumar borçlarından bahsetmemişti."

Bir anda bunun nedeni kafasına dank etti. Kim bunları anlatacaktı ki? Babasının son avukatı bile evliliklerinden sonra işe alınmıştı. Waverlyler babasının akrabalarıydı, olayların sadece onlara anlatıldığı kadarını biliyorlardı. Pierce'ın babası da eşini nasıl elde ettiğinin bilinmesini istemeyecek kadar gururlu biriydi.

Pierce her şeyi öğrenme isteğiyle yanarak peşinde onu takip eden Camilla'yla beraber kapıya doğru ilerledi. İkisi de Kontes'i orada, kapının dışında zorlukla nefes alıp

verirken ve belli ki kendini toplamaya çalışırken bulunca durdular.

"Babam seni satın mı aldı?" diye sordu Pierce.

Annesi omuzlarını dikleştirerek onun yüzüne baktı. "Bu kadar dramatik olma. Bana diğer herhangi bir beyefendi gibi kur yapmıştı. Sadece teklifinin normalden daha kesin şekilde kabul edilmesini sağladı. Onu reddedebilirdim. Kimse beni kabul etmem için zorlamadı, büyükbaban bile." Annesi çenesini yukarı kaldırdı. "Ben kendi seçimimi yaptım."

Pierce annesine baktı. Belki. Bir şekilde bu durum onun daha önceki kadar paragöz görünmemesini sağlıyordu.

"Bilmiyordum," dedi Pierce gergin bir sesle. "Bunların hiçbirini bilmiyordum."

Annesi şaşırmış gözüküyordu. "Ama bunları mektuplarımda anlatmıştım."

Pierce içinde yine o aşina olduğu suçluluk hissini duydu.

Annesi bunu Pierce'ın yüzünden okumuş olmalıydı ki rengi attı. "Onları okumadın." Pierce küfredip arkasını döndüğünde annesi "Ben sanmıştım ki," diye mırıldandı. "Sen sadece... Beni affedemedin yaptığım şey için... Bunu düşününce anlıyorum,. Ama sen hiç... Hiçbirini..."

Annesi inleyerek merdivenlere yöneldi. "Lütfen affedin. Başıma aniden bir ağrı girdi."

Camilla onun gitmesini izledi, sonra da gözleri alev alev yanarak Pierce'a döndü. "Onları okumadın öyle mi? Hem de hiçbirini? Annenin dediklerini kulak ardı etmiş olabileceğini düşünmüştüm ama onların hiçbirini okumamak..."

Camilla'nın sesindeki öfke Pierce'ın da sinirlerini tepe-

sine çıkarmıştı. "Beni olayların tümünü bilmeden hemen suçlamaya kalkma." Merdivenlere doğru başıyla işaret etti. "Affetmemden bahsettiğini duymadın mı? Onu ne için affetmemden bahsettiğini merak etmiyor musun?"

"Ah, bir sürü saçma sapan şey için suçladığına eminim."

"Saçma sa..." Pierce boğulurcasına gülmeye başladı. "Ona, Harrow'dan mezuniyetime kadar her okul tatilimde neler olduğunu sor." Pierce kaşlarını çatarak baktı. "Sanırım sana anlatmayacaktır. Ancak anlatana kadar beni yargılamaya hakkın yok."

"Neden kendin anlatmıyorsun?" diye sordu Camilla.

"Ondan duyana kadar anlattıklarımın hiçbirine inanmayacaksın çünkü. Bu belli oldu."

Ayrıca Camilla'nın annesine olan güvenini tamamen yıkmadan önce gerçekleri daha fazla öğrenmesi gerekiyordu. Belli ki birkaç parça eksikti hâlâ.

Odadan çıkarak yürüdü ve belki de aradığı yanıtları bulma ihtimalinin olduğu tek yere, babasının eski çalışma odasına girdi. Ancak oraya vardığında kapının önünde duraksadı. İçeri giremedi, o son sefer aklına gelince bunu beceremedi.

Her halükârda babası herhangi bir belge bıraktıysa, burada değil Montcliff Malikânesi'nde olmalıydı. Çünkü anne ve babası Pierce yirmi iki yaşındayken oraya taşınmışlardı. Pierce mirası devraldığında oranın her bir santimini gözden geçirmiş, gerçeği öğrenmesine yardımcı olabilir diye babasının bütün evraklarına bakmıştı. Hiçbir şey bulamamıştı.

Belki de mektupları okuman gerekirdi.

Annesinin onları okumadığını öğrendiğindeki yüz ifa-

desi aklına geldi. Yaralanmış görünüyordu. Şoke olmuş. İhanete uğramış.

İçindeki sekiz yaşındaki oğlan "Güzel!" diye haykırmak istiyordu. "Şimdi sen de görmezden gelinmenin ve terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun!"

Fakat içindeki yetişkin adam utanç hissediyordu, ardından da utanç hissettiği için öfke. Neden annesinin onu etkilemesine izin veriyordu ki? Annesi ihtiyaçlarını karşılamak için bunları uyduruyor bile olabilirdi. Mektuplarında hiç kanıt göstermiş miydi ki? Onun hikâyesini onaylayacak herhangi birini referans vermiş miydi ki?

Lanet olsun, mektupları okuması gerekirdi, en azından annesinin söyleyeceklerine hazırlıklı olmak için. Böylece buraya geldiğinde bu oyunda ondan bir adım ileride olabilirdi. Şimdi elinden geleni yapıp neler olduğunu öğrenmesi gerekecekti.

Annesi gerçekten de dedesinin kumar oynamasından mektuplarında bahsetmiş miydi acaba? Bahsetmiş olmalıydı, annesi mektupları okuduğunu varsaymıştı. Bu yüzden şimdi bununla ilgili yalan söylemesinin bir anlamı yoktu. Ona başka neler anlatmış olabilirdi? İki yıl öncesine kadar onu tamamen boşlamasını açıklayacak bir şeyler mi?

Olamazdı, babasının cenazesinde, Pierce'a cevap vermeyi tamamen reddetmişti. Bunlardan mektubunda bahsetmesi için hiçbir sebep yoktu, özellikle de Pierce buraya geldiğinden beri geçmiş hakkındaki suskunluğu düşünülürse. Yine de anne-babasının evliliğinin doğasını tamamen yanlış anladığı gerçeği Pierce'ın başka neleri yanlış anlamış olabileceğini merak etmesine yol açmıştı.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Büyükbabası

onu babasına sattıysa, gerçekten de bu bir aşk evliliği değilse, belki annesinin oğlunu görmesini reddetmesinin arkasındaki kişi babasıydı. Babası onu yanında kalıp Pierce'ı uzaklaştırması için bir şekilde tehdit etmiş olabilir miydi?

Bunun bir anlamı yoktu. Neden babası tek vârisini terk etsindi ki? Neden annesinden de aynısını yapmasını istesindi ki? Ayrıca o gün yirmi bir yaşına bastığı o gün annesi son derece zalimdi, eğer babasından fazla değilse bile...

Pierce küfretti. Annesinin ona her şeyi verebilecek olan bir adamla kısmet yakalayıp Pierce'ı sadece bir külfet olarak görmesi daha çok mantıklı gelmişti. Okuldayken Lord ve Leydi Devonmont'ın Bath'da ya da York'ta veya Londra'da bir yemekten başka bir baloya gezip durduklarını okurdu her zaman. Görünüşe göre sürekli olarak sosyetenin en üst tabakasındakilerle ev partilerine gidip duruyorlardı.

Yine de annesinin sosyetede yükselmek için bir konta sırnaşmış olan uçarı, paragöz bir kadın olduğunu düşünmek gitgide zorlaşıyordu.

Boğazı düğümlenmişti. Buraya gelmek istememesinin sebebi buydu! Burada hiçbir yanıt yoktu, sadece daha fazla sorular çıkıyordu karşısına. Çelik iplerle dikip kapattığı yaraları daha fazla açılıp kanıyordu.

Lanet olsun ona! Ve de onun işgüzar refakatçisine.

Bu düşünceler öğleden sonranın geri kalanı boyunca onu akşam yemeği için güçlendirerek kafasının içinde dönüp durdu. Akşam annesine o mektuplarda ne olduğunu soracaktı. Sonra da onun bunca yıllık ihmalin ardından kendisinden tam olarak ne istediğini öğrenmek isteyecekti. Eğer annesi bunu ona söylemezse, Camilla'ya neden anne-babasına karşı yabancılaştığını anlatacaktı.

Evet, yapacağı şey buydu.

Fakat tümüyle yüzleşmek için hazır bir şekilde akşam yemeğine indiğinde, hiç kimsenin ortada olmadığını gördü. Tabağının üzerinde "Lord Devonmont" yazan katlanmış bir kâğıt vardı, bu kesinlikle annesinin el yazısı olmadığına göre Camilla yazmış olmalıydı.

Pierce dişlerini sıktı. Tanrım artık bu mektuplardan usanmıştı. İnsanlar başkalarının yüzüne yalan söylemek istemedikleri zaman mektup yazıyorlardı. Kalbini paramparça etmeyecekmiş gibi görünmek istediklerinde mektup yazmaya başvuruyorlardı.

Pierce küfrederek açıp okumaya başladı:

Lord Hazretleri,

Annenizin şiddetli bir baş ağrısı var ve akşam yemeğine gelemeyecek. İzninizle bu akşam ben de onun yanında kalacağım.

Saygılarımla,

Bayan Stuart

Pierce kâğıdı avcunda yuvarlayarak ateşin içine attı. İzniyle... Tabii. Sanki bu konuda herhangi gücü vardı!

Pierce satır aralarını okuyabiliyordu. Annesiyle akşam yemeği yoksa Camilla'yla geçirilecek bir akşam da yoktu. Gerçeği söylediği için, annesinin mektuplarını okumadığı için cezalandırılıyordu. Gerçekte annesinin nasıl biri olduğuna Camilla'nın gözlerini açmadığı için...

Gerçi artık annesinin gerçekte nasıl biri olduğundan kendisi de emin değildi. Kim olduğunu bilmiyordu. Artık annesi için kendisinin ne ifade ettiğinden bile emin değildi.

Ve bu onu çıldırtıyordu.

11

Camilla Kontes'in kısa zamanda ayağa kalkması için dua ederek onun odasının kapısında bir ileri bir geri yürüyordu. Leydi'nin hizmetçisi baş ağrısından ötürü hanımefendilerinin rahatsız edilmemesinde ısrarcıydı.

Camilla içini çekti. Baş ağrısından çok duygusuz oğlunun yarattığı kalp kırıklığıyla yatağa düştüğünü söylemek daha doğru olurdu.

Ona, Harrow'dan mezuniyetime kadar her okul tatilinde neler olduğunu sor. Sanırım sana anlatmayacaktır. Ancak anlatana kadar beni yargılamaya hakkın yok.

Pekâlâ, belki Kont da incindiğine göre o kadar duygusuz değildi. Peki neden? Ve nasıl? Maaşlı bir refakatçi olarak alınmakça sebepler yüzünden dağılmış bir sürü aile görmüştü. Toplumun içinde oğlunu utandıran babalar, evlilik teklifini reddeden kız çocukları... Ailelerin içyüzünü anlamak kolay değildi.

Fakat Camilla bu aileyi ayıranın ufak bir şey olmadığını

düşünmeye başlıyordu. Bu çatlak onun zannettiğinden de derin ve büyük gibi görünüyordu.

Belki de Pierce haklıydı. Camilla bu süreçte Leydi Devonmont'a daha fazla ıstırap yaşatmıştı belki de. Yine de Pierce nasıl olur da kendi annesinin mektuplarını okumazdı? Bu ona yakışan bir şey gibi görünmüyordu.

Üstelik Camilla bir hafta boyunca akşamlarını onunla geçirmiş olsa da, Pierce'ı gerçekte tanımıyordu. Pierce eğlenceliydi, esprili, zeki ve hatta istediğinde sevimli. Camilla onun maskesini yerinden oynatıp hafifçe kaldırmış, altındakini görmeye çalışmıştı ama ne zaman gerçek kimliğini görür gibi olsa Pierce hemen maskesini yeniden üzerine geçirmişti.

Bu delirticiydi.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Kontes dışarı çıktı. O sırada Camilla'nın kalbi yerinden çıkacaktı sanki. Hanımefendilerinin gözleri ve burnu kıpkırmızıydı, yüz hatları çökmüştü.

Kontes Camilla'yı görünce şaşırdı. "Senin yemekte olduğunu zannediyordum."

"Siz üzüntülüyken, sizi bırakacak halim yoktu."

Kontes kendini gülümsemek için zorladı. "Üzgün değilim. Ben sadece biraz..." Kontes'in yüzü ağlayacakmış gibi buruştu ve bunu saklamak için başını çevirdi.

"Üzgünsünüz ve öyle de olmak için her türlü hakka sahipsiniz." Camilla hızla ona yaklaşıp sarıldı. "Oğlunuzun mektuplarınızı görmezden gelmesi çok acımasızca."

"Sebepleri vardı," dedi Kontes boğuk bir sesle.

"Bunu söyleyip duruyorsunuz. Fakat bu sebepler ne olabilir ki?" Kontes sadece başını iki yana sallayıp odasına

doğru geri gitmek için kapıya yönelince, Camilla sinirine hâkim olmaya çalışarak ekledi: "Kont bana size okuldan tatiller için ayrıldığında ne olduğunu sormamı istedi."

Leydi Devonmont donup kalmıştı.

"Bana bunu neden sormam gerektiğini söylemedi ve bana neden bundan bahsettiğini de hiç söylemeyecek. Bunu yanıtlamayı size bıraktı. Neden? Tatillerinde ne oldu ki?"

Kontes uzun bir süre kıpırdamadan bir şeyleri aklında tartıp biçiyormuş gibi durduktan sonra içini çekti. "Hiçbir şey olmadı. Sorun da bu zaten."

"Hiçbir şey olmadıysa, o halde neden..."

"Tatillerinde onun yanında değildim. Senin bilmeni istediği şey bu."

Camilla yanlış anladığından emin bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Hiçbir duyarlı anne çocuğu okuldan tatil için döndüğünde onu görmemezlik yapmazdı. "Hiçbirinde mi? Noel'de? Paskalya'da?"

"Hiçbirinde," diye fısıldadı Kontes.

Camilla'yı baştan ayağa bir şaşkınlık sardı. Jasper'ı kocasının ailesinin yanında bırakmak zorunda kaldığında bile her zaman önemli günlerde onun yanında olabilmek için çaba sarfetmişti. Tanrı aşkına, Jasper'ı Noel'de görmediğini düşünemiyordu bile.

Pierce'ın sözleri zihninde yankılanıyordu şimdi. "Peki ya mezuniyet töreni? Onu da sorabileceğimi söyledi. O zaman da yanında olmadığımızı söylemeyin bana."

Kontes'in yüzünde paramparça bir ifade vardı. "Sekiz yaşından beri bütün okul tatillerini kuzenlerinde, Waverly Çiftliği'nde geçirdi. Büyükamcasının yanı sıra Pierce'ın

mezuniyet törenine katılanlar da onlardı. Ben gidemedim. Bana izin verilmedi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Leydi Devonmont'ın, Pierce'ınkiyle aynı sıcaklıktaki kahverengi gözleri koyulaştı ve ıstıraplı bir inleme döküldü ağzından. "Pierce'ın babası buna izin vermedi."

"Kont mu?"

"Evet, elbette Kont," diye çıkıştı Kontes. "Başka kim olacak?"

"Doğru, özür dilerim," diye mırıldandı Camilla. Aklı Pierce'ın iki harika ebeveyni varken akrabalarına bırakılmış olmasına takılmıştı. "Anlayamıyorum."

"Elbette anlayamazsın. Pierce da anlayamıyor."

Fakat, nasıl anlayabilirdi ki? Bu kadar küçük bir yaşta anne-babasız kalmak kalbine bir hançer sokmuş olmalıydı. Jasper'dan sadece iki yaş büyükken hem de!

Hanımefendileri de odada yürümeye başlamıştı. "Benim yokluğumun nedeninin babası olduğunu söylememin nedeni de buydu. Çünkü bu sadece benim yanıtlayamayacağım daha fazla sorunun sorulmasına yol açacaktı."

"Yani Kont'un neden oğlunuzu görmenizi engellediğini bilmiyor musunuz?" dedi Camilla kuşkuyla.

"Nedenini biliyorum." Kontes'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Fakat bunu tartışmayacağım. Bunu yapamam. Bazı şeyler özel kalmalı."

"Özel mi? Küçük yaşta oğlunuzun terk edilmesinin sebebi size göre *özel* mi?" diye bağırdı Camilla. "Bence Kont bunun sebebini bilmeyi hak ediyor."

"O bunu hak ediyor ama ben yapamam..." Kontes'in

sesi duyulmaz oldu. "Bundan bahsetmeyeceğim. Mektuplarımda bunca yıl ona annelik yapamadığımdan ötürü beni affetmesi için yalvardım ve beni affedememesini anlıyorum. Ama ona da söylediğim gibi, başkalarının onu büyütmesine izin vermek için geçerli sebeplerim vardı. Yapmam gereken şeyi yaptım. Pierce sadece bunu kabul etmek zorunda."

Camilla ona şaşkınlıkla baktı. "Bunu neden yapamadığını görmüyor musunuz, nedenini bilmediği için yapamadığını?"

Kontes ona ihtar niteliğinde bir bakış fırlattı. "Bu işin dışında kal, tatlım."

"İkinizin de acı çektiğini görürken bunu nasıl yapabilirim?"

"Lanet olsun, neden ikiniz de geçmişi geçmişte bırakmıyorsunuz? Neden yepyeni bir başlangıç yapıp, unutmuyoruz..."

"Çünkü bunu yapamazsınız! Tabii eğer oğlunuzla ilişkinizi düzeltmek istiyorsanız."

Kontes hafifçe inledi ama başka bir şey söylemedi.

"Neden Kont'un anlamayacağını düşünüyorsunuz?"

Kontes sadece başını iki yana salladı.

Kahretsin, bu kadın da en az Pierce kadar inatçıydı! Hem bazı şeylerin özel olduğunu söyleyerek ne demek istemişti ki?

Ah! Camilla böyle bir durumda Kontes'in gizlilik konusunda hassas olacağı tek bir sebep düşünebiliyordu. Ve bu Camilla'nın Pierce'ın Kont'un oğlu olmayabileceğine dair akılsızca imasına karşı Kontes'in öyle öfkeli bir tepki vermesini de açıklardı.

Belki de Pierce gerçekten de Kont'un oğlu değildi.

Bu pek çok şeyi açıklardı: Kontes'in neden bundan bahsetmek istemediğini, Pierce'ın neden bundan bahsetmek istemediğini. Eğer Pierce başka bir adamın oğluysa...

Bu düşüncenin heyecanı kısa sürede söndü. Camilla ölen Kont'un bir portresini görmüştü daha önce. Pierce babasının kopyasıydı. Gözleri gören herhangi biri bunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

Ayrıca Kontes sık sık Pierce'ın on sekiz yaşında evliliğinin daha onuncu ayında geldiğini söylerdi. Ve Camilla Kontes'in kendini bir erkeğe verip sonra da hamile olduğunu fark edince başka biriyle evlenmeye zorlandığını hayal edebilse de onun zinaya yelteneceğini düşünemiyordu. Özellikle de Kont gibi sert bir adamla evliyken.

Pierce da böyle bir şey düşünüyormuş gibi değildi zaten. Eğer bunu biliyor olsaydı muhakkak ki ima ederdi. Belki de bilmiyordu. Bilinecek bir şey varsa bile Camilla bundan şüphe ediyordu. Çünkü Pierce şaşırtıcı derecede babasına benziyordu.

Ve bu da ortada başka bir durum olduğu anlamına geliyordu.

Pierce'ın diğer sözlerini hatırlayarak Camilla devam etti. "En azından bana bir yetişkin olduğunda neler yaşandığını anlatın. Kont bunu asla anlatmayacağınızı söyledi."

Leydi Devonmont'ın yüzündeki kan çekilmişti. "O haklı."

"Ama neden?"

"Çünkü... Çünkü eğer söylersem benden nefret edeceksin." Kontes zorlukla yutkundu. "Senin de benden nefret etmene dayanamam."

Camilla Kontes'in o kadar korkunç olacak herhangi bir şey yapmış olabileceğini tahayyül edemiyordu.

"Sizden asla nefret etmeyeceğim, leydim. Eğer sadece bana bir açıklama..."

"Yeter artık, lanet olsun!" Kontes kendini toplayıp maskesini taktı, bir şey saklamadığını ima eden soğukluk ve umursamazlık maskesini... Sonra da arkasını dönerek yatak odasına yöneldi. "Dinlenmeye çekileceğim. Bir daha bundan bahsetmeyeceğiz."

"Fakat leydim..."

"Hayır!" Kontes kapıya çok az bir mesafe varken durdu, gözyaşlarıyla mücadele ediyormuş gibi omuzları titriyordu. Sonra kendini toplamış gibi göründü. "Senden bu işe dahil olmanı istemedim Camilla ve buna devam edersen..." Kontes cümlesini yarım bırakmıştı ama ima ettiği şey açıktı.

Camilla boğazında düğümlenen acıyı zorlukla yutkunup gidermeye çalıştı. Hanımefendileri onu asla kovmazdı. Öyle değil mi? Hayır, Camilla buna inanamazdı. Fakat onu böyle bir şeyle tehdit etmesi bile ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyordu.

Bu aynı zamanda Camilla'ya artık daha ileri gidemeyeceğini de gösteriyordu. Kont'a meydan okumak bir şeydi ama Jasper'ı buraya getirmesine izin verecek kadar iyi olan bir kadına meydan okumak çılgınlıktı. Mantıksızca davranmayı sürdüremezdi, düşünmesi gereken bir oğlu vardı.

"Nasıl isterseniz," dedi Camilla sessizce. "Bir daha bundan bahsetmeyeceğiz."

Fakat bu başka yollardan daha fazla bilgi edinmeye çalışmayacağı anlamına gelmezdi.

Kontes hafifçe başını eğip yatak odasında gözden kaybolduğunda Camilla dönüp Kont'un odasına doğru yöneldi. Camilla değer vermeye başladığı iki insanın kafalarını geçmişin tuğla duvarına çarpıp durmalarından bıkıp usanmıştı.

Camilla bir yanıyla olanları kısmen anlıyordu. Onun da geçmişinde ifşa edilmesini tercih etmeyeceği şeyler vardı. Ama bu durum "özel" şeyler sınırını aşıyordu. En azından kendi oğlunu kısa bir süre için akrabaların yetiştirmesi için verdiğinde Jasper'a bunun sebebini açıklamıştı. Jasper annesinin onu sevdiğinden asla şüphe etmemişti.

Belli ki Pierce'ın buna dair derin şüpheleri vardı. Camilla'nın göğsü bu düşüncenin kederiyle sıkıştı. Camilla kendi ailesini hiç tanımamıştı, o yüzden de güvenebileceği ve inanabileceği bir aileye sahip olmanın ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

Camilla kapıyı çaldı. Pierce'ın içeri çağıran sesi duyuldu. Camilla cesaretini toplayarak kapıyı açtı ve odanın tamamen karanlık olduğunu gördü. Şömine yanıyordu ama kendisinin elindeki mum dışında içerde başka yanan mum yoktu.

Tanrım, dinlenmek üzere odasına çekilmiş olmalıydı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Camilla ve kapıyı kapatmak için davrandı.

"Gitme," dedi Pierce, alçak fakat emreder bir tonda. Kesinlikle uykudan yeni kalkmış gibi gelmiyordu sesi.

Camilla tereddüt etti. "Sanırım, gitmeliyim."

"Yatakta değilim. Sadece karanlıkta oturuyorum." Pierce'ın sesinde alaycı bir ton vardı. "Tamamen giyinigim ve üzerine saldırmayacağıma söz veriyorum." Camilla hâlâ

tereddütlü bir şekilde durmaya devam edince, Pierce daha yumuşak bir tonda konuştu. "Lütfen içeri gel ve bana biraz eşlik et."

Lütfen. Bu onun nadiren kullandığı bir kelimeydi, onun sınıfından erkeklerin kullanmaya gerek duymadıkları bir kelime... Fakat tenor sesinde bir şeyler, onun kendisine eşlik etmesini böyle alçakgönüllü bir şekilde isteyişi Camilla'nın gözlerine yaşların dolmasına neden olmuştu. Hiç şüphe yok ki annesinin de çocukluğunda çoğu zaman ona eşlik etmesini istemiş ama buna asla kavuşamamıştı.

Camilla'nın kapıyı arkasından kapatarak içeriye girdi. Gözleri içerinin karanlığına alışınca Pierce'ı, belli ki pencereden dışarıya bakacak şekilde döndürülmüş en sevdiği koltuğunda otururken buldu.

"Sık sık karanlıkta oturur musun?" diye sordu Camilla ona doğru yürürken.

"Sadece dışarıda dolunay ve yerde kar olduğunda." Dışarıyı işaret etti. "Şuna bir bak."

Camilla dışarıyı görmek için elindeki mumun camdaki yansımasını uzaklaştırması gerekti ve mumu çeker çekmez harika bir manzarayla karşılaştı. Önlerinde bembeyaz karların kapladığı bir çimenlik ve sihirli bir ay ışığı vardı. Çalılıklar badem ezmesi kaplaması üzerindeki birer donmuş pastaydı sanki ve karın üzerindeki ayak izleri bir tartın tabanını süsleyen bademler gibi görünüyordu. Sadece bahçenin dallarını çevreleyen siyah, yapraksız dallar kasvetli bir görünüm sunuyordu.

"Bu manzaraya bayılırdım." Pierce'ın sesi karanlıkta bir gürleme gibiydi. "Gün boyunca, mandırayı, alabalık nehrini, hatta birkaç kiracının kulübesini görebilirsin. Bu-

rada küçük bir çocukken oturduğum zamanlar kont olduğumda her şeyin nasıl olacağını hayal ederdim. Bu arazi için büyük planlarım vardı. Tam bu odanın içinden, her ne kadar bu evin efendisinin yatak odası olmasa da herkese karşı müşfik bir yönetici olacaktım."

Kısık bir kahkaha attı Pierce. "Elbette babam, sınırsız ahmaklığıyla, hemen bitişiğe daha büyük, daha ihtişamlı bir malikâne dikmeye karar verdi. Bu evi hiçbir zaman sevmemişti. Buranın bir konta yakışmayacak kadar harabe olduğunu söylerdi. O yüzden de şimdi Hertfordshire'a geldiğimde günlerimi bu eski evin güzelliği ve cazibesinin onda birini taşımayan o ruhsuz mezarlıkta geçiriyorum."

Pierce başını salladı. "Bu arada annem de benim bayıldığım bu yerde yaşıyor. Ve bunun tek sebebi benim onu cezalandırdığımı düşünmem. Onun da babam gibi buradan nefret ettiğini zannediyordum. Babama Montcliff Malikânesi'ni yaptırması için baskı yapanın o olduğunu düşünüyordum." Sesinde dalgın bir ton vardı. "Tam tersine o buraya yerleşmiş ve çocukluğumdan hatırladığım gibi sıcak ve samimi bir yuva haline getirmiş. O günlere dair güzel anılarımın hepsinin bir hayal olduğunu sanıyordum. Şimdi ise emin değilim."

Camilla'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Demek o yüzden buranın en sevdiği oda olduğunu söylemişti. Ve de ilk günden buranın *onun* olmadığını belirtmişti. Kontes'in dediklerine bakılacak olursa, Pierce'ın hiçbir zaman, çocuk odası dışında bir odası olmamıştı bu evde.

Fakat Pierce reşit olduğu zaman bir şey olduğundan bahsetmişti. Burada kısa bir süre için yaşamış mıydı? Camilla'nın bunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Benden sormamı istediğin soruları annene sordum," deme cüretini gösterdi.

Camilla onun keskin bir biçimde nefesini içine çektiğini duyunca acaba bu konuyu hiç açmasa mıydım diye geçirdi aklından. Ama bunu Pierce başlatmıştı ve hiç şüphe yok ki, onun dediğini yaptığında ona bir rapor vermesini bekliyor olacaktı.

Pierce konuşmadan evvel uzunca bir zaman geçti, "Sana cevap verdi mi?"

"Biraz. Dediklerinden evden okula gitmek için ayrıldığında sekiz yaşında olduğunu ve buraya yıllarca dönmediğini anladım. Tatillerini de kuzenlerinle geçirmişsin?"

Pierce başını salladı.

"Nedenini sana hiç söyledi mi?"

"Waverlyler her seferinde farklı bir sebep söylerlerdi." Pierce'ın sesi boğuklaşmıştı. "Annem ve babamın Brighton'da olduğunu ya da York'ta bir ev partisine gittiklerini söylerlerdi. Ya da bazen Londra'da olduklarını..." Pierce ellerini kucağında yumruk yapmıştı. "Her zaman bir mazeret vardı. Tabii hepsi tek bir sonuca çıkıyordu: Annem ve babam ülke içerisinde benim olmadığım her yeri gezip duruyorlardı."

Camilla, bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışarak "Ah, Pierce," diye mırıldandı. İnsanı ailesinin kasıtlı olarak terk etmesi hiç ailesinin olmamasından daha beter gibi görünüyordu.

Camilla, ona annesinin oğlunu görmesine izin verilmediğini söylemeyi düşündü ama Pierce burada karanlıkta durup geçmişinden bahsetmek istiyor gibiydi. Ayrıca Camilla, Pierce'ın kendisi ve çocukluğu hakkında

içini döktüğü sözlerin —sahici sözlerin— akışını kesecek herhangi bir şey yapmaktan çekiniyordu.

"İlk başta anneme mektup yazdım," diye devam etti. "Haftada bir, hiç atlamadan. Ama o bunlara karşılık vermeyince birkaç yıl sonra yazmayı bıraktım. O zamana kadar zaten Waverlyler de bana ailemle ilgili mazeretler bulmayı bırakmışlardı, ailemin neden..." Pierce kısık sesle bir küfür mırıldandı, sonra daha sert bir tonda devam etti. "Neden artık beni istemedikleri konusunda bir şey söylemiyorlardı. Kuzenlerim beni öylece kendi ailelerine kabul etmişlerdi."

"Bu övgüye değer bir şey." Camilla, Kenneth'ın erkek kardeşini çok sevmiyor olabilirdi fakat Jasper'ı da kendi mesuliyetleri arasında kabul etme nezaketini göstermişlerdi.

Camilla, Pierce'a Jasper'dan bahsetmeyi düşündü. Ondan oğlunu saklamasının bir şekilde yanlış olduğunu hissetmeye başlamıştı fakat Pierce'ın nasıl tepki vereceğinden emin olmadan bunu riske atamazdı. "Başkasının çocuğunu alıp onu yetiştiren kimsenin içinde mutlaka iyilik vardır."

"Evet. Waverlyler iyi insanlardır. " Pierce yine pencereden dışarıya, uzaklara baktı. "Bu ıstırap verici gerçeği benden saklamak için ellerinden geleni yaptılar fakat annem ve babam mezuniyetime bile gelme zahmetini göstermediler. Ben de artık anne ve babamın gerçekten benimle alakalı hiçbir şey yapmak istemediğine kanaat getirdim. Beni asla eve geri getirmeye niyetleri olmadığını anlamıştım."

Pierce'ın sesi iyice boğuklaşmıştı ve bu Camilla'nın kalbinin sızlamasına neden oldu. "Bu çok korkunç," diye fısıldadı.

Pierce zorlama gibi görünen bir omuz silkmeyle, ona baktı. "Bir yetimhanede büyümek kadar korkunç değil, sanırım."

"Aynı değil, fakat daha az korkunç da değil. Ben anne-babamı hiç bilmedim, bu yüzden de onların benden koparıldığını hiç hissetmedim. Yetimhane bildiğim tek şeydi."

"Annenle baban çok erken yaşta ölmüş olmalı," dedi Pierce.

Daha önce kendi ailesinden hiç bahsetmemişlerdi. Camilla ne zaman konuşmanın yönü oraya kaysa kaçınmayı başarmıştı. Fakat şimdi bundan kaçınamazdı. Bu yüzden de ona yalan söylememenin bir yolunu aradı. "Yetimhaneye daha bir bebekken gittim." Bu doğruydu. Fakat söylemediği pek çok şey vardı. "Neyse ki, orası iyi bir yerdi, çocuklara kötü davranılan o korkunç yetimhanelerden değildi."

Pierce kendini küçümseyen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Benim senden çok daha fazla avantajım varken, anne babam etrafta olmadığından şikâyet ettiğim için şımarık davrandığımı düşünüyor olmalısın. Harrow'a gittim ve tatillerimi Waverlyler gibi iyi insanların yanında geçirdim. Hatta bir çeşit ailem bile oldular. Büyükamcam Isaac benim için bir baba gibiydi. Hâlâ da öyle."

Pierce'ın yaşananlarda iyi bir yan bulmaya çalışması Camilla'nın kalbini daha da burkuyordu. "Kesinlikle şımarık değilsin," dedi Camilla yumuşak bir tonda. "Çok ıstırap verici olmalı anne ve babanın neden..."

"Neden beni istemedikleri mi?" diye tamamladı Pierce. "Evet, o en zor kısımdı. Hep zor bir çocuktum ama bana

böyle bir cezayı hak etmem için ne yaptığımı söyleseler-di..."

"Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadın!" dedi Camilla öfkeyle. "Hiçbir çocuk bunu hak etmez."

"O zaman bunu neden yaptılar?"

Camilla iç çekti. "Annen, babanın onun seni görmesine izin vermediğini söyledi."

Pierce derin bir nefes aldı. "Peki ona inanıyor musun?"

"İnanıyorum. Bu konuda çok üzgün görünüyordu." Camilla, Pierce'ın siyah ve ipeksi saçlarını okşayıp bir şekilde onu rahatlatmaya çalışmayı arzuluyordu. "Baban böyle bir şey yapar mı? Annen ondan hiç bahsetmiyor ve hizmetçilerden hiçbiri onun nasıl bir adam olduğunu bilmiyor gibi görünüyor."

"Çoğunlukla adi herifin tekiydi. Hiçbir zaman beni etrafında istemezdi. O yüzden, evet, bu mümkün."

"Onun mirasçısı olmama rağmen mi?"

"Bunun babam için hiçbir zaman önemi yoktu sanırım. Doğrusunu istersen onun için neyin önemli olduğunu da bilmiyorum." Bir anlık tereddüdün ardından konuşmaya başladığında Pierce'ın sesinde şüpheli bir ton vardı. "Yine de şimdi düşündüğümde babamın anneme karşı hep fazla sahiplenici olduğunu hatırlıyorum. Eğer onun önemsediği bir şey varsa bu annemdi." Pierce bakışlarını Camilla'ya çevirdi. "Annem babamın neden beni görmesine izin vermediğini söyledi mi? Yoksa bunu da okumadığım mektuplarına yazmış mı?"

"Hayır." Camilla annesiyle konuşmasının geri kalanını ona anlatıp anlatmamayı düşündü fakat annesinin gerçeği bildiğini ve yine de bunu ona söylemeyeceğini duymak

Pierce'ı incitebilirdi. "Ben... O kadar uzun konuşmadık. Annen bana bu meselenin dışında kalmamı tercih edeceğini söyledi."

Pierce bir kahkaha attı. "Belli ki seni pek iyi tanımıyor."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Camilla. "Seni buraya çağırdığımda hiçbir fikrim yoktu..."

"Niyetinin iyi olduğunu biliyorum," dedi Pierce soğuk bir şekilde.

"Gerçekten bütün bunları beklemiyordum." Pierce hiçbir şey söylemeyince Camilla hâlâ bazı sorularına yanıt alamadığını fark etti. Pierce'ın hazır konuşası varken... "Demek on yıl boyunca evden uzaktın? Bunca zaman boyunca onları hiç görmedin mi?"

"On üç yıldan uzun bir süre. Erişkinliğe adım atana kadar." Pierce başını kaldırıp siyah gözlerine yansıyan ay ışığıyla ona baktı. "Annem sana bunu da anlattı mı?"

"Hayır. Bu yanıtlamayı reddettiği bir soruydu. Bana bunu söylerse ondan nefret edeceğimi ve ikimizin de ondan nefret etmesine dayanamayacağını söyledi." Camilla önce tereddüt etti, sonra elini Pierce'ın omzuna koydu. "Bana neler olduğunu anlatan kişi sen olacaksın."

Pierce gerilmişti. Camilla'yı hayal kırıklığına uğratacak bir şekilde, onun elinden omzunu silkerek kurtuldu ve şömineye doğru ilerleyip ateşi güçlendirmek için eğildi. Pierce hâlâ bir şey demediği için Camilla'nın aklına her türlü kötü senaryo gelmeye başlamıştı. "Baban yani... Demek istediğim sana vuran, döven türde bir adam değildi öyle değil mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi Pierce.

Çok şükür. Babası bir şekilde onu suiistimal ediyor ol-

saydı Pierce ve annesi bundan bahsetmeye gönülsüz olabilirlerdi. Camilla zaten yirmi bir yaşındayken Pierce'ın hâlâ babasından dayak yediğini düşünemiyordu. Ya da belki... "Ya... Ya annen? O herhalde... Yani, hayal bile edemiyorum ama..."

"İkisi de hiçbir zaman bana ellerini bile kaldırmadılar." Pierce alevleri beslemeye devam ediyordu. Sonra puflayarak nefesini bıraktı. "Annem haklı aslında. Eğer bütün hikâyeyi duysan annemden pekâlâ nefret edebilirsin. Hatta işten ayrılmayı isteyebilirsin. Ve ben bunu kabul edemem."

"Neden?"

Pierce onun yüzüne bakmak için doğruldu, gözleri alevlerin yansımasıyla parıldıyordu. "Çünkü gitmeni istemiyorum."

Camilla'nın kalbi göğüskafesinde çılgınca çarpmaya başladı. Konuşmanın havası değişmiş, anlam yüklü bir hale gelmişti. Pierce'ın yoğun, aç ve derin bakışları onunkilere kilitlenmişti.

Sonra Pierce suratına olağan maskesini geçirdi ve omzunu silkti. "Her şeyden önce, annem için iyi bir refakatçiyi kaybetme riskini göze alamam. Onu meşgul eden birileri olmalı ki arazinin işlerine burnunu sokmasın. Ve sen bunu hayranlık verici bir şekilde beceriyor gibi görünüyorsun."

Pierce brendi şişesine doğru ilerlerken, Camilla olduğu yerde, şaşkınlıkla kalakaldı. Bir kez daha, Pervasız Devonmont sahneye çıkmıştı ve bu çok can yakıcıydı. Onun böyle gelişigüzel bir biçimde sarf ettiği sözleri canını yakmıştı.

Sonra hemen sağduyusu kendini gösterdi. Tanrım, na-

sıl bir hayal gücü vardı? Gerçekten de Kont'un onu önemsediğini mi zannetmişti? Evden gidecek olursa Kont'un onu özleyeceğini mi düşünüyordu?

Mantığını iyice yitirmiş olmalıydı. Bir gece birkaç kez öpüşmüşlerdi ki muhtemelen bu böyle bir hovarda için hiçbir şey ifade etmiyordu. Pierce ona içini açmış olabilirdi ama bu halihazırda yakınındaki tek kadın Camilla olduğu içindi. Ve kaç geceyi beraber geçirmiş olurlarsa olsunlar Pierce hâlâ bir konttu ve onunla bir ilişkisi olamazdı. Kontlar beş parasız papazların önemsiz dullarına derin hisler beslemezlerdi. Kont eğer onu burada istiyorsa sebebi sadece annesi için gerekli olmasındandı.

Camilla gözlüklerini yukarıya iterek sesine neşeli bir ton vermeye çalışarak konuştu. "Bu gece için benden herhangi bir eğlence bekliyorsanız, sanırım başlamamız gerekiyor. Ne yapmak istersiniz?"

Pierce bardağına brendisini koymaya odaklanmıştı, Camilla'ya bakmadı. "Annemle yemek yemediğimden dolayı kalman gerekmiyor."

Pierce'ın bu ilgisiz tonu yalnız kalmayı tercih ettiğini belli ediyordu. "Elbette." Camilla sesindeki düş kırıklığını gizlemeye çalıştı. Birlikte geçirecekleri akşamları iple çekiyordu ama bunu ona söyleyeceğine ölürdü daha iyi. Hiç şüphe yok ki Pierce birlikte zaman geçirmekten çoktan sıkılmıştı.

"Ayrıca," diye ekledi Pierce, sesini yumuşatarak, "sanırım daha akşam yemeğini yemedin. Annemle aramda arabuluculuk yapman yeterince kötü. Bizim saçmalıklarımız senin zayıflamana sebep olmamalı."

"Bir tane akşam yemeği kaçırdım diye zayıflayacağı-

mı hiç zannetmiyorum," dedi Camilla donuk bir şekilde. "Ama ilgin için teşekkür ederim. Söyleyince fark ettim, acıkmışım aslında."

Camilla içinde hafif bir hayal kırıklığı hissederek kapıya yöneldi.

"Camilla," diye seslendi Pierce o kapının yanına vardığında.

"Evet?" Camilla arkasını dönüp ona baktı.

"Anneme o soruları sorduğun için teşekkür ederim." Pierce bakışlarını bardağına çevirdi. "Ve mektupları okumadığımı öğrendiğin halde beni suçsuz kabul ettiğin için de teşekkür ederim. Sanırım ben o mektupları..."

"Anlıyorum. Haklı olarak çok kızgındın. Bazen öfke bir insanı başka bir durumda yapamayacağı şeyleri yapmaya zorlar. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, zaten mektuplarda çok önemli gerçeklerin anlatıldığını zannetmiyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Annen bununla ilgili konuşmuyorsa, bana herhangi bir şey anlatmıyorsa onları mektuplarına yazacağını da sanmıyorum." Camilla, Pierce'ı daha fazla incitmek istemediği için kelimelerini tartarak konuşuyordu. "Ayrıca annen sanki... Şey... Bununla ilgili konuşmaya henüz hazır değil gibi görünüyor."

Pierce içkisinden bir yudum aldı. "Yine de onları okumak, içlerinde ne yazdığını öğrenmek istiyorum."

"Muhtemelen bu iyi bir fikir."

"Gerçekten rezil bir adam olduğumu düşünmemen için söyleyeyim, geçmişte ondan cevaplar istemiştim. Babamın cenazesinde ona neden beni uzaklaştırdıklarını sormuştum. Bana sebebini anlatmamış, geçmişin geçmişte kalmasını istediğini söylemişti."

"Bu gece bana da aşağı yukarı aynısını söyledi. Bunun işe yaramayacağını, seni böyle merakta bırakamayacağını söyledim." Camilla başını iki yana salladı. "Bana bu işin dışında kalmamı emretti, o yüzden de korkarım çok fazla bir faydam olmadı."

"Yeterince şey yaptın," dedi Pierce esrarlı bir şekilde. İçkisinin geri kalanını içti ve tekrar konuştuğunda yine Pervasız Devonmont olmuştu. "Şimdi sana okuman için bazı edepsiz kitaplar vermeden önce gidip yemeğini ye."

Camilla ona kalıp kalmayacağını sormak istedi ama gururuna yediremedi. O yüzden de Pierce hakkında bu kadar çok şey öğrenmemiş olmayı dileyerek dışarıya çıktı. Bundan önce Pierce'ın annesine karşı ne kadar acımasız olduğunu kendine hatırlatıp onu çok fazla önemsemekten kaçınabiliyordu.

Fakat şimdi her şey karışmıştı ve hanımefendilerinin elleri şu ana dek herkesten daha da kirli göründüğü için Camilla'nın kalbini koruması artık daha da güçleşmişti.

12

Camilla dışarı çıktıktan sonra Pierce kendine bir kadeh brendi daha doldurdu. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Babasının annesini kendine saklamak istemesini anlayabilirdi ama annesi buna nasıl razı olmuştu? Daha önce her zaman babasına direnmişti. Pierce sekiz yaşına geldiğinde ne değişmişti?

Belki de annesi gerçekten sadece okula gönderilebilecek kadar büyümesini beklemişti. Peki ama Pierce'ı göndermek istemiyorsa niye ona hiç yazmamıştı? Neden görmeye çalışmamıştı? O zamana kadar zaten annesinin ailesi çoktan ölmüştü, peki babası annesinin gerçekten çok sevdiği evladını ondan uzak tutmayı nasıl mümkün kılmıştı?

Seni gerçekten sevmiyorsa, dedi Pierce'ın Harrow'daki günlerinden beri onu zehirleyen o sinsi ses. *Annen kendi amaçları için seni farklı bir biçimde etkilemeye çalışıyorsa.*

Pierce aklındaki şüpheleri silip atabilmeyi dileyerek biraz daha brendisinden içti. Fakat onunla annesi arasında

çok fazla şey geçmiş, çok fazla soru cevapsız bırakılmıştı. Babası ölmüştü, o yüzden de annesinin onun sırlarını daha fazla saklaması için artık bir neden yoktu. O halde niye hiçbir şeyi açıklamıyordu?

Lanet olsun!

Pierce elindeki kadehi şömineye fırlattı. Kadehın kırılıp parçalanma sesinden ve alkolün alevleri canlandırma görüntüsünden sadece üstünkörü bir rahatlama hissi aldı. Bu ardı arkası kesilmeyen soruların çıldırtıcılığı ve belirsizlik Pierce'ın tam olarak kaçınmaya çalıştığı şeydi aslında. Annesinin ondan nefret ettiğine, sadece babasının parasını istediğine inanmaya devam ederek Londra'ya dönse daha iyi olacaktı.

Fakat o zaman Camilla'yla tanışmayacaktın.

Pierce görmeyerek şömineye baktı. Ah, evet. Sorun buydu.

Pierce sıcacık bir gülüşü ve cömert bir kalbi olan bir dul kadını görmeyi neden önemsediğini anlayamıyordu.

O senin ıstırabını anlıyor.

Camilla anlıyordu. İliklerine kadar doğruyu görüyordu. Belki de bir yetim olduğu için, anne ve babaya hasret olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Kendisini Camilla'ya çeken bu olmalıydı. Diğer şeylerin yanı sıra tabii. İnatçılığı, işine olan bağlılığı ve ona hissettirdiği arzu...

Her şeye lanet olsun! Bu çılgıncaydı. Pierce var olmayan mahrem bir bağı kafasında kuruyordu.

Camilla'ya gitmemesi için yalvarmana kafanda kurduğun şeyler neden olmadı.

Pierce daha o sözler ağzından çıkarken akılsızca olduklarını anlamıştı. Sadece gösterdiği yakınlık ve halden anla-

ma için minnettarlığını göstermek isterken Camilla onu yanlış anlayacaktı.

Tabii, sadece buydu sorun değil mi? Bu gece ona anlattıklarını daha önce hiçbir kadına anlatmamış olmanın sebebi de bu. O yüzden seni tedirgin etmesine müsaade ediyorsun. Senin halini anlayıp sana yakınlık gösterdiği için.

Pierce bir küfür savurdu. Tamam, belki bundan biraz daha fazlası da vardı ama sadece annesiyle yaşadığı durum yüzündendi. Üstelik bütün şu Noel konuşmaları ve acı hatıralar...

Hayır, kahretsin, bunların onu etkilemesine izin vermeyecekti! *Camilla*'nın kendisini etkilemesine izin vermeyecekti! Sırf Camilla içli bakışlarını üzerine çevirdi diye bu onun yaralarını ortaya saçmasını gerektirmiyordu.

Camilla'yı aklından çıkarıp atmanın zamanıydı artık. Lanet olsun, bir hovardaydı o! Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamazdı. Yarın Londra'ya geri dönecekti.

Bir başka kadeh alarak ağzına kadar brendiyle doldurdu. Bu gece sarhoş olacak ve o işgüzar Camilla'yla karşılaştığını ve bu kahrolası yere geldiğini bile unutacaktı. Sonra yarın sabah her şeyi daha net bir şekilde görebilecekti.

Bu yüzden Pierce içmeye başladı. Ve içti. Ve biraz daha içti. Yatağa gidene kadar planını acımasız bir biçimde gerçekleştirmişti, iyice sarhoş olmuştu.

Ne yazık ki kuşluk vakti uyandığında sadece her şeyi net bir şekilde görememekle kalmıyor aynı zamanda kusmak istemeden herhangi bir şeyi görmeyi bile başaramıyordu.

Belli ki planı ters gitmişti. Özellikle de Fowler'a bu sabah hizmetkârların Noel hediyelerini görüşmek üzere buluşacaklarına dair söz verdiğini oldukça gecikmeli bir

şekilde hatırladığında. Adam onun uygun bir zamanını beklerdi elbette ama Pierce insanları bekletmekten asla hoşlanmamıştı. Babası bunu her zaman yapardı ve insanlar Pierce'ın babasına benzediğini söyleseler de, o elinden geldiğince karakter yönünden babasına benzememeye çalışırdı.

Bu yüzden de Pierce haber yollamak için uşağını çağırdı ve kahvesini içmek için yatağından çıktı. Mide bulantısının geçmesi üç fincan kahveye mal oldu ve sonunda Pierce giyinebildi. Sonra da Montcliff Malikânesi'ne doğru yola çıktı.

Oraya varana kadar, neredeyse öğlen olmuştu. O yüzden de Fowler'ı, kendisinin pek çok işini yürüttüğü çalışma odasında işbaşında gördüğünde şaşırmadı.

Pierce içeri girdiğinde Fowler irkildi. "Umarım, kusura bakmazsınız, lordum ama ben işe başlayıp bir liste oluşturdum. Düşündüm ki eğer başlamazsam..."

"İyi yaptın," dedi Pierce, içinden adamın bu kadar yüksek sesle konuşmuyor olmasını dileyerek. "Aslında daha erken gelecektim ama..."

"Şüphesiz o evde rahatça uyumak biraz zor," dedi Fowler nazik bir şekilde.

Bu yetersiz bir ifadeydi. "Aşina olunmayan bir yatakta ve yastıkta yatmak zordur. Alışması biraz vakit alır." Annesinin yanı başında olması da zordu tabii. Bir tek Camilla'nın etrafında olmasına alışmak kolay olmuştu. Pierce daha önce sohbet etmesi bu kadar kolay olan bir kadınla hiç tanışmamıştı.

Hayır, artık Camilla'yı düşünmeyecekti.

Camilla'nın aklını istila etmesine izin veren bu asi his-

leri karşısında Pierce kaşlarını çatarak masasının arkasındaki sandalyesine oturdu.

Fowler da öne doğru ilerleyip sandalyeye geçti.

Neredeyse elli yaşında olan Miles Fowler ilginç bir adamdı. Bir duvar ustasının oğlu olan Fowler, Harrow'da burs kazanmıştı. Bütün derslerinde mükemmeldi ve okul arkadaşı Vikont Rathmoor'u öyle etkilemişti ki, adam Fowler'ı arazisine yönetici olarak almıştı.

Fakat sonra Rathmoor birkaç yıl önce ölünce oğluna, yani Pierce'ın okul yıllarındaki belası George Manton'a her şeyi miras bırakıp aramızdan ayrılmıştı. Onun gibi bir aptaldan beklenecek şekilde Manton, Fowler'ın da dahil olduğu pek çok hizmetkârı işten çıkarmıştı ve onlar da başka yerlerde çalışmaya başlamışlardı.

Pierce hiçbir zaman Manton'ın burnunun dibinden adamını çaldığı için pişmanlık duymamıştı. Fowler harika bir arazi yöneticisiydi. Ondan hiçbir şey kaçmazdı ve ayrıca akıl almaz derecede onurlu bir adamdı.

Maaalesef oldukça da çalışkandı ve bugün Pierce bu çalışkanlığı kaldıracak durumda değildi. Belgelere bakıp odaklanmaya çalışırken beyni hâlâ pelte gibiydi.

Fowler, Pierce'tan epeyce ses çıkmayınca "Umarım annenizin evinin geri kalan yerlerini konforlu bulmuşsunuzdur efendim," dedi. Pierce, içinde hiç kimse olmasa daha konforlu olacaktı, demek istedi. Fakat bu doğru değildi. Camilla'nın orada olmasını seviyordu.

Lanet olsun, yine onu düşünmeye başlamıştı. "Evet, konforluydu."

"Güzel. Çünkü orada kalmanızla ilgili konuşmak istediğim çok önemli bir mesele var."

Fowler'ın sesindeki bariz gerginlik Pierce'ı ona kulak vermeye zorladı. Arkasına yaslanıp yaşlı adama baktı. "Devam et."

"Boyd'dan bu sabah hanımefendileri hakkındaki endişesini açıklayan ve durumuna ilişkin daha detaylı bilgi isteyen bir mektup aldığımda çok şaşırdım. Sizin Bayan Stuart'ın Kontes'in ölümcül hasta olduğunu bildiren bir mesajı nedeniyle buraya geldiğinizi öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı siz düşünün."

Pierce'ın Boyd'a bir an önce onu rahatlatacak bir mektup göndermesi gerekirdi ama yapılacak bu kadar şeyin arasında insanlara annesinin sözde hastalığından bahsetmeyi unutmuştu. Üstelik burada bu kadar uzun süre kalmayı zaten planlamamıştı.

Fowler ona büyük bir şaşkınlık içerisinde bakıyordu. "Siz böyle bir şeyden bahsetmeyince ve hizmetçilerin de hiçbiri bu durumu biliyor gibi görmediğinden ben de ya annenizin hiçbir zaman ölümcül hasta olmadığını ya da sizin Londra'dan çıkıp buraya geldiğiniz süre zarfında mucizevi bir şekilde iyileştiğini varsaydım. Hanımefendilerinin evindeki hizmetkârlar Kontes ile ilgili son derece ketumlardır ama onların bile böyle bir durumu uzun süre için saklayacaklarından şüpheliyim."

"Haklısın," dedi Pierce yatıştırıcı bir sesle. "Annem iyi." Eğer bu kelime annesiyle bağlantılı olarak kullanılabilirse tabii. "Olanlar sadece bir yanlış anlamaydı."

Ne yazık ki Fowler bunu geçiştirmek için fazla keskin zekalı bir adamdı. "Sormamı mazur görürseniz, efendim, bu yanlış anlamanın mahiyetini öğrenebilir miyim? Bayan Stuart'ı işe aldığımda dürüst bir insan olduğunu düşün-

müştüm. Sizi neden hanımefendilerinin ölümcül hasta olduğu konusunda telaşlandırmış olacağını anlayamıyorum."

Fazla zeki olduğu için Fowler'a içinden söverek Pierce, onun Camilla'yı cezalandırmaya kalkmamasını sağlayacak ne söyleyebileceğini düşündü.

"Çünkü o kadının yalan söylemeye en ufak bir meyli olduğunu düşünseydim," diye devam etti Fowler. "ben onu asla..."

"Bu Bayan Stuart'ın hatası değildi," dedi Pierce sertçe. "Annemindi. Gerçekten de hasta olmuştu ve Bayan Stuart'ta olduğundan daha fazla hastaymış gibi bir intiba uyandırmıştı."

Bu doğru sayılırdı, annesi oğlunun burnunda tüttüğünü söylemişti. Ve Camilla'ya bakılacak olursa, bu gerçekten de doğruydu.

Fowler'ın yüzü aydınlandı. "Ah! Anlıyorum. Yani Bayan Stuart sadece sizi bilgilendirmekte aceleci davranmış, öyle mi?"

"Kesinlikle. Bu tür özenli kadınları bilirsin. Meselenin korktuğum kadar kötü olmadığını öğrenince, öyle rahatladım ki birkaç gün daha kalmaya karar verdim." Fowler bu sözler karşısında şaşırmış bir ifadeyle bakınca Pierce ekledi. "Annemin tekrar bir hastalık nöbetine yakalanması ihtimaline karşı yani."

Fowler başını salladı, gerçi yine de durumu biraz tuhaf bulduğu ama bunu söyleme konusunda tedbirli olduğu belliydi.

Fowler her ne kadar, Pierce ile annesi arasındaki soğukluğu bilse de bunun sebeplerinden haberdar değildi.

Pierce kendi duygularının Fowler'ınkileri etkileyip o evde yaşayanlara yansımasını istememişti.

"Fakat Bayan Stuart'tan memnunsunuz," diye ısrar etti Fowler. "O sizi endişelendirecek herhangi bir şey yapmadı, değil mi?"

Belli ki adam onu işe alan biri olarak Camilla'nın davranışlarının Pierce'ın üzerinde bıraktığı tesiri merak ediyordu.

"Elbette ondan memnunum. Annem kendisinden oldukça hoşlanıyor gibi görünüyor."

Fowler'ın sert yüz ifadesi yumuşadı. "Bu iyi. Çok iyi." Fowler bakışlarını uzaklara çevirdi. "Hanımefendilerinin, etrafında genç ve yaşam dolu biri olmasından keyif alacağını düşünmüştüm. Bayan Stuart'ın onu sevmemeyi imkânsızlaştıracak çok neşeli bir mizacı var."

Fowler daha önce Camilla'yla ilgili benzer şeyler yazmıştı ama bu sözleri onun ağzından işitmek Pierce'ın duraksamasına yol açtı. "Ve oldukça da hoş bir bayan," dedi Pierce Fowler'a kurnaz bir ifadeyle bakarak. "Ki bu da her zaman için avantaj sağlar."

Fowler'ın şaşkın bakışları tekrar Pierce'a yöneldi. "Öyle mi? Fark etmemiştim."

Pierce bu tepkinin yapmacık olduğunu hemen anlamıştı. "Ben hemen fark ettim," dedi, sonra da soğuk bir şekilde ekledi. "Ama diğer taraftan ben zaten bir hovarda olarak tanınıyorum ve biz hovardalar her zaman böyle şeyleri fark ederiz."

Fowler tedirgin bir şekilde güldü. "Bayan Stuart'ı 'fark ettiğinizi' hanımefendilerinin görmesine izin vermeyecek kadar akıllı davranacaksınızdır sanırım. Anneniz bunu onaylamayacaktır."

İlginç. "Nedenmiş o?"

"Leydi Devonmont o genç dulu çok seviyor. Ona karşı çok koruyucu ve keyif kaçırıcı olabilir eğer anneniz sizin... Yani, eğer birisi Bayan Stuart'tan faydalanmaya çalışırsa rahatsız olabilir." Fowler aceleyle ilave etti. "Yani böyle bir şey yapacağınızdan değil elbette, fakat anneniz belki Bayan Stuart'a karşı herhangi bir yakınlığı böyle yorumlayabilir."

Pierce adama sert bir yüz ifadesiyle baktı. Fowler onu Camilla'dan uzak tutmaya mı çalışıyordu? Hem annesi ile Camilla'nın ilişkisi hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu?

"Sanki annem ve Bayan Stuart'ın yanında epeyce vakit geçirmiş gibi konuşuyorsun."

"Çok fazla değil, hayır." Fowler sıkıntıyla boyunbağını çekiştirdi. "Fakat beni akşam yemeğine davet ettiklerinde, genellikle bu tekliflerini kabul ediyorum."

"Sık sık çağırıyorlar mı?"

"Birkaç haftada bir. Oldukça canayakınlar ve benim de bazen bir hanımefendiyle konuşmayı özlediğim oluyor."

Her erkeğin olduğu gibi. Fakat bir dul buna daha fazla hasret olabilirdi. Hem Fowler çok yaşlı ya da bir kadını cezbedemeyecek kadar çirkin değildi. Aslında, çoğu kadın muhtemelen onu yakışıklı bulurdu. Zengin bir kontun yanında arazi yöneticisi olarak konumu da pek çok kadının kalbinin kapılarını açmasını sağlayabilirdi.

Camilla'nın kalbini? Acaba o Fowler'a ilgi duyar mıydı?

Gülünç bir düşünce. Bu adam ondan yirmi yaş büyük olmalıydı!

Baban annenden neredeyse yirmi yaş büyüktü ve bu babanı durdurmamıştı ya da anneni.

Pierce yumuşak bir şekilde, Fowler'ın ağzından gerçeği almaya kararlı olarak "Hanımların eşlik etmesi güzel olabiliyor," dedi.

"Kesinlikle öyle." Fowler iç çekti. "Bayan Stuart'ın yetimhanedeki çalışma deneyimi sayesinde her zaman iki evdeki türlü türlü hizmetkârla nasıl uğraşılacağı konusunda sağlam tavsiyeleri oluyor. Bayan Stuart'ın sorunların özüne inebilmek gibi bir kabiliyeti..."

"Ne demek istediğini kesinlikle biliyorum. Zeki bir kadın."

"Ve yardım etmeye hevesli. Ayrıca bazı kadınların aksine çok fazla ısrarcı olmadan duyarlı olmayı beceriyor. Leydi'yle beraber arasında..." Fowler kızararak cümlesini yarıda kesti. Camilla hakkında ne çok gevezelik ettiğini fark etmiş gibiydi. "Şey, her neyse. İkisi de çok aydınlatıcı kişiler."

"Anlıyorum." Ah, evet, yeterince dinlemişti. Fowler'ın Camilla'da gözü vardı. Neden olmasındı ki? Camilla yardımsever, iyi huylu ve oldukça sağduyulu biriydi. Ve bunların hepsi oldukça çekici bir bedende bir araya geliyordu. Gözü gören her erkek onu yatağında isterdi.

Ya da ona kur yapardı.

Pierce kaşlarını çattı. Evet, Fowler'ın da amacı buydu, öyle değil mi? Fowler muhtemelen ikinci bir eş için istekli, saygıdeğer bir duldu. Hiç çocuğu yoktu, belki de bir oğlu olsun istiyordu.

Peki ama Camilla onun ilgisini olumlu karşılıyor muydu? Fowler'dan hiç bahsetmemişti ama zaten neden etsindi ki? Çoğu patron çalışanlarının birbirlerine kur yapmasını onaylamazdı.

Fowler'a bunca zaman gizli bir ilgi beslemesi mümkün müydü? Fowler da ona karşı hisler besliyor olabilir miydi?

Bunu ortaya çıkarmanın çok kolay bir yolu vardı. "Pekâlâ, o halde bu akşam yemeğe bize gelmelisin," dedi Pierce kayıtsız çıkmasına çalıştığı bir sesle.

Bugün Londra'ya dönme kararından vazgeçmişti. Şu anda zaten yola çıkma havasında değildi, bu lanet olası baş ağrısıyla imkânsızdı. Ayrıca çoktan öğle vaktini geçmişti zaten, yola çıkmak için iyi bir zaman değildi. Hem bir geceden daha ne çıkardı ki?

"Akşam yemeğine gel," diye tekrar etti Pierce. "En azından bu uzun süreli geleneği bozmanı telafi etmiş olurum."

"Ah, hayır, o kadar rutine konmuş bir şey değildi zaten, lordum," dedi Fowler aceleyle, yanakları kıpkırmızı olarak. "Annenizle geçireceğiniz zamanı bozmak istemem efendim."

"Saçmalık. Masada bir müttefiğin bulunması iyi olacak," dedi Pierce. "O iki hanım beni Noel hazırlıkları konuşmalarıyla bezdiriyorlar zaten."

Fowler bir nebze rahatlamıştı. "Ah, bunu çok iyi tahmin edebiliyorum."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yemekte işle ilgili konuşabiliriz. Bunun beni ne kadar mutlu edeceğini bilemezsin."

Bu Fowler'ın gülmesine yol açtı. "İnanın bana, lordum, kadınların böyle meselelerde insanı bıktırana kadar konuştuklarını çok iyi bilirim."

"Yani beni kurtarmaya geleceksin?"

"Bu şekilde izah ettiğinizde teklifinizi nasıl reddedebilirim ki?"

"Harika," dedi Pierce. "Buradaki güzel Fransız yemeklerini bulamayacaksın ama muhtemelen şimdiye dek fark ettiğin üzere oradaki aşçı da şaşırtıcı derecede iyi. Bayan Beasley'yi yemeğe geleceğin konusunda bilgilendireceğim."

Pierce bu gece Fowler ve Camilla'yı, aralarındaki bağın ne kadar samimi olduğunu öğrenmek için gözlemleyecekti. Her şeyden önce hizmetkârlarının arkasından iş çevirmesine, gizlice buluşmalarına izin veremezdi, üstelik...

İkiyüzlü.

Camilla'nın bunu söylediğini neredeyse duyabiliyordu. Söylese haklı da olurdu. Daha önce hizmetkârlarının birbirlerine kur yapmasını zerre kadar önemsememişti. Boş vakitlerinde ne yaptıkları onların kendi bileceği işti. İşlerini engellemediği sürece maymunlar gibi bir daldan diğerine asılabilirlerdi.

Ne var ki Camilla'nın ondan sır saklıyor olduğu düşüncesi... Lanet olsun, bunu öğrenmeliydi. Böyle karanlıkta kalamazdı.

Peki ya Camilla Fowler'dan hoşlanıyorsa?

Pierce homurdandı. Sanki onun üzerinde hak iddia edebilirmiş gibi. Sırf Camilla'nın sürekli olarak göğüskafesine baskı yapan ıstırabına biraz merhem sürmüş olması bir şey ifade etmezdi. Ya da birinin onun sağ mı ölü mü olduğunu umursadığını hissettiren o yumuşak, anlayışlı gözlerle ona bakıyor olması. Ve sırf onun öfkesini yatıştırabilmiş olması ve...

Yine saçmalıyordu işte.

Camilla'nın Fowler'a karşı bir zaafı olsa onun için daha iyi olurdu. Böylece kendini aptal durumuna düşürmeden bu güzel dula karşı saplantısını sonsuza kadar bir kenara itebilirdi.

13

Camilla genellikle Bay Fowler'ın onlara akşam yemeğinde katılmasını önemsemezdi ama bu gece gelmemiş olmasını dilerdi. Özellikle de Lord Hazretleri Londra'ya dönmediği için. Aptalca olduğunu biliyordu ama dün gece Pierce ile arasında öyle yoğun bir konuşma geçince, ummuştu ki...

Ah, ne umduğunu bilmiyordu. Bu gece de o yoğun sohbetlerinin devam edeceğini mi? Annesi ve onun arasında arabuluculuk yapıp bu kez başarılı olacağını mı?

Bu çok ahmakçaydı. Hanımefendileri bugün dün geceki olaylar hakkında tek kelime bile etmemişti. Bu arada hizmetçiler Lord Hazretleri'nin öğleye kadar uyuduğunu söylemişlerdi. Ayrıca Pierce'ın dün gece küp gibi sarhoş olduğuna dair dedikodular dolaşıyordu. Belli ki ne o ne de annesi kendileriyle ilgili dürüst olmaya hazırdı.

Bu Camilla'yı deli ediyordu. Ve Bay Fowler'ın varlığı meseleyi daha da karmaşık bir hale getirecekti. Belki de

Pierce'ın onu davet etmesinin nedeni de havadan daha ciddi meseleler hakkındaki tartışmalardan kaçınmaktı. Bir şeylerden kaçınmak Pierce'ın sorunları ele almakta en sevdiği yaklaşımdı.

Camilla gözlüklerinin altından Pierce'a kaçamak bir bakış fırlattı. Bu gece yine Pervasız Devonmont'u oynuyordu. Daha resmi bir şekilde giyinmişti, siyah çok güzel bir frak, beyaz kadife desenli bir yelek ve ipek pantolon içinde her zaman olduğu gibi son derece yakışıklı görünüyordu. Hafifçe sıkılmış gibi görünen yüz ifadesinde içindeki köpüren çekişmelerden eser yoktu.

Hanımefendileri çatalını yahniye batırdı. "Sizi yeniden aramızda görmek ne kadar güzel, Bay Fowler. Birkaç hafta olmuştu, öyle değil mi?"

Bay Fowler da çok güzel giyinmişti ama gergin görünüyordu. Bu bir kont ve kontesle yemek yediği için anlaşılabilir bir şeydi gerçi. "Evet, leydim, sanırım oldu."

"Montcliff Malikânesi'nde işler nasıl?" diye sordu Camilla, onu biraz daha rahatlatmak için. "Bayan Perkins o berbat soğukalgınlığını atlatabildi mi?"

"Atlattı, evet." Fowler Kontes'e hızlıca bir bakış fırlattı. "Ve onlara ihtiyacınız olursa, size fuardaki tezgâhta yardımcı olması için birkaç hizmetçi gönderebileceğini söyledi."

"Ah, bu çok nazik bir teklif," dedi Leydi Devonmont, alçak bir sesle, "Ve de oldukça beklenmedik," diye ekledi.

"Neden beklenmedik?" diye sordu Pierce.

Leydi Devonmont gerildi ama inatçı bir şekilde yemeğini yemeye devam etti.

Hanımefendileri ve Lord Hazretleri arasındaki yaban-

cılaşmanın her iki evin hizmetkârları arasında da sürdüğünü açıklamanın ne yeri ne de zamanı olduğu için Camilla aceleyle öne atıldı. "Çünkü burada olduğumuzdan çok daha fazla meşguller. O malikâne buraya göre oldukça büyük." Camilla Bay Fowler'a gülümsedi. "O yüzden de Bayan Perkins'in tezgâh için yardım teklif etmesi gerçekten de çok nazik bir davranış."

Bay Fowler tabağına biraz but aldı. "İtiraf etmeliyim ki, o diyene kadar, tezgâhınız olacağını bile bilmiyordum. Ama sanırım şaşırmamam lazım. Fuar bu yıl oldukça büyük bir girişim oldu. Kasabadaki bütün kadınlar fuar için heyecanlanıyor. Görünüşe göre bazı kadınlar Noel Baba için bacanın kenarına çorap asmakla ilgili Amerikalı bir adamın şiirini okumuşlar. Şimdi de bu kadınlar orada işlemeli çoraplar satmayı planlıyorlar."

Camilla ona şaşkınlıkla baktı. Fowler bu "kadınların" patronunun annesi olduğunu fark etmemiş miydi? Ah, Tanrım!

"Bu hanımlar Noel çoraplarının çok revaçta olacağına ikna olmuş durumdalar," diye devam etti Fowler küçümseyen bir tonda. "Asla gerçekleşmeyecek saçma bir düşünce."

Hanımefendilerinin gözleri kısıldı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü aptalca." Bay Fowler tabağındaki eti kesti. "İnsanlar bacalara çorap asmaya başlarlarsa bir sonraki adım ne olacak? Merdivenlere asılmış mendiller mi? Pencerelere asılmış şapkalar mı?"

"Bay Fowler..." diye söze girdi Camilla.

Hanımefendileri onun sözünü kesti. "Koridora kuru

dallar asmaktan ya da kurdeleyle ökseotunu sarkıtıp insanların altından geçtiklerinde birbirlerini öpmelerini beklemekten daha aptalca değil."

Hiçbir şeyden haberi olmayan Bay Fowler tek kaşını yukarıya kaldırdı. "Aksine leydim, bunların hepsi Noel'i kutlamanın gelenekselleşmiş yolları. Fakat çorap asmak sadece çamaşır çıkarmak demek. Bence pek de bayrama uygun bir şey değil."

Leydi Devonmont gözlerini kırpıştırdı, sonra da hüzünlü bir şekilde güldü. "Haklısınız, Bay Fowler. Yine de doğrusunu isterseniz, şiiri okuduğunuzda bunun ne kadar büyüleyici bir fikir olduğunu anlayabilirsiniz." Kontes'in gözleri Bay Fowler'a bakarken parıldadı. "Ve neden o kadınların kilisenin orgunu tamir ettirmek için para toplamak amacıyla böyle çoraplar ürettiklerini de kavrarsınız."

"Bekleyin, ben sanmıştım ki, sizin tezgâhınız..." Bay Fowler'ın kafasına gerçek dank ederken biraz rengi atmış olmasına rağmen, yine de Kontes'ten gözlerini ayırmadı. "Affedersiniz, leydim. Bilmeden yanlış kelimeler kullandım."

Leydi'nin beyefendinin özrü üzerine yüzü kızardı. "Aksine, bayım. İtiraf etmeliyim ki sizinle biraz eğlendim ve bu benim hatamdı." Kontes, Bay Fowler'a tereddütlü bir gülümsemeyle baktı. "Ama gerçekten de size o şiiri daha sonra okumalıyım. Çorap asma âdetinin doğru düzgün açıklandığını duyduktan sonra o kadar da aptalca bulmayabilirsiniz."

Bay Fowler Kontes'in sıcak gülümsemesi karşısında biraz rahatlamıştı. "Bu kulağa oldukça cazip gelse de ben piyano çaldığınızı duymayı daha çok tercih ederim. Gerçekten çok güzel çalıyorsunuz."

Bu kez Kontes kızardığında bu duyduğu hoşnutluktan dolayıydı. Camilla, Bay Fowler'a gözlerini kısarak baktı. Hanımefendilerinden son kez buraya geldiğinde de piyano çalmasını istemişti. Ve ondan öncekinde de... Bu adamın Kontes'e karşı neler hissettiğine dair şüpheleri her geçen dakika güçleniyordu.

"Piyano çalan tek kişi ben değilim," dedi Kontes.

"Benim çalışım berbat ve siz de bunu biliyorsunuz," diye araya girdi Camilla.

"Aslında Pierce'tan bahsediyordum. Küçük bir çocukken piyano çalardı."

Pierce gerilmişti. "Çok uzun zaman önceydi, anne. Eminim hepimiz senin çalmanı tercih ederiz."

Leydi Devonmont şefkatli bir ifadeyle oğluna baktı. "Sussex Valsi'ni dinlemekten çok hoşlanırdın."

"Bunu unutmuştum." Pierce şarabından bir yudum aldı. "Ve hatırladığım kadarıyla, sen onun daha canlı bir versiyonunu çalardın."

"Anneniz her şeyin daha canlı bir versiyonunu çalıyor," diye araya girdi Bay Fowler. "Neşeli müzikleri seviyor. Benim gibi."

"Ondan sürekli piyano çalmasını istemenizin sebebi bu mu?" diye sordu Camilla.

Bay Fowler, Kontes'e kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra Camilla'ya gülümsedi. "Onun piyano çalmasını rica ediyorum çünkü böylece sizin şarkı söylediğinizi de duyabiliyorum Bayan Stuart."

"Ah, evet," dedi Leydi Devonmont neşeyle. "Sen de söylemelisin, tatlım."

"Gerçekten de söylemelisiniz." Bay Fowler, Pierce'a

döndü. "Bunu henüz keşfetmemiş olabilirsiniz lordum ama Bayan Stuart'ın bülbül gibi bir sesi vardır."

Pierce, Bay Fowler'a kaşlarını çatarak baktı. "Hiç bilmiyordum. O halde daha sonra kesinlikle bir performans dinlemeliyiz."

Camilla sesindeki hoşnutsuz tınlamaya şaşırarak Pierce'a baktı. "Her zaman için sizi eğlendirmekten mutluluk duyarım, lordum. Ve Bay Fowler'ı da tabii."

"Elbette," diye tekrarladı Pierce, gözleriyle Camilla'ya delici bir bakış fırlatarak. "Ben sadece bu yeteneğinizi daha önce duymamış olmama şaşırdım. Ama belki de bunu sadece Bay Fowler gibi özel misafirler için saklıyorsunuzdur."

Bu da ne demekti böyle? "Bunu birinin eşlik edeceği zamana saklıyordum. Akşamları sigaranızı içmek için yanımızdan öyle telaş içinde ayrılıyorsunuz ki size hiç bunu teklif etme fırsatım olmadı."

"Pekâlâ o halde, bu gece sigaramı erteleyeceğim," dedi Pierce. "Şarkı söylediğinizi duymayı kaçırmak istemem."

"Ah, Bay Fowler siz de şarkı söylemelisiniz!" dedi Kontes heyecanla. Pierce'a ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı. "Arazi yöneticin oldukça iyi bir tenor."

"Öyle mi?" dedi Pierce, Camilla'nın bulunduğu yöne durmadan yolladığı o kaçamak bakışlarından bir diğerini yollayarak.

"Kesinlikle öyle," dedi annesi neşeyle. "O ve Camilla düet yaptığında, Londra'daki opera şarkıcılarını dinliyor sanabilirsin kendini."

"Sen kesinlikle çok iyi biliyorsundur, anne," diye tersledi Pierce. "Ben okuldayken operaya epeyce gitmişliğin var. Her zaman bunları gazetede okurdum."

Kontes'in rengi sararırken, Camilla da gerilmiş ve şimdi Pierce'ın annesiyle arasındaki bu savaşa zavallı Bay Fowler'ı da sürükleyip sürüklemeyeceğini merak etmişti. Sonra Pierce zoraki bir şekilde gülümseyip ekledi, "Annem ve babam gezmeyi çok seven insanlardı Bay Fowler. Çılgınlıklarının ne zaman Times'a çıkacağını asla bilemezdim."

"Benim annem ve babam için hiç endişe etmem gerekmezdi," dedi Bay Fowler samimi bir biçimde. "Annem en fazla incirli pudingiyle bilinirdi. Bu da pek gazetelere çıkacak bir şey değil."

"İncirli pudingle ne yaptığına bağlı," dedi Pierce. "Eğer bir topun içine koyup ateşleseydi gazetelere çıkacağını garanti ederim."

Hepsi güldü ve o gergin hava dağıldı. Konu oradan neyin gazetelerde bahsedilmeye değer olduğuna geldi.

Camilla rahatlayıp başka bir kriz daha olmayacağını umarak, dikkatini yemeğe verdi. Kontes ile Pierce arasında arabuluculuk yapmak yeterince zordu. Bir de işin içine arazi yöneticisinin karışıp onunla da uğraşması gerekebileceğini düşünemiyordu.

***

Pierce bir kez daha kendini davetsiz bir misafir gibi hissetmişti. Belli ki Camilla, annesi ve Bay Fowler beraber pek çok kez vakit geçirmişlerdi. Onun anlamadığı espriler yapıyorlar, hiç duymadığı hizmetkârlar hakkında hikâyeler anlatıyorlardı ve birlikte oldukça rahat gözüküyorlardı. Bunca samimiyetin arasında Camilla'nın Fowler için tam olarak ne hissettiğini nasıl anlayıp söyleyebilirdi ki?

Fakat Camilla kesinlikle o adamı için oldukça şatafatlı

bir biçimde giyinmişti. Akşam yemeği elbisesi kırmızı satendendi ve eteğin çevresi kabarık bir şeylerle bezenmiş ve elbisenin üst kısmındaki daha ufak kabarıklıklar da dikkati o güzel göğsüne çekiyordu. Hafifçe çilli göğüslerinin arasına yerleşmiş elmas taklidi mücevherleri de öyle. Daha önce bu kolyeyi hiç takmamıştı. Elbiseyi de daha önce hiç giymemişti. Bunları Fowler'a mı saklamıştı?

Eğer öyleyse, gerçekten iyi bir seçim yapmıştı. Pierce gözlerini ondan alamıyordu, içinden göğüslerinin arasındaki boşluktan diliyle aşağıya doğru kaymanın ve gergin meme ucunu ağzının içine almanın nasıl bir his olacağını geçiriyordu ve...

Lanet olsun. Bu çıldırtıcıydı.

Pierce Fowler'a kaçamak bir bakış fırlattı ama adam Camilla'nın göğüslerine bakmak için fazla nazikti. Fowler, Camilla'yla ilgiliydi ama annesine de aynı oranda bakıyordu. Bu, Fowler'ın "hanımların refakatini" seviyor olmasından daha ötesini kanıtlamıyordu.

Camilla'ya gelince, Pierce onun Fowler'dan hoşlandığını söyleyebilirdi. Bariz bir şekilde Fowler annesine pot kırarken adamı kurtarmaya çalışmıştı. Acaba bu sadece nazik bir kadının davranışı mıydı? Yoksa bir gün evlenmeyi umduğu bir adamın yanında duran bir kadının mı? Camilla Fowler'a özel bir ilgiyle gülümsüyor gibi değildi ama buna güvenebilir miydi ki?

Her şeyden önce Camilla duygularını saklamakta iyiydi. Bir kez bile annesine, Pierce'la akşamları gizlice baş başa vakit geçirdiklerini açık etmemişti.

O yüzden de Camilla, Fowler'a deli gibi âşık olabilir ve sadece ağzı sıkı davranmayı seçebilirdi. Gerçi diğer konu-

larda çok da ağzı sıkı sayılmazdı. Mesela annesini savunma konusunda.

"Ne dersiniz lordum?" diye sordu Fowler, Pierce'ı daldığı düşüncelerden ayırarak. "Bu gece için brendi ve sigaralarımızı unutup, doğrudan müziğe geçelim mi?"

"Elbette," dedi Pierce.

Pierce, Camilla'nın sandalyesini çekmek üzere doğruldu ama Fowler ondan önce davranmıştı, lanet olsun. Pierce, Camilla'nın yüzüne dikkatle baktı. Camilla, Fowler ona girmesi için kolunu uzattığında hiç kızarmamıştı fakat koluna girerken adama yumuşak bir ifadeyle bakmıştı. Pierce'ın göğüskafesine son derece huzursuz edici bir şey çökmüştü.

Sonra salona geçmek için annesine refakatçi olarak kendisinin kaldığını fark etti. Lanet olsun.

Boğazında bir düğümle, girmesi için annesine kolunu uzattı. Ancak annesi koluna girdikten sonra bunu en son ne zaman yaptığını hatırladı, babasının cenazesinde. Üzerinde o kadar çok göz varken bundan kaçamamıştı. Bu yüzden öfkelenmişti, en son istediği şey onu terk eden bir kadına refakat etmekti.

Fakat şimdi Pierce'ın kalbi annesine karşı biraz yumuşamıştı, yaklaşık otuz yılın ardından kocasını kaybetmenin onun için ne kadar zor olduğunu fark ediyordu. Acaba cenazede ağlamış mıydı? Pierce bilmiyordu. Peçesinin altından bunu görememişti.

Fakat titrediğini görmüştü. Bunu hatırlıyordu. Ve annesi şimdi de titriyordu, küçücük eli onu hiç bırakmak istemiyor gibi Pierce'ın kolunu kavramıştı.

Pierce, annesinin dokunuşuyla canlanan bu eski anıla-

rı kafasından atmaya çalışarak önlerinde giden Fowler ve Camilla'ya baktı. Camilla, Fowler'ın söylediği bir şeye gülüyordu, ona bakarken yüzü hayat doluydu.

Pierce kendini tutamayarak alçak sesle annesine "Bayan Stuart, Fowler'dan mı hoşlanıyor?" diye sordu. Bunu bilebilecek tek kişi oydu.

"Benim haberim yok," dedi annesi. "Neden?"

Pierce hemen bir sebep uydurdu. "Çünkü Fowler'la evlenirse, adam ondan bir sürü çocuk yapmasını bekler ki bu da Bayan Stuart'ın sana refakat edemeyeceği anlamına gelir."

"Bunu önemsemiyorum," dedi annesi Pierce'ı şaşırtarak. "Camilla'nın mutlu olmasını isterim. Onu sevecek ve onunla evlenmek isteyecek bir adam bulmasına çok memnun olurum. Orta yaşlı bir kadınla oturup kâğıt oynamaktan çok daha iyisini hak ediyor."

Hak ediyordu, Pierce sadece bu kişinin Fowler olmasını istemiyordu. Çünkü o zaman Camilla'yı sosyal ortamlarda o adamın kolunda görecek ve birbirleriyle "cilveleşmelerine" katlanmak zorunda kalacaktı.

Pierce homurdandı. Buraya sadece gerekli olduğunda geldiğine göre Fowler'ı hiçbir zaman sosyal ortamlarda görmeyecekti. Zaten her nedense ikisinin de birbirleriyle "cilveleştiklerini" hayal edemiyordu. Gerçi bu Camilla'ın Fowler'la olduğu düşüncesini daha az rahatsız edici bir hale getirmiyordu.

Annesi onlar önlerinde ilerlerken bu çifte gözlerini kısıp dikkatlice baktı. "Fakat sanırım Bay Fowler onun için yanlış kişi olurdu."

Pierce da öyle düşünüyordu ama onun sebeplerinin annesininkiyle örtüştüğünden şüpheliydi.

"Neden? Çok yaşlı olduğu için mi?"

Annesi ona yan yan baktı. "Çok yaşlı değil, benden daha küçük."

Pek sayılmaz. Hayır. Bunu söylemese daha iyi olurdu.

"Bay Fowler fazla tedbirli," diye devam etti. "Bununla Camilla'nın kavitsız biri olduğunu söylemek istemiyorum elbette fakat Camilla her zaman toplumun dikte ettiklerini yapan biri değil."

Bu kesinlikle yetersiz bir ifadeydi.

Annesi devam etti. "Bay Fowler bundan nefret edecektir. O her zaman için her şeyi hesaba katan, dikkatli biri olmuştur."

"Her zaman değil," dedi Pierce. "Bu gece kesinlikle onun gidişatını değiştirdin."

Annesi şaşırtıcı bir şekilde utanmış gibi görünüyordu. "Biliyorum. Yanlış davrandım. Sadece erkekler düşüncelerinde bu kadar sabit fikirli olduklarında sinirleniyorum."

Pierce babasıyla aralarındaki şiddetli tartışmaları düşünerek "Hatırlıyorum," dedi yumuşak bir tonda.

Annesinin bakışları önce ona, sonra Camilla ve Fowler'a yöneldi. "Fakat Bay Fowler daha iyi bir muameleyi hak ediyordu. Genel olarak çok iyi bir adamdır." Annesinin sesinde ilginç bir biçimde gergin bir ton vardı. "Kendi konumu için neyin uygun olduğunun aşırı derecede farkında olsa da..."

Salona gelmişlerdi. Annesi piyanonun başına gitmek üzere yanından ayrıldığında Pierce Camilla aralarında arabuluculukta bulunmadan yapmadan annesiyle oldukça normal bir konuşma yaptıklarını ancak fark etmişti.

Bu nasıl olmuştu?

"Pekâlâ," dedi annesi Fowler'a, piyanonun başına otururken. "Sizin nasıl dudak bükeceğinizi biliyorum, bayım, fakat ikiniz *The Gallant Hussar* parçasını söylemelisiniz. Aksi takdirde çok hayal kırıklığına uğrayacağım."

Camilla güldü, sonra Fowler'ın kolundan çıkıp piyanonun üzerindeki notaları karıştırmak için Kontes'e doğru yürüdü. "İsteğinizi yerine getireceğiz madam, ancak ben de kendi isteğimi elde edersem. Birkaç Noel şarkısı söylemeliyiz." Pierce'a gülümsedi. "Bu şekilde Lord Hazretleri de bize katılabilir."

"Ben değil." Pierce bir sandalyenin üzerine oturdu. "Söylemekten çok dinlemede iyiyimdir."

"Hadi ama, lordum." Camilla gözlüklerini yukarı itti. "Nasıl söylediğinizin bir önemi yok. Tamamen eğlenmek için."

Fowler, Pierce'a hızlı, özür diler bir ifadeyle baktı. "Sanırım Lord Hazretleri Noel şarkılarından pek hoşlanmıyor."

"Ah," dedi Camilla, bir anda gerçek kafasına dank edince. Belli ki, ailesi yanında olmadan geçirdiği bütün o Noel tatillerini hatırlıyordu. "Pekâlâ o halde bu durumda..."

Pierce, Camilla'nın ona acıyan bakışlarından rahatsız olarak "Sorun değil," dedi. "Noel şarkısı duymaktan keyif alırım. Ancak söylemek istemiyorum." Pierce annesine baktı. "Ayrıca annemin piyano çaldığını duymayalı epey oldu ve mart kedisi gibi miyavlamak zorunda kalırsam bundan keyif alamam."

Şaşırtıcı bir şekilde Pierce gerçekten de bunu dört gözle bekliyor gibiydi. Şimdi anne-babasıyla ilgili ilişkisinin pek çok kısmını yanlış yorumladığını bildiğinden, geçmişi

anımsamaya çalışmakta ve neyi yanlış anlamış olabileceğini keşfetmeye çalışmakta bir nevi hoşuna giden bir acı buluyordu. Ve bu geçmişin bir parçası da annesinin piyanoda Noel şarkıları çalmasıydı.

Yine de müzik başladığında dikkat ettiği şey, annesinin piyano çalması değil Camilla'nın şarkı söylemesi oldu. Fowler yanılıyordu. Operalarda söyleyen sopranolar için sıklıkla kullanılan bülbül nitelemesine kıyasla Camilla bülbül falan değildi. Hayır. Camilla bir denizkızıydı... Sopranoların seslerinin cırtlak sayılmasına neden olan son derece zengin ve sıcak bir kontraltoydu.

Ve de dokunaklı! Camilla onu, şarkıdaki asker âşığına kendisini de savaşa götürmesi için yalvaran kadının hikâyesinin içine çekmişti. Fowler, Hussar'ın bölümünü üstlenmişti, Camilla da Jane'inkini ve şarkı boyunca Pierce kolayca ikisinin birbirlerine âşık olduklarına inanabilirdi.

Çok kolayca. Fowler "onun güzel yüzüne baktığında" cümlesini söylerken Camilla'nın yüzüne bakınca, Pierce onu boğmak istemişti. Şarkı pek çok baladın aksine trajik bir şekilde sona ermiyordu, Jane ve onun cesur Hussar'ı "sonsuza kadar birlikte olmak üzere" savaşı başlarından savabiliyorlardı.

Bu çok kabaydı belki ama Pierce, Jane ve Hussar'ın cehenneme gitmesini tercih ediyordu, özellikle de Camilla ve Fowler'ın sesleri, onun gibi ruhsuz birini bile ağlatacak bir güzellikte finalde böylesine uyumlu bir şekilde birbirine karışırken. Annesinin görüşünün aksine Fowler ve Camilla, Pierce'a mükemmel bir çift gibi görünmüştü.

Son notalar da alçalırken Pierce kendini alkışlamaya zorladı. Pierce, Fowler'ın kendi sesinin Camilla'nın sesine

karışmış olmasından son derece keyif almış gibi görünmesinden hoşlanmasa da alkışı hak etmişlerdi.

Camilla karşılık olarak gülümsedi ve bu bir şekilde Pierce'ın öfkesini yatıştırdı. O an için, tabii.

"Pekâlâ, Fowler söyle bana," dedi Pierce, "neden annem bu parçaya dudak bükeceğini söyledi?"

"Dudak bükmüyorum," diye itiraz etti Fowler. "Sadece herhangi bir asker gerçekten sevdiği kişiyi savaşa yanında götürmek istiyorsa onun bir ahmak olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Pierce omzunu silkti. "Hangi savaş olduğuna bağlı. Eğer zamanını birkaç Belçika kasabasında uygun adım yürümekle geçirecekse onun için temizlik yapıp yemek pişirecek bir kadın işine yarayabilir."

Fowler gülerken, Camilla Pierce'a ters ters baktı. "Kadınların sadece bu işe yaradığını mı düşünüyorsunuz? Temizlik yapmak ve yemek pişirmek?"

Pierce, daha sonra Camilla'nın odasına geleceği zamanı düşünerek "Ve de eğlence sunmak," dedi kelimeleri vurgulayarak. Fowler beklerken gelirse tabii. Camilla kızarınca, Pierce masum bir tonda sözüne devam etti. "Tıpkı burada yaptığın gibi... Şarkı söyleyerek."

Camilla ona şüpheyle baktı. "Peki ya aşk bunun neresinde? Hussar, Jane'i sadece ona âşık olduğu için isteyemez mi?"

Pierce homurdandı. "Aşk ahmaklar ve çocuklar içindir. Bir gram aklı olan hiçbir yetişkin Sevgililer Günü kartında yazılı olan ahmakça duygusallıkları temel alıp büyük kararlar vermez." Pierce kesinlikle bunun için her şeyden vazgeçmezdi.

"Ben yetişkin bir adamım," diye araya girdi Fowler ciddi bir şekilde. "Ve eşime âşık olarak çok uzun yıllar geçirdim." Fowler Kontes'in yanında duran Camilla'nın bulunduğu yöne doğru kaçamak bir bakış fırlattı. "Bu yüzden de aşkta tekrar bir şansımın olması için neredeyse her şeyi yapardım."

Pierce'ın endişesi gerçek olmuştu. En azından artık Fowler açısından cevaplarını almıştı. "Ya siz, Bayan Stuart? diye sordu Pierce. "Siz de evliydiniz. Aşkta başka bir şans istiyor musunuz?"

Camilla onun sevgisiz evliliğine atıfta bulunması karşısında gerilse de, bunu büyük bir ağırbaşlılık içinde yanıtladı. "Elbette, lordum. Sevgisiz bir hayat şarkı söyleyecek uyumu yakalayamamış bir sese benzer. Ve bir gram aklı olan hiçbir yetişkin kadın hayatına sevgisiz devam etmek istemez. Eğer buna mecbur değilse... Ancak ele geçmesi zor olan o uyumu yakalayamamışsa ayrı tabii. Ne yazık ki herkes bunu yakalayamıyor."

Odaya bir sessizlik çöktü ve bütün gözler Pierce'a döndü. Fakat ilk kez Pierce hazırcevaplıkta başarısız olmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde, onu kurtarmak için ortaya atılan annesi oldu.

"Noel şarkıları söyleyecek miyiz söylemeyecek miyiz? Bence *The Cherry Tree Carol** ile başlamalıyız. Sence de öyle değil mi, Pierce?"

Pierce itiraz etti fakat tartışmanın geri kalanını dinlemedi, aklı Camilla'nın sözlerine takılmıştı. Sevgisiz bir hayat. Onun hayatı buydu ve Pierce bir zamanlar yaşama *sevgi* aracılığıyla musallat olan duygusallıklardan kaçabildiği için şanslı olduğunu düşünürdü.

*Kiraz ağacı şarkısı.

Şimdiyse bundan o kadar da emin değildi. Ve Camilla'nın onu bundan şüphe ettirebilmesi Pierce'ın sinirlerini bozmuştu.

Camilla'nın sevgiyi Fowler ile bulmayı umduğu ihtimali de can sıkıcıydı. Camilla, Fowler'a ait değildi. Bu bir hata olurdu. Ve Pierce'ın Camilla'ya bunu göstermesinin zamanı gelmişti.

14

Kontes sonunda dinlenmeye çekilmişti, böylece Camilla da Pierce'ın odasına yönelmeden önce uyumakta olan Jasper'ı öpmek için yukarıya çıktı. Saat her zamankinden daha geç olmuştu, bu yüzden Camilla, Pierce'ın onu bu gece yanında isteyeceğinden bile emin değildi. Fakat önceki gecelerde de geçerli olan pazarlıklarının yerine getirildiğinden emin olmalıydı.

Camilla kendi kendine söylendi. Tabii. Sanki sadece pazarlık yüzünden Pierce'ı baş başayken görmek için sabırsızlanıyor, onunla birlikte olma düşüncesi olmadan nefes alamıyordu! Ne kadar aptaldı. Yine de buna engel olamıyordu. Aşktan bahsederken Pierce kendinden o kadar emin değilmiş gibi görünüyordu ki, bu Camilla'nın yüreğini burkmuştu.

Adımlarını hızlandırdı fakat yatak odalarının bulunduğu kata ulaştığında salondan gelen belli belirsiz sesleri işitti. Bu piyanonun sesiydi.

Acaba Kontes, Jasper'ı öpüp aşağıya inene kadar geçen kısacık zamanda tekrar mı kalkmıştı? Uyuyamamış mıydı? Eğer öyleyse Pierce'ın yanına gitmeye cesaret edemezdi. Hanımefendilerinin onu yanına isteyip de bulamaması riskini göze alamazdı.

Aceleyle ne olduğunu anlamak için salona indi ve içeri girdiğinde öylece kalakaldı. Piyanoyu çalan Kont'un kendisiydi ve bunu inanılmaz derecede iyi yapıyordu.

"Sanırım, annem yatmaya gitti," dedi Pierce başını piyanodan kaldırmadan.

"Evet." Camilla kapıyı kapattı. "Onun seni duymasından endişelenmedin mi?"

"Pek sayılmaz. Bu sağlam bir evdir ve de onun yatak odası diğer uçta. Küçük bir çocukken, babam uyurken annem bazen piyano çalardı. Babam asla duymazdı."

"Sen çalmayı o zamanlarda mı öğrenirdin? Baban uyurken?"

Pierce dişlerini sıktı. "Bazen."

Pierce çalmaya devam ettiği için Camilla da piyanonun arkasına oturdu ve parmaklarının tuşların üzerinde gezinmesini izledi.

"Çok iyisin."

Pierce omzunu silkti. "Rahatlamak için yaptığım bir şey işte. Londra'daki evde mükemmel bir piyanom var."

"Bu geceki eğlenceyi planladığın anlamına mı geliyor bu?" dedi Camilla yavaşça. "Yoksa yukarıya mı çıkıyoruz?"

"İkisi de değil." Pierce, Camilla'nın gözlerinin içine bakmak için çalmayı kesti. "Benim için şarkı söylemeni istiyorum."

Bu Camilla'yı ürküttü. "Annen bunu kesinlikle duyacaktır."

"Duysa da kendin için çalıp söylediğini düşünür."

"Ya da neden hâlâ ayakta olduğumu merak edip gelir ve bizi burada birlikte görür."

"Görürse ne olur?" Belli belirsiz bir gülümseme vardı Pierce'ın dudaklarında. "Eminim ki yattıktan sonra salonda oturup eğlenmemize izin verecektir."

"Annenin bizi baş başa görmesini aniden umursamamanın bir nedeni var mı acaba?"

Pierce gözlerini ondan ayırmadan bakmaya devam etti. "Benim için şarkı söylemeni aniden umursamanı gerektiren bir neden var mı acaba?"

"Hayır. Neden olsun ki?"

Pierce'ın yüzü gölgelendi ve sesine acı bir ton geldi. "Belki de bu sadece Fowler'ın etrafta olduğu zamana sakladığın bir şeydir."

Camilla şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Yemekte de benzer bir yorumda bulunmuştu. O zaman fazla üzerinde durmamıştı ama şimdi... "Saçmalama. Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum." Pierce doğrularak Camilla'nın yanında durmak için ona yaklaştı, yüz ifadesi heyecanlıydı. "Birlikte geçirdiğimiz akşamlarda benim için şarkı söylemeyi neden teklif etmedin peki?"

"Son derece bariz olan sebepler yüzünden, elbette." Camilla onun pırıldayan gözlerinin içine baktı. "Yukarıda sana şarkı söyleseydim, annen bunu kesinlikle duyardı. Odası seninkine bunu duyabileceği kadar yakın çünkü."

Camilla'nın mantıklı açıklaması onu hazırlıksız yakalamıştı. Sonra tekrar kaşlarını çatarak piyanoya doğru yaslandı.

"Belki de... Ama neden bana hiç şarkı söyleyebildiğinden bahsetmedin? Ve bunu bu kadar güzel yaptığından?"

Camilla, Pierce'ın onun şarkı söylemesini beğenmesinin hazzıyla bu tuhaf konuşmanın şaşkınlığı arasında kalmıştı. "Hiç aklıma gelmedi. Sen niye piyano çalabildiğinden hiç bahsetmedin?"

Pierce kollarını bağladı. "Bu bir erkeğin itiraf edeceği türden bir şey değil. Bu bir erkeğin yapacağı türden bir şey değil."

"Saçmalık. Erkekler her zaman için enstrüman çalmışlardır." Pierce yüzü kasılıp bakışlarını kaçırınca Camilla ekledi. "Ah, fakat kontlar değil, sanırım. En azından çok sık değil."

Pierce tekrar ona baktı. "Hayır, çok sık değil. En azından babaları bunu *züppece* bulduğunda."

Camilla'nın boğazı düğümlendi. "Babandan nefret etmeye başlıyorum."

"Nefret eden bir tek sen olmayacaksın." Pierce ona gözlerini kısarak baktı ve ekledi. "Demek bana şarkı söylemeyi reddedişinin Fowler ile bir alakası yok." Biraz daha eğildi ve sesi bir fısıltıya dönüştü. "Sana nasıl baktığıyla bir ilgisi yok. Seninle nasıl konuştuğuyla..."

Camilla, Pierce'ın sesindeki öfkeye şaşırarak onun yüzüne baktı. "Nasıl bakıyor ki?"

"Onun bütün yalnızlığına bir çareymişsin gibi."

İşte Camilla o anda anladı. "Sen... Bay Fowler ve benim..." Camilla bir kahkaha attı. "Gerçekten de delisin, biliyor musun? O benden en az yirmi yaş büyük."

Tek yaptığı Camilla'ya ters ters bakmak olduğuna göre belli ki Pierce onun neşesini paylaşmıyordu. "Bazı kadın-

lar olgun erkekleri severler. Ve onun gibi bir adamın neden çekici gelebileceğini..."

"Sadece bir hanımefendinin refakatçisi olan biri için mi?" Camilla'nın tepesi atmıştı. "Bir yetim için mi?"

"Senin de dediğin gibi, 'ele geçmesi zor olan o uyumu yakalamak' isteyen ve sevgisiz bir evlilik yapmış olan dul bir kadın için. Fowler bir aşk arayışında olduğunu söyledi. Bu yüzden senin de onunla âşık olduğunuzu hayal edebilmeni anlayabiliyorum."

"Ah, anlayabiliyorsun, öyle mi?" dedi Camilla gergin bir biçimde.

"Fakat bu yanlış olur her ikiniz için de."

Camilla, Pierce'ın onun kendini Bay Fowler ile "âşık" olarak "hayal etmesi" üzerine bu yeni ortaya çıkan ilgisini anlamaya çalışarak ona baktı. Pierce'ın bu şekilde hissedebilmesi için sadece iki sebep geliyordu aklına, biri aşağılayıcı, diğeri ilgi çekiciydi. Camilla neredeyse hangisi olduğunu öğrenmekten korkuyordu.

Fakat öğrenmek zorundaydı. "Bay Fowler'la evlenmek için işi bırakıp seni annen için başka bir yardımcı bulmak zorunda bırakacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır!" dedi Pierce, yüzündeki öfkeyle Camilla'yı rahatlatarak. "Seninle bir arkadaşın olarak konuşuyorum, hepsi bu."

"Bir arkadaş," diye tekrar etti Camilla. "Biz arkadaş mıyız?"

Bu Pierce'ı afallatmıştı. "Öyle olduğumuzu sanıyordum."

"Anlıyorum. Yani benim arkadaşım olarak, Bay Fowler'la birbirimiz için yanlış olduğumuzu düşünüyorsun."

"Kesinlikle."

"Böyle hissetmek için belli bir sebebin var mı acaba? Yani yaşın bir problem olmadığını düşündüğüne göre?"

Pierce bakışlarını kaçırarak, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Ben yaşın sorun olmadığını söylemedim. Sadece bunu kendine dert etmeyebileceğini söyledim."

"Rahatsız olmuyorsam, bunun neden seni ilgilendirmesi gerektiğini anlamadım."

"Bu sadece yaşla ilgili değil," diye homurdandı Pierce. "Birbirinize uymuyorsunuz. Fowler ahlaki kurallar konusunda çok katı. Ve sen de fazla... Fazla... "

"Serkeş miyim?" dedi Camilla kurnaz bir biçimde.

"Elbette değilsin," diye çıkıştı Pierce. "Ama hayat dolusun. O seni saygıdeğer yapmak uğruna bu özelliğini bastırmaya çalışacaktır."

"Ne kadar tuhaf, ben zaten saygıdeğer olduğumu zannediyordum," dedi Camilla Pierce'ın bozulmasından eğlenmeye başlayarak.

Pierce alçak sesle bir küfür savurdu. "Bunu demek istemedim. Demek istediğim..."

"Annene refakat etmenin ötesinde bir hayata sahip olamayacağım."

"Lanet olsun, hayır!" Camilla gülmesine engel olamayınca Pierce ona kaşlarını çatarak baktı. "Bundan keyif alıyorsun."

"Kesinlikle alıyorum. Şu ana kadar bana Bay Fowler'la evlenmemem için makul bir tane gerekçe göstermedin."

Pierce'ın kaş çatması ters bir bakışa dönüştü. "Bunu düşünüyor musun?"

"Sen öyleymişim gibi düşünüyora benziyorsun."

"Bana doğruyu söyle. Bay Fowler'la aranda bir uzlaşma mı var?"

"Varsa bunu neden önemsiyorsun?" dedi Camilla. Eğer şüphelerinde haklıysa ve Pierce gerçekten kıskanç bir adamsa bunu kabul ettiğini duymayı ve de "bir arkadaş olarak" saçmalığına başvurmamasını da istiyordu.

Fakat Pierce'ın yüzündeki ani soğukkanlılık onun geri çekilmeye başladığını gösteriyordu. "Sadece hata yaptığını görmek istemiyorum."

"Çünkü son derece kendini düşünmeyen bir insansın."

Pierce irkilmiş gibi biraz geri çekildi. "Çünkü Fowler senin için yanlış biri."

"Bunu sen diyorsun." Camilla kapıya doğru döndü. "Sanırım, bu seni düğüne çağırmamam gerektiği anlamına geliyor."

Pierce onu kolundan yakalayıp yüz yüze gelecek şekilde kendine çekti. "Fowler'la evlenme, lanet olsun!"

Camilla yüzünü ona doğru iyice yaklaştırdı. "Bana bunu yapmamam için bir tek iyi neden söyle. Bir tek sahici sebep."

Pierce'ın bakışlarında karanlık ve vahşi bir pırıltı yandı. Sonra da boğuk, gırtlaktan gelen bir sesle konuştu. "Çünkü bunu yapmanı istemiyorum."

Ve Camilla hâlâ bu inanılmaz itirafın sersemliğini taşırken, Pierce dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdi.

Pierce, onu kendisinin hissettiğiyle eşit bir arzu ateşiyle öptüğünde Camilla'nın kalbi yerinden çıkacaktı. Camilla her ne kadar bunun bu denli ileri gitmesine izin vermenin çılgınca olduğunu bilse de, bu öpüşe karşılık vermekte kendine engel olamıyordu. Geçen bir haftayı birbirlerine

olan çekimleri etrafında dolanıp bu hisleri bir dolaba kilitlemeye çalışarak geçirmişlerdi. Fakat en az bekledikleri anda bu hisler serbest kalmıştı ve Camilla bundan bıkmıştı.

Pierce'ı arzuluyordu. Pierce'ın da bir kısmı belli ki Camilla'yı arzuluyordu. Camilla bir kez olsun kendini bir erkek tarafından arzu edilmenin keyfine bırakacaktı.

Pierce'ın öpücükleri öyle ateşli, öyle derin, öyle tatlıydı ki Camilla onların kendini her nereye götürecekse oraya götürmeleri için bıraktı. Pierce onun ağzını sahiplenici bir şekilde zapt etti ama Camilla, Pierce'ın sahiplenici bir tip olmadığını biliyordu. Fakat belli ki, Pierce Camilla'yı şaşırtan bir şekilde kıskanç olabiliyordu. Camilla, Pierce'ın onu bu kadar önemsediğini bile düşünmemişti.

Bir sürü uzun, büyüleyici öpücükten sonra, Pierce konuşmak için dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Bana Fowler'la evlenmeyeceğine söz ver."

Camilla şaşırmış bir şekilde onun yüzüne bakmak için başını geriye attı. Pierce ciddiydi. Onu öyle öpmesine izin verdikten sonra bile Pierce hâlâ bu konuyu düşünebiliyordu. Pierce gerçekten de bazen son derece saf olabiliyordu. Camilla gülmek istedi ama bir yanı onu kızdırmaya devam etmek için can atıyordu.

"Beni bunu yapmamam gerektiğine ikna et," dedi.

Pierce haşin bir şekilde nefesini içine çekti. Sonra hiç uyarmadan, onu belinden kavradı ve öyle güçlü bir şekilde piyanonun üzerine oturttu ki Camilla'nın gözlüğü yere düştü. Notalar yerlere saçılmıştı fakat Camilla bunu fark etmedi bile çünkü Pierce onu tekrar öpmeye başlamıştı. Pierce bedenini onunkine bastırdı ve Camilla'nın onun

uyarılmış organını hissedecek kadar bacaklarını iki yana ayırdı.

Camilla heyecan dolu bir ürperme içerisindeydi. Ellerini ona daha yakın olmak isteyerek Pierce'ın ceketinin içine soktu. İpek yeleği buna engel olunca Camilla da ellerini onun altından sokup gömleğinin üzerinden onun sıkı kaslarını utanmazca keşfetmeye başladı. Pierce'ın dudakları neredeyse vahşileşmişti.

Pierce onu, sanki arzusunu doyuramıyormuş gibi müthiş bir şekilde, aç bir kurt gibi öpüyordu. Elbisesinin üzerinden Camilla'nın göğsünü kavradı, zalimce dokunup okşuyordu. Fakat bu yeterli değildi, o yüzden de Pierce, elbisesini gevşetmek için arkasına uzandığında Camilla buna itiraz etmedi.

Pierce, Camilla'nın boynuna kondurduğu çapkın öpücükler bıraktı. Camilla onun nereye yöneleceğini biliyordu.

Ve oraya varması için sabırsızlanıyordu.

Elbisesi açıldığında Camilla göğsünü yukarı, ona doğru itti. Pierce, onun ne istediğini bildiğini gösteren bir inlemeyle Camilla'nın korsesiyle iç gömleğine ulaşıp göğüslerini açığa çıkarabilmek için kumaşı iyice aşağıya çekti.

"Pierce..." diye fısıldadı Camilla. "Tanrım, Pierce..."

Pierce, önünde çıplak duran Camilla'nın göğüslerinin büyüleyici manzarasını içine çekerek "Bütün gece boyunca bunu yapmak istedim," diye mırıldandı. Siyah gözleri alev alevdi ve açtı. "Şarkı söylemek için her nefes alışında ağzımı buraya sokmak istedim." Pierce dudaklarını göğsünün üzerine bastırdı. "Ve buraya." Meyilden biraz daha aşağıya indi. "Ve buraya."

Sonunda Pierce'ın dudakları Camilla'nın göğüs ucunun üzerinde kapandı ve onu emmeye başladı.

Bu muhteşemdi. *Muhteşem*. Camilla, Pierce'in başını kavrayıp iyice kendine doğru çekti. Pierce meme uçlarıyla diliyle oynarken, Camilla parmaklarını onun ipeksi saçlarına geçirdi. Pierce ilk önce bir göğsü, sonra da diğeriyle öyle nefis bir şekilde oynuyordu ki Camilla aklını yitireceğini zannetti. Kenneth hiçbir zaman onun göğüsleriyle zaman kaybetmezdi. Camilla bunun böyle bir haz şöleni sunacağını hiç bilmiyordu.

Pierce ona bakmak için hafifçe başını geriye çekip "İkna oldun mu?" diye mırıldandı.

"Belki biraz daha," dedi Camilla.

Pierce alnında kopan fırtınayla onu belinden kavradı ve kendine çekti. "Eğer kenarda durup izleyeceğimi zannediyorsan, Fowler seni..."

Camilla gülmeye başladı. Buna engel olamıyordu. "O zaten... O zaten beni istemiyor ki seni ahmak." Camilla gülmekten nefes nefese kalmıştı.

"Yanılıyorsun. Sen istemiyor olabilirsin ama o kesinlikle seni istiyor. Şarkı söylemesini duymak istediği kişi sendin. Aşkla ilgili hislerinden bahsederken baktığı kişi sendin."

"Bir düşün, Pierce," dedi Camilla, onun saçlarını okşarken. "Hemen yanımda kim oturuyordu?"

Pierce gözlerini kırpıştırdı. "Annem mi?" Pierce'in yüzünden şaşkınlık okunuyordu. "Ah, Tanrım!"

"Bay Fowler neredeyse onun yaşında. Ne zaman buraya gelse annenden piyano çalmasını ister ve her zaman onun için endişelidir. Hoşlandığı kişi o."

Pierce, elleri hâlâ onun belindeyken bakışları uzaklara

gitti ve kaşları çatıldı. "Ama o bir arazi yöneticisi ve annem de..."

"Bir kontes, evet. Neden Fowler'ın hislerini bu kadar derinlerde sakladığını zannediyorsun? Ben bile annenin buna karşılık verip vermeyeceğini bilmiyorum. Ama bunun anneni istemekten onu vazgeçireceğini zannetmiyorum."

"Bekle bir dakika." Pierce gözlerini kısarak ona baktı. "Sen baştan beri onun böyle hissettiğini biliyordun."

Camilla nefesini tuttu. Eyvah. Bunu keşfetmişti. "Belki tahmin etmiş olabilirim, evet."

"Yine de devam edip onun seninle evlenmek istediğine inanmama izin verdin." Pierce kaşlarını çattı. "Senin böyle oyuncu olabileceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Çünkü daha evvel hiç olmadım." Camilla kendini sersemlemiş hissediyordu. Bir erkeği kızdırmanın bu kadar keyifli olabileceğini kim hayal edebilirdi? "Ben de seni hiçbir zaman kıskanç biri olarak düşünmemiştim."

"Değilim." Camilla'nın kaşının kalkması üzerine, Pierce suratını asarak itiraf etti. "Ya da en azından şu ana kadar değildim."

Camilla ona şüpheli gözlerle baktı. "Hiç mi?"

"Hiç. Hiç gerek olmadı." Pierce duruşunu dikleştirdi. "Zaten iyi bir şans olarak görülüyordum."

"Bunun gayet iyi farkındayım," dedi Camilla. "Gazetelerde seninle ilgili her şeyi okuduğumu unutuyorsun."

Bu Pierce'ı duraksattı. "Benimle ilgili yazdıkları kadar kötü değilim."

"Salonun ortasında beni yarı çıplak bırakan bir adam söylüyor bunu."

Pierce'ın bakışları tekrar onun göğüslerine kaydı ve bir kez daha içindeki ateş büyüdü. "Sakıncası var mı?" Pierce her iki eliyle onun eteğinin kenarından tuttu ve bacaklarından yukarıya doğru sıyırmaya başladı.

Camilla'nın kalp atışları hızlanmıştı. "Hayır." Camilla, Pierce'ın parmakları çıplak tenine değerken ürperdi. "Sorun olması lazım. Ama değil."

"Eğer bana bir santim gelirse ne olacağı konusunda uyarmıştım."

"Evet, uyarmıştın," dedi Camilla kollarını onun boynuna dolayarak. "O yüzden de şimdi istersen bana bir-iki kilometre gelebilirsin."

Pierce'ın, elini baldırının arasına sokup Camilla'nın nemli, tutkulu merkezini bulması için ihtiyacı olan bütün cesaretlendirme buymuş gibi görünüyordu. Pierce, Camilla'nın orasını okşadı. Başparmağı, Kenneth'in her zaman ihmal ettiği o çok hassas noktanın üzerinde bir mucize gibiydi.

Pierce iki parmağını içine soktuğu zaman Camilla şaşırarak nefesini tuttu.

"Tanrım," dedi Pierce boğuk bir sesle. "Öyle gergin ve sıcaksın ki."

"Çok uzun zaman oldu," diye itiraf etti Camilla. Kocasından hiç görmediği bir coşkunlukla Pierce onu okşarken gözlerini kapattı. Ah, ne kadar muhteşem bir hisli bu... Böyle olduğunu hiç bilmiyordu.

Pierce onun kulağına eğilip boğuk bir sesle fısıldadı. "Zevke ulaştığını görmek istiyorum. Ellerimde kendini kaybettiğini görmeliyim, tam burada, bu salonda. Sonra seni yukarı, yatak odama götürüp seninle en ahlaksız şekilde oynamak istiyorum."

"Peki ya ben gitmek istemezsem?" diye sordu Camilla, aslında istiyor olmasına rağmen. Hem de son derece ateşli bir şekilde.

"O halde seni ikna etmem gerekecek, öyle değil mi?" dedi Pierce. Nefes alışları iyice hızlanmıştı şimdi.

Camilla da aynı durumdaydı. Nefesini düzenleyemiyordu. Yavaşça bacaklarının arasında bir sıcaklık yükseliyor, onu kıvrandırıp hazdan canını yakıyor, kendini Pierce'ın eline doğru sertçe itmeye zorluyordu.

Pierce buna, Camilla piyanonun üzerinde kıvranıp utanmazca onun elini yönlendirene kadar okşamalarının baskısını arttırıp, ritmini hızlandırarak cevap verdi. Sudaki ufak daire şeklindeki dalgalar gibiydi, bir heyecan üzerine diğeri geliyor, sonra aniden sıcak kaplıcalar gibi püskürüyordu. Camilla onu kendine doğru çekti ve ağzından bir çığlık dökülürken Pierce bunu dudaklarıyla bastırdı.

Camilla daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bu Pierce'ın "kendini kaybetmeni" görmek istiyorum dediği şey miydi? Çünkü öyleyse dileği gerçek olmuştu. Camilla tamamen kendini kaybedip bir kadının olabileceği en mahrem şekilde kendini ona ifşa etmişti.

Camilla'nın arzusu hafifçe gerilemekle beraber, Pierce'ın onun üzerindeki ağzı yoğun, istekliydi. Pierce mırıldanmak için onu öpmeyi bıraktı. "Yatağıma gel, Camilla. Buna daha fazla dayanamıyorum. Ve sana yapmak istediğim, seninle yapmak istediğim her şey için biraz gizliliğe ihtiyacım var."

Camilla hâlâ kendine gelememiş olsa da Pierce'ın kollarında olmanın ne kadar muhteşem olduğunu hissederek "Tamam," diye fısıldadı.

Pierce onu piyanonun üzerinden indirdi ve üzerini düzeltmesine yardım etti. Camilla bunu yapıyor olduğuna, onun yatağına gitmeye hazırlandığına inanamıyordu ama dürtüleriyle mücadele etmekten. Pierce'ın hemen yanındayken onunla olamamaktan yorulmuştu.

Sadece sevgili olarak kalacak olmaları bile artık bir sorun değildi. Pierce'a kısacık bir an için bile sahip olsa... Camilla çıkmış olan bir saç tutamını topuzuna geri sokarken "Yeterince derli toplu gözüküyor muyum?" diye sordu.

Pierce eğilip yerdeki gözlüğünü aldı ve Camilla'ya verirken "Bu kadar geç bir saatte kimseyle karşılaşacağımızı zannetmiyorum," diye fısıldadı. "Zaten odaya girer girmez üzerindekileri yırtıp çıkaracağım."

Camilla'yı tekrar saran heyecan bütün şüphelerini yerle bir etti. Hayatında daha önce hiç onu bu kadar arzulayan bir erkek olmamıştı, bu inanılmaz baştan çıkarıcıydı.

Kapıya doğru yöneldiler, kapı açıldığında çok az bir mesafeleri kalmıştı. Camilla'yı korkutan bir şekilde ufak bir çocuk sesi duyuldu. "Beni yatağa yatırmamıştın anne, sonra ben de lazımlığı kullanmak için kalktım ve Maisie uyuyordu ve sen gitmiştin ve..."

Jasper'ın sesi Pierce'ı görünce kesildi. "Ah, olamaz," diye fısıldadı gözleri büyüyerek. "Kont'u uyandırdım."

15

Pierce sadece olduğu yerde şaşkınlık içinde duruyordu. Küçük, kahverengi saçlı, mavi gözlü bir oğlan, üzerinde gecelik entarisi ve sıkıca yumruk yaptığı ellerindeki bir şeyle onun salonunun kapısında duruyor ve Pierce'a hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Sonra birden ağlamaya başladı. "Anne!" dedi hüngür hüngür ağlayarak. "Ben gönderilmek istemiyorum!"

Camilla çocuğun yanına gidip onu kollarının arasına aldı. "Tamam, oğlum," dedi yatıştırıcı bir sesle onun başını omzuna yaslarken. "Eminim her şey yoluna girecek, kurabiyem."

Camilla, Pierce'ın gözlerinin içine bakamıyordu. Sadece korkudan titreyen oğlunu sarıp sarmalıyordu.

"Sanırım senin oğlun," diyebildi Pierce çatlak bir sesle.

Tanrım, Camilla'nın ondan sakladığı bir çocuğu vardı. Ve Pierce kendisinin onun için bir şeyler ifade ettiğini zannediyordu, bütün bu...

"Kont'un beni göndermesine izin verme!" diye sızlandı oğlan ve Pierce kendini toparladı. Şu an endişeli olan bir çocuk vardı ortada, sadece bir çocuk.

Tanrı aşkına, Camilla'nın çocuğu.

"Kimse seni bir yere göndermeyecek, evlat," dedi Pierce boğuk bir sesle.

Oğlan ağlamayı kesti ve kıpkırmızı gözleriyle ona baktı. "Ama... Ama ha-hanımefendileri benim ortalıkta görünmememi, yoksa..."

"Annem biliyor mu?" diye sordu Pierce Camilla'ya göğsü acıyla sıkışarak. "İkiniz de bunu benden sakladınız mı?"

En sonunda Camilla'nın bakışları ona çevrildi, gözlerinde saf bir panik vardı. "Lütfen, anlamak zorundasın." Oğlanı her an elinden alınacakmış gibi kucağına aldı. "Jasper'a bakabilmem için çalışmam gerekiyordu ve patronlarım engelsiz olmamı bekliyorlardı, o yüzden de onlara öyle söyledim hep. Sonra da Jasper'ı Kenneth'in kardeşi ve karısıyla yaşaması için gönderdim."

"Onlar benden hoşlanmadılar," diye mırıldandı Jasper.

"Bu doğru değil, Jasper," dedi Camilla nazikçe. Tekrar Pierce'a baktı. "Fazla İskoçlar ve çok dini bütünler. Hem üç tane çocukları var zaten." Camilla Jasper'ın başını okşadı. "Yine de annen onun varlığını öğrenip istemeseydi onu buraya getiremezdim."

"Annem senden çocuğu buraya getirmeni mi istedi?" diye sordu Pierce inanamayarak. Kendi oğlunu yanında tutmamıştı ama başkasının çocuğunu mu Montcliff'e mi getirtmişti?

"Evet," dedi Camilla, Pierce'ın dediğine inanamama sebebini tahmin ederek. "Neden onun sana karşı o kadar

zalim olduğuna inanmakta bu kadar zorlandığımı zannediyorsun? Bana ve Jasper'a karşı hep çok nazik oldu."

Pierce onlara doğru bir adım atınca oğlan sızlanıp annesine yapıştı. "Sorun yok, evlat. Sana zarar vermeyeceğim." Pierce, Camilla'ya ters ters baktı. "Çocuğa benimle ilgili ne haltlar anlattın acaba?"

"Sen yüce kontsun," diye fısıldadı Jasper, gözleri korkudan büyümüş bir şekilde. "Yüce kontun beni görmesine izin vermemem gerekiyordu, yoksa buradan gönderilecektim."

"Buradan gönderilmeyeceksin," dedi Pierce sertçe. Oğlanın irkildiğini görünce ses tonunu yumuşattı. "Kimse seni annenin yanından ayırmayacak, evlat, en azından ben değil." Camilla'ya sert bir bakış fırlattı. "Ona neden böyle bir şey söylediğini anlayamıyorum."

Camilla başını dikleştirdi. "Bay Fowler görüşmemizde son derece netti. Çocuksuz olmamı istediğini söyledi," dedi Camilla kendini savunarak. "Bu işe ihtiyacım vardı. Ona küçük bir oğlum olduğunu söyleyemezdim."

"Onun neden böyle düşündüğünü anlamıyorum..." Pierce inledi. "Lanet olsun. Çocuklarla ilgili konuştuğumuz o gün yüzünden herhalde. Çocuk sahibi olmaya niyetim olmadığını ağzımdan kaçırmıştım. Ona gerçek sebebi anlatamayacağım için de çocukları sevmediğime dair bir şeyler saçmalamıştım."

Jasper bu sözler üzerine korkuyla bakmayı sürdürünce Pierce oğlanın gözlerine baktı ve "Ama bu son kısımda ciddi değildim," dedi. Sonra tekrar Camilla'ya döndü. "Ve asla Fowler'a bu arazide çocuk sahibi olunmamasına dair herhangi bir kural dikte etmedim. Gerçekten. Bu sonuca kendisi varmış."

Tanrım, bunu başından beri Fowler'dan da saklıyorlardı. Nasıl başarmışlardı? Sonra Pierce'ın aklına geldi. "Dün salonda duyduğum Jasper'ın sesiydi."

Camilla zorlukla yutkunarak başını salladı. "Onu Maisie'yle birlikte alelacele göndermek zorunda kaldık. Eve erken gelerek bizi inanılmaz korkuttun."

İki kadının onun çocuğu buradan yollayacağı korkusuyla yaşadıklarını düşününce Pierce kalbinin ezildiğini hissetti. "Bütün hizmetkârlar biliyor mu?"

"Sadece buradakiler. Bay Fowler'ın anlayacağı korkusuyla diğerlerine söylemeye cesaret edemedik. Hem belki fark etmiş olabileceğin üzere bu evin ve Montcliff Malikânesi'nin hizmetkârları arasında bir çekişme var, bu yüzden de buradakiler oradakilerden bir sır sakladıkları için son derece mutlular."

Pierce hiçbir çekişme fark etmemişti. Lanet olsun. Ne kadar da kördü. Annesiyle olan ilişkisi ve kendi hayatı bir yana, topraklarıyla ilgili her şeyi sımsıkı kendi elinde tuttuğunu zannediyordu ama gerçekte hiçbir halt bildiği yoktu.

Camilla bile onun için tekrar yabancı olmuştu. Fakat kendisinden sakladığı sırla ilgili ihanete uğramış gibi hissetse de bunun için Camilla'yı suçlayamıyordu. En azından oğlu için mücadele etmişti. Bu Pierce'ın kendi annesi için söyleyebileceğinden daha fazlasıydı.

Ancak Pierce'ın annesi de bu oğlan için mücadele etmişti. Pierce ona gücense mi yoksa bunun için saygı mı duysa bilemiyordu.

Oğlan şimdi ona daha az korkarak bakıyordu. "Demek siz beni buradan göndermeyeceksiniz?"

"Hayır," diyebildi Pierce boğazındaki düğümü yutku-

narak. Titus ile beraber arabada gittiği gün aklına gelmişti. Jasper Pierce'ın o zamanki yaşlarında olmalıydı. Pierce anne-babasından ayrı olmanın canını nasıl yaktığını çok iyi hatırlıyordu. "Burada güvendesin, Jasper. İsmin Jasper'dı değil mi?"

Çocuk başını salladı.

"Kaç yaşındasın, evlat?"

Jasper bakışlarını annesine çevirdi. Camilla onu cevap vermesi için cesaretlendirip başını salladı. Jasper'ın gözlerinde Pierce'a bakarken hâlâ bir endişe vardı. "Ben altı ve üç çeyrek yaşındayım."

Pierce gülümsemesini bastırdı. "O kadar büyüksün ha?" Pierce ona doğru biraz eğildi ve çocuğun irkilip kendisinden kaçmaması üzerinden rahatladı. Sesi yumuşak ve dostaneydi. "Ellerinde ne var bakalım?"

Jasper bir süre Pierce'a baktıktan sonra ellerindeki üç tane kurşun askeri avcunu açıp ona gösterdi. "Hanımefendileri kimseye görünmediğim her gün için bir tane alabileceğimi söylemişti. Şimdiye kadar yedi tane askerim oldu." Jasper kaşlarını çattı. "Şey, aslında altı. Bir tanesini dün kaybettim."

Pierce'ın boğazındaki düğüm büyüdü. "Burada, salonda." Pierce annesinin onun kurşun askerlerini bu çocuğa vermesine dair hiç tepki göstermemek için bütün gücünü sarf etti. Aslında artık onlara ihtiyacı yoktu.

Camilla'nın onun üzerindeki bakışları yumuşadı ve özür diler bir ifadeye büründü. "Annen onlardan çok olduğunu söylemişti. Umarım kızmadın."

"Tabii ki kızmadım." Pierce bir şekilde sesine esprili bir ton katabilmişti. "Onlar için biraz yaşlıyım artık, sence de öyle değil mi?"

Jasper tereddütlü bir şekilde elini ona uzattı. "İstersen benimkilerden birini alabilirsin. Seninle paylaşabilirim."

Altı yaşındaki oğlandan gelen barış teklifi neredeyse Pierce'ın kaldırabileceğinden fazlaydı. "Sende kalsınlar," dedi Pierce zorla. "Cesur bir çocuksun ve onları hak ediyorsun."

Bu, melek yüzlü çocuğun gülümsemesini sağladı. Jasper gerçekten de bir melek gibiydi, kızıl kahve kıvırcık saçları, gök mavisi gözleriyle bu çok barizdi. Tıpkı annesi gibiydi.

"Ne diyorduk?" dedi Camilla.

"Teşekkür ederim, efendim," diye mırıldandı Jasper.

"Ona 'lordum' demen gerekiyor, canım," diye düzeltti Camilla.

" 'Efendim' yeterli," dedi Pierce.

Jasper ağzını kocaman açarak esnedi ve Camilla, Pierce'a baktı. "Sanırım onu yatağına geri götürmeliyim."

Pierce başını salladı. Tanrım, bu velet içeri daldığında uygunsuz vaziyette olsalar ne kadar da korkunç olurdu! Pierce boğuk bir sesle, bedeni hâlâ Camilla için tutuşurken "Onun yanında kalmalısın," dedi. "Şimdi sana ihtiyacı var."

Camilla'nın gözlerindeki minnettar bakış Pierce'ın içine işledi. "Teşekkür ederim."

Jasper bir şeyler söylemeye başladığında Camilla yürümeye başlamıştı, "Bekle! Yüce konta sormam gereken bir şey var."

Pierce onlara doğru ilerledi. "Nedir o, evlat?"

"Siz Bay Fowler'dan daha önemlisiniz değil mi?"

Pierce gülümsemesini bastırdı. "Öyle diyebiliriz."

Jasper annesinin meydan okurken sıklıkla yaptığı başını yukarı kaldırma jestini bilinçsizce kopyalayarak çenesini dikleştirdi.

"Yani annem, ben ve hanımefendileri yarınki fuara gitmek istersek, Bay Fowler'a sorun olmadığını ve gidebileceğimizi söyleyebilirsiniz."

Camilla içini çekti. "Jasper, annene onu yanımızda götüremeyeceğimizi, çünkü Bay Fowler'ın onu görebileceğini söylerken duymuştu da."

"Ama annem gidemeyeceğimizi söylemeden önce hanımefendileri gidebileceğimizi söylemişti," diye atıldı Jasper. "Orada bir kızak olabilir ve gerçekten, gerçekten gitmeyi çok istiyorum. Ben kızak görmek istiyorum ve fuar yarın, üstelik..."

"Bay Fowler'a nereye gitmek istersen oraya gitmekte izinli olduğunu bizzat kendim söyleyeceğim. Bunun için endişelenmene gerek yok."

Jasper, Pierce'ın kalbini ısıtan bir gülümsemeyle ona baktı. Bir çocuğu mutlu etmek ne kadar kolaydı. Dünyasını paramparça etmek de öyleydi tabii.

"Siz gelecek misiniz, lordum?" Pierce gerilince Jasper aceleyle ilave etti, "Çünkü gelirseniz, Bay Fowler bunu durdurmak için bir şey yapamaz ve çocukların hiçbiri annemle beni rahatsız edemez."

Pierce, niyetlendiğinden daha öfkeli bir şekilde "Hangi çocuklar seni ve anneni rahatsız ediyorlar?" diye sordu.

"Londra'dan bahsediyor," diye açıkladı Camilla. "Büyük bir şehrin tek başına bir kadın ve bir çocuk için nasıl olduğunu tahmin edebilirsin. Saçmalıklar işte. Ama burada hiçbir şey olmadı. Jasper hiç kasabanın merkezine in-

medi çünkü Bay Fowler tarafından görülmesi riskini göze alamadım. Eminim ki Stocking Pelham'da herkes son derece nazik olacaktır."

"Özellikle de siz bizimle gelirseniz," diye ısrar etti Jasper.

"Jasper!" diye bağırdı annesi. "Lord Hazretlerinin sana fuar gezdirmekten daha önemli işleri var."

"Benim gelmemi mi istiyorsun?" Pierce kendini bunu sorarken bulmuştu.

Oğlanın gözleri parladı. "Bu muhteşem olur."

"Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Camilla hemen, alçak sesle. "Burada kalmasına izin vererek yeterince iyi..."

"Bunun benim iyi olmamla alakası yok," dedi Pierce. "Doğru olan şey bu zaten."

Camilla bakışlarını kaçırdı. "Elbette."

Pierce, Camilla'nın böyle temkinli olmasından, bir şekilde onun, oğlunu kendisinden uzaklaştırabileceğinden endişelenmesinden nefret ediyordu. Diğerleri umurunda değildi ama o... Camilla bunu asla yapmayacağını bilmeliydi.

Bu aynı zamanda günü annesine de eşlik ederek geçireceği anlamına gelse de "Hepimiz beraber gideriz, Jasper," dedi Pierce. "Sabah erkenden evden çıkarız. Sen, ben, annen ve Kontes."

"Ya Maisie?" diye sordu Jasper, gözlerini ovuşturarak.

"Jasper!" dedi annesi çileden çıkarak.

Pierce gülmesine engel olamadı. Çocuk gerçekten de istediğini almakta ustaydı. "Maisie de."

"Özür dilerim, lordum," dedi Camilla. "Yemin ederim neyi var böyle anlamadım."

"Özür dileme," dedi Pierce, Camilla'nın onunla böyle resmi olmasından nefret ederek. Fakat bunun nedenini anlıyordu.

"Jasper iyi bir çocuk ve bir ödülü hak ediyor."

Bu Pierce'ın cehennemde bir gün geçireceği anlamına gelse bile...

"Teşekkür ederim," dedi Camilla yumuşak bir tonda. "Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin. Ve Jasper için de."

Pierce ona baktı. "Bir fikrim var, inan bana."

Camilla kızardı. "Sana gerçeği söyleme konusunda güvenmediğim için beni affet. Daha iyisini hak ediyordun."

"Sorun değil, anlıyorum. Çocuk söz konusu olduğunda hiçbir şey şansa bırakılamaz."

Oğlununkine çok benzeyen tatlı bir gülümseme Camilla'nın yüzüne yayıldı. Camilla omzunda uyuyakalmış oğluna bakarken yüz ifadesi düşünceliydi. "Lordum, belki de bu olaydan sonra, şey daha iyi olabilir eğer biz..."

"Biliyorum." Camilla aklını başına toplamış, düşünmesi gereken bir oğlu varken Pierce ile yatağını paylaşmasının ne kadar akılsızca olacağını fark etmişti. Pierce onunla sevişme fikrinden hâlâ hoşlanıyordu ama Camilla'nın bunu sadece oğlunu göndermediği için ona olan minnettarlığından yapacağını biliyordu. Fakat hâlâ onu istiyor, arzuluyordu.

Ancak Pierce'ın ne istediğinin bir önemi yoktu. Şu anda önemli olan çocuktu. "Ayrıca," diye ekledi Pierce zoraki bir gülümsemeyle, "yarın güne erken başlayacaksın. Sanırım annem hizmetkârlarla beraber tezgâhı kurmaya yardım için ikinizin fuarda olacağını söylemiştir."

"Evet, söyledi. Anlayışın için teşekkür ederim."

Fakat Camilla kucağında oğluyla giderken Pierce onun bir oğlu olmasını umursamadığını fark etti. Bunun, Camilla'nın bir eş arıyor olabileceği anlamına gelmesini umursamıyordu. Kendisi Camilla'yla bile olsa evliliği istemiyordu. Ayrıca Pierce, Camilla'nın konumundaki bir kadınla böyle mahrem bir ilişkiye girmenin en iyi ihtimalle akılsızca ve en kötü ihtimalle tehlikeli olabileceğini de umursamıyordu.

Yine de yakın bir zamanda Camilla'yı yatağında istiyordu.

Soru, bu konuda ne halt edeceğiydi?

16

Ertesi sabah yedide, Camilla heyecandan yerinde duramayan Jasper'ı aceleyle merdivenlerden aşağıya indirdi. Şimdiden gecikmişti. Kontes saat altıda kalkmıştı ve yedi buçukta evden çıkmayı umuyordu. Fakat yetimhanede defalarca kez küçük çocukları giydirmiş olan Camilla gibi birisi için bile altı yaşındaki oğlanı iskelet kostümü içerisine sokmada yaşadığı çekişme biraz zaman almıştı. Maisie de hanımefendilerine yardım etmekle meşgul olduğu için Camilla'ya yardımcı olamamıştı.

Kontes onları yüzünde endişeyle karşıladı.

Camilla hemen geciktiği için özür diledi. "Biliyorum, geç kalıyoruz. Jasper'la kahvaltı için vaktimiz var mı?"

"Elbette, tatlım. Uzun bir gün olacak, o yüzden de Jasper muhakkak gücünü toplamalı." Kontes yemek odasına giderlerken Jasper'ın boşta olan elini tuttu. "Fakat Pierce'ı doğru anladığından emin misin? Jasper'ın varlığını önemsemedi mi?"

Bu sabah, Camilla, Pierce'ın Bay Fowler'a olan kıskançlığı ve diğer şeyleri atlayarak, Kontes'e bir önceki gecenin olaylarının epeyce sadeleştirilmiş bir halini sunmuştu.

"Lord Hazretleri bizi fuara gitmek için kasabaya götürmeyi kabul etti," dedi Camilla. "Bunun Jasper'ın burada olmasını önemsemediğine dair güçlü bir gösterge olduğunu söyleyebilirim."

Bu yine de Camilla'yı da şaşırtıyordu. Pierce oğluna karşı çok iyi, çok nazik davranmıştı. Jasper'ın salonun kapısında ilk göründüğü an yaşadığı şok ve ihanet edilmişlik ifadesini bir kenara bırakacak olursak, Pierce'ın davranışları için şaşkınlık verici demekten başka bir seçenek yoktu. Camilla ona daha önceden Jasper konusunda açılmış olmayı ne kadar isterdi. Fakat o zaman dün geceye kadar Pierce'ın onu biraz da olsa önemsediğini fark edemezdi. Ya da kendisinin de onu önemsediğini... Bunun kendini Pierce'ın yatağına atacak kadar pervasız bir şey yapmaya itebileceğini bilemeyecekti.

Camilla'nın yanakları kızarmıştı. Tanrı aşkına, Jasper neredeyse onları yakalayacaktı! Bu ne korkunç olurdu. En azından kıl payı aklı başına gelmişti. Pierce onun kanını kaynatıyordu ve bu daha önce ona hiç olmamıştı. Bir yanı hâlâ onunla baş başa kalabileceği bir zamanın çaresizce hasretini çekiyordu.

Zevke ulaştığını görmek istiyorum. Ellerimde kendini kaybettiğini görmeliyim, tam burada, bu salonda. Sonra seni yukarı, yatak odama götürüp ve seninle en ahlaksız şekilde oynamak istiyorum.

Camilla bunu her düşündüğünde titriyordu. Pierce'ın ona nasıl dokunduğunu, Kenneth'in hiçbir zaman var ol-

duğunu bile bilmediği o ateşi nasıl canlandırdığını düşünüyordu.

Fakat Kont'un bir âşığı olamazdı, Camilla'nın düşünecek bir çocuğu varken bu olmazdı. Ya kendini tekrar hamile olarak bulursa? Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Odaya girdiklerinde Pierce'ı büfenin yanında buldular. Pierce ona gülümsemek için döndüğünde, Camilla'nın kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Pierce daha önce onlara kahvaltıda hiç eşlik etmemişti, ya odasına tepsi istemiş ya da Montcliff Malikânesi'ne işlerle ilgilenmeye gidene kadar beklemişti. Bütün bunlar Jasper ve onun iyiliği için miydi?

Öyleyse bu onu inanılmaz mutlu etmişti, özellikle de Pierce'ın hayranlık dolu bakışları onun sümbül rengi elbisesinin üzerinde gezinince. Bu sabah görüntüsüne fazladan ihtimam gösterdiği için memnundu.

Pierce da, çizgili yelekli, koyu yeşil kaşmir takımı ve pırıl pırıl parlatılmış uzun çizmeleri içerisinde oldukça şık görünüyordu. Camilla, Pierce'ın üzerindekilerin mahvolmaması için karın erimiş olmasını umdu. Çünkü üzerindekiler oldukça pahalı görünüyordu. Jasper, Kont'u görür görmez şaşkınlıkla bağırdı ve çok iyi arkadaşlarmış gibi adama doğru koşmaya başladı. "Günaydın, efendim!"

Pierce, Jasper'ın saçını okşadı. "Günaydın, evlat. Çok iyi görünüyorsun."

"Annem yeni kıyafetimi giymem gerektiğini söyledi." Jasper bacağının birini kaşıyarak öne uzattı. "Kaşındırıyor."

Camilla iç çekti. Jasper küçük çocukların giydiği eteklikler için fazla büyüktü ve sımsıkı düğmelenmekten de hiç hoşlanmıyordu.

"Ben de senin yaşındayken bu iskelet kostümünden giyerdim," dedi Pierce rahatlatmak ister gibi. "Alışacaksın. Sadece büyük oğlanlar pantolon giyerler. Bu yüzden de seni kasabada yeni kıyafetlerin içinde gördüklerinde yaşından çok etkilenecekler."

"Bunu düşünmemiştim." Jasper, Pierce'ın uzun çizmelerine baktı. "Sizinki gibi çizmeler giymiş olsaydım etkilenirlerdi gerçekten, efendim. Onlarla çok daha uzun olabilirdim."

"Gerçekten de olurdun," dedi Pierce gülerek. "Gerçi şunu yapsam daha da uzun olurdun." Ve bir anda Jasper'ı kaldırıp omuzlarının üzerine oturttu.

Jasper, Kont'un kafasını tutarken sevinçle bağırdı. "Bak, anne, ne kadar uzunum!"

Pierce'la Jasper odanın içinde dönerlerken Camilla boğazına oturan yumruyla "Evet, çok uzunsun gerçekten de," dedi. Pierce, Camilla'nın şimdiye kadar görmediği kadar kaygısızdı, gözleri parlıyor ve Jasper'ı omzundan indirip masadaki yerine oturturken yüzünde gülücükler açıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Camilla hanımefendilerine. "Sanırım, ikisini birbirleriyle tanıştırarak Pandora'nın kutusunu açtık."

"Bilemiyorum," dedi Leydi Devonmont yumuşak bir tonda. "Pierce çocukluğundan beri hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Belki de bu onun için iyi olacaktır."

Belki de öyleydi, fakat Jasper için çok zor olacaktı. Pierce muhtemelen bugünden sonra burada bile olmayacaktı. Ve eğer Jasper ona bağlanırsa...

Pierce eğilip "Kışlık ceketin var değil mi?" diye sordu Jasper'a.

Uşak önüne dolu bir tabak yerleştirirken "Ah, evet, lordum," dedi Jasper. "Hanımefendileri bana bir tane aldı. İçi kürklü olanlardan."

"Oldukça sıcak tutacağa benziyor," dedi Pierce, annesine anlaşılmaz bir bakış fırlatarak. "Umarım senin için şapka ve eldiven de almıştır."

Camilla, Pierce'ın kendisi ve Jasper'ın annesini kullanıyor olduklarını düşünme ihtimalinden rahatsız olup söze girdi. "Hanımefendileri çok nazikler fakat bu eşyaları ben kendim aldım. Ben oğluma bakıyorum."

"Elbette," dedi Pierce.

"Günaydın herkese," dedi kapının eşiğinden alçak bir ses.

Camilla'nın karnına bir ağrı girdi. Bay Fowler'ın burada ne işi vardı?

"Ah, Fowler, işte buradasın!" dedi Pierce, bir eliyle Jasper'ın omzunu tutarken. Jasper'ın gözleri korkuyla büyüdü ama o bir şey demeden evvel, Pierce konuşmaya devam etti. "Sana genç arkadaşımı tanıştırayım, Jasper Stuart. Jasper, bu Bay Fowler, benim arazi yöneticim."

Jasper kaşları çatılmış bir şekilde memnun olduğuna dair bir şeyler mırıldanırken, Camilla, Fowler'ı izliyordu.

Tuhaf bir biçimde Fowler en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermedi. "Günaydın, Jasper. Lord Hazretleri bana seninle ilgili her şeyi anlattı."

Pierce bu kadar erken mi kalkmıştı? Tanrım!

"Görünen o ki, seni Montcliff'te hoş karşılama konusunda ihmalkâr davrandım," diye devam etti adam, sıcak kelimelerini yalanlayan, sakin, mesafeli tonuyla. Camilla gerilmişti. Pierce, Fowler'ı katı kuralları konusunda uyarmış olmalıydı. Camilla dikkatli olmalıydı.

"Elbette," diye devam etti Bay Fowler, "buradaki varlığından haberdar olsaydım, böyle ihmalkâr davranmamış olurdum." Fakat aksi bir şekilde baktığı Camilla değil, Kontes'ti. "Belli ki böylesi değerli bir sır için güvenilir bulunmamışım."

Leydi Devonmont kızardı. "Yıllar içerisinde değerli sırlar konusunda kime güveneceğime dair dikkatli olmayı öğrendim, bayım. Camilla da öyle. Onu suçlamamalısınız. Oğlanı buraya getirip saklamak benim fikrimdi."

Bay Fowler'ın yüzünde maskelemeyi başarmadan önce bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Bayan Stuart'ı suçlamıyorum." Fowler bakışlarını Kontes'ten ayırdı. "Hiç kimseyi suçlamıyorum. Sadece bir gözlemde bulunuyorum."

Bu yükselmiş gerilimin içinden Jasper'ın zayıf sesi duyuldu. "Bugün fuara gideceğiz, Bay Fowler. Siz de gelecek misiniz?"

Bay Fowler gururlu bir edayla duruşunu dikleştirdi. "Rahatsız etmek istemem."

"Saçmalık," dedi Kontes, daha da kızararak. "Rahatsızlık vermezsiniz. Bize katılırsanız çok memnun oluruz. Değil mi, Camilla?"

"Elbette. Bizimle gelin, efendim."

Fowler dikkatli bir şekilde bakışlarını Kontes'ten kaçırarak başını Camilla'ya çevirdi. "Pekâlâ, böylesi candan bir daveti reddedemem."

Pierce adamı büfeden kendine bir tabak doldurması için buyur ederken Camilla içini çekti. Bay Fowler belli ki o ve hanımefendilerinin kendisine güvenmemesinden ötürü alınmıştı. Fakat çocuklara ilişkin net tavrından sonra buna şaşırmaması gerekirdi.

Yine de Kontes'in, Fowler'ı onlara katılması için davet etmiş olması şaşırtıcıydı. Camilla "Bay Fowler bunu çok iyi karşıladı," dedi fısıldayarak.

Kontes de Fowler'ın geniş sırtına bakarak "Oğlanı tanımaya başladıkça daha da iyi karşılayacak," dedi.

"Korkarım, bu Jasper'ın ne kadar iyi davranacağına bağlı," dedi Camilla. "Ona bir baksanıza, heyecandan sandalyesinden düşecek neredeyse."

"Bay Fowler Jasper yüzünden seni üzerse, bana söyle," dedi Kontes. "Bu toprakların sahibi olmayabilirim fakat mecbur kalırsam hâlâ bir adamı hizaya getirebilirim."

Camilla, Kontes'in, her zamanki gibi Jasper'ın yüzünün mutlulukla aydınlanmasını sağlayan okşayıp şımartmalarını yapmak üzere ona doğru eğilmesini izledi. Kontes giderek daha fazla bir gizemli bir hale bürünüyordu. Belli ki kendi oğlu için kocasına karşı dik duramamıştı. Jasper'a karşı bu kadar koruyucu olmasının nedeni bu muydu?

Annesini Jasper'la izlemek Pierce için acı verici olmalıydı. Yine de öyleyse bile, Pierce onlar hızlıca kahvaltılarını ederken bunu belli edecek hiçbir şey yapmadı ve sonra hep birlikte Kontes'in faytonunun ve çok büyük bir at arabasının onları beklediği ön kapıya yöneldiler.

Pierce "Benimle gelmek ister misin?" diye sordu Jasper'a.

"Annem de gelebilir mi? Maisie? Kontes?"

Pierce eğleniyor gibi görünüyordu. "Bu üçü her yere seninle birlikte mi gelirler?"

"Şey..." Jasper bir an için düşündü. "Çoğunlukla. Maisie ile kalmam gerektiği zamanlar dışında yani, kimse tarafından görülmek istenmediğim zamanlarda..." Jasper,

Bay Fowler'a kaçamak bir bakış attıktan sonra fısıltılı bir sesle ekledi. "Yani Bay Siz-kim-olduğunu-bilirsiniz'den saklanmam gerektiğinde."

Neyse ki Bay Fowler o sırada Kontes'e hangi eşyaların arabanın üzerine yükleneceği konusunda karar vermesine yardım etmekle meşguldü.

"Onun için artık endişelenmene gerek yok." dedi Pierce güven veren bir tonda. "Kimseden saklanmana gerek yok. Ve eğer herkesi arabaya sığdırabiliyorsak hep beraber gitmemizde de bir sakınca yok."

Sonunda, hizmetçiler faytona, diğer altısı da büyük arabanın içine doluştular.

Camilla, Maisie ve Kontes bir tarafta, iki beyefendi ve Jasper karşı tarafta yola çıkarlarken, Pierce, Bay Fowler'a döndü. "Fuar çok mu kalabalık oluyor genelde?"

"Bilmiyorum," dedi Fowler. "Daha önce hiç gitmedim."

İkisi de Kontes'e baktılar. "En azından birkaç yüz kişi olur," dedi Leydi Devonmont.

"Noel için kurulan fuar çok ilgi görüyor," diye araya girdi Maisie. Sonra da bu kadar üst sınıf kişinin arasında konuşmaması gerektiğini fark ederek kıpkırmızı oldu.

Pierce onu cesaretlendirmek istercesine konuştu. "Atlar yüzünden mi? Çocukluğumdan hatırladığım kadarıyla, fuar boyunca büyük miktarda at satışı devam ederdi."

Yanında oturan Leydi Devonmont'un gerildiğini hisseden Camilla, Kontes'e kaçamak bir bakış fırlattı ama kadının yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamadı.

"Ah, evet, lordum, epeyce at satılıyor," dedi Maisie. "Sığır ve peynir de var."

"Peki ya geyik?" diye sordu Jasper umutlu bir şekilde.

"Geyik mi?" Pierce bariz bir şaşkınlık içerisinde tekrarladı çocuğun dediğini.

"Şiirde geçiyor ya hani," dedi Jasper. "Noel Baba hakkındaki şiirde."

Pierce, Camilla'ya baktı. "Bu, Stocking Pelham'ın kadınlarının aklını başından alan ünlü şiir mi?"

Camilla gülümsedi. "Korkarım öyle. Jasper da kendini ona kaptırdı."

"Ezbere biliyorum," dedi Jasper. "İsterseniz okuyabilirim."

"Ah, elbette, şu saçma şeyi biz de bir duyalım," diye mırıldandı Bay Fowler.

Jasper neşe içerisinde şiiri okumaya başladığında Camilla'nın onu durdurmaya kalkacak cesareti yoktu. Ayrıca Bay Fowler'ın bu mesele hakkında bu kadar metanetli görünmesini izlemek çok keyifliydi. Jasper "sekiz küçük rengeyiği," kısmına geldiğinde Pierce araya girdi. "Korkarım, sana bunlardan birini gösteremem, evlat ama istersen sıradan geyiklere bakabiliriz."

Jasper'ın gözleri irileşti. "Sanırım onların üzerinde dizginleri yoktur."

Camilla gülümsemesini bastırdı. Şu ana kadar Jasper'ın rengeyiğinin ne olduğunu düşündüğünü anlamamıştı.

Pierce ciddi bir şekilde cevapladı, "Şey, onlar sadece kızağı çekerken dizginlere ihtiyaç duyarlar ama bizim göreceğimiz geyikler sadece etrafta dolanıp yemleniyor olacaklar. Onları görmek ister misin?"

"Ah, evet, efendim, çok isterim!"

"Vaktimiz olur mu bilmiyorum," diye araya girdi Camilla.

"Sadece birkaç dakikamızı alacak. Yolumuzun üzerinde sayılır." Pierce arabaya bindiklerinden beri ilk kez annesinin yüzüne baktı. "Senin için de sakıncası yoksa tabii."

"Sorun değil. Hizmetkârlara Stocking Pelham'a doğru devam etmelerini ve bensiz tezgâhı kurmaya başlamalarını söyle. Diğer hanımlar da orada olacaklar sonuçta."

Pierce ön taraftaki paneli açtı ve de arabacıya bazı emirler verdikten sonra yerine geri oturdu.

Camilla "Sanırım, parktaki geyiklerden bahsediyorsunuz?" diye sordu. Pierce'ın Jasper için vahşi geyikleri nereden bulacağını merak ediyordu. Özellikle de yüz hektarlık bir parkın içerisinde.

"Aslında," dedi Bay Fowler, "Lord Hazretleri kış için birkaç tanesini tutuyor."

Leydi Devonmont, "Ne demek istiyorsun 'birkaç tanesini tutuyor' derken?" diye sordu.

"Bu fikri Clarendon Kontu'ndan aldım," diye açıkladı Pierce. "Geyikler kendi başlarına kışı çıkaramayacakları için Kont geyikleri sürüden ayırıp onları ağıla kapatıyor. Hepsiyle yakından ilgileniyor. Geyikleri şişmanlatıyor ve böylece bahar sürüsündeki güçlü üreyen hayvanlarını kesmek zorunda kalmadan geyik etine sahip oluyor."

"Lord Hazretleri sayesinde," diye araya girdi Bay Fowler, "bunu son iki senedir yapıyoruz ve sürü görkemli bir şekilde büyüdü. Sadece ağıla kapattıklarımızla ara sıra bekçinin ilgilenmesine ve biraz yiyeceğe mal oldu bu. Bazen o kadar çok geyik etimiz oluyor ki onları satmak zorunda kalıyoruz."

Pierce, camdan dışarısını daha iyi görmesi için Jasper'ı kucağına oturturken "Ve işte şimdi şuradalar," dedi.

"Bak, evlat, istediğinden de fazla geyik var."

"Şunlara bak!" diye bağırdı Jasper. "Zannettiğimden de büyükler. Kocaman bir kızağı çekeceklerine bahse girebilirim!"

Gerçekten de çok sağlıklı görünüyorlardı. Camilla pencereden dışarıya bakarken gözlüklerini yukarıya itti. Arazinin bu bölümüne daha önce hiç gelmemişti çünkü hem evden çok nadir çıkıyordu hem de ata binemiyordu. Bu yüzden de, bu büyük ağılı daha önce hiç görmemişti.

Pierce'ın arazi üzerindeki kaynakların kullanımındaki bu çalışkanlığı Camilla'yı afallatmıştı. Pierce'ın ıslah çalışmalarını denemeye istekli, yeni fikirlerle ilgili bir mal sahibi olduğunu hiç düşünmemişti. Camilla, Pierce'ın her şeyi arazi yöneticisine bırakan biri olduğunu sanıyordu.

"Belki daha sonra, eve dönerken," dedi Pierce, "burada durup yakından bakabilirsin."

Jasper pencereden dışarıyı şaşkınlıktan büyümüş gözleriyle izlerken "Ah, bu muhteşem olur!" dedi.

Yavaşça ağılın yanından geçerken Camilla tuhaf bir şey fark etti. "Neden ağıl ağlarla çevrili?"

Jasper ona kuşkuyla baktı ve çok bariz bir gerçeği söylüyormuş gibi "Geyikler uçup gidemesin diye anne," dedi.

Pierce ona soru soran gözlerle bakınca Camilla güldü. "Şiirini bitirmesine izin verseydin geyiklerin gerçekten uçabildiğini öğrenirdin. Bu yüzden oğlum bir şehir çocuğu olduğu ve bu tür şeyleri bilmediği için geyiklerin uçabildiğini zannediyor."

"Hiçbir geyik uçamaz, evlat," dedi Bay Fowler kesin bir şekilde.

Jasper ona kötü kötü baktı. "Rengeyikleri uçabilir."

"Şiirdekiler sihirli geyikler," dedi Kontes nazikçe. "Onlar normal geyiklerin uzak akrabaları. Ancak normal geyikler uçamaz."

Jasper, Kontes'e başını sallayarak "Öyle mi?" dedi sanki bu her şeyi açıklamış gibi. "Benim de Londra'da kuzenlerim var. Onlar da uçamıyorlar."

Bu sefer hepsi gülünce Jasper'ın duyguları incinmiş olmalıydı. Suratını asarak oturdu.

Pierce onu kucağından yana alıp nazikçe konuştu. "Benim de Londra'da kuzenlerim var. Ya da daha doğrusu Londra'ya yakın bir yerde. Onların da içinde bir sürü at olan bir haraları var. Her Noel'i onlarla beraber geçiririm."

Jasper başını kaldırıp Pierce'ın yüzüne baktı. "Ama bu Noel değil. Bu Noel'i burada, Montcliff'te geçireceksiniz, değil mi?"

Pierce gerilmişti, yüzündeki gülümseme zorlamaydı. "Sanmıyorum, Jasper," dedi Pierce. "Amcam beni bekliyor."

Camilla durumu kurtarmak için araya girmek üzereyken, Leydi Devonmont söyledikleriyle onu şaşırttı. "Lord Hazretleri pek çok sorumluluğu olan çok meşgul bir adamdır, oğlum. Bütün vaktini bizimle burada, taşrada geçiremez."

Pierce'ın bakışları annesine yöneldi. "Bunu anlaman ne kadar nazikçe."

Camilla'yı bir çaresizlik duygusu sardı. Kontes oğlu için mazeret buluyor olabilirdi ama belli ki hiçbir şey anlamıyordu. Kontes gerçekten de Pierce'ın her şeyi geçmişte bırakıp yeni bir başlangıç yapabildiğini zannediyordu.

Oğlu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Pierce ve hanı-

mefendileri medeni davranıp hatta çok fazla gerilmeden birlikte zaman geçirebilirlerdi ama aralarında yerinden kımıldamayan bir kaya gibi büyük bir geçmiş uçurumu duruyordu ve belli olmuştu ki ne kadar itmeye çalışılırsa çalışılsın bu kaya yerinden kıpırdamayacaktı.

O yüzden de Camilla'nın makul olmasının zamanı gelmişti. Pierce yakında Waverly Çiftliği'ne gitmek üzere Londra'ya doğru yola çıkacaktı ve bu olduğunda Pierce için ne hissetmeye başlanmış olursa olsun onsuz devam etmek zorunda kalacaktı.

Çünkü gittiğinde, Pierce'ın bir daha annesinin evine geri döneceğinden şüpheliydi.

17

Fuara adım atar atmaz anılar da Pierce'a hücum etmişti. Bundan yirmi üç sene evvel olduğu gibi, bu köy kanvas tenteler ve tezgâhlarla dolmuş ve karla kaplı zemin insanlar ve hayvanlar tarafından çiğnenmişti. Sıcak etli börek kokuları tezgâhların süsleme için kullandığı yeşil yapraklı sebzelerin kokusuna karışmıştı.

Bir an için Pierce olduğu yerde donakaldı ve çocukluğunda kayboldu. Sonra diğerleri annesinin komutlarıyla işbaşına geçerken kendini bu transtan kurtarıp Bay Fowler, Camilla ve evin hizmetçileri gibi kilisenin tezgâhı için bir şeyler yapmaya zorladı.

Annesi diğerleri tezgâh için çalışırken, elinden tutarak küçük Jasper'la ilgileniyordu. Oğlanın ilgisini gösterecek şeyleri çekecek Pierce annesiyle aynı şeyi yaptığı o günlere döndü.

İşte o zaman Camilla'nın annesini savunmasının nedeni kafasına dank etti. Jasper yüzündendi. Çünkü görü-

nüşe göre Camilla'nın diğer patronları çocuğun yaşayıp yaşamadığını bile umursamazken, Pierce'ın annesi oğlanı Montcliff'e getirtmişti. Annesi çocuğa şefkatli bir şekilde davranıyordu.

Çünkü annesi Jasper'a kendi oğlu gibi davranıyordu.

Pierce boğazından yükselen acı tadı bastırmaya çalıştı. Annesinin Camilla ve oğluna böyle iyi davranması olumlu bir şeydi. Ve Pierce annesinin ilgisini elde etmiş diye altı yaşında bir çocuğu kıskanacak değildi.

Annesinin tezgâhına vardıklarında ve köyün kilisesinin kadınları tarafından çevrelendiklerinde Pierce bir şeyi daha anladı. Küçük Jasper'ın Pierce dışındakilere de sürpriz olmuştu.

Pierce'ın bunu beklemesi gerekirdi, zaten Camilla dün gece gerekli görüp başvurdukları gizlilikten bahsetmişti. Fakat Pierce bunun sonuçlarını şu ana kadar düşünmemişti, sonuçta hiç kimsenin bu çocuğun varlığından haberi yoktu. O yüzden de açıklamalar ve tanıştırmalar yapmak gerekecekti.

Pierce geride durup izledi. Küçük bir çocuk üzerine kadınların çıkardığı yaygaraya dahil olmayacak kadar akıllıydı.

"Bu sizin oğlunuz mu, Bayan Stuart?" diye sordu kadınlardan biri. "Ne kadar hoş! Çok tatlı değil mi?" Kadın Jasper'ın saçlarını okşayınca oğlan utanıp annesine iyice yapıştı.

"Üşümüş gibi görünüyor," dedi bir başka kadın ve aniden çocuğun boynuna bir atkı sardı. "Mangalın yanına gitmeli, orası daha sıcak."

Jasper boynundaki atkıyı çekiştirirken üçüncü bir kadın

uzaktan yanık kek gibi görünen bir şeyle dolu tabağı uzattı. "Biraz ye, canım. Aç olduğuna eminim."

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı Jasper, ihtiyatlı bir şekilde.

En azından nazikti. Pierce altı yaşındayken böyle olduğundan emin değildi. Ve Camilla belli ki onları gücendirmekten korktuğu için kadınları durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu.

"Şu çatlamış dudaklara bakın," dedi bir diğeri. "İhtiyacın olan şey benim ardıç yağlı ve ballı merhemim." Kadın çantasından ufak bir şişe çıkarıp içindeki sıvıdan bir mendile döktü ve mendili çocuğun ağzına uzattı. Zavallı çocuk irkilerek geri geri kaçmaya başlamıştı.

"Affedersiniz," diye araya girdi Pierce, öne doğru çıkıp kolunu Jasper'ın omzuna koyarak. "Jasper'la satılık atlara bakmaya gitmek üzereydik."

Bütün kadınların bakışları ona çevrildi. İşte o zaman Pierce'ın kafasına bir şey daha dank etti: Hiçbiri onun kim olduğunu bilmiyordu. Bu şüphesiz şaşırtıcı değildi çünkü Pierce sekiz yaşından beri Stocking Pelham kilisesine gelmemişti ama yine de sinir bozucuydu.

"Hanımlar," dedi annesi, "oğlumu hatırlıyorsunuzdur, Devonmont Kontu. Stocking Pelham'ı ziyaret etmeyeli birkaç yıl olmakla birlikte bu sabah buraya gelip tezgâhımızda bize yardım etme nezaketini gösterdi."

Hanımlar ağızları açık halde bakakaldılar, belli ki ne düşüneceklerini bilmiyorlardı. Pierce'ın ailesine yabancılaştığını duymuş olmalıydılar. Peki ya anne ve babası onun için ne demişlerd acaba? Hiç konuşmuşlarsa tabii. Genellikle bir unvanın ve büyük bir malikânenin vârisi olan kişi

az da olsa civar köylerde bilinirdi. Köye yirmi üç yıldır gelmediği için Pierce'ın kendini bir şey sanan biri olduğunu düşünmüş olmalıydılar.

Pierce hâlâ bunları düşünürken annesi ona "Pierce, eminim hatırlayacaksındır..." dedi ve arkasından birkaç ismi sıraladı.

Pierce'ı şaşırtacak bir biçimde, birkaçını gerçekten de tanıdı. "Bayan Townsend," dedi dolgun yanaklı, merhemi olan hanıma başını eğip selam verirken. "Umarım kocanız daha iyi hissediyordur." Townsend, Montcliff'in en iyi kiracılarından biriydi. Pierce bu çiftçiyle defalarca konuşmuş ama karısıyla hiç tanışmamıştı. Bayan Townsend'in yüzü aydınlandı. "Lordum, sorduğunuz için teşekkür ederim. Neredeyse bir haftadır yataktan çıkamıyordu fakat dün kendini daha iyi hissetmeye başladı ve bugün de yataktan çıkabildi. Oğullarım ona iki dişi domuzumuzun satışını denetlemesinde yardımcı oluyorlar."

"Umarım, iyi bir fiyata satarlar." Pierce elinde tabak olan gri saçlı hanıma döndü. "Bayan Wallace, lütfen şu zencefilli keklerinizin sırrından bahsedin. Az önce Bay Fowler birkaç tane getirdi ve şu an bir tane daha yemek için can atıyorum."

Kadın yüzü ışıl ışıl parlayarak Pierce'a baktı ve Jasper'a daha önce sunduğu tabağı Pierce'a uzattı. "Kesinlikle çok güzellerdir, efendim ve birkaç tane daha almanız beni çok memnun eder."

Pierce yuvarlak, koyu kahve keklerden aldı ve bir tanesini Jasper'a uzattı. "Al bakalım, evlat, çok lezzetli bulacağına iddiaya girerim."

Jasper şüpheyle bir ısırık aldı sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şekerleme kadar güzel bunlar!" dedi.

Jasper ikram edilen tabaktan bir tane daha kek aldı ve Pierce arazi ile ilgili pek çok soruya maruz kaldı. Konu onun Hertfordshire'da ne kadar kalmaya niyetli olduğuna ve Londra'dan ne haberler getirdiğine kadar uzandı. Pierce köy hayatının nasıl ve dedikodular, haberler ve toprak sahiplerinin hayatlarıyla ilgilenmenin ne kadar önemli olduğunu anımsayarak elinden geldiğince cevaplamaya çalıştı.

Sonra da, elbette, tezgâhları gezme turuna katılması gerekti. Kadınlar her masaya Jasper'ın okuduğu şiirin yazılı olduğu bir kâğıdı yerleştirmişlerdi. Böylece olası müşteriler bu kadınların sattığı şeyin amacını anlayabileceklerdi. Bu kâğıdın yanında süslü, işlemeli çoraplar duruyordu. Görünüşe göre kadınlar bu çorapların her birini aşırı derecede süslü, fırfırlı, farbalalı yapmışlardı. Tanrım, onun kaç tane almasını bekliyorlardı ki? Ve Pierce bu hanımları kırmadan, onun h. zevkine uymayan bu çoraplardan az almayı nasıl becerecekti?

Bu işlerin nasıl olduğunu bilirdi. O ne seçim yaparsa yapsın, Lord Hazretleri'nin kimin çoraplarını satın aldığını ve kiminkini göz ardı ettiğini haftalarca konuşacaklardı. Sadece tek bir güvenli yol vardı—herkesten bir tane çorap almak! Belki onları hediye verirken kullanırdı, her ne kadar pek fazla kadın arkadaşı olmasa da... En azından saygıdeğer olanlardan yoktu.

Yine de iyi bir sebep için olacaktı.

Pierce satın alma işleri bittiğinde artık bu yaygaranın içinden kaçmaya hazırdı. Jasper bütün bu zaman boyunca onu izliyor olduğu için Pierce oğlanı mazeret olarak kullandı.

"Affedersiniz hanımlar, sizden ayrılmak istemiyorum

ama Jasper'la iyi olanları satılmadan önce atlara bakmaya gitmeliyiz. Eminim anlıyorsunuzdur."

Hanımlar onu çok iyi anladıklarına dair hep bir ağızdan cevap verirken, Pierce, Camilla'yı az önce gelip masadaki çorapları inceleyen kurnaz suratlı genç bir herifle konuşurken gördü.

Pierce gözlerini kıstı. Herifin gülüşünden ve iltifatlarından onun ilgisinin Noel çorabıyla kısıtlı olmadığı anlaşılıyordu.

"Bayan Stuart!" Pierce şamatayı susturmuştu. "Fuarı gezerken Jasper ve bana katılacağınızı umuyordum."

Tezgâh tamamen sessizliğe gömülmüştü. Camilla kızardı ve şapkasının altından Kontes'e bir bakış fırlattı. "Burada çalışacağıma söz verdim, lordum. Ama Jasper'la ilgili yardıma ihtiyacınız varsa Maisie'nin sizinle geleceğine eminim."

Pierce'ın Jasper'la ilgili yardıma falan ihtiyacı yoktu ve Maisie'nin gelmesini istemediğine kesinlikle emindi. Camilla'yı istiyordu. Ya da daha çok Camilla'yı, hoş bir Londra dulunun tadına bakmayı hayal eden taşra hödüklerinden kurtarmak istiyordu.

Pierce böyle ilgili olmasının hayranlık verici bir tutum olduğunu geçirdi içinden. Kesinlikle kıskançlık belirtisi değildi. Sadece çalışanı olarak Camilla'yı düşünüyordu.

"Maisie buraya yardım etsin. Sen de bizimle gel," dedi Pierce. Sesine buyurgan bir ton vermesine engel olamamıştı.

"Camilla'ya ya da Maisie'ye ihtiyacın yok," diye araya girdi annesi tuhaf bir şekilde sert bir sesle. "Jasper uslu bir çocuktur. Sana sıkıntı yaratmaz. Başa çıkamayacağını düşünüyorsan onu burada bırak."

Jasper sızlanmaya başladığında, Pierce annesinin araya girmesine sinir olmuş durumdaydı. "Ben Lord Hazretleri'yle gitmek istiyorum! Annemi de istiyorum!"

Bu annesini şaşırtmışa benziyordu, sonra da onu endişelendirmişti. "Şey, o halde, sanırım..."

"Geleceğim," dedi Camilla gerginlikle. Sonra yanındaki hödüğe göstermekte olduğu elindeki çorabı bırakıp Kontes'e baktı. "Yani, tabii bensiz yapabileceğinizden eminseniz."

"Bir ya da iki saat idare ederiz. Burada yardımcı olacak bir sürü hanım var."

"Ve ben de nerede faydalı olacaksam orada size hizmet etmekten memnuniyet duyarım," diye araya girdi Fowler ve Kontes'e, Camilla'nın bu adam hakkındaki şüphelerini Pierce'a hatırlatan sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Zavallı herif Annesi parası için bir kontla evlenmişti; zengin olmayan bir arazi yöneticisiyle hiç evlenme ihtimali yoktu.

Sonra bir anda Pierce anne ve babasının evliliğindeki koşullarla ilgili ne öğrendiğini hatırladı. Annesine farklı bir gözle bakmaya başlaması gerekiyordu. Ne yazık ki hâlâ koşulların tümünü bilmiyordu.

"Gidin hadi ve oğlunla fuarın tadını çıkarın," dedi Kontes, Camilla'ya.

Camilla başını sallayarak Pierce'a doğru yürüdü. Fakat gülümsemiyordu, bu da Pierce'ın gardını almasına neden oldu.

Tezgâhtan ayrılır ayrılmaz, Pierce ona girmesi için kolunu uzattı ve Camilla elini onun kolunun üzerine öyle hafif bir şekilde koydu ki, Pierce'ın onun kızgın olduğunu o an anladı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, lordum."

"Lordum" kelimesi Pierce'ın tüylerini diken diken etmişti. "Tanrı aşkına, bir süre için o yaşlı hanımların yanından uzaklaşıp eğlenmekten memnun olacağını düşünmüştüm."

"Şu an o 'yaşlı hanımların' ne düşündüğünü biliyorsun, değil mi?" Camilla, Jasper'ın ileride sıçrayarak ilerlemesini izledi.

Pierce, Camilla'nın sitem eden ses tonundan rahatsız olarak "Onların ne düşündüğü umurumda bile değil," diye tersledi.

Camilla'nın bakışları tekrar Pierce'a çevrildi. "Kesinlikle. Çünkü tekrar geldiğinde Montcliff'ten çıkmayacaksın ve bir daha kasabaya adım atmayacaksın bile. Sen gidip bir dükkândan kurdele almayacaksın ya da kiliseye devam etmeyeceksin veya çiftçilerin önünden geçmeyeceksin. Ama ben bunları yapacağım."

Camilla tekrar bakışlarını ileriye çevirdiğinde yanakları kızarmıştı. "Ve konumlarımız arasındaki farklılığı göz önüne alırsak, çok iyi bilinen şöhretin ve benim çocuklu bir dul olduğum gerçeği bir yana, herkes benimle ilgili niyetin hakkında en kötüsünü düşünecek."

Pierce, içinde Camilla'nın haklı olduğuna dair bir his olsa da "Bu fazlaca abartılı bir olasılık," dedi. Köy yerinin dedikoduları büyük şehrinkinden farklıydı. Çarkların işlemeye başlaması çok zaman almazdı ve Camilla'yı yanına alarak onun alnına şimdiden bir damga vurmuş olabilirdi.

Lanet olsun, neyi vardı böyle? Daha akıllı hareket etmeliydi.

"Umarım abartılıdır," dedi Camilla üzüntülü bir şekil-

de. "Zaten oradaki kadınlara varlıklarından haberleri bile olmadığı bir çocuğu ortaya çıkartarak şok yaşattım. Umalım da bu onları Jasper'ın babasının gerçekten kim olabileceğiyle ilgili yorumlar yapmaya itmesin."

Bu sözler Pierce'ı hayretler içinde bırakmıştı. Tanrım, bu hiç aklına gelmemişti. Hem Camilla'ya hem de Jasper'a bu kadar ilgi göstererek durumu kolaylaştırdığı da söylenemezdi. Annesinin onu durdurmaya çalışmasına şaşmamalıydı.

O gün çalışma odasında Fowler ona ne demişti? *Leydi Devonmont o genç dulu çok seviyor. Ona karşı çok koruyucu ve keyif kaçırıcı olabilir eğer anneniz sizin... Yani, eğer birisi Bayan Stuart'tan faydalanmaya çalışırsa rahatsız olabilir.*

Lanet olsun. "Eminim ki benim çok uzun süreli yokluğum bu yorumların önüne geçecektir. Ben Londra'dayken, sen aylardır buradasın sonuçta."

"Yazın buradaydın," dedi Camilla şimdiden kaderine teslim olmuş gibi ruhsuz bir sesle. "Ve onlara göre annenin yanına refakatçi olarak gönderilmeden önce senin himayende yaşıyor olabilirim."

Pierce, midesi bu fikrin o kadar da saçma olmayabileceği düşüncesi karşısında düğümlenerek "Bu çok saçma," dedi ve Jasper'a bir bakış atarak sesini alçalttı. "Sevgilimi annemin ve arkadaşlarının önüne getirerek onu aşağılayacağımı düşünüyor olamazlar."

"Doğru, neden düşünsünler ki?" dedi Camilla acı acı. "Bütün kasabanın bildiği gibi, her ne kadar sebebin ne olduğunu bilmeseler de yıllar yılı ailenden uzak durup onlara yabancılaştın. Senle ilgili fikirleri sadece gazetede okuduklarından ibaret."

Pierce, Camilla'nın tam hedefe isabet iğnelemelerine karşılık yüzünü buruşturdu. Her ne kadar bir toprak sahibi olmak ona kasaba halkı nezdinde itibar sağlıyorsa da bu Londra'nın hovardası olarak daha şaşırtıcı bir nam olmasıyla gölgelenebilirdi. Üstelik hovardalığı çok uzun süredir biliniyordu. Burası geri kafalı bir kasabaydı, sofistike Londra değil.

Ayrıca komşuları onun Londra'daki bu davranışlarını Camilla'nın korktuğu gibi olumsuz bir şekilde yorumlamıyor olsalar bile, yine de Camilla'yla aralarında şimdi bir şeyler başladığını düşüneceklerdi. Bu daha iyi sayılmazdı. Pierce Londra'ya döndüğünde, Camilla dedikodulara ve de skandala katlanmak zorunda kalacaktı.

"Ne kadar bencil bir eşeğim ben," diye mırıldandı.

Pierce, Camilla resmi bir biçimde konuşmaya başlayana kadar bunu yüksek sesle söylediğinin bile farkında değildi. "Şey, ben o kadar da ileri gitmezdim."

Pierce ona doğru kaçamak bir bakış fırlattığında Camilla dudaklarının kenarındaki gerginliğin yumuşamış olduğunu fark etti. "Düşüncesiz mankafa?" diye önerdi Pierce.

"Eşekle mankafa arasında bir yerdesin, sanırım," dedi Camilla daha az kızgın bir şekilde, yine de alnındaki kırışmayı giderebilmiş değildi.

"Eşek kafalı o halde,"

Bu, Camilla'nın gülmesini sağladı. "Epeyce karmaşık oldu."

"Ah, evet. Karmaşık. Ben karmaşıklığa alışkınımdır." Pierce başını hafifçe yana eğerek Camilla'ya baktı. "Yaptığım şeyi geri alamam. En azından verdiğim zararı azaltmanın bir yolu var mı?"

Camilla bir iç çekti ve nefesini yavaşça bıraktığında havada küçük dumanlar oluştu. "Sen gittiğinde dedikodular duracaktır. Özellikle de sen aylarca buraya gelmeyip ben hâlâ burada annenle olduğumda."

"Elbette," dedi Pierce. Duracaktır... Camilla örnek bir hayat sürdüğü müddetçe... Pierce ondan ve onun asi düşüncelerinden uzak durduğu müddetçe... Ve annesiyle arasındaki sorunları düzeltme girişimlerinden uzak durduğu sürece... Ve Camilla'nın sıcak gülümsemesi ve tatlı kulağı ve şimdiye kadar tattığı en şehvetli ağız olan ağzından uzak durduğu sürece...

Düşüncesi bile Pierce'ı bunaltmaya yetiyordu.

Jasper, onlara doğru geri koşup parmağıyla bir şeyi göstererek "Bu bir kızak mı?" diye sordu. "Bu resimdekine benziyor."

Pierce çocuğun dediği yere baktı. "Korkarım değil, evlat. Bu kolza tohumunu biçmek için kullanılan bir alet. Düven derler."

Jasper düveni daha dikkatli incelemek için uzaklaşırken, Camilla, Pierce'a dikkatle baktı. "Çiftçilik aletlerini nereden biliyorsun?"

Pierce ona alaycı bir gülümseme yolladı. "Montcliff Malikânesi'nin çalışma odasında bütün gün ne yaptığımı zannediyorsun? Edepsiz kitaplar okuduğumu mu?"

Camilla kızardı. "Hayır ama ben, sadece, zannediyordum ki... Yani..."

"Ellerimi göbeğimde kavuşturup şekerleme yaptığımı mı? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim ama bunu gün aşırı yaparım."

"Pierce," diye azarladı Camilla, "ciddi ol."

Pierce onun yüzüne baktıktan sonra yavaşça nefesini bıraktı. "Pekâlâ, aklım erecek yaşa geldiğimde, çiftçilik ve toprakların idaresi için gerekecek ne bulursam okumaya başladım. Her ne kadar bir süre için orayı işletmekte rol oynamayacaksam da ileride miras alacağım şeyle ilgili bir şeyler bilmem gerektiğini düşündüm."

"Bir süre için mi? Bir yetişkin olarak da Montcliff'i hiç ziyaret etmedin mi yani?"

Pierce, Camilla'ya yıllar önceki o korkunç karşılaşma hakkında bir şey anlatmadığını unutmuştu. "Bu deminki kadınların tepkilerinden de belli olmuş olmalı."

"Evet ama sen yetişkinliğe eriştiğinde Montcliff'e döndüğünü söylemiştin."

"Çok kısa bir süre için." Geçmişinin bu acılı kısımlarını tekrar deşmek istemediği için Pierce bakışlarını Camilla'dan ayırdı ve düvene çıkmaya çalışan Jasper'a doğru ilerledi. "Hey, evlat, bu gerçekten de kafanı kırmanın iyi bir yolu."

Pierce debelenen çocuğu aletin üzerinden indirdi ve annesinin yanına bırakıp çocuğun yere düşen şapkasını aldı. Jasper şapkasını başına taktığı gibi ineklerin ağılına bakmaya koştu.

"Ne hareketli bir çocuk."

"Haftalardır bir evin içerisine tıkılmış durumdaydı, unuttun mu?" dedi Camilla.

"Doğru." Pierce'ın onu göndereceği korkusuyla... Bu düşünce hâlâ yumruk yemiş gibi hissettiriyordu ona.

"Böyle bir oğlan dışarısını, koşacak geniş bir alanını arar."

"Doğru." Camilla şimdi daha öncekinden daha yumu-

şak bir ifadeyle bakıyordu ona. "Sayende, şimdi bunları yapabilecek."

Pierce tekrar ona kolunu uzattı ve bu kez Camilla parmaklarını çok daha samimi bir şekilde Pierce'ın kolunun üzerine koydu. Bu, Pierce'ın kanının kaynamasına neden olmuştu. Görünüşe göre hanımlar arasında kırdığı pot nedeniyle affedilmişti.

Güzel. Camilla hazır kendisine kalmışken bundan en iyi şekilde faydalanacaktı.

18

Atların bulunduğu yere gelene kadar yavaş yavaş fuarı gezdiler. Bir ay önce olsa, Pierce bu taşra fuarını sıkıcı bulurdu. Fakat Jasper gibi küçük bir zıpkın, bir o gördüğüyle bir bu gördüğüyle büyülenip hayran kalarak onları oradan oraya sürüklüyorken sıkılmak pek mümkün değildi. Neredeyse bir saat geçmişti ve hâlâ atların bulunduğu yere gelememişlerdi.

"Maisie peynir sattıklarını söylemişti, öyle değil mi?" Camilla gözlüklerini çıkarıp mendiliyle temizledi. "Bayan Beasley'ye Noel için bir kalıp çedar peyniri almak istiyorum. Bu onun en sevdiği peynirdir."

"Şuradaki alanda yiyecek tezgâhları var gibi görünüyor!"

Camilla oğluna seslendi. "Jasper, buraya gel! Biraz peynir alacağız."

Jasper onlara doğru gelirken suratını astı. "Ben peynir sevmem."

"Bu iyi bir şey, kurabiyem," dedi Camilla oğlunun elinden tutarken. "Çünkü zaten senin için almayacağız."

"Kızarmış kestane satıyorlar," dedi Pierce. "Sever misiniz?"

"Kestaneye bayılırım!" diye bağırdı Jasper.

"Ah," dedi Pierce bir anda anlayarak. "Geçen gün salonda o kadar kestaneyi yiyen de sen olmalısın."

Jasper üzüntülü bir şekilde başını salladı. "Evet, kurşun askerimi kaybettiğim gün."

"Neredeyse unutuyordum." Pierce ceketinin cebinden bulduğu askeri çıkardı. "Senin kayıp adamın bu muydu?"

"Prancer!" diye bağırdı Jasper, askerini alırken. "Prancer'i bulmuşsun."

Pierce "Bir asker için tuhaf bir isim," diye fısıldadı Camilla'ya.

"Her birine şiirdeki rengeyiklerinin adını verdi," diye açıkladı Camilla. "Hepsinin de isimleri o yüzden tuhaf."

"Şimdi tek eksik olan Blixem," dedi Jasper. "Sonra Noel Baba'nın kızağını çektirmek için sekizine de sahip olmuş olacağım."

Pierce kendini tutamayıp güldü. Oğlanın neşesi bulaşıcıydı. "Bak sana ne diyeceğim. Bu gece eve gittiğimizde sana kurşun askerlerden birini Blixem olması için vereceğim."

"Oley!"

"Fakat önce etrafa bir göz atıp Bayan Beasley için peynir ve senin için kestane bulmalıyız. Belki de dükkâna gitmek zorunda kalmasın diye annen için biraz kurdele."

Camilla kızarırken, Jasper atıldı. "Ya da ona bir 'başörtüsü' alırız. Tıpkı şiirdeki gibi."

"Şiirde başörtüsü de mi var?" diye sordu Pierce yiyecek tezgâhına doğru ilerlerken.

"Hatırlamıyor musun?" dedi Jasper çocukların yetişkinlere karşı sabırsız hissettiklerinde kullandıkları küçümseyen tonda. "O kısmı okumuştum. 'Ve annem başörtüsünün içine ben de şapkamın...' "

"Doğru, unutmuşum. Rengeyiğinin dahil olduğu kısım burası." Pierce, Jasper'a doğru başını eğdi. "Başka ne var bu şiirde?"

"Noel Baba bacadan giriyor."

"Tanrım, bu kulağa tehlikeli geliyor," dedi Pierce. "Bu şeyi ben de okumalıyım. Çoraplar, başörtüleri, uçan geyikleriyle sanki bir peri masalı gibi."

"İçinde hiç kız olmaması dışında," dedi Jasper neşeyle. "Bu en iyi kısmı."

"Affedersin?" dedi Camilla, alınmış gibi yaparak. "Ben de bir kızım."

"Hayır, değilsin. Sen bir leydisin. Kızlar aptal oluyorlar." Jasper kendine güvenen bir şekilde sesini alçalttı. "Kuzenlerimden biri kız. Ve o çok aptal."

"O sadece üç yaşında, Jasper," dedi annesi.

Pierce kıkırdadı. "Sanırım onu büyüdükçe daha az salak bulacaksın. Bu konuda bana güven, kızlar hayatı daha ilginç hale getiriyorlar." Pierce, Camilla'ya anlamlı bir bakış attı. "Etrafta olmasalar onları özlerdik."

Camilla'nın yüzü utangaç bir gülümsemeyle aydınlanırken, bu gerçek bir ok gibi Pierce'a saplandı, onu özleyecekti ve bunun bir çözümü yoktu. Burada kalıp Camilla'nın hayatını "karmaşık" bırakamazdı. Bunu yapmak istemezdi.

Yoksa ister miydi?

Peynir tezgâhını buldular ve kestane satılan yere gitmeden önce, acele etmeden Bayan Beasley için peynir seçtiler. Kestanecinin hemen yanındaki tezgâhta vişneli turta satıldığından Pierce kendisi ve Jasper için kestane alırken Camilla da turta almaya gitti.

Camilla tezgâh sahibiyle dostça sohbet ederken, Pierce'ın aklına bir fikir geldi. Buradaki kadınlar her halükârda o ve Camilla hakkında dedikodu yapacaklarsa neden onlara dedikodu yapacakları bir malzeme vermesinlerdi ki? Camilla Londra'ya gelebilirdi. Jasper ile beraber... Pierce onları evde bir yere yerleştirirdi, onu sevgilisi yapardı...

Pierce sıkıntıyla homurdandı. Aklını mı kaçırmıştı? Camilla'nın bunu asla kabul etmeyecek olması bir yana, o kesinlikle Pierce'ın sevgili olarak seçtiği türde bir kadın değildi. Camilla onun hakkında zaten çok fazla şey biliyordu, çok fazla şeyi anlıyordu. Camilla ondan her şeyi talep edecek türde bir kadındı. Ve Pierce, Camilla'ya bunu veremezdi.

Yine de bu fikir Camilla'nın turta yemesini izlerken Pierce'ın kafasını kurcalamaya devam etti. Mavi gözleri ışıl ışıldı ve turtanın her bir lokmasını yalayıp yutarken dudakları, o dolgun dudakları vişne marmelatıyla kırmızılaşmıştı.

Pierce, Camilla Londra'da tuttuğu küçük bir evdeki yatağına götürse yüzünde aynı ifade olup olmayacağını merak etti. Jasper, Pierce'ın tuttuğu bir dadının yanında durabilirdi, belki de zaten çocuğu tanıdığı için bu Maisie olabilirdi ve...

Hayır, imkânsızdı. Bunu zaten çoktan anlamamış mıydı?

Ne var ki Camilla dudağının kenarında vişne lekesiyle geldi ve Pierce çaresizce onu yalamak istiyordu, sonra da oradan aşağıya inen yolu takip edip o yumuşak...

Jasper, Pierce'a bakarken gözlerinin içinde parıldayan saflıkla "Atları görmeye ne zaman gideceğiz?" diye sordu.

Bu Pierce'ı gerçek dünyaya geri döndürdü, ellerini çocuğun annesinden çekmesi gereken dünyaya. Pierce içinden yükselen küfrü bastırdı. Kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Dürtülerini bastırmaya çalışırken boğuk bir sesle "Atlar," dedi. "Kesinlikle. Eğer doğru hatırlıyorsam, bu taraftalar."

Her adımda, Pierce, Camilla'nın yumuşak elinin onun kolundaki kıvrılışının ve tarçınla bal suyunu hatırlatan kokusunun biraz daha farkına varıyordu. Fakat etrafı çevrili çayıra yaklaşıp bir atı muhtemel bir alıcı için yavaş yavaş yürütmekte olan adamı görünce, Pierce'ın zihninde dikkatini Camilla'dan uzaklaştıran bir anı canlandı.

Bu oldukça tanıdık bir görüntüydü: Çayır, atlar, hatta at satıcısı.

Sonra Pierce adamı tanıdı. Ah, bu yüzden tanıdık gelmişti. "Geçen sene bu adamdan bir at satın almıştım." Çayırın eğreti çitine doğru yaklaştılar ve Pierce oğlanı her şeyi görebilmesi için çitin üzerine oturttu. "Kötü şöhretli Sharpe ailesinden biriyle evlenen kuzenim Virginia için bir düğün hediyesiydi."

"Ah, evet, onunla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum," dedi Camilla Pierce'a bakarken kısık sesle. "İnsanlar onlardan Halstead Hall'un Yaramaz Çocukları diye bahsediliyordu değil mi?"

Pierce kaşını kaldırdı. "Bugünlerde pek fazla yaramaz-

lıkları kalmadı. Evlilik hepsini yere yıkıp yok etmiş gibi görünüyor."

Camilla'nın gülümsemesi bakışlarını atlara çevirirken zorlama gibiydi. "Evliliğin bazı insanlar üzerinde böyle bir etkisi var."

"Doğru. Ben de bu yüzden evlilik düşünmüyorum zaten."

"Şafak vaktine kadar içip edepsiz kitaplar okumaktan vazgeçmek istemiyorsun," dedi Camilla soğuk bir şekilde.

"Kesinlikle." Hayatı üzerindeki kontrolden başkası için vazgeçecek değildi. "Ben eğlencemden hoşnutum." Her ne kadar bu hayat artık pek eğlence içermese de... Fakat bunu elbette Camilla'ya itiraf etmeyecekti.

"Ama günün birinde evlenmek zorunda kalacaksın," dedi Camilla.

"Niçin? Kahrolası aile bağımı sürdürmesi için bir vâris sahibi olabileyim diye mi? Hayır, teşekkür ederim. Bana kalırsa bu iş benimle beraber son bulsun."

Camilla ona kederli bir ifadeyle baktı. "Anlıyorum. Evlenmiyorsun çünkü onu cezalandırmak istiyorsun."

"Ben kimseyi cezalandırmak istemiyorum," diye tersledi Pierce. "Onu" derken kimi kastettiğini sorma gereğini duymamıştı.

"İstemiyor musun? Bu, annenin yaptığı şey için ona karşılık vermenin tek yolu. Evlenmez ve çocuk sahibi olmazsan o da yaşlandığında torunlarına bakamayacak."

"Hayatımda ne kadar az yer aldığını düşünecek olursak, torun istediğini falan zannetmiyorum."

Bu kısmen doğruydu. Fakat Camilla'nın söylediklerinin de belli bir anlamı vardı. Evlilikten uzak durmasının gerçek nedeni bu muydu? Annesine torun vermemek mi?

Hayır, bu düşünce çok gülünçtü. Bu kadar dar görüşlü olamazdı elbette. Pierce aklından bu düşünceleri atmaya çalışarak, Jasper'ın gözünü ayırmadan atları izleyip üzerinde oturduğu çite yaslandı. Deminki aşinalık hissi Pierce'ı tekrar yakaladı ama bunu umursamadı. Bütün İngiltere'de her fuarda bu etrafı çevrili çayırlardan yüzlerce olmalıydı.

"En çok hangi atları sevdin, evlat?" diye sordu Pierce. "Siyah atı belki? Ya da gri olanı mı?"

"Şuradaki küçük kahverengi olanı sevdim," dedi Jasper, bir midilliyi işaret ederek.

"Alı, şu Shetland midillisi. Benim de Montcliff'te bir Gal midillim var. Bir ara sen de binebilirsin."

"Nasıl ata bineceğini bilmiyor," dedi Camilla.

"Neden öğretmiyorsun?"

"Çünkü ben de bilmiyorum."

Pierce ona şaşkınlıkla bakakaldı. "At binmeyi bilmiyor musun?"

Camilla ona şüpheyle baktı. "Altı ay öncesine kadar, hayatım boyunca Londra'da yaşanmış biriydim. Orada at binme ihtiyacı duymadım. Çoğunlukla yürüdüm. Gideceğim mesafe çok uzaksa da her zaman beni götürecek bir araba bulunurdu."

"Ama çocukken, eminim ki..." Pierce sözünü yarıda bırakıp içinden kendine küfretti. "Hayır, yetimhanede pek de binek hayvanı olacağını zannetmiyorum."

"Hiç yoktu, aslında," dedi Camilla belli ki umursamaz görünmeye çalışarak.

Pierce her zaman onun hayatının kendisininkinden ne kadar farklı olduğunu unutuyordu. Aniden bundan utanmıştı. "Montcliff'te at binmeliydin."

"Birinin bana öğretmesi gerek. Ayrıca günlerimi annenle geçiriyorum ve o da at binme konusunda zorluk yaşıyor." Camilla'nın ses tonunda bir özlem vardı. "Hayır, sanırım, at binmek benim yeteneklerim arasına yazılmamış."

"Lanet olsun, hayır. Sana nasıl bineceğini göstereceğim."

Camilla tiz bir kahkaha attı. "Yakında Londra'ya dönüyorsun, unuttun mu?"

Ve sen de benimle birlikte geliyorsun.

Pierce bunu neredeyse yüksek sesle söyleyecekti. Kahretsin, Camilla'yı sevgilisi yapma fikrini kafasından çıkarıp atamıyordu. Bu fikir Pierce'ı heveslendiriyor ve adeta sarhoş ediyordu. Camilla'ya öğreteceği, tanıtacağı, beraber yapabilecekleri o kadar çok şey vardı ki!

Ve yapacağı ilk şey, ona beğendiği kahrolası atı almak olacaktı. Camilla'nın mükemmel bir at binicisi olacağından emindi. Pierce onu kolaylıkla bir atın üzerinde, yanakları hazla kızarmış, saçları arkasında dalgalanırken hayal edebiliyordu.

Ama ilk önce onu kendisiyle gelmeye ikna etmeliydi ve bu zor olacaktı.

"Annem ata binemez, gözlükleri düşer," dedi Jasper. "Ama ben öğrenmek istiyorum."

"Elbette, istiyorsun," dedi Pierce, gülümsemesini bastırarak. "Ve öğreneceksin de. Fowler'la bunun hakkında konuşacağım."

Pierce Camilla'ya uzun uzun baktı. "Her ikinizin de öğrenmesi konusunda."

"Pierce..." diye söze girdi Camilla alçak sesle.

"Günaydın, lordum, ve hoş geldiniz!" diye seslendi

başka bir müşteriyle sonunda işini bitirip şimdi Pierce'ı fark etmiş olan at satıcısı. Adam onlara doğru ilerledi. "Satın almak için başka bir at daha mı bakıyorsunuz?"

"Belki, Whitley," dedi Pierce gülümseyerek. "Kuzenim onun için aldığım hediyeden oldukça memnun kaldı. Yeni kocası da öyle."

"Güzel, güzel. O doru at mükemmel bir seçimdi. İyi bir yuvaya gitmesine sevindim."

Pierce elini Jasper'ın omzuna koydu. "Biz buraya tekrar geldik çünkü genç arkadaşım Jasper elinizdeki hayvanları görmek istedi."

"Gördün peki şimdi evlat?" dedi Whitley dişlek bir gülümsemeyle. "Atları sever misin?"

Jasper'ın gözleri kocaman açıldı. "Oradaki midilliyi sevdim."

"Anlıyorum," dedi Whitley, başını sallayan Pierce'a kaçamak bir bakış atarak. "Onu benim için bir denemek ister misin? Uzman görüşüne ihtiyacım var da."

"Jasper yeterince büyük değil," diye araya girdi Camilla.

"Saçmalık." Pierce, Camilla'nın eline yatıştırmak için hafifçe vurdu. "Onun yaşındayken bir senedir at biniyordum."

"Bilemiyorum, Pierce, ben..." Camilla onun ilk adını kullandığını fark edince hemen düzeltmeye çalıştı, "Lordum, belki de sadece baksa daha iyi olacak."

Whitley zeki bir adamdı ve anında durumu fark etti. "Bu iyi bir midilli, madam. Genç beyefendi ondan çok keyif alacak."

Camilla gözlerini kırpıştırdı. "Ah, ben satın almayı planlamıyordum..."

"Oğlan sadece bir binmek istiyor, hepsi bu." Pierce,

Whitley'ye uyaran bir ifadeyle baktı. Pierce daha sonra Camilla'ya onun sevgilisi olmanın avantajlarını anlatabilirdi, hem o hem de oğlu için. Fakat onu şimdi korkutmaya lüzum yoktu.

Pierce Jasper'a baktı. "Midilliye binmek istiyor musun?"

"Ah, evet, lordum. Çok istiyorum."

"İyi, o zaman konu kapanmıştır."

Camilla'nın Pierce'ın kolundaki elleri gerilmişti. "Sorun olmayacağından emin misin?"

Pierce, oğlana bir şey olursa başına geleceklerin uyarısını taşıyan bir sesle "Bu çitlerle çevrili çayırın içerisinde binmesinde bir sorun olmaz değil mi, Whitley?" dedi.

Whitley, endişeli annelere alışkın bir şekilde "Onunla kendi oğlum gibi ilgileneceğim, madam," dedi. Jasper'ın çitten içeri girmesine yardım ettikten sonra da genç bir yardımcıdan Shetland midillisini ağıldan çıkarmasını istedi. Whitley, Jasper'ı midillinin yanına götürürken, Pierce hâlâ hafızasında aynı ısrarcı aşinalık hissini taşıyordu.

Bu hissin nedeni Whitley'den bir at satın alması olamazdı. Alışverişi ahırda yapmışlardı. Bu anı burasıyla ilgiliydi: Çitlerle çevrili bir çayır ve at binmeye giden bir oğlan çocuğu.

"Ah, umarım Jasper korkmaz," dedi Camilla. "Daha yaşı çok küçük."

Pierce onu duymamıştı bile. "Camilla," dedi aklı bu görüntüyü nereden hatırladığına takılmış durumda. "Sanırım ben de bu fuarda yıllar önce ata binmiş olabilirim."

Camilla başını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya annemle beraber geldiğimde. Hatırlıyorum."

Geçmişe dair bir şeyler daha geldi aklına ve Pierce gözlerini kapatıp o sahneyi iyice hatırlamaya çalıştı. "Annem bana demişti ki... Evet... Benim için gerçek bir at satın almak istediğini söylemişti. Bir midilli değil."

Pierce'ın gözleri aniden açıldı. "Hayır, bu doğru olamaz. Bu ancak ben harada vakit geçirip at binmeye başladıktan sonra oldu. Ondan önce ben evde kalırken at binmekten hoşlanmazdım ve annem de bunu bilirdi. Bana daha büyük bir at almayı düşünmüş olamaz."

"Peki o halde neden öyle bir şey demiş olsun?" Camilla şimdi Jasper'ın eyerin üzerine yerleşmesini izliyordu, tıpkı tahtına oturan bir kral gibi, şapkası gösterişli bir biçimde hafifçe yan yatmıştı. Görünüşe göre Jasper'ın güvende olduğundan emin olan Camilla konuşmaya devam etti. "Bir at satın almak niyetinde değilse, neden senin at binmeni istesin ki?"

Pierce kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sadece annem çitin dışından izlerken benim içeride at sırtında olan bir velet olduğumu hatırlıyorum." Pierce anılar birer birer akın ederken nefesini tuttu. "Hayır, sadece izlememişti. Kuzeniyle tartışmıştı."

"Annenin kuzeni mi?"

"Doğru hatırlıyorsam, kardeş torunuydu, kuzeni derdik." Pierce başını salladı. "Bunu tamamen unutmuştum. Adam çitin yanında duruyordu. O zaman bunun tuhaf olduğunu düşünmemiştim ama şimdi... Neden annemin kuzeni fuardaydı ki? Bildiğim kadarıyla, yakınlarda yaşamıyordu."

"O olduğundan emin misin?"

Pierce başını salladı. "Onunla altı yaşındayken, Büyükbaba Gilchrist'in cenaze yemeğinde karşılaşmıştık. Anne-

min teyzelerinden biri tanıştırmıştı. Ben onu sadece Bay Gilchrist olarak tanıyorum. O gün fuarda Bay Gilchrist, ben at binmeden önce fırtına gibi çekip gitmişti ve anneme ne olduğunu sorduğumda tartıştıklarını çünkü Bay Gilchrist'in o atı almak istediğini söylemişti. Sırf..."

Ah, Tanrım!

"Sırf ne?" diye sordu Camilla.

"Daha önce hiç bağlantı kurmamıştım, bu çok uzun zaman önceydi. Ama birkaç gün sonra, adam Montcliff'te tekrar ortaya çıktı. Bir hizmetçinin babama annemin kuzeninin onu salonda beklediğini söylediğini duymuştum. Babam içeriye girdi ve annem de onu izledi. O adamla aralarında büyük bir kavga oldu. Ne hakkında olduğunu hatırlamıyorum."

Pierce'ın tıpkı o zaman olduğu gibi karnına bir ağrı girmişti. "Fakat babamın burnundan soluduğunu çok iyi hatırlıyorum. Gilchrist'i dışarı attı ve ona bir daha asla geri gelmemesini söyledi. Montcliff'te istenmediğini haykırdı."

Camilla ona el sallayan Jasper'a doğru hızlı bir bakış fırlattı. O da çocuğa el sallarken kısık bir sesle sordu. "Anne ve baban sorunun ne olduğunu açıkladılar mı?"

"Babama sordum. Bana kendi işime bakmamı söyledi." Pierce'ı baştan ayağa bir ürperti kaplamıştı. "Bana hep öyle dediği için bunun sadece bir yetişkin meselesi olduğunu düşündüm. Babam her zaman annemin ailesinden nefret etmişti. Ama şimdi bundan daha fazlası olup olmadığını gerçekten merak ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü sadece birkaç hafta sonra okula postalandım. Ve babamı on üç yıl boyunca bir daha hiç görmedim."

19

Camilla, taş gibi kaskatı kesilen Pierce'a endişeyle baktı. Oğlunun mutlu bir şekilde at bindiği tarafa baktığında kendini ona gülümsemeye zorladı ama kanı öyle kuvvetli akıyordu ki, yüz ifadesine istediği gibi hâkim olamıyordu. Aynı düşünce daha önce onun da aklına gelmişti ama bu kez bundan bahsetmesi gerektiğini hissediyordu.

"Hiç şey olduğunu düşündün mü..." Camilla böyle bir şeyi bir konta nasıl söyleyebileceğini düşünerek durakladı. "Acaba mümkün mü..."

"Babamın oğlu olmamam ihtimali mi?" dedi Pierce boğuk bir sesle.

Camilla başını salladı.

"Daha önce hiç aklıma gelmemişti." Pierce'ın çenesi kasılmıştı. "Ama bu çok mantıklı. Benden niye nefret ettiğini, Gilchrist'in onu görmeye geldiği günden sonra beni neden evden uzaklaştırdığını açıklıyor. Belki de annemin

kuzeni o adamın kim olduğunu biliyordu. Belki de Gilchrist anneme şantaj yapmaya çalışmış ya da babam ona para ödemeyi kabul etmezse bu bilgiyi dedikodu gazetelerine satmakla tehdit etmişti."

"Belki Gilchrist zaten o adamdı."

Pierce derin bir nefes aldı. "Bunu düşünmemiştim."

"Kuzenler sık sık bir araya gelirler. Senle Waverly kuzenlerine bir bak. Anneni herhangi bir aile toplantısında görmüş olabilir."

"Fakat ben annemle babam evlendikten hemen sonra doğmuşum, düğünden tam on ay sonra." Pierce gözlerini kırpıştırdı. "En azından bana hep böyle söylendi. Birkaç hafta belki gizlenebilir. Bana söylediklerinden daha önce doğmuş olmam beni şaşırtmaz. Ve bu annemin evlendikten sonra..."

"Biliyorum. Annen evlilik bağlarını hiçe sayacak biri gibi görünmüyor."

Pierce ona samimi bir ifadeyle baktı. "Bu ihtimali daha önce düşünmüştün."

Camilla, Pierce'ın bakışı karşısında kızardı. "Ancak annen bana babanın onu senden uzaklaştırdığını söyledikten sonra. Ama babana çok benziyorsun."

"Herkes öyle söylüyor. Ben yine de bir benzerlik göremiyorum. Aynı ten rengine sahip olmamız dışında başka hiçbir şeyimizin benzediğini zannetmiyorum."

Camilla bundan o kadar emin değildi. Babasının başka bir portresini de görmesi gerekiyordu. Ve portreler her zaman gerçeği yansıtmazlardı. "Yine de ben annenin bir âşığı olduğunu hayal edemiyorum."

"Ben de öyle. Bir ilişkisi olması için çok fazla şeyi riske

atması gerekirdi. Evlilik dışıysam, evlilikten önce bana hamile kalmış olmalıydı. Ve o zaman da babam bakire olmadığını gerdek gecesinde anlardı."

"Bunun yolları var... Yani..."

"Evet biliyorum. Saklamanın... Babam bunu o zaman tahmin etseydi, beni yollamak için sekiz yaşıma gelmemi beklemezdi." Pierce derin bir nefes aldı. "Hem bu teoride bir kusur daha var."

"Nedir o?" diye sordu Camilla. Bay Whitley midilliyi artık durduruyordu. Jasper'ın at macerası bitmiş gibi görünüyordu.

"Babamın beni ondan koparıp annemi tehdit etmesini anlayabiliyorum, özellikle de onun oğlu değilsem. Beni görmeye tahammül edemezdi. Fakat annem nasıl kolayca onunla aynı fikirde oldu? Bana hiç yazmadı, asla ziyaret etmedi. Annemi on üç yıl boyunca görmedim."

"Belki de anneni boşamakla tehdit etti."

Pierce atlara dalgın bir şekilde baktı. "Boşanmalar o kadar kolay değildir, özellikle de babamın boynuzlandığına dair bir kanıtı yoksa. Hem kanıtı olsa bile bu çok büyük bir skandal yaratırdı. Babam skandallardan hiç hoşlanmazdı, güven bana."

"Ayrıca," dedi Camilla, "boşanmakla oğlunu kaybetmek arasında bir seçim yapacak olsaydı annenin seni kaybetmeyi seçeceğini düşünemiyorum, özellikle de Kont gerçek baban değilse. Tabii yine de sana bakacak gücü olmadığını biliyorsa... "

"Pekâlâ, diyelim ki babam onu boşanmakla ve ikimizi de beş parasız bırakmakla tehdit etti. Annem bunu önlemek için onun dediğini kabul etmiş olabilirdi ama bu

sadece bir yetişkin olana kadar geçerli olurdu. Ben reşit olduktan sonra büyükannemden kalan mirası aldım ve bu bizim babam ölüp toprakların sahibi olana kadar rahat bir biçimde yaşamamıza yeterdi."

"Baban seni mirasından yoksun bırakmakla tehdit edebilir miydi?"

"Hayır. O topraklar satılmaması koşuluyla babamındı ve hem arazi hem de unvan vârisine geçecekti. Yasa vârisin evlilikteki en büyük oğlan çocuğun olduğunu söyler ve ben de bu evliliğin içinde doğdum. Annemi boşamış olsaydı bile, eninde sonunda her şey bana miras kalacaktı." Pierce'ın sesi boğuklaşmıştı. "Peki neden babam kontrolü altında kalmasını istediği eşinden kurtulurken, nefret ettiği piçin mirası almasına müsaade etsin ki? Hayır, boşanmakla tehdit etmiş olamazdı."

"Baban onun boyun eğeceği bir şeyle tehdit etmiş olmalı."

"Evet, ama ne? Hem neden ben reşit olduktan sonra bile boyun eğmeye devam etti?" Pierce zorlukla yutkundu. "Annem neden onu bana tercih etti?"

"Annenin bunu yaptığını nereden biliyorsun?"

Pierce'ın yüzü bulutlandı. "Ben yirmi bir yaşma basıp babamla yüzleşmeye geldiğim zaman söylediği şeyden."

"Ne söyledi?"

Pierce buna cevap vermedi. Sadece Jasper'ın koşarak onlara doğru geldiği yönü başıyla işaret etti.

"Anne, anne, midilliye bindim! Gördün mü?"

"Evet, kurabiyem, gördüm!" dedi Camilla, huzursuz bir gülümsemeyle. Jasper'ı kollarının arasına aldı ve Pierce'ın uzaklara dalmış bakışlarını gördüğünde gözlerine yaşlar doldu.

Camilla Jasper'ı sıkıca göğsüne bastırdı. Bir anne nasıl çocuğundan vazgeçerdi? Bu anlaşılmaz bir şeydi. Jasper'ı kaybetmek onu öldürürdü. Bu onun başına gelseydi, oğluyla birlikte kaçar ve bir daha asla geri dönmezdi.

Camilla bir iç çekti. Onun için bunu söylemesi kolaydı. O ölçüsüz zenginliğe ve güce sahip olan bir adamla evli bir kontes değildi.

"Beni sıkmayı bırak, anne!" diye bağırdı Jasper, Camilla'nın kollarından kurtulmaya çalışarak. "Artık bir bebek değilim. Bir midilliye bile bindim!"

Camilla onu kucağından indirip yere bıraktı. "Evet, bindin. Ve çok güzel sürdün."

Pierce, sesindeki gerginliği gizlemeye çalıştığı bariz olan bir tonda "Midilliye binmekten keyif aldın mı, evlat?" diye sordu.

"Ah, evet, lordum. İskoçya'dan gelmiş, adı Çikolata çünkü çikolata parçalarına bayılıyor." Pierce, Bay Whitley'a doğru gidip kısa, fısıltılı bir konuşma yaparken Jasper "Sence bir kızağı çekebilir mi, anne?" diye fısıldadı.

"Muhtemelen çekemez," dedi annesi dalgınlıkla, aklı Pierce'ın hikâyesindeydi.

Pierce onların yanına döndüğünde oldukça ciddi görünüyordu. "Geri dönsek iyi olacak. Bize ne olduğunu merak edecekler."

Camilla başını salladı ama Pierce'ın tezgâha geri dönmeyi istemesinin bu sebepten olmadığını biliyordu. Pierce annesini sorgulamak, cevaplar almak istiyordu.

Jasper önlerinde sıçrayarak giderken, Camilla alçak bir sesle "Gerçeği istediğini biliyorum ve seni suçlamıyorum," dedi. "Fakat baş başa kalıp Montcliff'e gidene kadar annene sorular sormamalısın."

"Neden?" dedi Pierce. "Bunun nasıl göründüğünün bir önemi yok, annem beni terk etmeyi seçti, en azından yetişkin olduktan sonra. Çünkü bunu babam istedi. Belki de annem karnında bir bebekle bir evliliğe yürüdüğü için bir suçluluk hissetti. Ya da belki Gilchrist skandal çıkarmakla tehdit etti. Her halükârda annem onun kendisini öz oğlundan ayırmasına razı geldi."

"Bundan emin olamazsın. Bunların hiçbirinden emin olamazsın."

"Annemin benim için mücadele etmediğini biliyorum ve bunu istediyse bile babamın onu bir şeyle tehdit etmiş olması gerekli. Neydi bu? Ya da sadece babama karşı gelmek için fazla mı cesaretsizdi? Lanet olsun, bilmek istiyorum. Gerçeği duymayı hak ediyorum."

"Evet ama şimdi değil," dedi Camilla sertçe. "Annen buradaki topluluğun bir parçası. Eminim ki annene, ona saygı duyan insanların önünde utandıracak kadar kızgın değilsindir." Pierce bir şey söylemeyince Camilla devam etti. "Ve ister sev ister sevme sen de bu topluluğun bir parçasısın. Devonmont Kontu olduğuna göre nezaketi elden bırakmamalısın."

Pierce birkaç saniye sessizlik içerisinde yürüdü, sonra Camilla'ya dönüp kaşlarını çattı. "Böyle mantıklı olduğunda senden nefret ediyorum."

Camilla rahatlayarak nefesini bıraktı. "Çok yazık. Çünkü sen makul olduğunda ben seni seviyorum."

"Öyle mi?" Pierce gülümsemeden ona gözlerini dikti ve sesini Camilla'nın nabzını hızlandıran bir fısıltıya dönüştürdü. "Dün gece pek mantıklı değildin ve bunu çok da önemsiyor gibi görünmüyordun."

Vücut ısısının arttığının yanaklarından da belli olduğunu hisseden Camilla bakışlarını ondan kaçırdı. "Öyle bir şey olmamalıydı."

"Ama oldu." Pierce, Camilla'ya daha fazla söyleyecekleri varmış gibi baktı. Sonra Jasper'ın onları dinlemek için yavaşladığı yöne doğru bakışını çevirdi ve konuşmaktan vazgeçmiş gibi göründü.

Birkaç dakika için çamurlu yolda dikkatli bir şekilde ve sessizce yürüdüler ve bu karlı havada Jasper'ın küçük ayakkabılarının çok fazla ıslanmaması için uğraştılar.

Noel'e sadece bir hafta kalmışken bütün tezgâhlar kutsal meyve bitkisiyle süslenmişti ve satıcılar genç adamlara sevgilileri için birkaç parça pılı pırtı, eşarp ve buna benzer şeyler almaları için dil döküyorlardı. Fakat Camilla şu anda kendini pek neşeli hissetmiyordu. Anne ve oğulun arasındaki eli kulağında fırtına onu tereddüt içerisinde bırakıyordu. Camilla ikisini de çok önemsiyordu. İkisi de Camilla'nın kendi tarafını tutmasını bekleyeceklerdi, ama bunu nasıl yapabilirdi?

Pierce nota kâğıtları satan bir tezgâha doğru baktı. "Sanırım annemle herkesin önünde yüzleşmemem için başka bir sebep daha var."

Camilla ona baktı. "Öyle mi?"

'Annemi topluluk içerisinde utandırırsam, sen ve Jasper da bundan etkileneceksiniz."

"Ben bunu umursamıyorum," dedi Camilla.

"Umursamadığını biliyorum," dedi Pierce gerginlikle. "Hiçbir zaman kendini düşünmüyorsun zaten. Ama bu benim böyle olmasına izin vereceğim anlamına gelmez. Belki bencil eşeğin teki olabilirim fakat o yaşlı hanımların

önünden seni tek başına alıp ayırarak adına verdiğim zararı düşünürsek..." Pierce nota kâğıtlarının tezgâhında duraksamıştı. "Tanrım. Bir fikrim var. Burada bekle."

Pierce tezgâhın orada gözden kayboldu ve kısa bir süre sonra elinde kahverengi kâğıda sarılı bir paketle çıktı. "Hadi," dedi. "Ve tezgâha vardığımızda konuşma işini bana bırak."

Bu kaygı vericiydi. Fakat şimdi fuarın en kalabalık kısmına gelmişlerdi ve konuşmak çok zordu, özellikle de bu kış ayazına rağmen fuarı gezenler önemli oranda artmışken.

Hemen ileride, Camilla, Leydi Devonmont ve diğer hanımları kilisenin tezgâhında görebiliyordu. Çorap satma işiyle canlı bir biçimde uğraşıyor gibi görünüyorlardı.

Tezgâha ulaşır ulaşmaz, Pierce, Bayan Townsend'i kenara çekip alçak sesle "Buradan ayrılana kadar paketimi saklayabileceğim bir yer var mı?" diye mırıldandı. "Bu annem için Noel hediyesi."

Bayan Townsend gözlerini kırpıştırdı. "Ah! Bana verin onu, masamın altındaki sepetin içine koyayım."

"Umarım beğenir," dedi Pierce kadına paketi verirken. "Bunlar piyano için çeşitli notalar, sonuçta annem piyano çalmayı ve şarkı söylemeyi çok seviyor. Bayan Stuart bana annemde olmayan parçaları seçmemde yardımcı oldu."

"Ah, öyle mi?" dedi Bayan Townsend ve Camilla'ya gülümseyerek baktı.

Camilla da bu sırra dahilmiş gibi görünmeye çalıştı. Pierce kadına bilmiş bir ifadeyle baktı. "Bana tavsiye verebilsin diye Bayan Stuart'ı buradan çıkartmam lazımdı ama bunda biraz zorlandım. Neden ona ihtiyacım oldu-

günü söyleyemediğim için de annem biraz inatçı davrandı. Onun nasıl olabileceğini biliyorsunuz."

Bayan Townsend, belli ki bu oyunun içinde olduğu için keyiflenerek "Gerçekten de öyle," dedi. "Anneniz kaidelere ve adabımuaşerete çok önem verir, lordum."

Camilla'nın kalbi, dedikoduları bertaraf etmek için bulduğu bu ustaca bahane karşısında kalbi mutlulukla dolmuştu. Camilla kendi bölümünü oynamak için öne çıktı. "Ben Lord Hazretleri'ne, annesinin ona vereceği herhangi bir şeyle mutlu olacağını söylemiştim, ama o müzikle ilgili olmasında ısrar etti."

"Kesinlikle," diye fısıldadı Bayan Townsend. "Lord Hazretleri çok düşünceli."

"Anneme bir şey söylememelisiniz," diye tembihledi kadını Pierce.

"Tek kelime bile etmem, bana güvenebilirsiniz. Hemen şunu sepetimin içine koyayım." Kadın aceleyle paketi koymaya giderken iki adımda bir duruyor ve bu yeni bilgiyi diğer hanımlara aktarıyordu. Camilla, Pierce'a bakmadan "Teşekkür ederim," dedi.

"Bu yapabileceğimin en azı," diye mırıldandı Pierce. "Uydurulacak en iyi hikâye değil sanırım ama işe yarayacak."

"Tersine, bunu ikna edici bulacaklardır. Bunu düşünmen çok zekice."

"Hatta biri bunu 'makul' olarak bile niteleyebilir," dedi Pierce alaycı bir biçimde. Sonra yakında duran iki hanımın duyacağı şekilde sesini yükseltti. "Yardımınız için teşekkür ederim, Bayan Stuart."

"Rica ederim, lordum." Camilla dudaklarına bir gü-

lümseme kondurup başını eğdi ve sonra Jasper'ı tezgâhın diğer ucuna götürdü. Pierce onun ismine leke gelmesini engellemek için uğraştığına göre Kont'un yanında durup daha fazla dedikoduya mahal vererek bunu mahvetmemeliydi.

Camilla sonraki birkaç saati hanımlara yardım ederek geçirdi. Pierce tamamen ortadan kaybolurken, Maisie, Jasper'ı fuarı gezmek için tekrar dolaşmaya çıkardı. Acaba at ve inek satın almak amacıyla tekrar fuarı mı turluyordu? Yoksa Waverly kuzenlerine vermek üzere Noel hediyesi mi alıyordu?

Ya da metresine?

Camilla'nın karnına bu düşünce karşısında bir ağrı girdi. Bildiği kadarıyla Kont hâlâ dedikodu gazetelerinde bahsi geçen o ünlü metresle beraberdi ve Pierce'ın ona dönmemek için can attığını düşünmesini gerektirecek bir sebep de yoktu.

Bu olasılık gerçekten de moral bozucuydu. Yine de bu Camilla'ya Pierce'ın onunla ya da Jasper'la herhangi bir bağı olmadığını, onlarla ilgilenmek zorunda olmadığını hatırlattı. Aralarında sadece yasadışı bir ilişki yaşanabilirdi. Kontlar ne kadar farklı olsalar da ücretli refakatçilerle evlenmezlerdi.

Camilla da onunla başka türlü bir birlikteliğe dayanabileceğini hiç sanmıyordu. Onun olmak, ama ancak gizli saklı, utanç verici bir şekilde...

Tanrım, artık kendini aşıyordu. Pierce bunu bile istemiyor olabilirdi. Onu Montcliff'te tutan hiçbir şey yoktu, o yüzden de Camilla kendini onun gidişine hazırlamalıydı artık. Aksi takdirde Pierce en sonunda buradan gittiğinde kendini kalbi kırılmış halde bulacaktı.

Yine de Pierce akşam vakti tezgâha döndüğünde Camilla utanmaz bir şekilde moralinin yerine geldiğini hissetti. Güneş batmıştı ama fuar hâlâ gaz lambaları ve ay ışığıyla devam ediyordu. Pierce yanında, bunun için bütün hanımların minnettar olduğu, etli börek dolu büyük bir paketle gelmişti. Çoğu için akşam yemeği vaktini epey geçmişti ve henüz bir lokma bile yememişlerdi.

Yiyeceği paylaştırırken, hanımlar tezgâhı ne zaman kapatacaklarını konuştular. Tezgâh son bir saatte çok iş yapmamış olsa da insanlar hâlâ içeri girip bakınıyorlardı. Neredeyse bütün çorapları satmışlardı ve şimdi güneş battığı için hava bir parça daha soğumuştu. O yüzden de kalan bütün çorapların küçük bir olasılıkla satılmasını beklemek gereksiz görünüyordu. Bir yarım saat daha geçtikten sonra sadece bir tane daha çorap satınca artık kapatmaya karar verdiler.

Pierce, Bay Fowler ile konuşarak bu tartışmaların dışında kalmıştı. Bay Fowler ise Camilla'yı şaşırtan bir şekilde bütün günü tezgâhın işlerine yardım ederek geçirmişti. Hanımlar oldukça etkilenmişlerdi ve hatta oradaki dullardan biri ona kur yapmıştı ki bu da hanımefendilerinin kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Belki de Kontes'in içinde de Bay Fowler'a karşı ufak bir ilgi kıvılcımı vardı.

Maisie kısa bir süre önce Jasper'la beraber geri dönmüştü ve Jasper da kendi börek payını yedikten sonra bir köşeye oturup Prancer ile oynamaya başlamıştı.

Kapatma vakti yaklaştığında Pierce, Jasper'ın oyununu izlemeye gitti. Oldukça düşünceli ve ciddi görünüyordu ve toplanırken çok az konuşmuştu. Bayan Townsend'in teslim ettiği paketi teşekkür ederek aldıktan sonra hiz-

metkârlara eşyaları iki arabaya götürüp yerleştirmeleri için emir verdi.

Jasper sızlanmaya başlamıştı ama Camilla ve Maisie bir şey yapamadan Pierce çocuğu omzuna aldı ve Bay Fowler'la Maisie'nin yanında arabaya doğru ilerlerken Jasper'ın daha fazla mızmızlanmasına mahal vermeden onu neşelendirmeyi başardı.

Hanımefendileri erkeklerin duyma mesafesinden uzakta Camilla'yla beraber yürüdü. "Bugün çok iyi iş çıkardık," dedi. "Zannediyorum ki sadece kilisenin orgunun tamiri için değil, aynı zamanda antrenin tekrar boyanması için de yeterince para topladık."

"Bu çok iyi," dedi Camilla. "Gerçekten boyanmaya çok ihtiyacı vardı."

Leydi Devonmont ileride yürüyen oğluna baktı. "Fuarı gezerken de eğlendin mi?"

Camilla gerilmişti. "Evet. Her ne kadar Jasper bizi peşinden oradan oraya sürüklese de..."

Hanımefendileri ona imalı bir bakış fırlattı. "Hanımlardan birinin Pierce'ın benim için Noel hediyesi almak amacıyla ona yardım etmen için seni çağırdığını söylediğine kulak misafiri oldum. Bu doğru mu?"

"Elbette," dedi Camilla yumuşak bir ifadeyle.

"Yapma, tatlım, ikimiz de Pierce'ın bana hediye falan almayacağını biliyoruz."

Camilla başını dikleştirdi. "Şaşırabilirsiniz."

"Bundan şüpheliyim." Kontes sesini alçalttı. "Dikkat et, Camilla. Londra dedikodularına bakılırsa oğlum uzun zamandır kadınların kalbiyle oynamaya alışmış. Pierce belki çekici bir erkek olabilir ama yine de bir hovarda."

Çünkü sen onu terk ederek öyle biri olmasına neden oldun.

Hayır, böyle bir şey söylemek çok zalimce olurdu. Ve belki doğru bile olmayabilirdi. Pierce tabiatı gereği hovarda olabilirdi.

Camilla, Pierce'ın gözlerinde ne zaman geçmişten bahsetse gördüğü ıstırabı hatırlayarak "O sizin zannettiğiniz kadar serseri biri değil," dedi. "Bir sürü iyi tarafı var."

"Evet ama bu sana karşı niyetinin çok onurlu olduğu anlamına gelmez."

"Gelmeyeceğini tahmin ediyorum." Kontes'in telaşlı ifadesini görünce aceleyle ekledi. "Yani, bana karşı herhangi bir niyeti olsaydı tabii. Tabii böyle bir şey zaten yok."

"Emin misin?"

Hayır. Fakat Camilla bunu Kontes'e söyleyecek değildi. "İnanın bana onun gibi birinin onun altında çalışan bir kadınla asla evlenmeyeceği konusunda beni uyarmanıza gerek yok. Bunun gayet iyi farkındayım."

"Bunun senin hayatttaki konumunla bir alakası yok, tatlım. Pierce'ın böyle şeyleri çok da umursadığını zannetmiyorum." Kontes, Camilla'nın elini sıktı. "Ve şahsen gelinim olmandan çok memnun olurdum. Ama Pierce bana öyle geliyor ki... Şey..."

"Evlenecek türde biri değil mi?"

Kontes içini çekti. "Kesinlikle."

"Bana da öyle geliyor," dedi Camilla zorlama bir umursamazlıkla. "Bu durumu biliyorum ve kesinlikle dikkatli davranıyorum. Benim için endişelenmenize gerek yok."

Kontes içtenlikle onun yüzüne baktı. "İncindiğini görmek istemiyorum, hepsi bu."

"Anlıyorum. Ama ben güvendeyim, yemin ederim."

Öyleydi... Çünkü onunla bir ilişkiye girse bile sonunun nasıl olacağını bilerek buna kalkışacaktı. Bilerek ve kabul ederek.

Fakat bu çok küçük bir olasılıktı.

Arabaya binip eve doğru giderlerken bu olasılık daha da küçüldü. Pierce, Camilla'nın daha önce hiç görmediği kadar suratsız görünüyordu. Araba yol boyunca ilerlerken hiç konuşmadı ve sadece pencereden dışarısını izledi.

Jasper kucağında anında uykuya dalmıştı ve Camilla bundan memnundu. Pierce'ın, hatta annesinin bile şu anda altı yaşındaki bir çocuğun sorularıyla uğraşacak sabrı olduğundan şüpheliydi.

Eve doğru yaklaşırken, Kontes "Akşam yemeği için bize gelmelisiniz, Bay Fowler," dedi. "Geç olduğunu biliyorum ama en azından bütün gün çalıştıktan sonra size bu kadarını sunabilirim."

Fowler cevap vermeden önce Pierce tartışmaya izin vermeyen bir tonda konuştu. "Fowler bütün gün başka şeyle meşgul olduğu için bu akşam benim için yapacak çok işi var."

"Fakat Pierce, eminim ki yarına kadar bekleyebilir," dedi annesi.

"Hayır, Lord Hazretleri haklı," dedi Fowler sakin bir sesle. "Eve dönmeden birkaç saat önce Montcliff Malikânesi'ne gitmeyi planlamıştım zaten."

Fowler'ın Pierce'a kaçamak bakışlarından ikisinin bunu arabaya binmeden önce kararlaştırmış oldukları belliydi. Camilla iç çekişini bastırdı. Uzun bir gece olacağa benziyordu.

"Ah, pekâlâ," dedi Leydi Devonmont, belli ki onun için hazırlanmış olan pusudan habersiz bir şekilde.

Eve varır varmaz Jasper arabadan inecek kadar uyanmıştı. Geri kalanlar içeri girerken Bay Fowler, Pierce'ın arabasıyla Montcliff Malikânesi'ne devam etti.

Uşak paltolarını almak üzere geldi ve Camilla, Jasper'a, Maisie'nin akşam yemeğini yedirmesi için yukarı çıkmalarını söyledi. "Birazdan iyi geceler demek için yanında olurum, kurabiyem," dedi. Jasper annesi onlara katılmadığı için şikâyet edemeyecek kadar yorgun görünüyordu.

Jasper ve Maisie gider gitmez "Eminim ki bizim için akşam yemeği hazırlamışlardır," dedi Kontes. "Belki biraz soğumuştur ama..."

"Anne, çalışma odasında biraz seninle konuşmak istiyorum," diye lafını böldü Pierce.

Kontes şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Çalışma odasında! Ne hakkında?"

"Yıllar önce konuşmuş olmamız gereken bir şey hakkında."

Bu Kontes'in tamamen tetikte olmasına yol açmıştı. "Bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu düşünüyorum."

"Ya çalışma odasında konuşuruz, anne," dedi Pierce sert bir şekilde, "ya da burada, hizmetkârların önünde."

Paltolarını çıkarmak için onlara yardım eden iki uşak birbirlerine kaçamak bakışlarla baktılar ve Kontes'in yüzü bembeyaz oldu. Leydi Devonmont gergin bir şekilde başını sallayıp çalışma odasına giden koridorda yürümeye başladı.

Camilla ne yapacağını bilemeyerek olduğu yerde durdu.

Pierce ona doğru döndü. "Seni de orada istiyorum."

"Emin misiniz? Ben olmazsam anneniz daha dürüst davranabilir."

"Bundan şüpheliyim. Önceki gece bana bütün hayatı boyunca söylediğinden daha fazlasını söyledi sana."

Pierce ona kederli bir gülümsemeyle baktı. "Ayrıca orada olursan, gerçeği elde etmeme yetecek kadar uzun süre öfkeme hâkim olmayı becerebilirim."

"Anneniz her zamanki inadını sürdürürse kendi öfkeme bile hâkim olamayabilirim."

"Bu almaya gönüllü olduğum bir risk." Pierce kolunu ona uzattı. "Gel bakalım, ona zor sorular sormanın zamanı geldi. Bunu yalnız başıma yapabileceğimi zannetmiyorum."

"Pekâlâ." Camilla onun koluna girdi ama kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Ne anlama geliyordu? Niye onu böyle bir anda yanında istemesi? Camilla buna bir anlam yüklememeye çalışsa da bu çok zordu.

Koridor boyunca ilerlerken aklına başka bir düşünce geldi. Daha önce Leydi Pierce'ın babasının çalışma odasına hiç girmemişti. Bununla ilgili bir kez sorduğunda Kontes ona oraya girmekten hoşlanmadığını söylemişti. Bildiği kadarıyla Pierce da oraya hiç girmemişti. Peki öyleyse bu tartışma için niye orayı seçmişti ki?

Pierce kapıyı açıp içeri girdiklerinde Camilla bir ürperme hissetti ve bunun sebebi odada şöminenin yanmaması değildi. İçerideki birkaç mobilyanın üzerine örtüler serilmişti. Oda bir mezarlık gibi soğuk ve çıplak görünüyordu. Annesi üzeri örtülmüş masaya sırtını onlara dönük olarak durdu. Pierce gözle görülür şekilde gerilmişti ve bu odada bulunmak ona acı veriyormuş gibi etrafına tedirgin bir bakış attı.

Belli ki aynı şey annesi için de geçerliydi çünkü Pierce

kapıyı kapatır kapatmaz onlara yüzünü dönmeden önce annesinin titrediğini görmüştü.

Annesi Camilla'nın da Pierce'la birlikte olduğunu görünce şaşırdı. Camilla'nın gözlerine bakmadan konuştu. "Burada olmamalı."

Pierce'ın kaşları çatıldı. "O olmasaydı ben bu evde bile olmayacaktım. Son bir haftayı burada geçirmeyecek ya da bir an olsun seninle akşam yemeğini düşünmeyecektim ya da gidip o kahrolası..." Pierce kendini tuttu. "Başından beri seni savundu ve senin için mücadele etti. Bu yüzden nedenini öğrenmeyi hak ediyor."

Annesi zorlukla yutkundu. "Pierce, ben istemiyorum..."

Pierce "Yirmi üç yıl önce kuzenin seni görmek için fuara niye geldi?" diye sordu.

Annesinin yüzünden kanı çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Pierce, Camilla'nın yanından ayrılarak Kontes'e yaklaştı. "Bugün fuarda bir şey hatırladım. Gilchrist'le tartıştığını anımsıyorum. Hemen hemen iki gün sonrasında da Gilchrist buraya, eve geldi ve babam da seninle onunla ilgili tartıştı. Aradan çok uzun bir zaman geçmeden de evden uzaklaştırıldım."

Pierce gözlerini annesine dikmişti. "Bu yüzden de sana tekrar soruyorum anne, o neden buradaydı? Onunla ne hakkında tartıştın? O gün babama ne söyledi?"

Annesi başını inatçı bir şekilde yukarı kaldırdı. "Hiçbir şey. Kahrolası hiçbir şey."

"Sana inanmıyorum," dedi Pierce. "Gilchrist belli ki seninle ilgili bir şey biliyordu —ya da belki benimle ilgi-

li— ve o şey neyse, tek evladından vazgeçmene yol açacak şekilde babamın senin üzerinde güç sahibi olmasına yetmişti. Lanet olsun, o adamın ne dediğini öğrenmeyi hak ediyorum!"

"Ben senden vazgeçmedim!" diye bağırdı Kontes. "Kalbimin derinliklerinde değil. Bir gün için bile."

Pierce'ın gözleri alev alevdi. "Ben kesinlikle öyle hissetmedim ama."

Kontesin yüzü acıdan buruşmuştu. "Biliyorum. Ama yepyeni bir sayfa açıp geçmişi unuta..."

"Senden gerçeği öğrenene kadar olmaz."

"Kuzenim hiçbir şey demedi, yemin ederim! Babanın nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet. Fakat beni Gilchrist buraya geldikten sonra uzaklaştırdı. Bu bir tesadüf olamaz." Pierce omuzlarını dikleştirdi. "Söyle. Ben gerçekten de babamın oğlu muyum?"

Camilla inledi. Pierce, en azından konu annesine geldiğinde, incelik nedir bilmiyordu. Annesi şaşkınlıkla bakakalmıştı, sonra kaşlarını sertçe çattı. "Eğer ima ettiğin senin..."

"Herhangi bir şey ima etmiyorum," diye çıkıştı Pierce. "Gerçeğe ulaşmaya çalışıyorum. Ve bana öyle geliyor ki, babamın senin başına kakabileceği, beni bu evden uzaklaştırmasına sebep olabilecek tek şey varsa o da benim başka bir adamın çocuğu olmam ihtimali!"

"Başka bir adamın..." Annesi belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. "Sana bakan herhangi biri onun oğlu olduğunu görebilir!" Annesi bir kontese yaraşan bir vakarla kendini topladı. "Ve nasıl olur da beni böyle... Böyle bir şeyle suçlayabilirsin?"

"Karnında bir bebekle evlendiğin için seni suçlamazdım, özellikle de evlilikle ilgili durumunu öğrendikten sonra. Sadece gerçeği arıyorum, babamın evden uzaklaştıracak kadar benden nefret etmesinin sebebini. Beni göndermesine müsaade etme ve o ölene kadar benden uzak durma nedenini. Ve vardığım tek sonuç onun oğlu olmamam oluyor."

Kontes ona sinirli bir bakış fırlatarak kapıya doğru döndü. "Burada bir dakika bile durup kendi evimde bu şekilde suçlanmaya katlanamam."

"Burası artık benim evim, unuttun mu?" diye bağırdı Pierce annesinin peşinden giderek. Yüzü haklı olarak öfkeden kıpkırmızıydı. "Benim. Bu ev benim. Bu arazi benim. Hepsi benim. Buradaki belli bir kısmın kraliçesi sen olabilirsin ama bu sadece ben izin verdiğim için böyle. O yüzden en azından senden gerçeği duymayı hak ediyorum!"

Kontes kapıya doğru ilerleyişine Pierce'a öfkeyle bakmak için ara verdi. "Benim de senden beklentim, seni dünyaya getiren kadın olarak en azından bir nebze saygı görmek."

Bu laf Pierce'ı engellemiş gibi görünüyordu. Pierce bir an dişleri kenetlenmiş ve gergin bir şekilde için orada durdu. Tekrar konuştuğunda sesi ıstırap yüklüydü. "Senden bunu beni akrabalarımın ilgisine terk ettiğin yıllar yüzünden istemiyorum, hatta sana yazıp cevapsız kalan mektuplar yüzünden bile istemiyorum." Ses tonunda bir keskinlik vardı. "Bunu senden istiyorum, çünkü on sene önce tam bu odada durup sana ve babama bir gün benim olacak bu yerin nasıl çekilip çevrildiğini öğrenmek için eve gelmek istediğimi söylemiştim."

Annesinin suratı külrengine dönmüştü.

"Görüyorum ki o günü sen de anımsıyorsun. Belki babamın cevabının ne olduğunu da hatırlarsın." Gözlerinde öfke kıvılcımları yanarken Camilla'ya dönüp baktı. "Babam eğer o 'lanet olası kıçımı' bu evden ve onun gözünün önünden çekmezsem uşaklara beni zorla attıracağını söylemişti."

Camilla'nın boğazı düğümlenmişti. Yirmi bir yaşındaki, sorumluluğunu talep etmeye kararlı Pierce'ın, kendi öz babasından böylesine kaba bir reddedişle yüzleşmesinin nasıl olduğunu kolayca gözünün önünde canlandırabiliyordu. Pierce buna nasıl dayanmıştı? Şu an bile bundan bahsetmeye nasıl dayanabiliyordu?

Pierce ellerini yumruk yaparak tekrar annesine döndü. "Hatırlarsan, ona seninle yalnız görüşmeme izin vermezse gitmeyeceğimi söylemiştim. Babam yürüyüp dışarı çıktı ve bizi baş başa bıraktı." Yüzünde karanlık bir ifade vardı. "Çünkü senden emindi, öyle değil mi? Üzerindeki gücünden o zaman bile emindi."

"Pierce, lütfen," diye fısıldadı Kontes. Acı dolu bakışları bir an için Camilla'ya kaydı. "Lütfen bunu onun önünde konuşma. Bizim aramızda kalsın. Sana yalvarıyorum."

"Bırakmayacağım," dedi Pierce boğuk bir sesle. "Bana her şeyin sebebini anlatana kadar olmaz. Sadece bunu istiyorum. Bir açıklama. *Herhangi bir* açıklama."

Camilla'nın kalbi buruldu. Pierce onu buraya sadece annesine karşı bir silah olarak kullanmak için getirmişti. "Pierce, onu rahat bırak," dedi alçak bir sesle.

"Bana söylemeyecek!" Pierce'ın bakışları annesinin bakışlarına kilitlenmişti. "O yüzden de ona bunu söyletmek zorundayım."

"Böyle olmaz," diye yalvardı Camilla.

"Eğer Camilla'ya o gün söylediğim korkunç şeyleri ifşa etmekse niyetin hiç durma o halde." Annesinin omuzları titriyordu. "Ama buna tanık olmayacağım."

Annesi tekrar kapıya doğru dönerken Pierce bağırdı, "Tekrar bana bir açıklama yapmadan buradan çıkıp gidersen yarın sabah Londra'ya çekip gideceğime ve bunun aramızdaki her şeyin sonu olacağına yemin ediyorum!"

Annesi kapıda bir an duraksadı ve yüzünde derin bir kederle arkasına dönüp baktı. "Bütün söyleyebileceğim şey," dedi ağlamaklı bir sesle, "seni sevdiğimdir oğlum. O korkunç yıllar boyunca ne yapmış olursam, ne söylemiş olursam olayım, işler senin gözüne nasıl görünüyor olursa olsun, seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Ve bunu diyerek kapıdan çıkıp gitti.

Camilla Kontes'in yüzündeki acılı ifadeyi gözünün önünden silemeyerek Pierce'a döndü. "Nasıl bu kadar zalim olabilirsin? Belli ki bu konuda konuşamıyor, sen de onu sözlerinle ve suçlamalarınla hırpalayarak durumu daha da kötü bir hale getiriyorsun!"

Camilla kalbi sızlayarak, bir şey yapmak, Kontes'e yüzündeki acıyı silmeye yardım edecek herhangi bir şey yapmak için kapıya yöneldi.

"Zalim mi?" dedi Pierce. "Zalimliğin ne olduğu konusunda hiçbir fikrin yok."

Camilla dönüp ona baktığında Pierce'ın yüzünün ölü gibi solgun olduğunu gördü. Ve Pierce tekrar konuşmaya başladı. "Onun 'sevgi' kelimesini kullanmasını ikna edici buluyorsun çünkü daha önce aramızda neler geçtiğini bilmiyorsun." Yumrukları iki yanında sıkılıydı. "Fakat ben bu

çalışma odasında son kez durduğumda o şevkle savunduğun kadın yüzüme beni bir daha asla görmek istemediğini söylemişti."

20

Belki Pierce bunu söylememeliydi fakat o an Camilla'nın annesinin yanına koşup onu yüzleşmediği şeyden ötürü teselli etmeye çalışmasını engellemenin tek yolu buydu. Hem bunu bu utanç mekânından başka nerede söyleyecekti ki? Hem anne hem de babasının ondan nasıl nefret ettiklerini gösterdikleri bu yerden daha uygun neresi vardı?

Camilla gözlüklerinin arkasından Pierce'ı endişeyle süzdü. "Baban bunu söylemesi için onu zorlamış olmalı."

"Lanet olsun, nasıl? Benimle burada yalnızdı, tam burada, bu çalışma odasında. Gözlerimin içine baktı, yüzü bir ceset gibi soğuktu ve bana bu arazinin bir kilometre yakınına dahi gelirsem buradan attıracağını söyledi. Burada istenmediğimi ve bir daha geri dönmemem gerektiğini söyledi. Asla!"

Pierce, Camilla'nın yüzündeki şok ifadesini gördü ve

bir an için suçluluk hissetti. Fakat lanet olsun, artık Camilla'nın onun hatalı olmadığını anlamasının vakti gelmişti. Annesi onu hayatından çıkarmayı tercih etmişti. Ve Pierce'ın annesinden nefret etmek için her türlü haklı gerekçesi vardı.

Fakat etmiyordu.

Pierce'ın ağzının içine bir acılık doldu. Nefret ettiğini zannediyordu. Annesini tamamen kalbinden söküp attığını düşünüyordu. Ama şimdi kalbinde bir yerlerde açık bir pencere bıraktığını fark ediyordu ve annesi oradan içeri süzülmeye çalışıyordu.

Bunca yıl kalbini korumak için öylesine kahrolası bir mücadele vermişti ki... Annesi kadar soğuk olabilmek için. Fakat onun bütün söylediği "Seni seviyorum, oğlum. Seni sevmekten asla vazgeçmedim," olmuştu ve Pierce'ın kalbindeki o yara yine açılıp kanamaya başlamıştı.

Böyle bir yalan söylemeye nasıl cüret ederdi? Bu doğru değildi. Olamazdı. Çünkü olsaydı, annesine haksızlık yapmış olsaydı, annesini aşağılamakta haksız olsaydı...

"Belki de baban onu dinliyordu ve annen de bunu biliyordu," dedi Camilla, belli ki annesini temize çıkarmak için çaresizce bir yol arayarak. "Belki de baban koridorda bekliyordu."

"Bunu o zaman ben de düşünmüştüm." O gün yaşadığı acıyı anımsayarak pencereden dışarıya baktı. "Ama sonra annem bana bu korkunç şeyleri söylerken babamı tasasız bir şekilde atına binmiş giderken gördüm."

Boğazı kurumuştu. Daha önce hiç olmadığı şekilde kelimeler dudaklarından dökülüveriyordu. "O yüzden de yokluğunu fırsat bildim. Beni küçük bir çocukken ku-

caklayıp astım krizlerimde teselli eden aynı kişi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum ve..."

Pierce içinden yükselen küfrü bastırdı ve duygularıyla mücadele edip kontrolü tekrar sağlamaya çalıştı. "Annemi kolundan tuttum ve 'Seni koruyabilirim. Büyükannemden kalan mirasım var. Benimle gel ve ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyelim,' dedim."

Camilla ona yaklaştı fakat Pierce ona bakamıyordu. Ona içini dökme arzusunun zayıflığı kadar nefret ettiği Camilla'nın gözlerindeki acıma hissini görmeye dayanamıyordu. Camilla'ya ailesinin onu bir çöp gibi alıp bir kenara fırlattığı acınası bir adam olduğunu göstermekten nefret ediyordu.

"Ve onun cevabı ne oldu biliyor musun?" dedi Pierce. "Beni itti ve orada elleri kenetlenmiş bir şekilde durup benim korumamı istemediğini ve buna ihtiyaç duymadığını ve tek istediği şeyin benden kurtulmak olduğunu söyledi. Sonra da çekip gitti."

Pierce o gün yaptığı gibi ateşin çıtırdamalarını ve saatin uzaktan gelen çan seslerini duyarak olduğu yerde kaldı. Dökülmemiş gözyaşlarının acı tadını ağzında hissederken aslında gerçekten bir aileye sahip olmadığı kafasına dank etmişti o gün. Artık yoktu.

"Birkaç dakika sonra uşaklar içeri girdiler," dedi Pierce, "Ama çoktan mesajı almıştım. Buradan ayrıldım. Londra'ya döndüm ve keyif alma sanatında sistematik olarak çalışmaya başladım. Sarhoş oldum, kumar oynadım ve koluma sayısız metresi taktım. Onlara beni yıkamadıklarını göstermenin tek yolu buydu."

O günün anısını aklından silebilmenin tek yolu. Yine de ancak bir süre için.

Fakat artık geçmişti. Camilla'nın o lanet olası çağrısına uyup buraya gelmeden önce bile, annesinin haftalık mektuplarını okumayı reddetmesine rağmen zırhını delinmeye başlamıştı. Huzursuzluğunun sebebi buydu. Bunu şimdi görebiliyordu.

"Anneni en son o zaman mı gördün?" diye sordu Camilla yumuşak bir ses tonuyla.

"Babamın cenazesine kadar, evet." Pierce kendini Camilla'nın yüzünde göreceği şeye hazırlayarak ona döndü. Fakat Camilla'nın bakışlarında acımanın dışında başka şeyler de vardı. Anlayış belki. Hatta empati.

Pierce artık susamayacaktı. "Niye her şeyin parayla ilgisi olduğunu düşündüğümü anlamışsındır. Annemin beni burada istediğini çünkü en sonunda benden bir çıkar sağlayacağına karar verdiğini düşünmüştüm."

Camilla'nın yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "Annen hakkında bu kadar kötü düşünmek için çok haklı sebeplerin var. Yaptıkları, söyledikleri gerçekten korkunç." Camilla kelimeleri seçiyormuş gibi yavaş yavaş konuşuyordu. "Ama şimdi onunla vakit geçirip nasıl biri olduğunu gördüğüne göre, işlerin düşündüğün gibi olmayabileceğini, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını fark etmiş olmalısın."

"Artık hiçbir şeyden emin değilim.."

"O halde bundan emin ol." Camilla gözleri parlayarak ona yaklaştı. "O kadınla altı ay boyunca oturup iyi huylu oğlundan her gün bahsetmesini dinlemiş biri olarak seni sevdiğine yemin edebilirim. O gün de ne söylemiş olursa olsun ben yine seni sevdiğini düşünüyorum."

"Beni seviyor olsaydı," diye inlercesine konuştu Pierce. "Kendini açıklardı!"

"Belki. Fakat açıklayamamasının sebebi belki de seni seviyor olmasıdır. Belki de onu bu yola iten her neyse ondan utandığı içindir. Bunun seni niye deliye döndürdüğünü anlayabiliyorum. Beni bile bu durum bir parça deli ediyor ve üstelik onu senden daha iyi tanıyorum." Camilla gözlerini kaçırmadan Pierce'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Ama belki de yaşananları hiçbir zaman bilmeyeceğin gerçeğine kendini teslim etmelisin."

"Bunu asla yapmayacağım," dedi Pierce.

"Beni dinle, Pierce," diye fısıldadı Camilla, sesi şefkat doluydu ve bu Pierce'ın gerilmesine neden oldu. Çünkü bu şefkatin kendisi için mi yoksa annesi için mi olduğunu bilmiyordu. İkisi için de değildi belki.

"Onu savunmak için konuşacaksan..."

"Seni savunmak için konuşacağım. Geçmişte yaşananlar tabii ki silinemez. Ve belli ki annen bunu açıklayamayacak. Belki bunu zamanla yapabilir, bir süre için öfkeni bir kenara koyabilirsen tabii." Camilla ona acı bir gülümsemeyle baktı. "Hiçbir zaman bir aileye sahip olmamış biri olarak konuşuyorum, seni seven ama mükemmel olmayan bir aile bile, hiç olmamasından iyidir."

Pierce dişlerini sıktı. Camilla, onun affedip unutmasını istiyordu. Neden bunun imkânsız olduğunu göremiyordu ki? "Anlamıyorsun. Senin ailen doğal bir yolla ya da hastalık yüzünden veya yaşanan başka bir şey nedeniyle vefat edip seni bırakmak zorunda kaldı." Pierce'ın aklına aniden Camilla'nın ailesini nasıl kaybettiğini hiç anlatmadığı geldi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. "Her ne sebeple olursa olsun, bu anlaşılabilir bir durum. Sen en başından beri bir yetim olduğunu biliyordun, oysa ben..."

"Ben yetim değilim," diyerek Pierce'ın sözünü kesti Camilla.

Pierce gözlerini kısarak ona baktı. "Elbette öylesin. Bana yetimhaneyle ilgili onca şeyi sen kendin anlattın." Camilla gerilirken Pierce'ın kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. "Referans mektupların St. Joseph Yetimhanesi'nden gelmişti." Pierce'ın sesi yükseldi. "Hepsinin yalan olduğunu mu söylüyorsun?"

Camilla'nın onun kızgın ses tonundan dolayı çekinmiş bir hali yoktu. "Hayır, hepsi doğru. St. Joseph'te büyüdüm ve daha sonra da orada çalıştım. Bir aileye sahip olmadığımı öğrenmem de o şekilde oldu. Aslında daha çok kimsenin benim üzerimde hak iddia etmediğini..." Camilla'nın yanakları kızarırken bakışları ellerine kaydı. "Ben bir yetim değilim, Pierce. Terk edilmiş bir çocuğum. Ve eminim ki ikisinin çok farklı şeyler olduğunu biliyorsundur."

Pierce bir an için hiç konuşmadan öylece kalakaldı. "Bununla ilgili bana yalan söylemenin sebebi bu mu?" diye çıkıştı Pierce, kalbi göğüskafesinin içinde yıldırım gibi çarparak.

Camilla'nın bakışları tekrar Pierce'ın yüzüne yöneldi. "Sana asla yalan söylemedim. Sen bir tahminde bulundun ve ben de bunun öyle kalmasına müsaade ettim sadece, tıpkı yıllar boyu herkese yaptığım gibi. Çünkü bunu yapmak zorundaydım. Çünkü bu benim bir işe alınmamı kolaylaştırıyordu."

Camilla'nın sözleri Pierce'ın duraksamasına neden olmuştu. Aralarında geçen her bir konuşmayı düşündü ve sonra inledi. Camilla haklıydı. O hiçbir zaman bir yetim olduğunu iddia etmemişti. Hiçbir şekilde ailesinden bah-

setmemişti çünkü belli ki onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Pierce ona yüzeysel bir şekilde bakmıştı, tıpkı oğlu konusunda yaptığı gibi. Daha derine inmemişti, onunkileri göremeyecek kadar kendi acılarına gömülmüştü.

Camilla sertçe konuşmaya devam etti. "Her kimselerse, ailemin kişisel olarak yetimhaneyi yöneten kişiyi tanıdığından ve onu gayrimeşru olmama rağmen beni oraya almaya ikna ettiğinden şüpheleniyorum." Yüzünde bir öfke ateşi vardı. "Aksi takdirde ikimiz de, oraya asla kabul edilmeyeceğimi biliyoruz. Hatta Terk Edilmiş Çocukları Yetiştirme Yurdu bile, zengin patronlarına rağmen, kabul edecekleri bebeklerin sayısını sınırlandırmak zorunda kalıyor. Bütün yardımsever kuruluşlar gayrimeşru çocukları kabul etmenin insanları birbirlerinin koynuna girmeye cesaretlendireceğinden korkuyorlar." Camilla homurdandı. "Sanki bir kadın bir gecelik zevk için dokuz ay boyunca sıkıntı çekmeyi, çocuk doğururken kendi hayatını riske atmayı seçermiş gibi... İnsanlar gerçekten ahmak."

Pierce hâlâ Camilla'nın bu yeni yönünü idrak etmeye çalışırken "Öyleler gerçekten," dedi boğuk bir sesle.

Camilla ona neredeyse meydan okur bir ifadeyle baktı. "Demek istediğim şu, annem ve babam doğduğum anda benden kurtulmak istediler. Kim olduklarını bilmiyor olabilirim ama ikisi hakkında bunu biliyorum. Beni o kalabalık Terk Edilmiş Çocukları Yetiştirme Yurdu'na yerleştiremediler, bu yüzden de yetimhaneye verdiler."

Camilla'nın sesinde ıstıraplı bir tını vardı. "Her halükârda benim hiçbir zaman için evlat edinilmeyeceğimi biliyor olmalıydılar. Bir başkasının gayrimeşru çocuğunu

almaya istekli hiç kimse kızıl saçlı, çilli birini istemez, hepsi sarı lüleleri ve porselen gibi cildi olan sevimli çocuklar isterler."

"Camilla..."

"Sakın söyleme!" diye tersledi Camilla. "Benim de hoş olduğumu, bana sahip olacak herkesin şanslı olacağını söylemeye kalkma sakın. Hiç kimsenin istemediği çocuklara insanların söylediği bütün bu nazik şeyleri ağzına alma."

"Pekâlâ," dedi Pierce şaşkınlıkla. Camilla'yı daha önce hiç böyle öfkeli görmemişti, en azından kendi adına.

"Kocam bile beni sadece kendi işine yarayacağım için istedi." Camilla şimdi titriyordu, öfkesi Pierce'ın şimdiye kadar gördüğünden çok daha fazlaydı. "Annen seni sekiz yaşında terk etmiş olabilir ama hiç olmazsa o zamana kadar ona sahiptin. Annen senden vazgeçtiğinde, güvenli, konforlu bir yere yerleşmeni sağladı. Bir kurumun kayıtsız bakımına terk edilmedin. Yetimhane kötü bir yer değildi elbette ama bir yuva da değildi nihayetinde."

Camilla'nın sesinde hem öfke hem de ıstırap birbirine karışmıştı. "O yüzden de bana seni seven bir anneyi kenara atmanı haklı gösterecek gerekçeler anlatıp durma. Kabul et ya da etme, artık hayatında ona sahipsin. Kuzenlerin ve büyükamcana da." Camilla dövüşmeye hazırlanan bir aslan gibi omuzlarını dikleştirmişti. "Benimse Jasper'dan başka kimsem yok."

Pierce başka bir yere bakamayarak gözlerini dikti.

Bütün bu zaman boyunca Camilla'yı makul, dobra, sarsılması imkânsız biri olarak görmüştü. Fakat bu makul dış görünüşün altında Camilla kaynayan bir kazan gibiydi, haklı bir öfkeyle kaynayan bir kazan. Camilla da onun kadar istemiş, ihtiyaç duymuş ve kavrulmuştu.

Camilla büyüleyiciydi.

Camilla kendi hakkında ne kadar fazla şeyi ifşa ettiğini fark etmiş gibi arkasını dönüp gitmeye çalıştı ama Pierce onu kolundan yakalayıp buna engel oldu.

"Ben varım," dedi boğuk bir sesle Pierce. "Lanet olası bana sahipsin."

Camilla'nın yüzünde bir şok ifadesi vardı. Sonra alaycı bir kahkaha attı. "Bu da ne demek şimdi? Yarın Londra'ya dönüyorsun ve bir daha bu eve adım atmayacağını gayet net bir şekilde ortaya koydun. Kelimenin hiçbir anlamıyla sana sahip falan değilim."

Camilla kendini onun elinden kurtarmak için çabalarken Pierce buna izin vermiyordu. Pierce onu kendine doğru çekti, kalbi çılgın bir hızda atıyordu. "Benimle gelsen olurdun."

Camilla'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Londra'ya. Sen ve Jasper benimle birlikte dönebilirsiniz." Camilla'nın kaşları çatıldığında Pierce aceleyle ekledi. "Dinle beni. Orada sizin için bir ev tutabilirim, bizim için. Benim korumam altında olursunuz."

Camilla'nın bakışlarında tedbirli bir ifade vardı. "Dur, seni doğru anladığımdan emin olayım. Metresiniz olmamı mı teklif ediyorsunuz, lordum?"

"Evet," dedi Pierce, sesinin tonunu ve *metres* ile *lordum* kelimelerini vurgulamasını duymamazlıktan gelerek. "Tam olarak teklif ettiğim şey bu."

Camilla'nın onun evlilikten bahsettiğini varsaymak yerine doğrudan bu sonucu çıkmasına şaşırması gerekirdi. Ama şaşırmamıştı. Camilla şimdiye kadar hiçbir kadının

anlamadığı bir şekilde onu tanıyor, anlıyordu. O yüzden de elbette bunu da anlayacaktı.

Fakat bu Camilla'nın bunu kabul edeceği anlamına gelmiyordu. Onu razı etmek için mücadele etmesi gerekecekti. Ve Pierce mücadeleye hazırdı. Camilla'yı o kadar çok istiyordu.

Bu kez Camilla kendini kurtarmaya uğraştığında Pierce onu tutmayı bıraktı, yine de dışarı kaçmaya kalkacak olursa onu tutup yakalamaya hazırdı.

Fakat Camilla gidip sönmüş olan şöminenin yanında durdu. "Zaten bir metresin var," dedi donuk bir sesle.

"Buraya gelmeden hemen önce ondan ayrılmıştım."

Camilla aniden ona dönüp gözleri alev alev baktı. "Demek şimdi de onun yerine geçecek birine ihtiyacın var, öyle mi?"

"Lanet olsun, hayır! Bu sadece bir tesadüf." Pierce onu tekrar ürkütmemek için dikkatli bir şekilde yaklaştı. "Onun yerine geçecek birini istiyor olsaydım, her zamanki gibi o kibar fahişe sınıfı arasından birini seçerdim. Ama bu benim için artık yeterli değil."

"Anlıyorum. Değişiklik istiyorsun," dedi acı bir tonda Camilla. "Şansını saygıdeğer bir kadında, seni gerçekten umursayabilecek birinde denemek istiyorsun. Öyle mi?"

Her zamanki gibi Camilla'nın algılayışının derinliği Pierce'ı şaşırtmıştı. Fakat Camilla şu ana kadar hikâyenin tümünü bilmiyordu.

"Hayır, öyle değil." Sonra birden Camilla'nın sözlerinin geri kalanı yankılandı kulaklarında. "Bekle, beni umursuyor musun?" Peki bu neden kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu ki? Bunlar sadece kelimelerdi. Gerçi söz

konusu Camilla olduğunda hiçbir şey "sadece kelimeler-den" ibaret değildi.

"Elbette, umursuyorum," dedi Camilla boğuk bir sesle. "Senin geçici eğlencen olmak istemeyecek kadar umursuyorum."

"Benim için bundan fazlasısın," dedi Pierce öfkeyle ve bunun doğru olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Ne ara böyle hissetmeye başlamıştı ki?

"Şimdi böyle söylüyorsun ama benden sıkılman ne kadar sürecek?" Camilla kollarını göğsünde bağladı. "Özellikle de yanımda bir çocuğum olduğunu düşünürsek."

Nedense bu Pierce'in içinde bir öfkenin kaynamasına neden olmuştu. "Seninle aramdaki öyle bir şey değil."

"Değil mi?" Camilla'nın gözlerinde bir hüzün belirdi. "İncinmiş ve yalnızsın, üstelik seni Londra'da bekleyen kimsen yok. O yüzden de ihtiyacını karşılayacağıma karar verdin."

"Hayır. Bu kesinlikle doğru değil."

Pierce anlamasını sağlamaya kararlı bir şekilde Camilla'ya doğru ilerledi. Camilla gözlerini kırpıştırıp gerilemeye başlayınca Pierce onu belinden kavrayıp kendine doğru çekti. "Görmüyor musun?" diye mırıldandı. "Birbirimize benziyoruz. Sen ve ben. İkimiz de dünyaya kaygısız yüzümüzü gösterip içimizde gizli acılarımızı saklıyoruz."

Camilla, onun neden bahsettiğini gayet iyi bildiğini gösterir bir şekilde zorlukla yutkundu. "Bu sadece bizi yalancı yapar."

"Belki dünyaya karşı öyle. Ama birbirimize değil. Birbirimizi olduğumuz gibi görüyor ve derinlerde ne yattığını anlıyoruz." Pierce onun yanağına koymak için elini kaldırdı. "İşte bu yüzden metresim olmanı istiyorum."

21

Camilla aşağılanmış hissetmesi gerektiğini biliyordu. Fakat geçtiğimiz haftadan bu yana onun için çok kıymetli bir hale gelmiş olan bu yüze başını kaldırıp baktığında Pierce'ın teklifini kabul etmek için yanıp tutuşuyordu.

Ve bu da Pierce'ı tehlikeli yapıyordu.

"Hiçbir şekilde birbirimize benzemiyoruz," dedi Camilla, kendini de buna ikna etmeye çalışarak. "Saygınlığı küçümsüyorsun, oysa ben..."

"Sen istiyor musun? Gerçekten mi?" Pierce onun yüzüne sorgulayan bir ifadeyle baktı. "Kabul et, tatlım, görüp görebileceğin tek saygınlık başka insanların keyfini yıllarca beklemekten ibaret."

Camilla haşin bir kahkaha attı. "Ve bu seninle olmayacak, öyle mi?"

Pierce kaşlarını çattı. "Böyle olmak zorunda değil."

"Gerçekten mi? O halde bunun nasıl olacağını anlat

bana." Pierce açıklama yapmadan önce derin bir nefes alırken, Camilla onun dudaklarına parmağını dokundurdu. "Bunu yapman gerekmiyor, ben zaten biliyorum."

Pierce siyah gözleri yanarak, onun parmağını çekti ve elini yakalayıp avuç içini sevecen bir şekilde dudaklarına bastırdı. "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi ve Camilla'yı bileğinden öptü. "Kendi kurallarımızı koyacağız."

Camilla'nın nabzı, ona karşı katı duruşunu korumaya kararlı olduğu halde, Pierce'ın dokunuşuyla hızlanmaya başladı. "Bundan şüpheliyim," dedi titreyerek. "Toplumun göbeğinde yaşayan olan biri olarak bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Kimse kendi kurallarını koyamaz."

Pierce onun kolunun ön kısmına öpücükler konduraraak dirseğinin yumuşak tenine kadar ulaştı.

Camilla onu ele geçirmeye başlayan arzuya karşı mücadele ediyordu. "Metresin olsaydım, keyfini bekliyor olurdum. Ne zaman canın yanında bir kadın istese bana haber yollardın ve sana hazırlanmak için her şeyi bırakırdım. Jasper'ı dışarı çıkmaması için emirler vererek odasına gönderir ve..."

"Hayır," dedi Pierce sertçe, ona bakarak. "Maisie'yi tutardık. Biz beraber olduğumuzda o Jasper'la ilgilenirdi."

"Biz zina yaparken, demek istiyorsun."

Pierce'ın yüz hatlarına öfke yayılmıştı. "Lanet olsun, bunu böyle aşağılayıcı bir şekilde adlandırmak zorunda değilsin. Bu, o şekilde olmayacak."

"Bunun 'o şekilde' olmasını engelleyemezsin." Camilla ondan kurtularak kapıya doğru döndü ama Pierce onu arkadan yakalayıp elini beline koydu. Bir yandan da Camilla'nın boynunu, çenesini eliyle okşuyordu.

Pierce onun yanağına ateşli bir öpücük kondurdu. "Ona ne anlam verirsek öyle olacak."

"Benim için değil, olmayacak," dedi Camilla boğuk bir sesle. "Bir süre için benimle oynayabilirsin ve hiç kimse umursamayacak ama işin bittiğinde bir daha kesinlikle refakatçi olarak iş bulamayacağım. Bana kalan tek şey başkalarıyla para karşılığı ilişki kurmak olacak."

"Bu şekilde olmasına izin vermeyeceğim." Pierce kulağına eğilip burnunu sürttüğünde ve şehvetli bir ürperti Camilla'nın bütün vücudunu dolaştı.

"Erkeklerin bunu yüzyıllardır söylediğine eminim," diyebildi Camilla, vücudunun her zerresi ona dönüp kendini onun kollarına atmak için tutuşuyordu. Lanet olsun Pierce, diye geçirdi içinden. "Benimle saygın bir bağ kurmak için benden çok uzakta olduğunu farkındayım ama bu demek değildir ki..."

"Bununla bir ilgisi yok," diye tıslarcasına konuştu Pierce. "Senin mevkinle ya da doğumunla alakası yok. Ona kalırsa, her ne kadar annem bunu kabul etmese de, ben de gayrimeşru bir çocuk olabilirim." Pierce onu ensesinden öyle şefkatli bir şekilde öptü ki Camilla'nın içindeki bütün soğukluk eriyiverdi. "Fakat senin de iyi bildiğin gibi, evlilik hızla, her iki tarafın da kaçamadığı bir hapishaneye dönüşebilir. Bunun yaşamamıza müsaade etmeye hiç niyetim yok."

Pierce onu kendine çevirdi, bakışları delip geçiyordu. "O saygın evliliğin sana ne kattı? Mutluluk mu? İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Tamamlanmışlık hissi mi? O da değil."

"O evlilik bana oğlumu kazandırdı," diye fısıldadı Camilla. "Ve oğlum için o saygınlığı korumak zorundayım."

"Bunun için mutluluğunu mu feda ediyorsun? İnan bana oğlun bunun için sana teşekkür etmeyecek."

"İsmini lekelediğim için de bana teşekkür etmeyecek."

"Kimsenin ismi lekelenmeyecek, sana söz veriyorum." Pierce ellerini onu omuzlarından tutmak için yukarıya doğru kaldırdı. "Tedbirli olacağız."

"Bunu başardığını görmek isterdim," dedi Camilla. "Özellikle de çocuğunu taşıdığım zaman."

Pierce ona yıldırım çarpmış gibi baktı. Sonra şaşkınlığını üzerinden attı. "Bunu önlemenin yolları var."

Spitalfields'da çalışırken Camilla da bunu duymuştu. Aynı zamanda erkeklerin böyle önlemlerden hoşlanmadıklarını da biliyordu. "Ve sen, elbette, bunları kullanmaya son derece gönüllü olacaksın," dedi Camilla, sesindeki alaycı tınıyı saklayamayarak.

"Senin için, olacağım. Gayrimeşru çocuğunu taşımaya zorlayarak utandırmak gibi bir arzum yok. Bu durumda neler hissedeceğini biliyorum." Pierce'ın yüzü şimdi aydınlanmıştı, bir erkeğin yüzü en azından yatak partnerleri söz konusuyken her zaman böyle olurdu. "Şimdiden sahip olduğun oğluna gelince ona neler sunabileceğimi bir düşün. Maaşınla ona verebileceğinden çok daha fazlasını sunabilirim. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Camilla nefesini tuttu. Ah, şimdi de hile yapıyordu. "Jasper'ı bunun dışında bırak."

Pierce onu duymazlıktan geldi. "Jasper en iyi okullara gidecek, en iyi yiyecekleri yiyecek, odasını tıka basa doldurabileceği kadar istediği her kahrolası kurşun askere sahip olacak. Emrine amade hizmetkârları ve eğer isterse kendisine ait bir midillisi olacak. Önemli biri olma şansı kazanacak."

Tanrı yardımcısı olsun, Pierce, Camilla'yı neyin cezbedeceğini biliyordu. Pierce onun için mücevherler ve güzel elbiseler önermeye çalışmıyordu. Bunların Camilla'yı etkilemeyeceğini biliyordu. Fakat Camilla oğlu için her şeyi yapardı.

Pierce'ın bakışları vaat doluydu. "Jasper'a istediği her şeyi vereceğim."

"Ta ki benden sıkılana kadar," diye fısıldadı Camilla.

"Şunu söylemeyi kes!" Pierce parıldayan gözleriyle ona bakıyordu. "Senden asla sıkılmam. Nasıl sıkılabilirim ki?"

Pierce uzanıp Camilla'nın gözlüklerini çıkardı ve yanındaki masaya bıraktı. "Beni olduğum kişi olarak gören, utanç verici sırlarımı bilen ve beni itici bulmayan tek kişisin. Buna rağmen beni isteyen..."

"Ben istemiyorum ki..." Camilla duraksadı Pierce'ın onun için kurduğu tuzağı fark ederek. Eğer onu istediğini reddederse, bu 'utancın' ona itici geldiğini kabul etmiş olacaktı, ki bu doğru değildi. Camilla bu baştan çıkarılmaya karşı çaresizce son bir çabayla "Seni istiyor olmam bir şeyi değiştirmez," diyebildi.

Ama işe yaramadı. Zafer Pierce'ın gözlerinin içinde ışıldıyordu. "Bu benim için lanet olası çok şeyi değiştirir."

Sonra Pierce'ın dudakları onun dudaklarını teslim aldı ve Camilla tümüyle eriyip gitti. Pierce'ın öpücüğünün, dokunuşunun, ateşinin dün geceden beri hasretini çekiyordu.

Hayır, bundan da öncesinde onu arzuluyordu. Bir budala gibi, hayatının yarısını onu arzulayan, onu dayanılmaz bulan birini arayarak geçirmişti. Pierce haklıydı, bu can yakan arzuyu herkesten gizlemeyi öğrenmişti.

Pierce dışında. Pierce onu bütün kusurlarıyla, kaynayan dürtüleriyle görmüş ve yine de istemişti.

Ona karşı koyamaması son derece baştan çıkarıcıydı. Pierce onu öpücüklere boğarken bir anda Camilla'nın kafasına dank etti. Burada kalmak ya da onun metresi olmak dışında üçüncü bir yol daha vardı. Ona bu geceliğine sahip olabilirdi. Onunla geçen her anını, buradan gittikten sonrası için aklında saklayabilirdi.

"Seni istiyorum, sevgilim," dedi Pierce ellerini göğüslerine koyarken. Camilla böyle bir şeyi aklından geçirdiği için bile deli olup olmadığını düşünerek bir an tereddüt etti. Yine de bu şansı kullanmazsa pişman olacaktı. Hayatında ilk kez tutkunun nasıl bir şey olduğunu, onun için arzu duyan bir erkeğe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Bomboş geçen yıllarının hayallerini dolduracak gerçek bir şeyler istiyordu. Bu seçimi yapmak onun beklediğinden de kolaydı. Camilla kollarını Pierce'ın boynuna doladı. "Jasper'ı yatağıma yatıracağıma söz verdim ama ondan sonra..."

Alevler Pierce'ın yüzünde yanıyordu. "Yatağıma geleceksin."

Bu bir sorudan ziyade bir emirdi ama Camilla yine de başını salladı. Bu gecelik onun olacaktı.

"Söz ver," diye inledi Pierce.

"Bana güvenmiyor musun?" Camilla, Pierce'ın asi saç tutamından birini okşadı.

Aptalca bir soru. Pierce hiç kimseye güvenmiyordu, annesi istese de istemese de bunu sağlamıştı. Muhtemelen Pierce'ın bu soruyu cevaplamaktan kaçınmasının nedeni de buydu. "Oğlunu görmeye koşup sonra da annemi te-

selli ettikten sonra fikrini değiştirme riskini göze alamam." Camilla'nın elini tutup avucunun içini öperken Pierce ısrarcı bakışlarını onun üzerinden ayırmıyordu. "Söz ver."

Camilla nefes alamıyordu, düşünemiyordu bile. "Pekâlâ. Oğlumu görür görmez senin odana geleceğime söz veriyorum."

Bu cevap Camilla'ya, odanın soğuğuna rağmen Pierce'a olan arzusunu körükleyecek ateşli, susamış bir öpücük kazandırdı. Pierce öpmesini bitirip Camilla zorlukla nefes alırken onu bıraktı. "Git. Ama gecikme."

Camilla başını sallayarak gözlüklerini yeniden taktı ve aceleyle odadan çıktı. Yatak odalarının olduğu kata geçerken, Kontes'e bakıp bakmaması gerektiğini düşündü. Onu bu gece yapayalnız bırakmak zalimce gözükmüştü gözüne.

Fakat yapmak üzere olduğu şeyi düşününce, şu anda onunla yüzleşemezdi. Doğrudan Jasper'la paylaştığı odasına çıktı. Oğlunu uykuya dalmış ve Maisie'yi onu beklerken buldu.

Maisie, başını elindeki dikişten kaldırarak "Kontes size uşaklardan biriyle bir not gönderdi," dedi. "Şurada, şifoniyerin üzerinde. Bunu kendisinin getirmemesine şaşırdım. Jasper'ı yatırırken burada olmaktan çok hoşlanırdı."

"Evet," dedi Camilla notu okurken. Kontes'in bu akşam yalnız bırakılmayı istemiş olmasına rahatlamış fakat şaşırmamıştı.

"Sanırım yine o baş ağrılarından biri tuttu ve sizin ona kitap okumanızı istiyor," dedi Maisie, belli ki notta ne yazdığını öğrenmek için yem atarak.

"Gitmem lazım," dedi Camilla ve kâğıdı cebine soktu. Yalan söylemesine gerek kalmadan Maisie'nin onun git-

me sebebinin Kontes olduğunu düşüneceğini umuyordu. "Çok geç kalmam."

"Ah, sorun değil," dedi Maise esneyerek. "Siz gider gitmez yatacağım zaten. Neredeyse şu zavallı çocuk kadar yorgunum."

"Sanırım bugün seni çok yordu."

"Kesinlikle değil. Soğuğa rağmen dışarıda olmaktan çok mutluydu. Onu izlemek benim için bir keyifti." Hizmetçi gülümsedi. "Bu öğleden sonra, Lord Hazretleri'nden, atlardan ve onun kendisine nasıl midilliye bineceğini öğreteceğinden bahsedip durdu. Lord Hazretleri'nin ufaklığa ders vereceğini söylemesi büyük nezaket."

"Evet, gerçekten de öyle," diyebildi Camilla. İşte bu tam olarak Pierce'ın neden metresi olamayacağının sebebiydi. Pierce bu ilişkiyi bitirdiği zaman, kırılacak olan sadece onun kalbi olmayacaktı.

Camilla bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Bu gece Pierce'la güzel vakit geçirecekti. Yine de bunu söz verdiği gibi hamile kalmayı engelleyen önlemleri kullanması şartıyla yapacaktı. Maisie'yi kandırmanın verdiği suçluluk duygusuyla "İyi geceler o zaman," dedi.

Camilla odadan çıkarken, Pierce'la Londra'ya giderse işlerin işte bu şekilde yürüyeceğini kendine hatırlattı. Âşığıyla birlikteyken Jasper'ı bir hizmetçiyle bırakacaktı. Ama bu gerçek bile Pierce'ın odasına aceleyle giderken hissettiği heyecanı köreltmemişti.

Henüz uzanmadan kapı açıldı ve Pierce tam dışarı çıkmak üzereyken durdu. Şaşırmış görünüyordu. "Ben de seni gelip alacaktım. Çok uzun sürdü."

Camilla aniden ona sataşmak için inatçı bir istek duydu

içinde. "Sadece mutfağa giderken geçiyordum, lordum. Aç olduğum için, düşündüm ki..."

Pierce onu hızla içeri çekip kapıyı kapattı ve onu kapıya yasladı. "Ben senin açlığının icabına bakarım," dedi nefes nefese ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Camilla'nın her noktası, onun dokunuşu için yanarak tepki verdi. Öpüşüne hasretti ve kaslı bedeninin ateşi ve baskısıyla rahatlamıştı. Pierce'in uyarılmışlığını karnında hissediyordu ve bu kendi arzusunu da ateşliyordu. Hatta onun brendi kokusu ve tadı...

Camilla dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Sen akşam yemeğini yedin tabii."

Pierce güldü. Başıyla arkadaki masayı işaret ederek konuştu. "Açlığının icabına bakacağımı söylemiştim."

Camilla, Pierce ile kapının arasından sıyrılınca masaya doğru ilerledi ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir şekilde bu kadar kısa zaman içerisinde o yukarıdayken, ikisine de yetecek kadar yiyecek bulmuştu: Soğuk jambon dilimleri ve peynir, kalın ekmek dilimleri, armut ve ceviz ve bir kâsenin içinde...

"Bademli muhallebi mi?" diye bağırdı Camilla ona doğru dönerek.

Pierce gülümseyerek ceketini çıkardı ve bir sandalyenin üzerine fırlattı. "Bunu ne kadar sevdiğini biliyorum. Şansımıza aşçı muhallebiden de yapmış ve belki güzel bir akşam yemeği isteriz diye onu bir kâseye koyup bekletmiş. Onu senin için çaldım." Pierce gözleri parıldayarak, kâseyi almak üzere masaya ilerledi ve içine bir kaşık daldırdı.

"Ne kadar da kurnazsın," dedi Camilla bütün vücudunu bir ürperti kaplayarak. Onun için daha önce hiç kimse

böyle şeyler yapmamıştı. "Gerçi bir hovarda olduğun gibi bir hırsız olman da beni şaşırtmamalı."

"Baştan çıkarıcı olduğumu da eklemeyi unutma." Pierce ona kâseyi uzattı ve Camilla bir kaşık muhallebiden bir kaşık alırken onun arkasında durmak için etrafından döndü. Onu bir eliyle kendine doğru sıkı bedenine yaslarken, diğer eliyle de gözlüklerini çıkardı ve masaya koydu. "Bir baştan çıkarıcı olarak çok başarılı olduğum söylenir."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Camilla ve muhallebiden bir lokma daha aldı. Sonra Pierce'a da bir kaşık önerdi ve Pierce kaşıktakini yemek için başını eğip öne doğru eğilirken Camilla aniden dönüp onu yanağından öptü.

"Tatlı sevmeyen sen bile bunun tadının çok güzel olduğunu kabul etmelisin."

Pierce ona uzun, ateşli bir öpücük verip geri çekildi. "Senin kadar güzel değil, sevgilim." Camilla'nın kalp atışları hızlandı, özellikle de Pierce onun göğüslerini avuçlayıp kıyafetinin üzerinden utanmazca okşayıp göğüs uçlarını parmağıyla ellerken. "Yine de keyif almana sevindim."

Pierce elini onun karnına doğru indirirken Camilla bir kaşık daha muhallebiyi yalayıp yutarak "Ah, kesinlikle keyif alıyorum," dedi.

Camilla onun daha aşağılara inmesini isteyerek vücudunu kıvırdı. "Beni muhallebiyle beslemeye devam edersen," dedi Camilla zorlukla soluyarak, "baştan çıkarmaya ihtiyacın kalmaz. Yatağına kendi rızamla girerim."

Pierce güldü. "Bunu bilmiyor olabilirsin," diye mırıldandı okşamalarına devam ederken, "ama aşçılarıma çok iyi para vermemle ünlüyümdür." Pierce onun kulak memesini dişledikten sonra diliyle yatıştırdı. "O yüzden en

ünlüsü bile metresim için çalışmaya memnuniyetle gelir. Hayal edebileceğin her tür lezzetli tatlıya sahip olabilirsin."

Camilla neredeyse muhallebiden boğulacaktı. Kurnaz şeytan. Teklifini kabul etmesi için güzel yiyeceklerin vaadiyle aklını çeliyordu.

Pierce gerçekten onu tatlıyla elde edebileceğini düşünüyor muydu? Pierce onu bu kadar küçümsüyor muydu?

Camilla kâseyi masaya bıraktı. "Meşhur bir aşçıya ihtiyacım yok. Her zamanki yemeklerden oldukça memnunum."

Pierce, Camilla'nın gündelik kıyafetinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. "Fakat başkalarının gözden çıkardığı kıyafetleri giymekten memnun musun? Çünkü metresim olarak, bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacaksın. Kendi özel bedenini sergilemek için sana özel dikilmiş kıyafetlerin olacak."

"Böyle sahte iltifatlara da ihtiyacım yok," dedi Camilla gergin bir biçimde. Pierce'ın bu kadar abartmasından rahatsız olmuştu. "Tombul olduğumu biliyorum."

"Bu bir iltifat değil, sahte hiç değil. Ben kadın gibi hissettiren kadınlardan hoşlanırım, lamba direklerinden değil."

Pierce, Camilla'nın elbisesini üzerinden sıyırarak korsesini çözmeye başladı, nefes alıp verişleri hızlanıyordu. "Seni ilk gördüğüm andan beri arzuluyorum ve evet hoşsun. Seni buna ikna edecek kıyafetlerle giydirmek bana büyük bir keyif verecek."

Bu fikir kendini tutmak istese de Camilla'yı baştan çıkartmıştı. Tanrım, nasıl bu kadar utanmaz olabilirdi? Şeh-

vetin çağrısına karşı mahalle papazının daima uyarılarda bulunması boşuna değildi. Çünkü gerçekten de çok baştan çıkarıcıydı.

Korse açıldığında Camilla ondan kurtuldu ve üzerinde sadece iç gömleğiyle yüzünü Pierce'a döndü. "Tedbirli olacağımızı söylemiştin ama beni donatıp giydirmek pek de öyle gizli saklı olmayacaktır."

Pierce'ın hayranlık dolu, ateşli, aç bakışları yavaşça aşağıya doğru kaydı. Boyunbağını ve yeleğini çıkarırken gözlerini bir an için dahi üzerinden ayırmadı. "Keşiş olmadan da tedbirli olabiliriz. Londra büyük bir yer. Evi dikkatli bir şekilde seçersek, herkesin bizi izleme korkusu olmadan istediğimiz gibi yaşarız."

Daha fazla baştan çıkarma. Onunla olma, beraber yaşama fikri...

Ah, fakat Pierce bunu ne kadar isterse istesin Camilla böyle olamayacağını biliyordu. Bu gece onların sahip olabilecekleri tek şeydi. O yüzden de bunun en iyisi olmasını sağlayacaktı. Camilla onun gömleğinin düğmelerini çözmek için uzandı. Koyu kahverengi kıvırcıklar Camilla düğmeleri açtıkça meydana çıkıyordu, sonra da pantolonunun içinden gömleğini çıkardı.

Pierce'ın sesi kulağını tırmalıyordu. "Hatta dikkatli olursak, birlikte alışveriş yapmaya ve tiyatroya da gidebiliriz."

Pierce göğsünü meydana çıkararak üzerindeki gömleği bir kenara fırlattığında Camilla nefesini tuttu. Kaslı ve biçimli olduğunu tahmin etmişti ama kendisi üzerinde böyle bir etkisi olacağını tahmin etmemişti.

Kenneth biraz sıskaydı, önünde duran erkek teninin

şöleniyle hiç alakası yoktu. Camilla dokunmak, okşamak, ona sürtünmek istiyordu. Ne kadar da ahlaksızdı.

Pierce onun aklından geçenleri okumuş gibi, Camilla'nın ellerini yakaladı ve göğsüne yerleştirdi. Camilla biraz utanarak onun gergin kasları üzerinde parmaklarını gezdirirken dokunuşu altında Pierce'ın kalp atışlarının nasıl hızlandığının ve kaslarının nasıl attığının tadını çıkararak bakışlarını ondan kaçırdı.

Kendi de kalbi de iyice hızla atmaya başlamıştı.

Pierce, Camilla'nın iç gömleğinin bağlarını çözmek için uzandı. "Müzelere gidebiliriz ya da yazın Thames Nehri'nde sandalla gezebiliriz..."

Camilla onun bariz bir şekilde şişkinleşmiş pantolonunu çözmek için ellerini aşağıya kaydırdığında Pierce'ın sesi kesildi. Şimdi nefesi kesik kesik sert iç çekişler halindeydi ama yine de sözüne devam etti. "Hatta taşraya da yeterince yakın olabiliriz, atlarımız olabilsin ve onlara binebilelim diye. Sana en iyi atı alacağım... Güzel bir eyeri olan ve... Şahsi kullanımın için küçük bir binek arabası... Sonra sana nasıl at binileceğini öğreteceğim ve..."

"Hişşş," diye fısıldadı Camilla. Buna artık dayanamıyordu. "İlgimi satın almaya çalışma." Pierce'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Zaten ona sahipsin."

Pierce'ın gözleri siyah volkanik taşlar gibi şöminenin ışığında parladı.

Camilla, onun anlamasını sağlamak için umutsuzca "Bana bütün bunları öğretmenden ve yeni kıyafetler almandan hoşlanır mıyım?" diye devam etti. "Evet. Fakat metresin olursam sebebi bunlar olmaz." Camilla, Pierce'ın elini tuttu ve onu çılgınca atan kalbinin olduğu yere,

göğsüne bastırdı. "Bunun için olacak, bana hissettirdiklerin için."

Pierce'ın ağzından titrek bir nefes çıktı. "Peki nasıl hissettiriyormuşum?"

Camilla onu dudaklarından öpmek için uzandı. "Uçabilecekmişim gibi."

Pierce inleyerek onu kendine çekti ve öyle ateşli bir arzuyla öptü ki Camilla kalbinin patlayıp parçalara ayrılacağını zannetti. Ah, ne yapacaktı? Ona âşık oluyordu.

Ve Pierce bunu istemiyordu.

O yüzden de Camilla ona istediği şeyi verdi. Onu yatırmasına ve kendi kıyafetlerini çıkarması bitene kadar için için yanan bakışlarını üzerinde gezdirmesine izin verdi. Pierce'ın bu sabit bakışlarından kaçınmadı, kızarmadı ve başını çevirmedi.

Ta ki Pierce çıplak kalana kadar. O zaman ona baktı. Ne görüntüydü ama, bütün o yağsız kaslar ve hoş çizgiler Camilla'nın çalmaktan başka bir şey istemeyeceği bir bedenin tatlı bir senfonisiydi.

Pierce yatağın yanındaki ufak masanın çekmecesine uzandı. "Sana önleyici tedbirler alacağıma söz verdiğim için..." Pierce uzun, koyun derisi bir kılıfı çıkarıp Camilla'ya uzattı. "Bu onura sahip olmak ister misin?"

Camilla ona şaşkın şaşkın bakarak yatağın içinde doğruldu. "Her zaman yanında böyle şeyler mi taşıyorsun?"

Pierce bir kahkaha attı. "Hayır. Fakat dün gece olanlardan sonra, seni koruyacağıma söz verirsem yatağımı paylaşma konusunda daha uysal olacağını düşündüm. Ve doğru soruları sormayı bilirsen bir taşra fuarındaki tamircilerde neler satıldığına hayret edersin."

"Öğleden sonra yaptığın bu muydu?"

"Başka şeylerin yanı sıra, evet."

Camilla kafasını sallayarak ondan kılıfı aldı. "Gerçekten de ahlaksız bir adamsın."

Gerçi Pierce'ın böyle bir şeyi takmaya niyetli oluşu onu derinden etkilemişti.

"Böyle oluşumu seviyorsun," dedi Pierce sözcükleri uzatarak.

"Pek sayılmaz," dedi Camilla. "Seni buna rağmen seviyorum."

Fakat Camilla onu Pierce'ın kalın, dikilmiş organına geçirirken ve de kocasınınkinden çok daha büyük ve daha sert olan organına bakarken şu anki durumlarının Fanny Hill'deki şok edici çizimin karakterlerine benzediğini fark etti.

Bu en sonunda Camilla'nın kızarmasına neden olmuştu.

Pierce kıkırdayarak kılıfı bağladı ve yatağa uzanıp Camilla'yı yanına çekti.

"Bir dul için bazen çok masum görünüyorsun."

Camilla kaşlarını çattı. "Engin tecrübelerine sahip olmadığım için beni bağışla. Sadece bir tane kocam oldu ve o da ben yarı uykudayken çoğunlukla bana karanlıkta dokunurdu. Onu neredeyse hiç... Böyle görmedim."

Pierce'ın bakışları şehvetliydi. "Buna alışsan iyi olur," dedi eliyle göğsünü avuçlarken. "Çünkü her fırsatta seninle çıplak kalmaya niyetliyim."

Sonra dudakları Camilla'nın dudakları üzerine kapandı —bedeni gibi— ve Camilla gözlerini kapatıp bunun tadını çıkarırken ölmüş kocasını tamamen aklından uzaklaştır-

dı. Pierce onun saçları, göğüsleri ve karnıyla ilgili iltifatları fısıldarken, Camilla'nın her yerini hem ateş hem şefkatle öpüyor, Camilla'nın arzulamasına, istemesine ve hasretini çekmesine neden oluyordu.

Pierce onu bacaklarının arasından öpünce Camilla'nın gözleri aniden açıldı. "Ne yapıyorsun?" Camilla bacaklarını birleştirmeye çalıştı ama Pierce buna izin vermedi. "Daha fazla edepsiz kitap okuman gerekiyor, sevgilim." Gözleri parıldıyordu. "Sen tatlını yedin. Şimdi sıra bende."

Ve tekrar Camilla'nın en özel bölgesine eğildi.

"Fakat... Fakat... Pierce... Ahhh..."

Hiçbir fikri yoktu. Pierce'in onu öpme şekli... *Orası*... Ahlaksız ve vahşi ve... Öyle keyifliydi ki Camilla parmaklarını Pierce'in saçlarına dolayıp onu biraz daha kendine çekti.

Camilla arzudan çıldıracağını sanana kadar Pierce onu öpmeye, emmeye ve diliyle oynamaya devam etti. Rahatlamanın yaklaştığını hissetmeye uzun bir zaman yoktu, bu hissin büyüdüğünü, iyice yükseldiğini... "Pierce... Ah, Tanrım... Lütfen..."

"Henüz değil, sevgilim." Siyah gözleri pırıl pırıl Camilla'nın üzerine uzandı. "Bu kez oraya birlikte gideceğiz."

Ve Pierce içine ipeksi bir süzülüşle girdi.

Ah, bu büyüleyiciydi. Pierce onun içinde, üstündeydi ve Camilla'yı bir kez daha o muhteşem deliliğe sürüklüyordu. Camilla bundan, Pierce'tan nasıl vazgeçecekti? Pierce onun bir yanını hissetmişti. Camilla onunlayken kendisiydi ve bu doğruydu. Pierce ondan olduğu gibi hoşlanmıştı.

Fakat Pierce ona âşık değildi ve bu zamanla Camilla'yı öldürürdü. Çünkü Pierce'a onu sevdiğini söyleyerek onunla gece gündüz birlikte olamayacaktı.

Öyleydi. Bu tatlı, karmaşık adamı seviyordu. Ve onun hakkında diğer her şeyi bildiği gibi, Pierce'ın bunu duymak istemeyeceğini de biliyordu. O yüzden de Camilla ona aşkını bu gece gösterecekti.

Pierce içinde gidip gelirken, Camilla ulaşabildiği her yeri, onun çenesini, boynunu ve dudaklarını öptü. Bacaklarını Pierce'ın kalçasına doladı ve şimdiye kadar hep uygunsuz ve utanç verici olduğunu düşündüğü o eyleme kadar kendini ona bıraktı. Fakat Pierce'la bunların hiçbiri değildi bu eylem. Bu daha çok... Sanki...

Pierce "Uçmaya başladın mı?" diye sordu nefes nefese. Onun üzerinde yıldırım gibi gidip gelirken, her bir vuruş Camilla'yı biraz daha doruğa ulaşmaya yaklaştırıyordu.

Bu uçmak gibiydi. Kesinlikle. "Evet..." dedi Camilla boğuk bir sesle. "Ah, Pierce..."

"Uç o halde, sevgilim," diye mırıldandı Pierce ve onu daha yukarı, daha yukarı taşıdı. "Uçabildiğin kadar... Yükseğe... "

Pierce ona Camilla'nın daha önce hiç görmediği bir duyguyla bulutlanmış olan gözlerle baktı.

Özlem dolu. Camilla bu duyguyu tanımıştı çünkü onun hissettiği şey de buydu.

Pierce dudaklarını onunkilere yaklaştırıp fısıldadı. "Sadece beni de yanına aldığından emin ol... "

Ve bir büyük vuruşla, Pierce onu bulutların üzerine yolladı. Camilla ona sıkıca tutundu, Pierce da kendi zirvesine ulaşırken, dünyayı umursamadan birbirlerine kenet-

lenmiş bir halde o değerli anın içinde birlikte en yüksek tepeye sıçradılar.

Sonra yavaşça yeryüzüne döndüler. Ve Camilla'yı şaşırtan bir biçimde bu da çok değerli bir andı. Onu üzerinden yuvarlamasına rağmen, Pierce arkasını dönüp uyumamıştı. Camilla'yı kendine çekmiş, sonra sarmalayıp öpmüş ve onun bir yatak arkadaşından fazlası gibi hissetmesini sağlamıştı.

Ve Pierce sonsuz bir şefkatle boynuna burnuyla dokunduğunda, Camilla'nın söylememek için uğraştığı kelimeler kendiliğinden söze döküldü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Camilla. "Seni seviyorum, Pierce Waverly."

22

Pierce'ı şaşırtan bir biçimde, bu sözler üzerine kalbi sevinçle çarpmaya başladı. Bu kelimelerin kulağa bu kadar güzel geleceğini hiç ummazdı. Camilla'yla aynı yatağı paylaşmanın bu kadar muhteşem olacağını da düşünmemişti.

Bu çok garipti. Bir sürü kadınla beraber olmuştu, daha tecrübeli, daha genç, daha kusursuz kadınlarla... Aktrislerle ve fahişelerle, opera şarkıcıları ve düşeslerle yatağını paylaşmıştı ve bir kez bile onu gözyaşlarına boğulmanın lanet olası sınırına getirecek böylesi bir tatlı paylaşım yaşamamıştı.

Hiçbiri sonrasında ona böyle sözler söylememişti.

Tanrım, bu zamana kadar aşkın sadece bir kelime olduğunu, hiçbir anlam ifade etmediğini öğrenmemiş miydi?

Ancak Camilla'nın ona yalan söylediğine inanmıyordu. Camilla'nın kim olduğunu baştan ayağa biliyordu. Camilla böyle bir şeyi asla önemsemeden söylemezdi.

Pierce ona bakmak için biraz geriye çekildi. "Dur."

Camilla'nın gözlerindeki acı hızla yerini münakaşacılığa bıraktı. "Neye dur? Seni sevmeye mi? Yoksa seni sevdiğimi söylemeye mi? İkincisini durdurabilirim ama ilkini yapamam. Bunun için çok geç."

Kanı damarlarında deli gibi akarken Pierce, Camilla'nın elini tutup dudaklarına götürdü. "Bak, bir şeyler hissettiğini sandığımı biliyorum ama..."

"Bir şeyler hissettiğimi sanmıyorum." Camilla elini ondan çekti. "Ben ne hissettiğimi biliyorum, Pierce. Aksini söylemeye çalışma." Onun tutuşundan kurtulan Camilla ayaklarını yataktan yere indirip oturdu. Pierce yatakta tutmak için kolunu Camilla'nın beline sardı ve sırtına bir öpücük kondurdu. "Gitme. Daha değil."

Camilla bedeni onun kolunun yanında kaskatı bir halde oturdu ama Pierce da onun yanında doğrulurken, uzun, titreyen nefesini bıraktı. "Üzgünüm. Bunu duymak istemediğini biliyordum. Ama kendime mani olamadım." Sesine alaycı bir ton gelmişti. "Uygun olmayan anlarda aklımdan geçeni söylemek hayatımın bir laneti oldu zaten."

"Bu sevdiğim özelliklerinden biri," dedi Pierce. Camilla'nın önüne eğilmiş başına bakarken bir sürü karmaşık duyguyu bir arada hissediyordu ama hiçbiri umut değildi. "Fakat ben yapamam... Ben..."

"Biliyorum, lordum," dedi Camilla, bu resmi söz Pierce'ın kalbine bıçak gibi saplanmıştı. "Sadece söylenmesi gerekiyordu."

Camilla yataktan doğrulmaya başladı ama Pierce onu kucağına çekti. "Düşündüğün gibi değil." Camilla ona bakmayınca Pierce yüzünü tutup kendisine çevirdi. "Birini sevebilmem mümkün değil."

Camilla onun çenesini tuttu, eli son derece nazikti. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Ah, ama öyle."

Pierce bir an için kendisiyle mücadele ettikten sonra Camilla'nın gözlerindeki eriten bakışları görünce onun da bilmeye hakkı olduğuna karar verdi. Ne tür bir adamla birlikte olduğunu bilmeliydi. Masanın yanındaki küçük masanın çekmecesine uzanıp, çok kırışık ve yıpranmış bir mektubu alıp ona uzattı.

Camilla ona anlamayan gözlerle bakınca açıkladı. "Gönderildikten hemen sonra okuldayken annemin bana yazdığı son mektup."

Camilla hafifçe sararak yıpranmış kâğıdı açtı ve yıllardır Pierce'ın ruhunda kazılı duran o satırları okudu: *Ve hiçbir zaman unutma, seni çok ama çok seviyorum. Öpücüklerimle, Annen.*

"Bunu ilk başta bana zor zamanlarda güç vermesi için yanımda taşımıştım." Pierce'ın ses tonu sertleşmişti. "Sonra kelimelerin hiçbir anlamı olmadığını hatırlatması için taşıdım."

Camilla gözlerine yaşlar dolarak ona baktı. "O sözleri sana söylediğimde yalan söylemiyordum ve annenin de söylediğinden şüpheliyim."

"Belki değildi," diyebildi Pierce. "Ama bu, sevginin sadece anlamsız bir şey olduğunu daha da bariz bir şekilde ortaya koyar. En azından ben bunu anlayacak kadar akıllıyım. Ve inanmadığım bir şeyi hissedemem. Bir zamanlar buna inanıyordum ama artık değil."

"Anne ve baban seni terk ettiği için yani."

"Sadece o değil." Pierce'ın Camilla'nın onun içinin de-

rinliklerini görebilmesinden nefret ettiği zamanlar vardı. "Hayatımda pek çok şey görüp geçirdim, pek çok mutsuz evliliğe tanıklık ettim ve..." Pierce gülümsemeye çalıştı. "Bu Jasper'ın uçan ren geyiklerine inanması gibi. Bir kere uçamayan gerçek geyikleri gördüğünde büyü ortadan kayboluyor."

"Aksine," dedi Camilla yumuşak bir sesle. "Sevgiye inanmak uçan rengeyiklerine inanmak gibi bir şey değil. Bu, yağmura inanmak gibi. Ya da yaza. Ya da Noel'e. Aşk gerçektir ve kalıcıdır ve tüm canlılar için kesinlikle elzem olan bir şeydir. Ona inanmamak onun değerini azaltmaz."

Camilla'nın sözlerinin baştan çıkarıcı çekiciliğine karşı mücadele eden Pierce gergin bir tonda konuştu. "Benim için değersiz ve önemli olan da bu." Pierce kendini bu konuda daha fazla tartışmaya hazırlamıştı fakat Camilla sadece başını salladı. "Biliyorum. O yüzden de bu kelimeleri söylemeye niyetim yoktu." Camilla'nın sesindeki pişmanlık Pierce'ı bıçak sokulmuş gibi yaralamıştı, onu çenesinden tutup yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Bu herhangi bir şeyi değiştirmez. Seni arzulamak, beni arzulaman, bunlar benim için yeterliden de öte."

"Öyle mi?" Camilla şöminenin ışığında gözleri parıldayarak onun yüzüne baktı. Gözlükleri olmadığında daha da fazla sevişmek için bekleyen bir bakireyi andırıyordu.

Ve birdenbire Pierce, Camilla'ya sadece kendisinin metresi olması için başka herhangi biriyle kurma ihtimali olan bir gelecekten vazgeçmesini isteyerek Camilla'ya ne kadar haksız davrandığını fark etti.

Ancak Camilla şansını evlilikte denemişti ve bundan hoşlanmamıştı. İkisini birbirleri için bu kadar mükemmel

kılan da buydu. Camilla kabul etsin, etmesin bir elmanın iki yarısı gibiydiler ve aynı şeyleri istiyorlardı."

Öyle değil miydi?

"Camilla, ben..."

Biri kapıya vurdu ve Pierce donup kaldı. Saatine hızlı bir göz atış geceyarısının çoktan geçtiğini gösteriyordu. Bu saatte hiçbir hizmetkâr burada olamazdı.

Camilla onun kucağından fırlayıp kalktı. "Tanrım. Maisie burada olduğumu tahmin etmiş olmalı. Jasper'la ilgili bir sorun olmalı!" Camilla'nın yüz hatlarını suçluluk hissi kaplarken aceleyle iç gömleğini giydi sonra da külotunu.

Pierce da süratle kalkıp giyinmeye başladı.

Tekrar kapı çalındı. "Kapıyı aç, Pierce!" Annesinin bağıran sesi duyuldu. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Camilla'nın yüzündeki bütün kan çekilirken, Pierce alçak sesle bir küfür savurdu. Bu evin aşağıdaki ana odalarının özel hizmetçi geçitleri vardı ama yatak odalarında bunlardan yoktu. Kaçış yoktu yani.

Pierce, hızla pantolonunu üzerine giyerken "Hemen geliyorum, anne!" diye bağırdı. Camilla'nın ona görünmeden odadan çıkabilmesi için bir şekilde annesini uzaklaştırmalıydı.

Kapı aniden açıldığında Camilla çılgınca bir hızla yerdeki kıyafetlerinin parçalarını ve gömleğini alıyordu. Kontes birden içeri girdi.

Lanet olsun! Kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Annesi bu sahneyi yüzünde bir korku ifadesiyle karşıladı. "Biliyordum!" diye bağırdı. "Camilla'ya bakmak için çıkmıştım ve Maisie onun benim yanımda olduğunu sandığını söyledi. Ben de salonla çalışma odasına gittim ve senden hiç iz

yoktu. O zaman anladım." Camilla odanın ortasında hiç kımıldamadan dururken annesinin bakışları suçlayıcı bir ifadeyle Pierce'a yöneldi. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Leydim, lütfen, göründüğü gibi değil," dedi Camilla.

"Öyle mi?" dedi Kontes boğuk bir sesle. "Çünkü tam da bana oğlum seni baştan çıkarmayı başarmış gibi geldi."

Pierce ona öfkeyle baktı. "Buna nasıl cüret..."

"Bana kızgın olmak için her türlü sebebin var, Pierce," diye öfkeyle devam etti annesi. "Ama Camilla'yı bana karşı bir silah olarak kullanmak..."

"Bir *silah mı*?" Pierce annesini odasından kovmamak için kendini zor tutuyordu. "Bu seni ilgilendirdiğinden değil ama yine de söyleyeyim, Camilla burada olmayı kendi seçti. Biz birlikte olmayı seçtik."

"Camilla'nın konumundaki bir kadın böyle bir şeyi seçemez," diye itiraz etti annesi. "Onun gerçekten seni reddedebileceğini mi düşündün? Sen onun patronusun, o yüzden de seninle arasındaki bu türden bir ilişkide bütün güç senin yanında ve bunu biliyorsun."

Pierce gerilmişti. Bunu biliyordu. Ve daha da kötüsü fırsatı olsa bunu yine yapardı.

"Oğlunuzu olduğundan kötü resmediyorsunuz, leydim," diye araya girdi Camilla. "Benden hiçbir şey talep etmedi, asla benden faydalanmadı. Ben gerçekten de onunla olmayı seçtim. Biliyorum muhtemelen hakkımda bunun için çok kötü düşünüyorsunuz fakat..."

"Seni suçlamıyorum, tatlım," dedi annesi yumuşak bir ses tonuyla, sonra başıyla Pierce'ı gösterdi. "Onu suçluyorum."

Bu son damlaydı. Pierce üzerinde sadece pantolonu

olmasını umursamadan annesine doğru yürüyerek "Beni herhangi bir şey için suçlamaya hakkın yok," diye tısladı. "Beni terk ettiğinde öğüt verme hakkından da vazgeçtin."

"Ben seni terk etmedim!" diye bağırdı annesi. "Çıkarlarına göre davrandım."

Bu da yeni bir dönemeçti ve de bundaki gülünçlük Pierce'ı çileden çıkarıyordu. "Öyle mi? Nasıl oldu o iş?"

Annesinin dudakları gerilmişti, başını başka tarafa çevirdi ve bir şey söylemedi.

Pierce'ın yirmi yılın birikimiyle iltihaplanan kızgınlığı çılgınlığa dönüşmüştü. Acımasız bir kararlılıkla annesinin üzerine gitti. "Eve dönmek için yalvardığım mektuplarımı görmezden geldiğinde mi çıkarlarıma göre davranıyordun? Yoksa bir gün miras alacağım toprakların nasıl idare edildiğini öğrenmemi engellediğinde mi? Yoksa sahip olduğum her gerçek duyguyu beni terk ettiğinde paramparça ederek..."

Pierce küfürle sözünü yarıda bıraktı. "Bunu yapmayı artık reddediyorum. Sebeplerinin ne olduğu umurumda değil. Söyleyeceğin hiçbir şey yaptıklarını telafi edemez." Onları izleyen ve yüzüne kederli bir ifade yerleşmiş olan Camilla'ya döndü. "Camilla, senin ve Jasper'ın eşyalarını gidip topla. Hemen Londra'ya gitmek üzere yola çıkıyoruz."

Annesinin rengi bembeyaz olmuştu, bu Pierce'a bir anlık vicdan azabı yaşattı fakat bunu görmezden geldi. Annesinin söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu haktan yıllar önce vazgeçmişti.

Fakat Camilla yerinden kıpırdamadı.

"Hadi, sevgilim," dedi Pierce. "Saatin geç olduğunu

biliyorum ama Jasper'la arabada uyuyabilirsiniz. Gerekli görürsen Maisie'yi de getir."

Camilla zorlukla yutkundu ve fısıltı gibi bir sesle konuştu. "Seninle gelmiyorum."

Pierce şaşkınlıkla ona bakakaldı. Doğru duymuş olamazdı. "Elbette geliyorsun."

"Yapamam," dedi Camilla, sesi biraz daha netleşerek. "Benim yerim burası."

"Senin yerin benim yanım!" diye bağırdı Pierce.

Camilla'nın gözünden bir damla yaş aktı, sonra bir tane daha. "Pierce, anlamalısın..."

"Hayır!" diye bağırdı Pierce. "Lanet olsun, hayır, hiçbir kahrolası şeyi anlamak zorunda değilim!"

Camilla bunu yapmamalıydı. Pierce buna izin verme yecekti. Camilla'ya doğru ilerleyip onu kolundan yakala dı. "Sen bana aitsin. Biz birbirimize aidiz. Ne düşünürsen düşün ama anneme hiçbir şey borçlu değilsin."

Şimdi yaşlar Camilla'nın gözlerinden sel gibi akıyordu Elindeki zavallı kıyafetleri kollarının arasında iyice sıkıştırıp Pierce'a karşı bir kalkan olarak kullanmak istermiş gibi göğsüne doğru çekti. "Bunun annenle bir ilgisi yok."

"Elbette var! Onu bana tercih ediyorsun çünkü kafanda onun emrinde olmanın daha saygıdeğer olduğuna dair bir düşünce var, daha..."

"İkinizi de seçmiyorum," dedi Camilla ıstırap dolu bir sesle ve kolunu Pierce'tan kurtardı. "Ben oğlumu seçiyorum."

Pierce yumruk yemiş gibi olmuştu. Bu, reddetme gücü bulamayacağı bir cümleydi. Yine de şansını denedi.

"Jasper'ın Londra'da daha iyi olacağını biliyorsun."

"Metresinin küçümsenen oğlu olarak mı?"

Pierce ona kaşlarını çatarak baktı. "Hiç kimse onu küçümsemeye cüret edemez ya da seni. Gücüm ve servetim arkanızda olduğu sürece bu mümkün değil."

"Peki ya sen olmadığında?" diye sordu Camilla yumuşak bir ses tonuyla. "O zaman bize ne olacak?"

Camilla'nın kurduğu mantık kaçınılmazdı ve Pierce bunun için ondan nefret ediyordu.

"Ya da evlendiğin zaman?"

"Asla evlenmeyeceğim," dedi Pierce.

Yaşlar Camilla'nın gözünde parıldıyordu. "Şimdi böyle söylüyorsun ama buna söz veremezsin."

Pierce kaşlarını çattı. "Benden söz istiyorsan o halde Londra'ya gel. Avukatıma ne yasal belgeye ihtiyacın varsa hazırlamasını söyleyeyim, seni temin..."

"Bunun parayla bir ilgisi yok!" diye bağırdı Camilla. "Canının isteğine göre Jasper'ın hayatına girip çıkmana izin veremem. Küçük çocuklar böyle şeyleri anlamazlar. Herkesten çok bunu senin biliyor olman gerek!"

Bu sözler Pierce'a yıldırım gibi çarpmıştı. Camilla'ya misilleme yapmak istedi. "Beni sevdiğini söylediğini biliyorum. Bu sözlerin gerçek olduğunu iddia ettin."

Her ne kadar Camilla'nın yüzündeki kan çekilmiş olsa da tereddüt etmedi. "Gerçekler. İşte seninle gelemememin sebebi tam da bu zaten. Seni, bir süreliğine oyuncağın olamayacak kadar çok seviyorum."

"Oyuncağım falan olmayacaksın, lanet olsun!"

Fakat Pierce, Camilla'nın suratından hiçbir şeyin onu vazgeçiremeyeceğini görüyordu. Camilla bir kez bir şey yapmaya karar verdi mi, bu süreç onun kalbine hançer de sokacak olsa bildiğinden şaşmazdı.

Camilla ona kısacık bir an için cenneti gösterip onu elinden alarak onu tekrar yalnızlığa itmeye nasıl cüret ederdi?

Her zaman yalnız başına.

Pierce inciinmeye karşı sağlam durmaya çalışarak "Güzel," dedi boğuk bir sesle.

Camilla onu evliliğe zorlayacağını düşünüyordu demek. Pierce'ın başkasının isteklerine göre hareket ettiği günler çok gerilerde kalmıştı. Bir daha hiçbir güç onu bir şey yapmaya zorlayamazdı.

"Canın cehenneme." Annesinin bir ceset gibi hiç kıpırdamadan durduğu tarafa çevirdi başını. "İkinizin de canı cehenneme. Bu evden gidiyorum ve bir daha dönmüyorum. Umarım ikiniz de birlikte çok mutlu olursunuz. Şimdi odamdan çıkın."

İkisi de oldukları yerde boş bakışlarla ona bakmayı sürdürünce Pierce onlara doğru ilerledi. "Dışarı, lanet olsun!"

Annesi hemen odadan çıktı ama Camilla tekrar arkasına dönüp ona bakmak için kapının eşiğinde durdu. "Kızgın olduğunu biliyorum Pierce ve bunun nedenini anlıyorum. Seni terk ettiklerinde ailen kalbinde kocaman bir boşluk açtı ve o zamandan beri bunu tamir etmeye çalışıyorsun. Bu yüzden de hayatında bir sürü metresin oldu, annen ve babana seni yıkamadıklarını göstermek için değil, seni gerçekten önemseyen birini bulma umuduyla."

Pierce, hem Camilla'nın yüzündeki şefkati hem de sözlerindeki doğruluğu görmezden gelmek için mücadele ederek "Kapa çeneni!" diye bağırdı.

"Ve böyle birini buldun. Seni gerçekten seviyorum. Ama sen geçmişini arkanda bırakmayı başarana kadar ne

beni ne de başka birini seveceksin." Camilla kollarının arasındaki kıyafet yığınını çekiştirdi. "Annen ve babandan en azından şunu öğrenmiş olmalısın, sevgi ancak karşılıklı olduğunda işe yarar. Aksi takdirde eninde sonunda tam olarak adlandırdığın şeye dönüşür, anlamsız bir kelimeye. Her iki taraf için de..."

Sonra Camilla yürüyüp gitti.

Pierce bir şey görmeden kapıya bakakaldı, içinden onun peşinden gitmek, fikrini değiştirmeye çalışmak, tedbiri elden bırakmak istiyordu.

Fakat Pierce artık saf değildi. Camilla asla fikrini değiştirmeyecekti. *Onun* için değil. Pierce için kimse bunu yapmamıştı.

Ve artık Pierce'ın bunu beklemeyi bırakmasının vakti gelmişti.

***

Evdeki kargaşa sürerken Camilla salonda duruyordu. Pierce arabanın hazırlanması için etrafa emirler yağdırıyordu ve bütün hizmetkâr kadrosu yolculuk için gerekli olan bir sürü görevi yerine getirmek üzere uyandırılmıştı.

Kontes, Camilla'ya bakmıyordu ve Camilla onu uzak tutanın utanç mı yoksa tiksinme mi olduğundan emin değildi.

O anda, Camilla ikisini de umursamıyordu gerçi. Tamamen uyuşmuştu sanki. Kalp durduracak güzellikteki o hazzın böyle noktalanacağını bilmesi gerekirdi. Muhteşem olan hiçbir şey uzun sürmezdi.

Camilla onu akmakla tehdit eden gözyaşlarını acımasızca bastırdı. Kontes'in yanında ağlamayı reddediyordu.

Daha sonra sırası gelecekti, yalnız kaldığında. Şüphesiz pişmanlık da yaşayacaktı.

Fakat şu anda Pierce ile yaşanmış o birkaç güzel an için pişman değildi. Bu anlar ona yıllarca güç verecekti.

Vermek zorundaydılar. Artık aşkın nasıl bir şey olduğunu bildiği için bunu bir başkasıyla yaşamak istemiyordu. Bir kez daha bu acıya dayanabileceğinden emin değildi. Gözyaşları bir kez yanaklarından akacak gibi olunca Camilla gözlerini silmek için elindeki mendili kaldırdı.

"Belki de onunla birlikte gitmeliydin," dedi Kontes fısıltı halindeki bitkin bir sesle.

Sanki kulağa, işten çıkarma gibi gelen bu sözler Camilla'yı irkiltti. "Varlığıma dayanmak artık sizin için zor mu olacak?"

"Hayır! Asla, tatlım, asla. Fakat Pierce'ın tek başına çıkıp gittiğini görmekten nefret ediyorum." Kontes, Camilla'nın elinden tutup sıktı. "Ve seni de böyle mutsuz görmekten nefret ediyorum."

Kontes'in sözleri Camilla'nın gözlerine daha fazla yaş dolmasına neden oldu. O da Leydi Devonmont'un elini sıktı. "İyi olacağım."

Bir gün belki. Fakat şu anda, bir daha hiç kendini iyi hissedecekmiş gibi gelmiyordu.

"Sanırım doğru olanı yaptın. Bu Jasper için iyi olmayacaktı..."

"Hayır, olmayacaktı," dedi Camilla kararlı bir şekilde. Kendisi için de iyi olmayacaktı. Hayatını Pierce'ın eski sevgilisi olarak geçirmek onun kalbini söküp atacaktı.

"Pierce bunu senden istememeliydi," dedi Kontes. "Bunda çok yanlıştı."

"O sadece Pierce gibi davranıyordu."

Ve yine de . . .

Camilla Pierce'ın yüzündeki ihanete uğramışlığı görmeye devam ediyordu. Pierce Camilla'nın onunla gideceğinden çok emindi. Özellikle de nasıl hissettiğini ona söyleyecek kadar ahmak olduğu için.

Elbette, sonra da zalim adam bunu Camilla'ya karşı kullanmaya çalışmıştı. Kızgınlık Camilla'yı baştan ayağa sardı ve boğazı düğümlendi. Ne bekliyordu ki? Pierce ölümsüz aşkını mı ilan edecekti? Camilla duygularını hiç açığa çıkarmamalıydı.

Kapı aniden ardına kadar açıldı ve Maisie kollarında uyanık Jasper ile birlikte içeri girdi. "Neler oluyor, hanımım? Zavallı çocuk bütün bu gürültüye korku içerisinde uyandı."

Leydi Devonmont her zamanki kontrollü haliyle kendini topladı. "Lord Hazretleri evden ayrılıyor."

"Gecenin bir vaktinde mi? Ama neden..." Maisie'nin bakışları Camilla'nın durduğu yere kaydı, şimdi giyinikti ama saçları hâlâ omuzlarına dökülür durumdaydı ve gözleri yaşlıydı. Maisie'nin dudakları bir çizgi halini aldı. "Anlıyorum."

"Bununla ilgili tek bir kelime bile etmeyeceksin," diye emretti Kontes. "Hiç kimseye, anladın mı?"

"Elbette, leydim," dedi Maisie kızgın bir şekilde. "Bayan Stuart'a zarar verecek bir şey asla yapmam."

Camilla hizmetçiye minnettarlıkla baktı.

Eve ani bir sessizlik çökmüştü ve Kontes içini çekti. "Gitmiş olmalı."

"Evet." Camilla'nın karnına ağrılar girdi. Ah, buna nasıl dayanacaktı?

Jasper, Camilla'nın yanına geldi ve annesi onu kucağına aldı. Jasper ona uykulu gözlerle bakıyordu. "Lord Hazretleri neden gitti, anne? Neden bana hoşça kal demedi?"

"Eminim demek istemiştir, canım oğlum," diye araya girdi Leydi Devonmont, "fakat çok acelesi vardı. Londra'da ilgilenmesi gereken çok önemli işleri var, biliyorsun."

Jasper, Kontes'e baktı. "Çok önemli bir kont yani..."

"Evet, kesinlikle," dedi Camilla boğuk bir sesle. Aşka inanmayı uçan geyiklere inanmakla eşdeğer tutan çok önemli kont. Çünkü aşka inanırsa geçmişini arkada bırakması gerekecekti ve bunu yapamıyordu.

"Ama ya Noel?" diye sordu Jasper. "Peki ya Blixem? Eve döndüğümüzde bana Blixem'i vereceğine söz vermişti ama unuttu."

"Sana Blixem'i ben vereceğim," dedi Kontes. "Bunun için endişelenme."

"Ve eğer hatırlarsan," diye ekledi Camilla, "Lord Hazretleri Noel için burada olamayacağını söylemişti. Waverly Çiftliği'ne gitmesi gerekiyor."

"Hatırlıyorum," deyip dudaklarını büzdü Jasper. "Belki fikrini değiştirmiştir diye düşünmüştüm."

Neyse ki Pierce gitmesi gerektiği zamanda gitmişti. Şu an için Jasper ondan sadece etkilenmişti ama daha fazla gelip gitmesi oğlanı derinden etkilerdi.

Jasper gözlerini ovuşturarak annesinin yüzüne baktı. "Bu benim midilliye binmeyi öğrenemeyeceğim anlamına mı geliyor? Lord Hazretleri ahırda bir Gal midillisi olduğunu ve ona binmeyi öğrenebileceğimi söylemişti."

"Öğreneceksin de zaten." Leydi Devonmont'ın sesi katiydi. "Bununla ilgili yarın Bay Fowler ile konuşacağım."

"Artık istediğimden emin değilim." Jasper başını Camilla'nın omzuna yasladı. "Lord Hazretleri olmadan aynı şey olmayacak. Değil mi, anne?"

"Hayır, kurabiyem, olmayacak," dedi Camilla boğuk bir sesle.

Hiçbir şey bir daha aynı olmayacaktı.

23

Pierce Londra'ya dönüş yolunda uyumaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Camilla'yı kafasından atamıyordu. İlk başta bütün yapabildiği Camilla'nın dar görüşlülüğü için ona öfkelenmekti. Nasıl olur da önerdiği şeyin değerini göremezdi? Ve Camilla nasıl onunla olan ilişkisinden Jasper'ın zarar görebileceğini düşünürdü? Pierce asla o çocuğu incitmezdi. Asla!

Jasper, Camilla'nın hayallerinin bile ötesinde avantajlara sahip olacaktı: okul, para ve...

Peki ya sen olmadığında. O zaman bize ne olacak?

Pierce yumruklarını sıktı. Bu sözler içine dert olmuştu. Fakat öfkesi yatıştığında, mantığı devreye girdiğinde Camilla'nın sözlerinin doğru olduğunu anladı. Camilla oğlunun geleceği hakkında endişelenmek için her türlü hakka sahipti. Ahmak kocası aniden ölüvermişti ve Camilla'yla Jasper tek başlarına kalmışlardı. Bu kolayca Pierce'a da olabilirdi.

Pekâlâ, belki bu doğruydu. Ama Pierce önlemler alacaktı, *yasal* önlemler.

Bunun parayla bir ilgisi yok! Canının isteğine göre Jasper'ın hayatına girip çıkmana izin veremem. Küçük çocuklar böyle şeyleri anlamazlar Herkesten çok bunu senin biliyor olman gerek!

Pierce biliyordu. Tanrım bunu hem de nasıl biliyordu.

Pierce'ın kalbi hızla çarptı, pencereden dışarı şafak öncesi karanlığa baktı. Batmakta olan ayın altındaki bembeyaz parlayan karlı topraklara baktı. Ona Montcliff'teki evden ayrıldığı son günü olduğunu bilmeden okula gönderildiği günü hatırlatan manzaraya.

Pierce bir anda, eğer Camilla, Jasper'ı düşünmeden onu seçseydi, oğlu yerine eşini seçen annesinden bir farkı olmayacağını fark etti.

Fakat annesi böyle bir seçim yapmış mıydı?

Pierce annesi onun çıkarlarına göre davrandığını söylerken dalga geçmişti ama şimdi bu olasılığı tekrar düşünmek zorundaydı. Camilla'yla tahmin ettikleri gibi babası annesinin üzerinde bir koza sahipse, annesi seçimini belki de oğlu için yapmıştı. Pierce bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyordu ama zaten iş geçmişine geldiğinde doğru düzgün düşünemiyordu.

Camilla bunu fark etmişti.

Seni gerçekten seviyorum. Ama sen geçmişini arkanda bırakmayı başarana kadar, ne beni ne de başka birini seveceksin.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu sözler Pierce'ın kafasının içinde yankılanıyordu. Camilla için bunu söylemek kolaydı, onun yaşadıklarını yaşamamıştı.

Hayır, diye düşündü Pierce, alaycı bir biçimde, Camilla sadece her gün ailesinin onu istemediğini bilerek yaşadı.

Pierce'ın kendi acı tecrübeleriyle bile anlayamayacağı şekilde Camilla'nın yalnız bir hayatı olmuştu.

Pierce derin bir nefes aldı. Camilla'nın onun metresi olmayı kabul etmemesine şaşmamalıydı. Camilla hiç yaşamadığı bir şekilde, sadece kendisi için istenilmeyi arzuluyordu ve Pierce'ın ona sunduğu ucuz bir taklitti.

Fakat Camilla'ya daha fazlasını önerebilir miydi? Buna cesaret edebilir miydi? Ya da bunu riske etmemesi daha mı iyi olurdu?

Araba şafaktan hemen önce şehre varırken Pierce hâlâ bunun yanıtını bulabilmiş değildi. Önceden haber yolladığı için hizmetkârlar hazırlık yapmışlardı ama onların varlığı bile annesinin malikânesindeki neşe ve keşmekeşten sonra bir mezarı andıran evini canlandıramıyordu. Pierce o ana kadar, metresleri hep kendi evlerinde yaşamlarını sürdürürken, ne kadar ıssız bir hayatı olduğunu fark etmemişti.

Aslında, Hertfordshire'a gitmeden bile önce en keyifli günleri, arkadaşları Sharpelar ve kuzenleriyle geçirdiği günler olmaya başlamıştı. Giderek en fazla neşelendiği şeyin mutlu çiftler ve akrabalarıyla zaman geçirmek olması tuhaftı.

Yatmaya gitmesi gerekiyordu, yirmi dört saattir uyumamıştı. Fakat uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Ve salondaki piyanonun başında geçirdiği kısa zaman da rahatlamasına yardımcı olmamıştı. O an piyano çalmak tuhaf bir şekilde tatminkâr olmaktan uzaktı.

Başını işe gömmek en iyi seçenekti belki de. O yüzden de çalışma odasına yöneldi. Fakat çalışma masasının arkasına geçtiğinde, Boyd'un onun için ayırdığı mektupları

karıştırırken, annesinin mektuplarının durduğu o meşhur kutu gözüne çarptı.

Onlara bakarken Pierce'ın boğazı düğümlendi.

Sonra oturdu ve kutuyu önüne çekip en üstte duran mektubu açıp okumaya başladı.

Sevgili oğlum,

Bunca yıl boyunca seni nasıl özledim bilemezsin. Muhtemelen buna inanmakta zorluk çekiyorsundur ama bu kesinlikle doğru. Seninle cenazede olmak, bana çok kızgın olsan bile, geri kalan her şeyi daha dayanılır kıldı.

Çok güzel giyindiğini söyleyebilir miyim? Bunu gördüğüme çok memnun oldum. Büyükamcan hep tanıdığı herkesten daha iyi giyindiğini söylerdi ve buna kesinlikle katılıyorum.

Dokuz sayfalık mektup belli ki annesinin büyükamcasından edindiği onunla ilgili cenazedeki gözlemlerini aktararak bu tarzda devam ediyordu. Amcasının annesine yazdığını bilmiyordu ama yazmışsa bile bunun bir önemi yoktu, çünkü görünüşe göre annesi Isaac Amca'ya cevaben mektup yazmamıştı çünkü bundan hiç bahsetmiyordu.

Fakat annesinin mektuplarında tek tük Isaac Amca'nın kendisiyle ilgili yazdığına dair anılar görülüyordu. Annesinin bahsettiği bazı olaylar Pierce'ın hafızasında öyle bulanıklaşmıştı ki, herhangi birini, özellikle de annesinin, bunları hatırlıyor olmasına çok şaşırmıştı.

Pierce art arda mektupları açarken, annesi kendi günlük yaşamından bahsediyordu ama anlattıkları her zaman Pierce'la ilgili pek çok kaynaktan topladığı anılarıyla birleşiyordu. Bazıları gazetelerden derlenmişti —mektupla-

rından birinde Eugenia'nın ona nasıl layık olmadığından bahsediyordu— ve bazıları da büyükamcasından ve rahmetli Titus Waverly'nin mektuplarından alınmıştı.

Annesi sık sık ona Fowler'ın, onun topraklar üzerinde yaptığı çalışmalar hakkında anlattıklarından bahsediyordu.

Hatta Kontes tavsiyelerde bile bulunmuştu ve Pierce annesinin mektuplarını hiç okumadığı halde, Fowler vasıtasıyla ikinci elden duyarak bu tavsiyelere zaten sıklıkla uyduğunu hafifçe gülümseyerek fark etti.

Pierce'ın bütün mektupları okuması birkaç saatini aldı ve okumayı bitirdiğinde göğüs kafesinde bir ağırlıkla arkasına yaslandı. Pierce'ın yıllara yayılan hikâyesi tekrar anlatılmıştı, bazılarını annesinin duyduğuna bile inanamadığı hikâyelerdi hem de. Annesi onunla beraber tekrar yaşayabileceği günler için bütün hayatını depolamış gibiydi.

Ve Pierce bu hediyeyi bir kez olsun başını bile çevirmeden reddetmişti. Neden? Çünkü annesi ne kendini ne de yaptıklarını açıklıyordu.

Kontes, Camilla'nın tahmin ettiği gibi mektuplarında da gerçeği açıklamamıştı. Pierce'ın yıllarca süren sürgününden hiç bahsedilmemişti, çalışma odasında yaşanan o korkunç günle ilgili tek kelime yoktu. Babasının adı da hemen hemen hiç geçmiyordu. Sanki öldüğü gün babasının anısı da, ona dair düşünceler de silinip gitmişti. Belli ki arada hiç sevgi yoktu. Fakat Kontes'in oğluna olan sevgisi her satırda parıldıyordu.

Pierce elindeki son mektupla orada öylece oturdu, kalbi deli gibi hızla çarparken ve gözleri yaşlardan buğulanmışken son satırı tekrar okudu. Kutudaki bütün mektuplarda son satır hep aynıydı:

Sen beni asla affedemesen bile, oğlum, seni ölene kadar seveceğimi bil. Ve Tanrı izin verirse, ondan sonrasında da.

Pierce çalışma odasına boş gözlerle baktı ve aklına Camilla'nın sözleri geldi.

Annen seni sekiz yaşında terk etmiş olabilir ama o zamana kadar ona sahiptin. Annen senden vazgeçtiğinde, güvenli, konforlu bir yere yerleşmeni sağladı. Bir kurumun kayıtsız bakımına terk edilmedin. Yetimhane kötü bir yer değildi elbette ama bir yuva da değildi nihayetinde. O yüzden de bana seni seven bir anneyi kenara atmanı haklı gösterecek gerekçeler anlatıp durma.

Annesi onu sevmişti. Pierce bunu şimdi görebiliyordu.

Camilla annesinin sevgisinin onun için yeterli olması gerekebileceği gerçeğine değinmişti. Annesinin neden onca yıl boyunca onu uzaklaştırdığı gerçeğini asla öğrenemeyebileceğini söylemişti.

Fakat Pierce bunu geride bırakıp devam edebilir miydi, annesiyle geçmişin dışında bir ilişki kurabilir miydi?

Pierce bunu yapabileceğini zannetmiyordu. İstemediğinden değil, bunu annesinin de yapabileceğini düşünmüyordu. Ne kadar görmezden gelirlerse gelsinler bunca yılın ıstırabı her karşılaşmalarına damgasını vuracaktı.

Yine de Camilla haklıysa ve annesi gerçeği hiçbir zaman açıklamayacaksa bunu kendi başına bulması gerekecekti. Şu anda Hertfordshire'a gittiği zamankinden daha fazla şey biliyordu. Belki bulmacayı çözmesine yetecek kadarını öğrenebilirdi.

Çünkü artık meselenin derinliklerine inmesinin zamanı gelmişti. Annesi açıklamayacağına göre Pierce bu gerçeği ortaya çıkaracaktı. Burada durup arpacı kumrusu gibi

Camilla'yı düşüneceğine, geçmişinin enkazına dair bir şeyler bulmaya çalışması daha iyiydi.

Ve kendisine bu konuda yardımcı olabilecek adamın kim olduğunu da biliyordu.

Birkaç saat sonra Pierce, kahve ve yeni amaçlarla dolu olarak, Bow Caddesi'ndeki Sör Jackson Pinter'ın büyük yeni ofisine gitti.

Önceki ünlü Bow Caddesi dedektifine, Sharpe kardeşlerin anne-babasının yirmi yıl önceki cinayetini çözmesi nedeniyle şövalye nişanı verilmişti. Bunun sayesinde —ve başka ünlü vakaların sayesinde—bu adam başsavcı olmuştu ama Pierce'ın bildiği kadarıyla hâlâ bu tür araştırma işlerine de bakıyordu.

En azından Pierce öyle umuyordu. Çünkü Sör Jackson gerçeği bulamazsa başka hiç kimse bulamazdı.

Fakat onu kasıtlı bir soğuklukla karşıladığında Pierce adamın kendisinden hoşlanmadığını hatırladı. Şimdi Sör Jackson'ın eşi olan kadın, büyükannesinin evlilik ültimatomuna karşı çıkmak amacıyla kurulan tertipte Pierce'ın haberi olmadan onu damat adayı olarak kullanmıştı.

Pierce bu sıkıntılı detayı unutmuştu.

Sör Jackson, başıyla masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek "Oturun, Devonmont," dedi.

Sör Jackson otururken, Pierce da karşısına geçti. "İyi görünüyorsunuz," dedi Pierce, elinden geldiğince geçmişi düzeltmeye çalışmanın en iyisi olduğuna karar vererek. "Evlilik size yaramış."

Genellikle hatları sert duran adamın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Evlilik ve babalık. Artık bir oğlum var, biliyorsunuz."

"Duydum. Tebrik ederim. Pistolünü elinde sallayarak mı doğdu?"

Sör Jackson önce şaşırdı, sonra da bir kahkaha attı. "Hayır ama Celia'nın kendi tarzı var, üç yaşına gelene kadar nişan almayı öğreniyor olacak."

"Biri ona nasıl ateş edileceğini öğretebilecekse, bu sizin eşinizdir. Ne zaman ateş edileceğini öğretmek için de sizden iyi öğretmen olamaz sanırım."

"Teşekkür ederim, lordum." Sör Jackson biraz daha güleç bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Şimdi söyleyin bakalım, sizi Bow Caddesi'ne ne getirdi?"

Pierce asıl konuya gelmişti. "Aslında annemin bir kuzeniyle ilgili bilgi edinmek için yardımınıza ihtiyacım var."

"Ayrı yaşayıp yabancılaştığınız anneniz mi?" dedi Sör Jackson.

"Bunu biliyor musunuz?"

"Sharpelar'ın kötü şöhretli dedikoduları gerçeğini bir kenara koyarsak, ben... Celia için geçmişiniz hakkında biraz araştırma yapmıştım."

"Ah." Pierce şaşırmamıştı. Hatta kızmamıştı bile. Sör Jackson bundan bir parça utanmış gibi göründüğüne göre Pierce'a belki yardımcı olması için bunu kullanabilirdi. "Bu davayı almakta istekli olduğunuz müddetçe," diyen Pierce tek kaşını kaldırıp baktı Sör Jackson'a. "Geçmişi geçmişte bırakmak benim için sorun değil."

"Korkarım istekli olmanın bununla bir ilgisi yok. Artık bu tür işler yapmıyorum. Başsavcı olarak hizmet vermek ve bir dizi suç araştırmasına nezaret etmek arasında, hiç vaktim yok."

Pierce iç çekti. "Durumun böyle olmasından korkuyordum."

"Yine de," diye devam etti Sör Jackson, "işimin bir parçası olan bu tür özel araştırmaları yeni birine devrettim. Çok yetenekli biridir, yıllarca benim için çalıştı ve şimdi kendi başına devam ediyor. Ve şanslısınız, kendisi tevkif ettiğimiz bir adamı sorgulamak için burada. Bir dakika beklerseniz, onu çağırtabilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Pierce.

Sör Jackson ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Onu seveceksiniz. O da sizin gibi Harrow'dan mezun, daha alt bir sınıftan gerçi. Adı Manton. Dominick Manton."

Pierce tepki veremeden Sör Jackson kapının dışına çıkmıştı bile.

Manton mı? George Manton'ın erkek kardeşi mi araştırma işi yapıyordu? Bu nasıl olabilirdi ki? Vikontların oğulları, küçük olanları bile, bu şekilde maaşlı bir işte çalışmazlardı. Çalışsalar da kesinlikle bu tür bir maaşlı işte olmazdı.

Pierce Dominick Manton'ı hayal meyal hatırlıyordu—köpeklere ve matematiğe düşkün olan, asık suratlı, sessiz bir adamdı, Pierce'tan iki dönem küçüktü. George etrafta küçüklere kabadayılık yapıp sataşarak vakit geçirirken, küçük kardeşi bir köşede oturup Sör Isaac Newton'ın kitaplarını okurdu. Tuhaf bir adam.

Fakat Sör Jackson, Manton'ı içeri getirdiğinde, Pierce onun yeterince iyi yetişmiş olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ağabeyine de benzemiyordu. Artık Vikont Rathmoor olan George iri yarı ve sert bir adamdı ama kendine zengin bir eş bulabilecek kadar yakışıklıydı. Pierce, Rathmoor'u son gördüğünde, adamın hâlâ bir çoban köpeği gibi bir vücudu vardı, güçlü ve kaslı.

Buna karşın, Manton'ın Labrador gibi bir vücudu vardı—daha sıska ve zayıf, zeki gözleri olan biri. Siyah saçları alışılmadık derecede kısaydı ve yanağında ona çapkın bir hava veren, derin olmayan bir iz vardı.

Manton, Sör Jackson onları tanıştırdıktan sonra "Lordum," dedi.

Pierce ikisinin de soylu kimseler olduğunu düşününce bu resmi hitabı alaycı buldu. "Hatırlamayabilirsiniz ama ağabeyinizle aynı okula gitmiştim."

Pierce'ın Rathmoor'dan bahsetmesiyle Manton'ın dudaklarında oluşan gerilme, Pierce'a çok şey anlatmıştı. Kardeşler belli ki pek anlaşamıyorlardı –ki bu da Pierce için iyi bir şeydi. Rathmoor'dan nefret eden herkes Pierce'ın arkadaşı sayılırdı.

"Hatırlıyorum," dedi Manton. "Astımınız vardı."

"Bir süre için, evet."

"Kusura bakmazsanız beyler, bir toplantıya iştirak etmem gerekiyor. Fakat arzu ederseniz burada konuşmanızda bir mahsur yok." Sör Jackson iç çekti. "Başsavcı olmakla ilgili nefret ettiğim tek şey bu kahrolası toplantılar."

Pierce güldü. "Suçluların peşinden koşmak kadar heyecan verici olmasa gerek sanırım."

Sör Jackson, dışarı çıkmadan evvel alaycı bir biçimde "Akşam yemeği kadar bile heyecan verici değil," dedi.

Pierce bir kez daha masanın önüne geçti ama Manton onun yanındaki sandalyeye oturdu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

Pierce, Manton'dan bir şey istemenin beklediğinden daha kolay olduğunu fark etti. Sör Jackson'la açık konuşamayabilirdi. Sonuçta adamın Pierce'ın kuzenleriyle bir bağı vardı.

Fakat Manton etkili tavırları ve doğrudan sorularıyla onu rahatlatmıştı.

Manton bilmesi gerekli olan her şeyi sormayı bitirdikten sonra konuştu. "Yani Bay Gilchrist ve annenizin ailesinin geri kalanıyla ilgili, özellikle de annenizin onlarla ilişkisi hakkındaki her şeyi bulmamı istiyorsunuz. Doğru mu?"

"Evet. Ve bunun hızlı bir şekilde yapılması için size ne ne kadar olursa olsun ödeme yapmaya hazırım. Mümkünse Noel'den önce."

Adam şaşırmıştı. "Bu çok hızlı. Bugün perşembe ve Noel de gelecek pazartesi."

"Farkındayım." Fakat Pierce gerçeği bilmeden Montcliff'e dönme fikrine dayanamazdı. Ya da gerçeği bilmeden Waverlyler'le Noel'i geçiremezdi. Bunu mümkün olduğunca çabuk öğrenmesi çok önemliydi. "Elinizden geleni yapın. Ahnemin bütün akrabalarının Londra'da yaşıyor olması işinizi kolaylaştıracaktır."

"Evet. Eski bir topluluk olmasına rağmen Londra o kadar da büyük değil. Annenizin eskiden yaşadığı yere yakın Aldersgate Caddesi'nde bulunan bir meyhanenin sahibini tanıyorum."

Pierce adamın görüşme boyunca hiç not almadığını fark etmişti. "Hiç not almadan bütün bu şeyleri hatırlayabilecek misiniz?"

Manton başını salladı. "Asla not tuttum. Duyduğum her şeyi kelimesi kelimesine hatırlarım."

"Bu oldukça büyük bir yetenek."

"Oldukça işe yarar bir şey. Fakat lanet olası bir baş belası da olabiliyor, uyumak istediğimde bütün bu bilgiler kafamın içinde dönüp duruyor."

"Hayal edebiliyorum."

Manton ayağa kalktı. "Pekâlâ o halde, hepsi buysa, benden yakında haber alırsınız."

Pierce da ayağa kalkıp elini uzattı. "Teşekkür ederim. Bunun çok ilginç bir dava olmadığının farkındayım ancak..."

"Aslında," dedi Manton, Pierce'ın elini sıkarken, "benim iyi bir değişiklik olacak. Zamanımın çoğunu çeşitli görevler için muhtemel adayların geçmişlerini araştırarak, eski çalışma yerlerini, doğum kayıtlarını ve benzerlerini doğrulayarak geçirdim. İnanın onlar daha sıkıcı."

Pierce ona baktı. "Daha önce yetimhaneye bırakılmış birinin ailesini araştırdınız mı?"

"Hayır ama başlangıç için elimde yeterli bir bilgi olursa yapabilirim."

"O halde sanırım sizin için ikinci bir davam daha var. Annemin refakatçisi..."

Pierce, Manton'a Camilla'nın geçmişiyle ilgili detayları verirken, kendine bunu sadece Camilla'nın iyiliği için yaptığını söyledi. Ona yardım etmek, kaybettiği ailesi hakkında biraz bilgi verebilmek istiyordu.

Bunun Camilla'nın geçmişine dair kendi merakıyla hiçbir ilgisi yoktu. Olur da Camilla'yla evlenecek olursa onu ne gibi sürprizler beklediğine hazırlanmayı istemekle hiç alakası yoktu.

Onunla evlenmek mi?

Gülünç bir fikirdi. Pierce'ın kimseyle evlenmek gibi bir niyeti yoktu. Evlenmek vâris sahibi olmak isteyen erkekler içindi.

Anneni yaptığı şey için cezalandırmanın tek yolu bu. Evlen-

mez ve çocuk sahibi olmazsan annen yaşlandığında torunlarına bakamayacak.

Pierce sıkıntıyla homurdandı. Camilla haklıydı. Pierce artık annesini cezalandırmak istemiyordu. En azından bu şekilde olmamalıydı.

Fakat evlenmek istiyor muydu? Kendi hayatı üzerinde kazandığı zorlukla kazanılmış özgürlükten vazgeçme riskini göze alabilir miydi? Asıl soru buydu işte. Ve Pierce bunun cevabını bilmiyordu.

Kesin olan tek bir şey vardı, Camilla evlilikten daha azına asla razı olmayacaktı. Ve Pierce onsuz bir hayatın evli bir adam olmaktan daha kötü olacağını düşünmeye başlıyordu.

***

Camilla, Pierce ayrıldıktan sonraki ilk sabah bir sisin içinde gibiydi. Jasper da, Kontes de o uzun gecenin ardından geç saate kadar uyumuşlardı ama Camilla uyanıktı. Pierce'a söylediği her şeyi tekrar tekrar düşünüp durmuştu. Onu burada kalması için daha fazla zorlamalı mıydı acaba? Farklı bir şey söylemeli miydi?

Fakat ne söyleyebilirdi ki? Pierce mantıklı düşünemeyecek kadar geçmişinin yaralarını taşıyordu. Bunu nasıl kırabilirdi?

Şimdi yanlarında Maisie ile salonda oturuyorlardı. Öğleden hemen önceydi. Maisie ve Kontes Noel ağacı için kâğıttan rengeyikleri keserken Jasper, Camilla'nın denetiminde bademleri yaldızlıyordu.

Gerçi ne Camilla'nın ne de Kontes'in her ne kadar yapmak zorunda kalsalar da Noel'e hazırlanmaya hevesleri

vardı. Jasper, Noel'i dört gözle bekliyordu ve hepsinin ellerini ve zihinlerini meşgul edecek bir şeylere ihtiyaçları vardı. Aksi takdirde her an, eğilimli oldukları kasvetli bir ruh haline düşebilirlerdi.

Uşaklardan biri kapı eşiğinde göründü. "Bayan Stuart, Bay Whitley adında biri sizi görmek istiyor. Lord Hazretleri'ni sordular fakat Kont'un Londra'ya döndüğünü söyleyince sizinle konuşacağını söyledi."

"Bay Whitley kim?" diye sordu Kontes.

"Bilmiyorum. Gerçi isim tanıdık geliyor ama." Camilla bir an için kaşlarını çattı. "Bekle, bu fuardaki at satıcısının adı. Benden ne istiyor olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Leydi Devonmont, "ama kesinlikle öğrenmemiz gerekiyor. Onu içeri gönderin."

Uşak huzursuz görünüyordu. "Bayan Stuart'ın bahçeye gelmesini rica etti, leydim."

"Bu şu anda iyice tuhaf bir hal aldı," dedi Kontes. "Gel, Camilla, neler olduğuna bir gidip bakalım."

Jasper, her zaman dışarıda olmaya istekliydi, "Ben de gelmek istiyorum!" diye bağırdı.

Dördü birden uşağı takip ederek, Bay Whitley'in güzel bir takım içerisinde onu beklediği bahçeye çıktılar.

Adamın yanında Shetland midillisi duruyordu.

"Çikolata!" diye haykırdı Jasper midilliye doğru koşarken.

"İyi günler, madam," dedi Bay Whitley gülümseyerek. "Lord Hazretleri'nin istediği gibi midilliyi getirdim."

Camilla'nın rengi attı. "Sanırım bir yanlışlık var."

"Yanlışlık yok. Kont bunun oğlan için bir Noel hediyesi olduğunu söyledi. Ödeme için Bay Fowler'la görüşme-

mi söylemişti ve ben de öyle yaptım. Parası çoktan ödendi bile."

"Ah, fakat..."

"Kabul et," dedi Leydi Devonmont alçak bir sesle. "Seni endişelendiriyorsa parasını ben ödeyeceğim." Kontes, Camilla'nın kolunu sıktı. "Oğlanı bu kadar mutlu görmeye değer."

Jasper midilliyi okşayıp onunla durmadan konuşuyordu ve midilli de Camilla'nın epeyce fazla olduğunu düşündüğü bir sabırla buna dayanıyordu.

"Seyisi bulup getireyim," dedi uşak ve aceleyle ahıra doğru gitti.

Bay Whitley, perçemini düzelterek "Pekâlâ o halde, size onunla keyifli zamanlar dilerim," dedi. Sonra da oradan ayrıldı.

"Hiç bilmiyordum," dedi Camilla. "Şu an böyle aşırı bir hediyeyi kabul etmek bana yanlış gibi geliyor, özellikle Pierce'la aramda geçenlerden sonra."

Kontes, Maisie'ye Jasper'a göz kulak olmasını söyledikten sonra kısık sesle Camilla'ya konuştu. "Sanırım, oğlum senin için kabul ettiğinden daha derin hisler besliyor."

"Jasper'a midilli aldığı için mi?" dedi Camilla kuşkulu bir şekilde. "Bu sadece beni metresi yapma çabasının bir parçası."

"Sanmıyorum. Bunca zamandır metresleri oluyor ve şimdiye kadar hiç çocuğu olan biriyle beraber olmadı. Bu zamana dek kadınlar hep bir adamdan diğerine savrulan soğuk, göz alıcı tiplerdi. Seninle kesinlikle benzerliği olmayan kadınlar yani."

"Bu bir şey ifade etmez. Ben sadece el altındaydım."

Kontes kafasını iki yana salladı. "Pierce'ın sana dün gece nasıl baktığını gördüm. Bir erkeğin elde etmeye çalıştığı birine baktığı gibi bakmıyordu gözleri." Kontes derin bir nefes aldı. "Bence onunla konuşmak için Londra'ya gitmelisin."

Camilla Kontes'in yüzüne boş bakışlarla baktı. "Bunun bir faydası yok. Siz de benimle gelip onun bilmeye ihtiyacı olan şeyi verirseniz başka tabii. Pierce geçmişi arkasında bırakana kadar hayatına devam edemez ve siz her şeyi yoluna koyana kadar, o bunu asla yapamayacak."

Hanımefendileri bir an için suskun kaldı. "Ya her şey yoluna koyulamazsa?" dedi en sonunda. "Ya bu her şeyi daha kötü bir hale getirirse?"

"İşler şimdi olduğundan daha kötü bir hale nasıl gelebilir ki?"

"O hâlâ buraya gelebiliyor," dedi Kontes, alt dudağını ısırarak. "Pierce öfkesini yatıştırabilir, özellikle de senin için."

Camilla başını salladı. "Zannetmiyorum. Bence artık o da bıktı." Camilla Kontes'in koluna girdi. "En azından bana söyleyin. Ben Pierce'ın bunu nasıl karşılayacağını değerlendirebilirim."

Leydi Devonmont gerilmişti. "Beni küçümsersin."

"Pierce bana sizin o gün çalışma odasında söylediklerinizi anlattı ve ben hâlâ buradayım, öyle değil mi?" Camilla'nın ses tonu yumuşaktı. "Sizin için olumlu düşünmeye meyilliyim. Çünkü Pierce'ın aksine ben geçmişin ötesinde onu nasıl sevdiğinizi görebiliyorum."

Kontes'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "Pekâlâ. Sana neler olduğunu anlatacağım."

24

Pierce, Manton'dan haber duymayı beklerken birkaç gün kendini oyaladı. Adamla görüştükten sonraki gece, her zaman gittiği kulübe uğradı ve son birkaç yılda kendisinin bilmeden nasıl bir eşek herif olduğunu tam olarak ona hatırlatan adamlarla zaman geçirdi. sohbet etti.

Herkes onun Eugenia'dan ayrıldığını duymuştu ve bu yüzden bir sonraki metresinin kim olacağını öğrenmeye hevesliydiler. Acaba Fransız opera şarkıcısı Minette'i mi düşünüyordu, şu güzel göğüsleri olan hani? Yoksa yüzünün pek kayda değer olmamasını yataktaki olağanüstü kabiliyetiyle dengeleyen Nelly Banks'i mi?

İlk kez bu kaba cümleler Pierce'ı rahatsız etmişti, özellikle de Camilla'yı Londra'ya metresi olarak getirmeye niyetli olduğunu düşününce. Camilla'nın onu reddetmesine şaşmamalıydı. Camilla, onun muhitine taşınmadan önce bile bunun kendisi ve dolayısıyla da Jasper için ne anlama

geleceğini çözmüştü. Ve Camilla oğlunun bu tür laflar ve karalamalarla üzülmesini istemeyecek kadar gerçekçiydi.

Bunu düşünmüş olması bile Pierce için utanç vericiydi.

Pierce ertesi günü yazışmaları gözden geçirmek için sekreteriyle geçirdi, öğleden sonra da bir opera performansını izlemek için gitti ama aklı orada değildi. Camilla'nın sesini oradaki kadın şarkıcıların sesleriyle kıyaslayıp duruyordu ve hepsi de ona göre Camilla'nın yanında kusurluydu.

Daha da beteri operanın lobisinde Eugenia'ya rastlaması olmuştu. Eugenia çoktan kendine başka birini bulmuştu ve Pierce'ı kıskandırmak istercesine sevgilisini savurarak önünden geçmişti.

Pierce, Eugenia ve yanındaki yeni beyefendi onunla konuşmak için birkaç dakikalığına durduklarında bile hiçbir şey hissetmedi. Pierce'ın bir zamanlar bu kadından etkilenmiş olması inanılır gibi değildi. Eugenia cam gibi kırılgan gözüküyordu. Tıpkı birçok kere göre cilalanıp tahta özelliğini kaybeden bir masa gibi ilginçliğini kaybetmişti.

Fakat Eugenia'nın onda bir duygu uyandırmak için çabalamasını izlemek Pierce'ın aklına Camilla'nın Montcliff'teki ona ilgi duyan her kahrolası herifle görüşmekte serbest olduğunu getirmişti, özellikle de artık Jasper ile ilgili gizlilik durumu ortadan kalktığına göre. Camilla artık bir dükkân sahibi ya da bir çiftçi, hatta Stocking Pelham'daki yakışıklı yeni doktor olan saygın bir koca bulabilirdi kendine.

Bu düşünce içinde bir kıskançlık uyanmasına neden oldu. Aslında, bir sürü taşra doktorunun Camilla'nın kapısını aşındırdığı fikri opera bitene kadar Pierce'ı rahat-

sız etmişti. Pierce soğuk havada yürüyüşün aklındakileri netleştirmesine yardımcı olacağını düşünerek eve arabayla gitmek yerine yürümeyi tercih etti.

Fakat bu moralini daha da bozdu. Noel arifesinden önceki gece olduğundan dolayı şehir bir bayram havasına bürünmüştü. Bütün fırın vitrinlerinde etli börekler sergileniyordu, genç insanların geçip gittiği yerlerde ökseotları asılmıştı ve şehre her daim yeşil olan ağaçlarla yüklü arabalar girip duruyordu. Görünüşe göre annesinin yıllarca bağlı kaldığı adet burada da yerleşmeye başlıyordu.

Acaba annesi ve Camilla ağaçlarını süslüyorlar mıydı? Tırabzanlara ve şöminenin rafına süsleri yerleştirmişler miydi? Jasper da yaklaşmakta olan Noel'i heyecanla bekliyor olmalıydı.

Pierce oğlanı özlemişti. Hayır, hepsini özlemişti, hepsini: Annesini, Maisie'yi ve Fowler'ı. Hatta biftek ve soğandan oluşan pratik yemekleriyle aşçıyı bile özlemişti. En çok da Camilla'yı özlemişti. Zamanla kaybolacağını düşündüğü Camilla'nın özleminin ıstırabı her geçen gün sadece biraz daha artıyordu.

Pierce bu düşüncelere öylesine dalmıştı ki sokağa giren faytonun sesini duymadı bile. Bu kuzeni Virginia'nın kocası, Lord Gabriel Sharpe'tı. Sadece Sharpe böyle lanet olası bir kışın ortasında açık bir fayton kullanırdı.

Sharpe ona faytona binmesi için elini uzatırken "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu Pierce.

Pierce faytona otururken "Seni arıyordum," dedi Gabriel. "Pek de mütevazı olmayan evinde beklerken arabanın sensiz döndüğünü gördüm ve vazgeçip eve dönmek için yola koyuldum. Sonra şans eseri sokakta rastladım." Shar-

pe. Pierce'a dikkatle baktı. "İyi ki de görmüştüm. Öyle dalgındın ki, görmesem muhtemelen arabanın altında ezilecektin."

"Tehlike altında olabileceğim tek kişi sendin," diye homurdandı Pierce. "Beni neden bekliyordun, peki?"

"Eşim gönderdi, başka ne olabilir? Virginia'yı bilirsin. Noel için Waverly Çiftliği'ne gelip gelmeyeceğini bilmediğinden endişelendi. Kasabanın dışındaki topraklarımıza taşındığımız ve amcan Isaac büyükannemle evlendiği için hoş karşılanmayacağını düşündüğünü sandı."

Annen seni sekiz yaşında terk etmiş olabilir ama o zamana kadar ona sahiptin. Annen senden vazgeçtiğinde, güvenli, konforlu bir yere yerleşmeni sağladı. Bir kurumun kayıtsız bakımına terk edilmedin.

Pierce'ın boğazına bir yumru oturdu. "Eşin çok fazla endişe ediyor," dedi Pierce.

"Ben de öyle diyorum ama dinlemiyor, özellikle de seninle alakalı olan şeylerde."

Pierce onun bu imalı ses tonuna karşı gülümsemesini bastırdı. "Bunca zaman sonra hâlâ Virginia'ya kur yapıyor gibi numara yaptığım için bana kızgın olduğunu söyleme."

"Kesinlikle hayır. Bunu niyetimin ciddiyetinden emin olmak için yaptığını biliyorum." Adam Pierce'a sırıttı. "Ayrıca Virginia, beni senin nasıl bir eşek olduğunu bildiğine ikna ettiği için endişelenecek bir şeyim de yok."

Sharpe ona şaka yapıyor olsa da, bu ifade Pierce'ı durgunlaştırdı. Pierce gerçekten de eşek herifin teki olabilirdi ve belki de uzun yıllardır böyleydi. Gecelerini sarhoş bir sersemlik içinde, sadece aşırı derecede kumar oynayarak geçirmişti çünkü bunların onu gazetelere düşüreceğini bi-

liyordu. Dedikodular onu şiddetle eleştirsin diye aktrisleri baştan çıkarmış ve genç kadınların duygularıyla oynamıştı. Bu süreçte arkasında bir enkaz bırakmıştı.

Peki ne için? Ailesinden intikam almak için mi? Bu bir işe yaramamıştı. Sadece geçmişin daha da bulanıklaşmasına neden olmuştu. Zamanını daha faydalı bir şekilde kullanabilirdi fakat ağaçlardan ormanı göremeyecek kadar kızgındı.

Şimdi ormanı lanet olası bir netlikte görebiliyordu.

Sharpe, Pierce'ın evinin önüne geldiklerinde "Noel için geliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Caddenin aşağısında Noel ilahileri söyleyenler *"Here We Come A-Wassailing"* adlı Noel şarkısının titrek sesle söylenen bir haliyle ev halkına hoşça vakit geçirtiyorlardı. Komşuları belli ki bu akşam evlerinin önünü gecenin melteminde Pierce'a keskin köknar kokusu taşıyan yeşilliklerle bezemekle meşguldüler.

"Hayır," derken buldu kendini Pierce. "Eve gideceğim."

Ev mi?

Evet, ev. O kadar uzun bir zaman için oradan sürgün kalmıştı ki, evi ona reddedilen bir şey olarak düşünmeye alışmıştı. Fakat artık öyle değildi.

Sharpe ağzı açık halde ona bakakaldı. "Montcliff'i kastetmiyorsun herhalde?"

"Onu kastediyorum. Noel'imi annem ve refakatçisiyle geçirmeye niyetliyim." *Evlenmeye niyetim olan kadınla.*

Camilla onun metresi olmaktan daha iyi bir hayatı hak ediyordu. Pierce artık Camilla'yı asla öyle bir duruma çekemeyeceğini görüyordu. Evliliğin de, kendinden geçmiş

ahmak Sharpe'ınki gibi olması veya hayatının kontrolünü teslim etmek anlamına gelmesi gerekmiyordu. Pierce yine de kalbini koruyabilirdi.

Camilla buna razı olmaz.

Razı olmak zorundaydı. Pierce daha fazlasını veremezdi.

Sharpe ona tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. "Ama ben annenle... Geçinemediğini zannediyordum."

"Geçinemiyorduk. Ama şimdi... Açıklaması biraz karışık."

"Güven bana, ben 'açıklaması karışık' şeyleri gayet iyi anlayabilirim. Bildiğin gibi tümüyle 'açıklaması karışık' bir ailenin içinden geliyorum." Sharpe atların sabırsızlandığı yere doğru kaşlarını çatarak baktı. "Ne zaman yola çıkacaksın?"

"Yarın sabah ilk ışıklarla."

Sharpe'ın yüzü aydınlandı. "O halde bize uğramak için epeyce vaktin olacak. Tam yolunun üzerinde ve yarın öğlen geç vakte kadar Waverly Çiftliği'nden ayrılmayacağız."

Pierce itiraz etmek üzereyken Sharpe atıldı. "Virginia en azından bize bir uğramazsan beni asla affetmeyecektir. Yeni evimizi ve bebeğimizi bile görmedin."

Pierce alnını kırıştırdı. Virginia'nın daha yakın bir zamanda ilk çocuğunu dünyaya getirdiğini unutmuştu, Isabel adında bir kız. "Pekâlâ. Hertfordshire'a giderken uğrayacağım."

Pierce ertesi sabah, Noel arifesinde, erkenden kalktı ve hizmetkârlarına bavullarını hazırlamalarını söyledi.

Montcliff'e gitme beklentisi neşesini yerine getirmişti, bu da doğru şeyi yaptığını ona hissettiriyordu. Fakat tam

paltosunu üzerine giyerken Manton geldi. Pierce'a verecek bir bilgi vardı ve bu Noel'den sonrasını bekleyemezdi.

Pierce kalbi deli gibi çarparak adamı çalışma odasına aldı ve kendini duyacağı şeye hazırladı.

"İlk olarak," dedi Manton, olağan hal hatır sorma işini bitirdikten sonra, "Edgar Gilchrist de dahil olmak üzere annenizin birkaç akrabasının izini sürdüm.."

Pierce gözlerini kırpıştırdı. "Onunla konuştunuz."

"Korkarım hayır. Birkaç yıl önce ölmüş ama dul eşiyle konuşabildim."

"Evli miymiş?"

"Evet." Manton huzursuz bir şekilde sandalyesinde kıpırdandı. "Fakat ancak annenizden umudunu tamamen kesince evlendiğini öğrendim."

Pierce kesik kesik nefes aldı. Camilla haklıydı. Annesinin Gilchrist'le ilişkisi vardı. "Karısı annemle onu biliyor muymuş?"

"Ah, evet. Beni oldukça fena bir şekilde payladı. Annenizin tam bir baştan çıkarıcı kadın olduğunu ve Gilchrist'in kalbini kırıp onun başka bir kadın için artık enkaz olarak bıraktığını söyledi. Dediğine göre Gilchrist büyükbabanızın haberi olmadan annenize kur yapmış. Anneniz on altı, o da yirmi yaşındayken başlamış ilişkileri."

"On altı mı!" Bu Pierce'ı şaşırtmıştı. Annesi babasıyla on sekizinde evlemişti. "Gilchrist'in anneme kur yapması ne kadar sürmüş?"

"Annenizle babanızın nişanlanma girişimine kadar. On sekiz yaşına girdikten kısa bir sonrasına kadar yani."

Tanrım bu oldukça ciddi bir kur dönemiydi. "Girişim mi? Nasıl yani tam olarak?"

"Gilchrist'e yıllar boyunca uzaktan ilgi duyan eşinden öğrenebildiğim kadarıyla anneniz ve Gilchrist, Gretna Green'e kaçmışlar ve sınırı geçmişler. Tabii büyükbabanız onları yakalayıp geri getirene kadar. Annenizin bir başka akrabası da bunu doğruladı. Aile bunu hasıraltı etmeye çalışmış ve Kont da o sırada annenize evlilik teklif etmiş."

"Ah, evet," diye kendi kendine mırıldandı Pierce. "O zaman da Kont annemle evlenmesi karşılığında büyükbabamın borçlarını kapatmayı kabul etmiş olmalı."

"Bu da annenizin neden Kont'la evlendiğini açıklıyor."

Hayır, diye düşündü Pierce, karnına giren bir ağrıyla. *Annemin karnındaki bebek onun Kont'la niye evlendiğini açıklıyor*

Sonuçta Gretna Green oldukça uzun bir yoldu. Evlilik gerçekleşmeden önce epeyce vakitleri olmuştu herhalde. Sonra da annesi babasına bakire olmadığını açıklamak için fazlasıyla utanmıştı. Belki de bunu açıklamıştı ve büyükbabası bunu umursamamıştı. Sonuçta büyükbabasını bekleyen, kanatları altına gireceği bir kont vardı.

Böyle miydi acaba? "Annem nişanlanmadan önce Kont'u tanıyor muymuş?"

"Evet. Görünüşe göre zaten annenizle Gilchrist'in ilk başta birlikte kaçmalarının sebebi Kont'un annenize ilgi duymasıymış ve büyükbabanız da onun Gilchrist'le evlenmesini onaylamadığı için kaçmazlarsa hiç evlenemeyeceklerinden korkmuşlar."

"Peki babam..." Pierce lafını düzeltti. "Kont annemin Gilchrist'le bağlantısını biliyor muymuş?"

"Onu öğrenemedim. Bütün bildiğim Kont'un annenizle bir baloda tanıştığı. O zaman da bir aile dostu olan

Gilchrist'in eşine göre, Kont annenizi hiç aralıksız takip edip rahatsız etmiş. Anneniz kaçtığında ona birkaç akrabayı ziyarete gittiği söylenmiş ve Gilchrist'in eşinin bildiği kadarıyla Kont da buna inanmış."

"Fakat yıllar sonra Gilchrist gelip annemin gayri meşru bir çocuk doğurduğunu Kont'a söylemekle onu tehdit etmiş," dedi Pierce.

Manton homurdandı. "Gayri meşru çocuk mu, eğer sizi endişelendiren buysa, lordum, içinizi rahat tutabilirsiniz. Kont annenizle evlenmeden altı ay önce nişanlanmış, babanızın ısrar ettiği gibi görkemli bir düğün yapmak için hazırlıklar bu kadar vakit almış. Gilchrist babanıza fark ettirmeden annenize yanaşmanın bir yolunu bulup onu göremediyse —ki önceki kaçma girişimlerinden ötürü bunu yapabildiğinden şüpheliyim— siz neredeyse kesinlikle Kont'un oğlusunuz."

Annesinin de iddiası bu yöndeydi. Pierce onun yalan söylüyor olabileceğini düşünmüştü ama belki de söylemiyordu.

Yine de annesi onunla kaçarken Gilchrist'le aynı yatağı paylaştıysa ve babası gerdek gecesi onun bakire olmadığını anladıysa, çocuğun başkasından olup olmadığından şüphelenmiş olabilirdi. Babası tersine olan kanıtlara rağmen Pierce'ın kendi oğlu olmadığına inanmış olmalıydı. Kont'un kendi vârisini küçümsemesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Fakat bu yine de Kont'un niye Pierce'ı sekiz yaşına kadar yanında tuttuğunu açıklamıyordu. Acaba Gilchrist annesini, babasına onun kızlığını çalanın kendisi olduğunu söylemekle mi tehdit etmişti? Gilchrist'in ailesinin kuma-

ra olan düşkünlüğü göz önüne alınınca belki de adamın paraya ihtiyacı vardı ve bunu o parayı elde etmenin bir yolu olarak görmüştü.

Ancak Pierce'ın annesi onun tehditlerine boyun eğmediyse Gilchrist babasına gidip eğer para vermezse bir skandal yaratacağına dair şantaj yapmış olabilirdi. Fakat yine de babası, oğlundan tümüyle kopması için annesi üzerinde nasıl bir güç uygulamış olabilirdi ki? Bozulmuş bir evlilik girişiminin onların evliliklerinde çok büyük bir fark yaratmamış olması gerekirdi.

Tabii eğer...

Pierce'ın vücudunda buz gibi bir ürperti dolaştı. "Annemle Gilchrist'in Gretna Green'de kiliseye varıp oradaki bir papazla nikah kıymayı başaramadığından emin misiniz?"

Manton'ın gözleri kısıldı. "Gilchrist'in eşi kıymadıklarını söyledi."

"Başka ne diyecekti ki? Gilchrist o İskoç nikâhlarından birini kıymayı başardıysa ve bu ortaya çıkarsa başka bir kadınla evliliği sayılmazdı. Ve o kadın da hiçbir şeyi olmadan kalakalırdı."

Manton'ın bakışları da Pierce'ın hissettiği aynı korkuyu yansıtarak onun gözlerine kilitlendi. "O zaman annenizin babanızla olan evliliği de geçersiz olacaktı."

"Kesinlikle. Tabii her şeyini kaybedenin sadece annem olmayacaktı."

Bütün gerçekler kafasına dank ettiğinde Pierce'ın kalbi deli gibi hızla atmaya başladı. Sonunda babasının annesinin üzerindeki gücünün nereden geldiğini öğrenmişti. Hatta Gilchrist'in o gün Montcliff'te babasına ne dediğini bile tahmin ediyordu.

Pierce aklı karmakarışık bir halde doğruldu. Eğer teorisi doğruysa bu her şeyi değiştirirdi. Annesini görmesi lazımdı.

Hâlâ yol üzerinde uğrayacağı yerler vardı ve Sharpe'a söz vermişti...

Bu tutması gereken bir sözdü. Waverlyler onun ailesiydi ve Pierce bunca şeyin ardından onun babasının öfkesinden korumakta onların ne kadar önemli bir rol oynadıklarını fark ediyordu.

"Affedersin Manton, fakat gitmem gerekiyor."

Manton da ayağa kalktı. "Elbette lordum."

"Bu bilgiyi kendine saklayacağına güveniyorum." Pierce karnında ani bir ağrıyla Manton'ın ağabeyinin ondan her zaman nefret ettiği aklına geldi. "Eğer Manton..."

"Benden korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok," dedi Manton sertçe. "Müşterilerim her zaman tam sadakatime sahiptirler. Sör Jackson bu konuda güvenmeseydi asla beni size tavsiye etmezdi."

"Doğru," dedi Pierce, içi biraz rahatlayarak.

"Ayrıca aile içi ilişkilerin insanların geleceklerini nasıl mahvedebileceğini sizden daha iyi bilirim."

Manton bir şey söylemek için ikilemdeymiş gibi baktıktan sonra yumuşak bir ses tonuyla ekledi. "Babamın başka bir ailesi daha vardı, bir metresi ve iki gayrimeşru çocuğu, üvey kardeşlerim. Ağabeyimden uzaklaşma nedenim de bu. Babam onların korunmasını istedi fakat George bu anlaşmaya uymayı reddetti. Bu bizim bütün yaşamımıza felaket getirdi."

Pierce o an bu adamın kendisine bu aile sırrını neden anlattığını anladı. Manton belli ki kendi sırrını birine tes-

lim etmenin karşı tarafın sırlarının güvende olduğuna inandırmak için en iyi yol olduğunu biliyordu. Manton ile ilgili içi biraz daha rahatlayarak kapıya doğru yöneldi. Manton arkasından ona seslendi. "Beni görevlendirdiğiniz diğer araştırmayla ilgili bilgileri duymayı arzu eder misiniz?"

"Diğer araştırma mı?"

"Bayan Stuart ile ilgili olan."

"Ah, doğru." Pierce bunu unutmuştu. Camilla'nın geçmişini araştırmasını istemesinin üzerinden yıllar geçmişti sanki. Ve bu şimdi oldukça, alçakça gözükmüştü gözüne.

"Size anlatacak pek fazla şeyim yok," diye devam etti Manton. "Dün St. Joseph Yetimhanesi'ni işleten bir çiftle görüştüğümde oldukça kaçamak cevaplar verdiler. Bayan Stuart'ın orada çalıştığını ve örnek bir geçmişi olduğunu kabul ettiler. Fakat Bayan Stuart'ın oraya nasıl geldiği bilgisini bulmak için dosyaları kontrol etmeleri gerektiğini söylediler. Bana bu meseleyle ilgili konuşup konuşamayacaklarına dair bu sabah bilgi vereceklerini belirttiler. Burada olmamın sebelerinden biri de bu. Benimle bu görüşmeye iştirak etmeyi isteyebileceğinizi düşünmüştüm."

Demek Camilla'nın bir fahişenin ya da bir prensesin kızı olup olmadığını öğrenebilecekti. Fakat bunu bilmesine gerek yoktu, çünkü çoktan Camilla'yı hayatında istediğine karar vermişti.

Camilla'nın ailesinin kim olduğu önemsizdi. St. Joseph'e nasıl geldiğinin bir önemi yoktu. Pierce onun nasıl bir kadın olduğunu, içini dışını biliyordu. Kendini savunamayacak ya da savunmayacak olanların haklarını savunan türde bir kadındı. Sadece basit bir hamur işiyle mutlu

olan, bir lorda edepsiz kitaplarla ilgili sataşıp bir an sonra o adamın annesini savunan türde bir kadındı.

Hâlâ aşka inanan bir kadın ve görünüşe göre ona âşık olacak kadar ahmak bir kadın.

Pierce en azından Camilla'nın kişisel işlerinin mahremine burnunu sokmayabilirdi. Camilla ondan hiçbir zaman ailesinin kim olduğunu bulmasını istememişti. Ayrıca eğer isteseydi bunu St. Joseph'te çalışırken de öğrenebilirdi. Yani Pierce bu işe karışarak sınırlarını aşıyordu. Kesinlikle bunu Camilla uğruna yapmamıştı. Bunu onunla evlenirken kendini güvende hissetmek için, kendi adına yapmıştı.

Artık önemli değildi. Camilla'nın bulanık geçmişinde herhangi bir sorun ortaya çıkarsa bunu birlikte göğüsleyeceklerdi. Tabii Camilla ona böyle bir şans verirse...

Camilla'yı gördüğünde ona Manton'ın bu işi takip etmesini isteyip istemediğini soracaktı. Fakat bu Camilla'nın özel meselesi olacaktı. Pierce'ı ilgilendirmezdi.

"Hayır," dedi Pierce. "Görüşme için orada olmama gerek yok. Sizin de gitmeniz gerekmiyor. Şu ana kadar bulduklarınız için size ödeme yapacağım ama ben aksi için Bayan Stuart tarafından yönlendirilmedikçe, geçmişi geçmişte bırakacağız."

Manton, sesinde onaylayan kararlı bir tonla "Nasıl isterseniz, efendim," dedi.

Görünüşe göre ikisi de bu konuda mutabıktı, bazı kapılar hiç açılmamalıydı.

***

Leydi Devonmont, Noel öncesinin erken akşam saat-

lerinde çok güzel bir süsü havaya kaldırarak "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Ağaç için fazla mı abartılı?"

Camilla camdan melek figürine baktı ve Pierce'ın melek ve şeytan hakkındaki sözlerini anımsadı. Belki de geçmişin canını yakan kelimelerini durmadan hatırlamayıp arkasında bıraksa, burada şimdi böyle kalbi sızlayarak oturuyor olmazdı.

"Camilla?"

"Evet. Hayır, çok aşırı değil." Camilla Kontes'e baktı. "Londra'ya gitmemiz gerekirdi. Pierce Noel'de yalnız olmamalıydı."

Kontes içini çekti. "Pierce Londra'da değil, tatlım ve kesinlikle yalnız da değil. Şimdi Waverly Çiftliği'ndedir. Ve bu şekilde olması daha iyi. Ona her şeyi anlatma riskini göze almaya istekliyim fakat bunu Waverlyler'in bütün o çılgınlığının ortasında yapmaya dayanamam. Şimdi daha da kalabalıklar ve eminim ki benim için..."

Kontes yüzüne kararlı bir gülümseme kondurup kutudaki süslere geri döndü. "Ne düşündüklerinin bir önemi yok. Ama onunla konuşurken yalnız olmayı tercih ederim." Kontes Camilla'ya uzun uzun baktı. "Hem sen de Pierce'ın onun metresi olmakla ilgilendiğini düşünmesini istemediğini söylemiştin."

"Biliyorum. Gitmemekle doğru bir karar verdik. Sadece..."

Jasper, Maisie'nin önünden koşarak "Anne, anne!" diye bağırdı. Ağacı süslemekten sıkılarak, Çikolata'yı beslemeye erkenden gitmişti. "Birisi geliyor!"

Camilla'nın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi ve fark ettirmeden eteklerini düzeltti. "Lord Hazretleri geri mi geldi?"

Maisie ona acıyan gözlerle baktı. "Onun arabası değil. Gerçi yine de oldukça güzel bir araba ama kime ait olduğunu anlayamadım."

"Pekâlâ, o halde," dedi Kontes, "gidip kim olduğuna bakalım."

Dördü birden hole doğru yöneldiler ve iki kişinin içeriye girdiğini gördüler. Gelen Pierce'ın yaşlarında bir adam ve Kontes'in yaşlarında, baştan aşağı yas kıyafetleri içinde bir kadındı. Oldukça tuhaf bir çiftti ve daha takdim bile edilmeden dört kişinin birden onları karşılamaya geldiğini görünce şaşırmış görünüyorlardı.

Kontes gülümseyerek öne çıktı. "İyi günler, bayım. Ben Leydi Devonmont. Yardımcı olabilir miyim?"

Adam selam verdi ve bakışları hızlıca Camilla ve Maisie'ye kaydı. "Benim adım Dominick Manton ve bu hanım da Edith Perry, Hedon Vikontesi."

Leydi Hedon herkese çabucak selam verdi. Camilla bunun kadının kibirliliğinden mi yoksa utangaçlığından mı olduğunu bilemedi. Çarpıcı yeşil gözleriyle oldukça yakışıklı bir adam olan Bay Manton da bulunduğu ortamdan dolayı tuhaf bir şekilde huzursuz görünüyordu.

Bay Manton gergin bir şekilde gözleriyle holü taradı. "Lord Devonmont'ı burada bulacağımı zannediyordum. Bu sabah Londra'daki evinde Lord Hazretleriyle görüşmeye gittiğimde bana onun bu yöne geleceği söylenmişti."

"Lord Hazretleri geliyor! Lord Hazretleri geliyor!" diye bağırdı Jasper.

"Jasper, konuklarımız var," diye azarladı oğlunu Camilla. "Sessiz ol, lütfen."

"Peki anne." Fakat çocuğun yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı.

Camilla'nın kalbi de hızla çarpmaya başlamıştı ve Kontes ona panik ve neşenin iç içe geçtiği bir bakış fırlatarak adama döndü, "Emin misiniz onun..."

"Hizmetkârları bana öyle söylediler ve eşyalarının arabaya konduğunu gördüm. Üstelik kendisi çıkmak zorunda olduğunu söyledi. Fakat belki de nereye gideceği konusunda yanılmış olabilirim."

"Belki," dedi Leydi Devonmont. "Size yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bay Manton yönlendirilmeyi bekliyormuş gibi Leydi Hedon'a baktı.

Leydi, gözleri bir Camilla'ya bir Maisie'ye kayarak "Lord Hazretleri'ni beklemekte bir lüzum olduğunu sanmıyorum," dedi. Bakışları sonunda Jasper'ın üzerine kilitlenmişti.

"Pekâlâ." Bay Manton hepsine birden gülümsedi. "Sanırım siz iki hanımdan biri Bayan Stuart, doğru mu?"

Camilla gözlerini kırpıştırdı, sonra biraz öne çıktı. "Camilla Stuart benim, efendim."

Leydi Hedon'ın solgun yanaklarının rengi iyice atarken, Bay Manton konuştu. "Sizinle özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı, madam?"

Camilla Kontes'e baktı ve Leydi Devonmont onun soru soran gözlerine cevaben konuştu. "Neden küçük salona geçmiyorsunuz? Ben de içeriye atıştırmalık bir şeyler gönderirim."

Leydi Hedon, belli ki Kontes'in tavrı karşısında şaşırarak "Bayan Stuart'ın patronu musunuz?" diye sordu.

Camilla onunla ne işi olabileceğini anlayamıyordu ama Kontes'in bu soruya karşılık olarak verdiği sözler karşısın-

da minnettar oldu. "Onu bir çalışanımdan çok bir arkadaşım olarak görüyorum."

Leydi Hedon, Camilla'yı şaşırtarak "Bu çok güzel," dedi.

Camilla misafirleri, bütün bunların neyle ilgili olduğunu öğrenmeye can atarak salona doğru götürdü. Herkes içeri girdikten sonra Bay Manton kapıyı kapattı. "Kendimi ifade etmeden önce, Bayan Stuart," dedi, "sizi, bunun yaşanmasına niyet etmediğime temin etmek isterim. Lord Hazretleri araştırmamı istediğinde... Sizin nasıl St. Joseph'e geldiğinizi..."

Camilla, etkilense mi yoksa kızsa mı bilemeyerek "Ne istedi?" diye sordu. Öfkelenip öfkelenmeyeceği büyük oranda Pierce'ın nedenlerinin ne olduğuna bağlıydı.

"Ah, daha sonra Lord Hazretleri fikrini değiştirdi," diye aceleyle ekledi Bay Manton. "Bana sizinle konuşana kadar bu araştırmayı askıya almamı söyledi ama o zamana kadar artık çarklar işlemeye başlamıştı."

Camilla, tümüyle afallamış bir halde "Ne çarkları?" diye tekrarladı.

"Bay Manton'ın demeye çalıştığı şey," diye araya girdi Leydi Hedon yumuşak bir ses tonuyla, "birkaç ay önce, kocam vefat ettikten sonra sizi aramak için St. Joseph'e gitmiştim ama sizin artık nerede çalıştığınızdan emin değillerdi. Bu yüzden de Bay Manton bu hafta sorular sormak üzere yetimhaneye geldiğinde, Bay Manton'la görüşmemi ayarladılar ve sonra da bana orada olmak isteyip istemeyeceğimi sordular. Ben de evet, elbette, dedim." Ses tonu hafifçe yükselmişti. "Bay Manton görüşme için gelmeyince ben de ofisine gittim fakat..."

"Affedersiniz, leydim," dedi Camilla, şaşkına dönmüş bir halde. "Fakat siz tam olarak kimsiniz ve niçin beni arıyorsunuz?"

Leydi Hedon yutkundu, sonra da Camilla'nın ellerini tutmak üzere öne doğru ilerledi. "Ben, tatlım, senin annenim."

25

Noel Günü

Saatlerdir kar yağıyordu. Neredeyse yere değer değmez eriyordu ama yine de yolculuğu zor bir hale getiriyordu. Ve Pierce'ın geç kaldığı için kendinden başka suçlayacağı hiç kimse yoktu.

Londra'daki molaları umduğundan da fazla vaktini almıştı ve sonra Virginia'da da çok uzun süre kalmıştı. Isaac Amca ve yeni eşi Hetty oraya gelmişlerdi ve Pierce onlara annesinin aralarında neler geçtiğini, net bir şekilde olmasa da açıklamaya mecbur kalmıştı.

Atlamak zorunda kaldığı pek çok yer, daha fazla yanıt bulana kadar söyleyemeyeceği pek çok şey vardı. Amcasıyla konuyu biraz da olsa aydınlatabileceğini umarak kısaca konuşmuştu ama Isaac Amca ona sadece zaten Pierce'ın bildiklerini tekrar etmişti. Pierce sekiz yaşındayken annesi Titus'tan onu da kendi çocuklarıyla beraber büyütmesini istemişti ve Titus da bunu kabul etmişti.

Titus öldükten sonra da Isaac Amca'nın bu sorumluluğu devralması rica edilmişti ve o da Pierce'ın Virginia ve Roger için bir ağabey olacağını düşünerek sorumluluğunu üstlenmişti. Pierce da bu konuda elinden geleni yapmıştı.

Aslında oradan çabucak ayrılamamasının sebebi tam da Virginia'nın onun kardeşi gibi olmasıydı. Bebek Isabel de bu duruma pek yardımcı olmamıştı. Çocuk inanılmaz derecede şirindi. Pierce onu, Camilla ve kendisinin de bir bebeğe sahip olabileceklerini düşünerek kucağında tutup sevmişti. Ve ilk kez bir çocuğa sahip olma fikrinin onu dehşete düşürmediğini hayretle fark etmişti.

Fakat Pierce'ın kuzenlerinin yanında bu kadar oyalanmaması gerekirdi, bu yüzden gece yolculuğu yapmak zorunda kalmıştı. Saat neredeyse Noel sabahının sekiziydi ve araba daha yeni Montcliff'e yaklaşıyordu.

Acaba kahvaltıda mıydılar? Pierce arabadan inerken bunu düşündü ve kollarında bir kutuyla eve doğru ilerlemeye başladı. Annesi ve Camilla genellikle erken kalkarlardı o yüzden Pierce kahvaltıda değillerse şaşırmayacaktı. Ve Noel sabahı olduğuna göre Jasper da muhtemelen horozlarla beraber uyanmış olmalıydı.

Pierce ayağındaki karları temizledikten sonra eve girdi. Fakat içerisi alışılmadık derecede sessizdi. Pierce paltosunu alan uşağa "Herkes nerede?" diye sordu.

"Hanımefendileri salonda, lordum. Ve Bayan Stuart da..."

Pierce, elinde kutuyla birlikte o yöne doğru hızla giderek "Teşekkür ederim," dedi. Ağacı koydukları yer orasıysa muhtemelen hepsi salondaydı.

Pierce bununla ilgili ne dediklerini hatırlamıyordu ama annesi eskiden ağacı oraya koyardı.

Ağacın mümkün olan her yeri süslerle bezenirdi fakat yıllardır ilk defa sedir ağacı ve köknar kokusu Pierce'a kötü anılarını hatırlatmamıştı. Artık çok daha fazla şey biliyordu.

Pierce salona girdi ve duraksadı. Annesi masada tek başına çay içip sandviç yiyordu. Görünürde ağaç falan yoktu fakat bunun yokluğu Camilla'nın yokluğu kadar kayda değer değildi.

Camilla giyiniyor ya da başka bir şeyler yapıyor olmalıydı ki bu da daha iyiydi. Pierce'ın annesine söylemesi gerekenleri yalnızken dile getirmesi daha uygundu.

Annesi, yüzünde bir gülümseme belirerek "Pierce!" diye bağırdı. Ayağa kalktı ve sonra birbirlerini son gördükleri zamanki şartları hatırlayınca gülümsemesi silindi. "Seni beklemiyorduk."

"Buraya Noel arifesinde ulaşmaya çalıştım ama Virginia'ya uğramam gerekti ve..." Tanrı aşkına, saçmalıyordu. Sakin olmaya çalışarak kutuyu yere bıraktı ve annesine doğru ilerledi. En iyisi bir an önce konuya gelmekti. "Anne, sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama bana Gilchrist'le ilgili herhangi bir şey anlatmayı reddettiğinden ben de onunla olan arkadaşlığınızı araştırması için birini tuttum."

Pierce onun her zamanki gibi konuşmadan kaçmaya çalışacağını zannetti ama annesi gözlerini ona dikerek şaşkınlıkla baktı. "Anlıyorum. Ve ne öğrendin?"

"Babamla evlenmeden önce Gilchrist'le kaçıp evlenmeye çalıştığını."

Annesi yutkundu, sonra başını salladı.

"O yüzden de babamın seni neyle suçladığını buldum: Zaten Gilchrist ile evliyken onunla evlenmiştin."

"Böyle bir şey yapmadım!" diye bağırdı annesi. "Hiçbir zaman Edgar'la evlenmedim. Walter da bunu biliyordu. Babanın lanet olası dedektifleri Edgar'la evlendiğime dair en ufak bir kanıt bile bulamadılar çünkü zaten evlenmemiştim! O kadar ileriye gitmemiştik."

"Peki o halde neden..."

"Çünkü baban hiçbir zaman bir şeyi kendi lehine kullanmak için kanıta ihtiyaç duymadı," dedi annesi kederli bir tonda.

Annesi yüzü kızararak odanın içinde dolaşmaya başladı. "Walter'ın nasıl olduğunu bilirsin. Onurunun çiğnendiğini hissetti. Bana 'piçimi' uzaklaştırmaz ve onu yeniden görmeye kalkışırsam önceki evliliğe dair ne kanıt gerekiyorsa hazırlayacağını söyledi. Sahte tanıklar bulup para verecekti ve hiçbir şey onu durduramayacaktı."

Annesi gözlerinden yaşlar akarak Pierce'a baktı. "Tam da böyle bir şey yapabilecek bir adamdı. Seni tamamen mirasından yoksun bırakacaktı! Her şeyi kaybedecektin, unvanını, toprakları, meşruluğunu!"

"Bunu umursamazdım," dedi Pierce boğuk bir sesle, boğazında bir yumru vardı sanki. "Sana sahip olacaktım. Babam değilse bile en azından bir annem olacaktı."

"Bunu şimdi sahip olduğun o haklar ve topraklar ve unvanının ağırlığı arkandayken söylüyorsun," dedi annesi. "Ama o acımasız ve kinci adamın seni sekiz yaşında sefalete ve lekeli bir hayata atmasına izin verseydim bana teşekkür etmeyecektin."

Kontes'in sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Genç bir kızken zenginlikten yoksulluğa düştüm, oğlum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ve senin yaşamak zorunda kala-

cağın gibi onuru kirlenmiş bir duruma düşmemiştim. Hayır. Oğlumun, kıskanç kocam senin onun oğlu olmadığına dair saçma bir fikre kapıldı diye bütün bunlara katlanmasına izin veremezdim. Hayatın nasıl acımasız olabileceğine dair hiçbir fikrin yok."

Pierce annesinin sözlerinden sarsılmış bir halde öylece kalakalmıştı. Hayat kesinlikle annesine karşı acımasız olmuştu. O kimdi ki orada durmuş annesinin onu koruma yöntemlerini eleştiriyordu? Hiçbir zaman bütün hayatı bir erkeğe bağımlı bir kadın olarak yaşamanın ne anlama geldiğini bilemezdi ki. Erkekler birbiri arkasına annesinin umudunu kırmışlardı. Yine de anlamadığı bazı şeyler vardı. "Yani gerçekten de Kont'un oğluyum."

Annesi sessizliğini korumaya çalıştı. "Sana daha önce de söyledim, elbette onun oğlusun. Biz evlendikten on ay sonra doğdun."

"Bunda bir tuhaflık yok mu? Çünkü gerçekten onun oğluysam Kont'un neden beni piç olarak gördüğünü anlayamıyorum." Meselenin düğüm noktası buydu.

Görünüşe göre bu annesi için de bir düğüm noktasıydı çünkü rengi bembeyaz olmuştu ve gözlerini kaçırıyordu.

"Anne?" dedi Pierce. Annesi tekrar odanın içerisinde dolanmaya başlamıştı, bu kez elllerini birbirinin içine alıp sıkarak. "Bu işin peşini bırakamazdın, değil mi? Bütün taşların altına bakarak geçmişi karıştırmak zorundaydın."

Bu kez, annesi onun sabrını deniyor olsa da, Pierce öfkesinin kendisini alt etmesine izin vermeyecekti. "Ne bekliyordun ki?" dedi sessizce. "Orada çalışma odasında durup benim yüzüme..."

"Çünkü her şeyi mahvediyordun!" diye bağırdı annesi.

"Eğer bir an için bile zayıflık gösterseydim, senin gerçekte nasıl hissettiğimi bilmene izin verseydim, etrafta dolanmaya başlayacaktın ve baban da beni tehdit ettiği şeyi yapacaktı. Bunu onun yüzünde görebiliyordum. Sırf kininden ikimizi de kovacaktı. Büyükannenden kalan miras mı? Gidecekti. Toplumdaki konumun, mirasın, unvanın mı? Gidecekti! Bütün her şey gidecekti çünkü ben..."

Annesi ağlayarak sustu.

Annesinin böylesine sinirlerinin bozulması karşısında Pierce'ın kalbi burkulmuştu. Ayağa kalkıp kollarını annesine doladı. "Hişşş, tamam, söylemek zorunda değilsin." Pierce kendine annesini bu duruma getirdiği için küfrederek onun titreyen bedenine sarıldı.

"Sana anlatmak zorundayım," diye fısıldadı. "Camilla bunda haklıydı." Yaşlarla ıslanmış yüzünü oğluna doğru kaldırdı. "Fakat bir an için bile Edgar'la çalınmış öğleden sonralarımın bana buna mal olacağını bilseydim..."

İşte o anda Pierce'ın kafasına dank etti. Annesi hakkında yanılmışlardı. Annesi her şeyi riske atmıştı; babasına karşı direnmişti. Annesinin kuzeniyle —âşığıyla— yasak bir ilişkisi vardı ve bunun bedelini ödemişti. Çok yüksek bir bedel.

Pierce da bu bedeli ödemişti.

Annesinin ona bu gerçeği daha önce söylememesinin, bütün gerçeği anlatamamasının nedeni buydu. Çünkü utanıyordu. Belli ki kendini son derece suçlu hissediyordu.

Annesi başını çevirip Pierce'tan uzaklaştı. "Baban... Bana çok âşıktı. Ve ben hâlâ Edgar'a aşık olmakla beraber, on sekiz yaşında bunu son derece gurur okşayıcı bulmuştum. Kendimi Edgar'a vermiş olsam da."

Aşağılanma hissi annesinin yanaklarını kıpkırmızı yapmıştı. "Baban gerdek gecesinde anladığında benim..." Annesi yutkundu. "Edgar'la kaçtığımızı kabul ederek, her şeyi itiraf etmek gibi bir hata yaptım. Ama babana gençlik yıllarının düşüncesizliğini bir kenara attığımı söylemiştim ve buna inanmıştım. Ona iyi bir eş olacağımı düşünüyordum. Ve baban da beni affetmişti."

Annesinin sesi sertleşti. "Ya da ben öyle düşünmüştüm çünkü bazen baban yalnızken bunu başıma kakmıştı. Evliliğimizin ilk yıllarında küçük bir pürüz gibiydi. Ama sen gelmiştin ve halimden memnunmuşum gibi yapmaya çalıştım."

Pierce'a belli belirsiz bir gülümseme yolladı. "O yıllardaki tek güzel şey sendin."

Pierce zorlukla nefes alıyordu. Neyin gelmekte olduğunu biliyordu ve annesini bunu söylemekten alıkoyması gerektiğini de biliyordu. Fakat bunu yapamadı. Pierce'ın duymaya ihtiyacı olduğu kadar annesinin de bunu söylemeye ihtiyacı vardı.

"Sonra büyükbabanın cenazesine gittim ve Edgar da oradaydı."

"Hatırlıyorum," dedi Pierce boğuk bir sesle. "Onunla tanıştığım zamandı, altı yaşındaydım."

"O zaman da her zamanki kadar birbirimize âşıktık ve babanla çok mutsuzdum..." Annesinin nefes alıp verişleri sıklaşmaya başladı. "Çok uzakta olmayan bir kasabada buluşmaya başladık. Hatırlayacağın gibi baban çok içerdi. Ben de o sarhoş olup sızınca at binmeye giderdim ve... Gerisini tahmin edebilirsin."

Pierce, kulakları uğuldayarak "Babanı bunu öğrendi," dedi.

"Evet. Fuardaki o günden sonra." Annesinin yüz ifadesi sertleşmişti. "Ben ne kadar çok şeyi riske attığımı fark etmeye başlamıştım ve Edgar ile görüşmeyi kestim. Ama o kahrolası ahmak tedbiri elden bıraktı. Fuara beni görüp kaçmaya ikna edeceğini umarak geldi. Ona bunu yapamayacağımı söyledim, bu senden vazgeçmek anlamına gelecekti." Ses tonu kırılgan bir hal almıştı. "Çünkü bir kadın kocasını terk edebilir ama bunu yaparsa asla çocuğunu yanında götüremez."

Pierce, evliliğin hayatı üzerindeki kontrolünü kaybetmek anlamına geldiğinden endişelendiği için utandı. Ne düşünüyordu ki acaba? Bir kadın evlilikte erkeğin vazgeçebileceğinden çok daha fazlasından vazgeçmek zorunda kalıyordu.

"Biz tartıştık ve Edgar gitti, ben bunun artık sona erdiğini düşündüm." Annesinin gözü uzaklara dalmıştı sanki geçmişe bakıyormuş gibi. "Fakat birisi bizi görmüştü, Edgar'ın kim olduğunu bilen birisi. Ve o kişi, her kimse, Walter'a beni fuarda kuzenimle gördüğünü söyledi."

Annesi parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bütün kâbusun başlangıcı bu oldu. Baban Edgar'ı eve getirmeleri için uşaklarını yolladı ve Edgar'a benim bir kilometre bile yanıma yaklaşırsa, onu öldüreceğini söyledi."

Annesinin vücudu baştan aşağıya titredi. "Ve ondan sonra da baban öfkeden kudurmaya devam etti, ben ne dersem diyeyim onca yıl boyunca Edgar'la görüştüğümüzü iddia etti. Senin onun oğlu olmadığın fikri de o zaman aklına girdi."

"Zaten beni hiçbir zaman kendi soyuna layık görmemişti," dedi Pierce acı bir tonda.

"Bunun seninle bir alakası olduğunu sanmıyorum, canım. Baban seni sevdiğimi görebiliyor ve onu sevmediğimi biliyordu. Bundan nefret ediyordu. Baban açısından seni Edgar'ın çocuğu olduğu için sevdiğimi söylemek kolay bir sıçramaydı."

Bu Pierce'a karşı korkunç bir algı yaratmıştı. Babasıyla olan her anısında annesiyle beraber babasına karşı durmuşlardı. Bu babasının içine dert olmuş olmalıydı.

"Böylece baban Edgar'la işini bitirdikten sonra benim için de kurallar koydu. Bir daha asla Edgar'ı görmeyecektim. Kocam olmadan asla bir yere gitmeyecektim. Ve asla..." Tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Ben asla 'piç' çocuğumu görmeyecektim. Bunun karşılığında, Walter seni okula ve akrabaların yanına göndermeme izin verecekti. Başka bir çocuğumuz olmazsa, mirası almana izin verecekti. Ama sana yazmam veya seninle konuşmam yasaktı. Seninle o son Noel'i geçirmeme sadece okul tatillerin sonrasına kadar başlamayacağı için izin verdi."

Annesinin yaşlı gözleri Pierce'ınkilere sabitlendi. "O Noel'in her anı benim için hazine değerindeydi. Ve sen ayrıldıktan sonra bile, uzaklaştığın için babanın yumuşayacağını ummaya devam ettim. Fakat baban sana gizlice mektup yazdığımı öğrendiğinde, bana bunun tekrarlandığını görürse, tehdit ettiği şeyi yapacağını söyledi. Benim daha önce evlenmiş olduğumu ve gayrimeşru olduğunu iddia edecekti."

Pierce yumruklarını sıkmış, babasının sırf onu çıplak elleriyle öldürebilmesi için hayatta olmasını diliyordu.

Yaşlar gözünden düşmeye başladığında annesi bir mendil aradı. Pierce kendi mendilini annesine vermek üzere

ona doğru yürüdü. Annesi minnetttar bir şekilde mendili aldı. "Baban beni istediği gibi bir eş yapmaya kararlıydı. Güvenliğini sağlamak için her şeyi yapacağını biliyordu ve bunu kullandı. Sanırım sana tekrar sahip olursam Edgar'la kaçacağımdan ve bizi bir daha asla göremeyeceğinden korktu."

"Neden öyle yapmadın peki?" dedi Pierce gözyaşları boğazında düğümlenirken.

"Mirastan yoksun kalmana razı mı olsaydım? O zalim yaratık onun oğlu olduğunu düşünmediği için hem de? Bunu asla yapmazdım." Annesi çenesini dikleştirdi, bakışları alev alevdi. "Her şeyi kaybetmene engel olacaksa o lanet olası şeytana katlanırdım. Çocukların ve çocuklarının çocukları bu kadere mahkûm olmamalıydı."

Tanrım. Bu yüzden annesi o gün çalışma odasında o kadar nefret doluydu. Çünkü onun nesiller sonrasını, oğlunu kurtarmaya kararlı olduğu korkunç geleceği görmüştü. Her zaman aşırı derecede inatçı olan annesi, Pierce'ın babasına olan öfkesinin "her şeyi mahvetmesine" izin vermeyecekti.

Kontes'in yüzü aniden yeniden yanmaya başladı. "Şimdi artık biliyorsun. Cezalandırıldın çünkü ben zina yapmış biriydim."

Ve annesi belli ki oğlunun bunun için kendisinden nefret edeceğine inanıyordu. Ama nasıl edebilirdi ki? Babası kumar tutkusunu dizginleyemediği için sevdiği adamdan vazgeçmeye zorlanmış olması, annesinin gerdek gecesinde kocasına her şeyi itiraf ettiği için acı çekmesi son derece adaletsizdi.

Kendisi için değerli olan bir şeyi bulmuş olması annesi-

ni bu noktaya getirmemeliydi. "Yaptığın şey için seni suçlamıyorum."

"Suçlamalısın," dedi annesi boğuk bir sesle. "Tekrar Edgar'la görüşmeye başlamasaydım..."

"Babam muhtemelen senden şüphelenmek için başka bir sebep bulacaktı. Onun gibi erkekler bunu çok sık yaparlar." Pierce annesini, akmayan yaşlardan yanan gözleriyle kollarının arasına aldı. "Öylesine sefil bir evliliğin içinde birkaç mutluluk anı istediğin için seni suçlamıyorum."

"Bunun sonucu senin evden..."

"Evet," dedi Pierce. "Öyle bile olsa." Pierce annesini sımsıkı tuttu. İçinden yine de annesinin, babasının suratına kurallarını fırlatıp sevdiği adamla ve yanına da kendisini alarak kaçmasının daha iyi olacağını düşünüyordu.

Fakat bu bir erkeğin düşünme şekliydi. O bir kadın değildi. Çocuğu için her şeyi yapabilecek bir anne de değildi.

"Keşke bana daha önce söyleseydin," diye fısıldadı Pierce.

"Ve sen de benim... Alçak bir zinacı olduğumu öğrense miydin? Bütün geleceğini... Aşağılık bir ilişki uğruna riske attığımı?"

"Hayatın boyunca âşık olduğun adamla mı?" Pierce annesinin yüzüne bakmak için biraz geri çekildi. "Beni evden uzaklaştıran sen değildin, anne. Babamdı. Ve ben kimi suçlayacağımı bilecek kadar akıllıyım sanırım." Yutkundu. "Gerçi her zaman değilim ama." Pierce annesinin yanağındaki gözyaşını sildi. "Mektuplarını okumadığım için özür dilerim. Hatalıydım."

Annesi biraz geriye çekilip gözyaşlarını kurularken

kendini gülümsemeye zorladı. "Ve bugün Noel! Noel'de yanımdasın. Sonunda."

Pierce da kendi gözyaşlarını bastırdı. "Evet, öyle," diyebildi. "Ve bundan sonra da hep yanında olacağım." Annesi tekrar ağlamaya başlamadan önce ekledi. "Ve bu da bana sizin için birkaç hediye getirdiğimi anımsattı. Ama seninkini özellikle yalnızken vermek istiyordum."

Pierce kutuyu bıraktığı yere doğru ilerledi, onu alıp annesinin yanına getirerek açtı ve içinden annesinin yazdığı bütün mektuplar açığa çıktı. Hepsinin de mührü açılmıştı. "Bunların her birini okuduğumu bilmeni istiyorum, baştan sona. Keşke onları daha erken okumuş olsaydım."

"Ah, Pierce..." Bu annesinin gözüne tekrar yaşların dolmasına neden olmuştu ve Pierce kutuyu yere bırakıp tekrar annesine sarıldı ve ağlaması bitene kadar onu teselli etti. İçinden de babasının cenazesinden beri annesiyle ilişkisini düzeltmek için çaba harcamadığına sövüyordu. O kadar öfkeliydi ki, yüzeyin altına bakmayı becerememişti.

Annesi kendini topladığında ve tekrar oğlunun kollarından ayrıldığında Pierce etrafa kaşlarını çatarak baktı. "Peki ama ağaç nerede? Burada olacağını zannetmiştim ve Jasper'ın da şimdiye dek onun yanına gitmek için mücadele ettiğini."

"Ah hayır, ağaç çocuk odasında," diyebildi annesi yüzü tekrar bulutlanırken. "Jasper süsleme işi tamamen bitince onu oraya koymamız için yalvardı." Annesi ona gülümseyerek baktı. "Camilla'yla beraber yukarıdalar, Leydi Hedon'la birlikte. Bu sabah hediyelerimizi açtıktan sonra baş başa vakit geçirmelerine fırsat vermek için aşağıya indim."

"Leydi Hedon da kim?"

Kontes'in gülümsemesi duraksadı. "Bilmiyor musun? Onu buraya getiren senin adamın, Manton... Ah, doğru ya, sana söyleme şansı olmamıştı." Derin bir nefes aldı Kontes. "Leydi Hedon, Camilla'nın annesi."

Pierce yıldırım çarpmış gibi annesine baktı. "Annesi."

"Evet. Senin sayende, Manton onu bulmuş." Annesi hafifçe kaşlarını çattı. "Ve şimdi Camilla'yı burada tutmak için zorlanacağım. Kadın Camilla'yı Londra'ya götürüp onu ailesinin bir parçası yapmak istiyor."

Pierce kapıya doğru döndü. "Zor yapar!"

Annesi Pierce'ı kolundan yakaladı. "Camilla için, bunu mahvetme. İlk kez kendi yolunda gitmek için bir şansı var. Leydi Hedon başka çocuğu olmayan dul bir kadın ve çok parası var. Her şeyini kızına bırakmak istediğini söylüyor. Camilla yanında oğluyla bir leydi olarak yaşayabilecek."

"Benim metresim olarak yaşayacağı utanç ve aşağılanma dolu bir hayat yerine demek istiyorsun, herhalde."

Annesi kızardı. "Kesinlikle. Camilla daha iyisini hak ediyor."

"Biliyorum," dedi gergin bir biçimde Pierce. Camilla, Pierce'ın sunduğundan çok daha iyisini hak ediyordu. Camilla görünüşe göre Leydi Hedon'ın ona önermeye istekli olduğu şeyi, özgürlüğü hak ediyordu. Hayatını kendi seçtiği gibi yaşama hakkını... Camilla'nın buna sahip olmasına izin vermeliydi.

Ve verecekti de, gerçekten Camilla'nın istediği buysa. Fakat Tanrı'ya Camilla'nın istediğinin bu olmaması için dua ediyordu. "Benim önerimin yanlışlığını fark ettiğimi görmekten mutlu olacaksındır. Camilla'ya evlilik teklif etmeye gelmiştim."

Bunun annesini mutluluktan havaya uçuracağını zannetmişti ama sadece endişeli bir kaş çatmayla baktı. "Neden?"

Pierce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Onunla evlenmek istediğim için elbette."

"Evet, ama neden onunla evlenmek istiyorsun? Bunun sebebi onu başka şekilde yatağa atamayacak olmansa..."

"Hayır!" Pierce duraksadı, sonra daha kendinden emin bir şekilde devam etti. "Hayır, sebebi bu değil."

Pierce o anda fark etti, evlenmek istemesinin sebebi gerçekten bu değildi. Camilla'yı yatağında istiyordu elbette; bunu hep istemişti ama başka şeyler de vardı. 'Yetişkin bir çocuk' gibi davrandığında bile Camilla'nın onun şakalarına gülmesini seviyordu ve ne dediğini umursadığını gösteren bir ilgiyle onu dinlemesini seviyordu.

Fakat asıl sebep Camilla'nın güzel dostluğundan da fazlasıydı. Pierce hayatında ilk kez, biriyle birlikte olmak için hayatının kontrolünün birazından vazgeçmeye gönüllüydü. Camilla'yla olmak için... Çünkü tamamen güvenebileceğini bildiği bir kadına hayatının hâkimyetinde söz sahibi olma izni vermeyi umursamıyordu. Hayatının, ruhunun, kalbinin hâkimiyeti...

"Evlenmek istiyorum çünkü ona âşığım," dedi Pierce annesine.

"Pekâlâ o halde," dedi Kontes yüzünde ışıl ışıl bir gülümsemeyle. "Bu tamamen farklı bir mesele o zaman, öyle değil mi?"

Pierce da öyle olmasını umuyordu.

26

Noel ağacı çocuk odasında yerleştirildiği köşede parıldıyordu. Mumların yakılmasıyla beraber, Leydi Devonmont'ın eski cam süsleri Camilla'ya bir zamanlar Londra'da bir dükkânda gördüğü mücevherlerle süslenmiş müzik kutusunu hatırlatarak, her bir dalın üzerinden ışıldıyordu. Leydi Hedon, Jasper'a nasıl fiyonk yapılacağını gösterirken Camilla onları izledi. Bu onun her zaman istediği şeydi: Bir aile. Ve şimdi ona sahipti. Fakat yine de bir şeyler eksikti. Vikontes —inanılmaz ama annesi— Camilla'yı onlara bakarken gördü ve gülümsedi. "Hâlâ bir torunum olduğuna inanamıyorum."

"Ben de hâlâ bir annem olduğuna inanamıyorum," dedi Camilla boğuk bir sesle.

Camilla daha fazla bir bağ hissetmeyi umuyordu, onu doğuran kişiye karşı daha anlık, ta derinlerde hissedilen bir yakınlık... Fakat, Leydi Hedon hâlâ ona yabancı gibi ge-

liyordu. Leydi Devonmont'ın hissettirdiğinden çok daha yabancı...

Jasper fiyongu yapıp Maisie'ye göstermek için koştuğunda Leydi Hedon alçak sesle "Senden hiç vazgeçmek istemediğimi bilmelisin," dedi.

"Evet. Bunu dün gece söylemiştin."

Leydi Hedon ona kederli bir ifadeyle baktı. "Fakat bana inanmıyorsun."

"Aksine. Yetimhanede çalışmış biri olarak, bir kadının evlilik sınırları dışında bir çocuk sahibi olmasının ona dünyayı nasıl dar edeceğini gördüm."

"O kadar gençtim ki, sadece on altı yaşındaydım," dedi Leydi Hedon, hüzünlü bir şekilde Jasper'ı izleyerek. "Ailem bana hiç seçenek bırakmadı. Ya senden vazgeçecektim ya da evden atılacaktım." Ellerini kucağında birleştirmiş sıkıyordu. "Bir kontun kızı olarak epeyce korunaklı bir dünyada yetişmiş biri olarak, kendime ve bir bebeğe nasıl bakabileceğimi de bilmiyordum."

"Anlıyorum," dedi Camilla, aslında bunu gerçekten yeni yeni idrak ediyorken. Leydi Devonmont'ın korkunç hikâyesini duyduktan sonra başka kadınların hayatları hakkındaki kararlarını, oturduğu yerden yargılamaya hakkı olmadığını hissediyordu.

Annesine sormak için can attığı tek bir soru vardı. Dün gece tanışmalarından bu yana geçen zaman süresince bu konuyu açmayı istemişti ama hassas bir konu olduğu için ve Leydi Hedon bununla ilgili henüz bir şey demediği için konuşamamıştı. "Sormamın mahzuru yoksa," dedi Camilla aniden, "babam kim acaba?"

Leydi Hedon kızardı. "Sana söylemeye utanıyorum.

Bunu söylediğim zaman benim ne kadar fazla tutkularımın esiri olduğumu anlayacaksın." Leydi Hedon tereddüt etti, sonra konuşmaya başladı. "Babamın uşaklarından biriydi." Keder bütün yüzünü kaplamıştı. "Ve ortadan kaybolmak için babamdan mutlulukla oldukça iyi miktarda bir parayı alıp gitti."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Camilla.

"Üzgün olan benim. Keşke sana bu konuyla ilgili daha iyi haberler verebilseydim ama şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorum. Babam ona gitmesi için ödemeyi yaptıktan sonra kendisini bir daha hiç görmedim."

Camilla annesinin eline uzanıp sıktı. "Sorun değil. Bir tek anne bile iki gün öncesine kadar benim için hayal olan bir şeydi."

Camilla elini geri çekiyordu ki, Leydi Hedon yakalayıp kendine çekti. "Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Rahmetli kocam ve ben çocuk sahibi olmaya çalıştık ama başaramadık. O zaman seni aramayı teklif etme imkânım olsaydı dahi böylelikle kocamın asla fark etmediği bir şeyi kabul etmek zorunda kalacaktım, onunla evlendiğimizde bakire olmadığım gerçeğini."

Tanrı'ya şükür ki bunu itiraf etmemişti, yoksa o da Leydi Devonmont'un kocası gibi zalimin biri çıkabilirdi.

"Her halükârda, kocam... Kocam kabullenebilecek biri değildi benim... " Leydi Hedon iç çekti. "Kocam aşırı derecede namuslu biriydi. Beni yanlış anlama, iyi bir adamdı ve onu sevdim ama ben bu gerçeği ona söyleyemedim. Evliliğimi riske atamadım."

Camilla, Leydi Devonmont'ın hikâyesini duyduktan sonra bunu çok iyi anlayabiliyordu. Pierce'ın izlemesi ge-

reken böylesine çarpık bir yolu varken, hiçbir zaman mutluluğu bulamamasına şaşmalı mıydı?

Pierce. Camilla içini çekti. Eksik olan oydu.

Camilla onu hayal etmiş gibi çocuk odasının kapısı açıldı ve Pierce'ın acı verici bir şekilde Pierce'ın aşina sesi duyuldu. "İşte buradasın, evlat. Ben de nereye gittiğini merak ediyordum."

"Lord Devonmont!" diye bağırdı Jasper ve Pierce'a doğru koştu. "Bak, anne, Noel için kim gelmiş!"

Camilla, onu selamlamak için kalkarken kalbinin ışıltısının gözlerine yansımaması için uğraşarak "Görüyorum," diyebildi.

Pierce'ın yüzü gölgeliydi ve ona bakarken bakışlarında bir belirsizlik vardı. Camilla bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu ama yanında duran Leydi Devonmont'un sevinçle ışıldayan yüzü, biraz içini rahatlamıştı. Annesiyle çoktan konuşmuş muydu yoksa? Kontes ona her şeyi anlatmış mıydı?

Pierce Jasper'ı kaldırıp kollarının arasına aldı ama gözlerini Camilla'dan bir an bile ayırmamıştı. "Mutlu Noeller, Bayan Stuart."

"Mutlu Noeller, lordum." Camilla daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi. Sözlerinin duygularını ilan edeceğinden korkuyordu.

"Sanırım misafirlerimiz var," dedi Pierce.

Camilla o an gerekli tanıştırmaları yapamayı unutacak kadar şaşkınlık içinde olduğunu fark etti. Onları takdim ederken annesinin gözlerinin kendisinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Şüphesiz annesi o ve Lord Hazretleri ile aralarındaki havanın neden bu kadar gerilim yüklü olduğunu merak ediyordu.

"Size teşekkür etmek isterim, efendim," dedi Leydi Hedon, elini Camilla'nın koluna koyarak. "Eğer Bay Manton'ı St. Joseph'e yollamamış olsaydınız asla kızımı bulamazdım."

"Rica ederim," dedi Pierce, kesinlikle gergin bir ses tonuyla.

"Bir sürü Noel hediyem oldu, lordum!" dedi Jasper, her zamanki gibi ilgi odağı olmak isteyerek.

"Öyle mi gerçekten de?"

"Ah, evet! Hanımefendileri bana yepyeni bir kurşun asker takımı kutusu verdi, hatta onların bir kalesi bile var! Annem de bana kendi yaptığı bir çorabı şömineye asmam için verdi. İçi fındık, portakal ve şekerleme dolu. Ah, annem bana tahta bir at da hediye etti. Ve Maisie de bana Noel için bir şapka aldı ve bu tıpkı şiirdeki gibi. Onu uyuduğum zaman takmam gerekiyor ki..."

"Ben de sana bir Noel hediyesi aldım, evlat," dedi Pierce.

"Ah hayır, lordum, lütfen," diye itiraz etti Camilla. "Ona zaten bir midilli aldınız. Ve gerçekten de bunu yapmamalıydınız."

"Saçma. Ayrıca bu sadece ufak bir hediye." Pierce oğlanı yere indirerek birkaç tane hediye paketine sarılı kutu taşıyan uşağa yaklaşmasını işaret etti. Pierce içlerinden birini çekti ve onu gösterişli bir şekilde Jasper'a uzattı.

"Al bakalım."

Jasper annesine baktı. "Açabilir miyim, anne?"

"Elbette," dedi Camilla.

Jasper kâğıdı yırtarak, çerçeveli bir resme benzeyen şeyi çıkardı. Dikkatle elindekine baktı ve gülümsemeye başla-

dı. "Bu o şiir, anne!" diye bağırdı Camilla'ya doğru koşarak. "Bak, bu Noel Baba hakkındaki şiir!"

Gerçekten de oydu. Pierce şiiri parşömen kâğıdına yazdırıp çerçeveletmişti.

"Şimdi, canın ne zaman okumak isterse elinde korunaklı bir şekilde durmuş olacak," dedi Pierce oğlana.

Camilla'nın kalbi küt küt çarpıyordu. "Bu çok hoş bir hediye," dedi boğuk bir sesle. "Ne diyorduk, Jasper?"

"Teşekkür ederim, lordum!" dedi Jasper. "Çok teşekkür ederim!" Sonra başını önüne eğdi. "Benim size verecek bir hediyem yok." Kızak olarak kullandığı teneke bir kutunun önüne dizilmiş kurşun askerlerine baktı. "Tabii eğer eski askerlerimi istemezseniz."

Pierce, Jasper'ın saçlarını okşamak için yanına gitti. "Bunlar sende kalsın. Ama senin de bana verebileceğin bir hediye var." Bakışlarını, Camilla'ya çevirdi. "Eğer mahzuru yoksa kısa bir süre için anneni çalmak istiyorum. Çok uzun sürmeyecek. Olur mu?"

Jasper başını salladı. "Ben burada Maisie, hanımefendileri ve büyükannemle kalırım. Biliyor musunuz, artık bir büyükannem var!"

"Duydum," dedi Pierce gergin bir şekilde.

"Daha önce hiç büyükannem olmamıştı." Kenneth'in anne ve babası Jasper doğmadan uzun süre önce ölmüşlerdi. Oğlan Leydi Hedon'a gülümsedi. "O çok iyi biri."

Leydi Hedon güldü. "Ve sen de oğlum, oldukça büyüleyici bir ufaklıksın. On beş yıl içerisinde Londra'daki her bir kalbi kırıyor olacaksın. Şimdi annen Lord Hazretleri'yle konuşurken, buraya gel ve büyükannenle oturup bana yeni şiirini göster."

Pierce kapıyı açtı ve Camilla onunla birlikte dışarıya çıktı. Kalbi göğüskafesine öyle büyük bir şiddetle çarpıyordu ki Camilla bütün dünyanın bunu duyduğundan emindi.

Pierce onu büyük bir kutunun durduğu koridora çıkardı. "Sana da bir hediye getirdim."

Camilla ağlamak istiyordu. "Pierce, bana ve Jasper'a istediğin kadar hediye verebilirsin ama bunlar fikrimi değiştirmeyecek..."

"Biliyorum. Yapmaya çalıştığım şey bu değil." Pierce kutuyu işaret etti. "Sadece şunu bir aç."

Camilla boğazında bir yumruyla kutuyu açtı, sonra da içindeki şaşkınlık verici şeye bakakaldı. Arkasında tutma yerleriyle minyatür bir kızaktı bu, bir oyuncak bebek için ya da bir...

Camilla'nın bakışları Pierce'ınkilerle birleşti.

"Bu sahip olacağımızı umduğum çocuklarımız için. Montcliff'te. Eğer eşim olmayı kabul edersen tabii."

Camilla orada durmuş ağzı açık, kulaklarına inanamayan bir şekilde ona bakarken Pierce devam etti. "Bana bir keresinde, sana kendini uçabiliyormuş gibi hissettirdiğimi söylemiştin. Şey, ben de bizim belki de kocaman bir aileye doğru uçabileceğimizi umuyorum. Sen, Jasper, bizim çocuklarımız..."

"Annen?"

"Evet, o da," dedi Pierce gözleri dolarak. "Annem her şeyi anlattı. Zaten birçoğunu öğrenmiştim ama bunları ondan duyduğumda, haklı olduğunu fark ettim, pek çok şeyde, ama özellikle bir şeyde. Evlenmeyerek onu cezalandırmaya çalışıyordum. Ama aslında bu kararım kendimi

cezalandırmamla sonlanıyordu, hiç sahip olmadığım aileden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyordum. Çünkü bir aile kurmaya çalışırsam başarısız olacağımdan emindim ve bu acıya bir kez daha katlanamayacağımı biliyordum."

Camilla şimdi sessizce ağlıyordu.

"Annemin benim için ne kadar çok şeyi riske attığını anlamam sevginin her zaman risk içerdiğini görmeme sebep oldu. Annem sevgi için çok şeyi riske atmıştı... Gilchrist'e olan sevgisi, bana olan sevgisi, benim henüz sahip olmadığım çocuklarıma olan sevgisi için. O yüzden de, bu fedakârlığa saygı göstermek için en azından kendi kalbimi riske atmam gerektiğini düşündüm."

Pierce gülümsedi ve Camilla'nın yüzündeki yaşları eliyle sildi. "Sadece tek bir sorun var," dedi, Pierce'ın sesi duygu yüklüydü. "Ben çoktan kalbimi kaybettim. Sanırım yatak odamda ilk belirdiğin anda, anneme hak ettiğini vermem konusunda benden istekte bulunup 'bu tür işlerde oldukça iyi olduğunuz söyleniyor' diyerek kendini yatağıma atmaya hazır olduğuna dair oyun oynadığın anda kalbimi kaybetmiştim."

"Gerçekten de öylesin," diyebildi Camilla gözyaşlarının arasından ona sataşarak.

"Görüyor musun?" dedi Pierce. "İşte seni bu yüzden seviyorum, Camilla. Ben eşek herifin teki gibi davrandığımda bile benimle dalga geçebilen tek kadın sensin. Ve bir şekilde bunu yaparak artık bir eşek herif gibi davranmak istememi sağlıyorsun."

Camilla, Pierce'ın çenesini elinin içine alarak "Eşek herifin teki falan değilsin," dedi.

"Ah, bazen öyleyim. Ve şimdi başka seçeneklerin oldu-

ğunu da biliyorum, seni vârisi yapmak isteyen bir annen var ve sen hayatında ilk kez bir kuş kadar hürsün. Sana ne kadar inanılmaz bir armağan sunduğunun farkındayım. Ama benimle evlenirsen, sana söz veriyorum hayatının geri kalanı boyunca sana uçmak için mümkün her fırsatı sunacağım."

"Ben uçmak istemiyorum, aşkım," diye fısıldadı Camilla, her an kalbinin infilak edeceğinden emin olarak. "Birlikte uçana kadar olmaz."

Pierce'ın yüzünde öyle ihtiyatsız ve ani bir gülümseme belirdi ki, Camilla'nın içinden onu sürükleyip yatak odasına götürmek ve yatağa atmak geldi. Fakat Pierce'ın onu dünya üzerindeki tek kadınmışçasına kollarının arasına alması ve öpmesine müsaade etmekle yetindi. Onun kalbini mucizevi bir biçimde çalan bir kadın.

Camilla'nın kalbi deli gibi çarparken Pierce onun elini alıp kolunun üzerine koydu. "Şimdi gidip Jasper'a bir baba ve yeni bir büyükanne daha edindiğini söyleyelim."

Camilla başını kaldırıp mutlu bir gülümsemeyle ona baktı. "Bu onun gerçekten dilini yutmasına neden olabilir."

Pierce ona şüpheyle baktı. "Geyiklerin uçacağına inanmayı tercih ederim." Sonra Pierce'ın bakışları Camilla'nın onun kalbini, gerçek hislerini parlayan gözlerinde görebileceği kadar yumuşadı. "Fakat bugünden sonra gerçekten de buna inanabilirim. Çünkü eğer ben âşık olabiliyorsam tatlım, her şey olabilir."

Sonsöz

Bir yıl bir gün sonra, Pierce Montcliff Malikânesi'nin çocuk odasında, gece kıyafetini giymiş Jasper'ı da kucağına alarak büyük sandalyeye oturdu. Eşi de onların karşısına oturmuş, iki aylık kızları Gillian'ı emziriyordu. O sırada mükemmel bir dadı olduğunu kanıtlamış olan Maisie de ortalığı topluyordu.

Arkalarında, çocuk odasındaki ağaç, şöminenin alevinde ışıl ışıl parlıyordu. Bu yıl Montcliff'teki üç ağaçtan biriydi bu. Daha büyük olan bir tanesi salondaydı ve diğeri de annesinin evindeydi.

Montcliff Malikânesi'nin ona bu kadar tatlı gelmesi inanılır gibi değildi. Fakat Pierce'ın soğuk ve ıssız olanın ev olmadığını fark etmesi çok uzun sürmemişti. Asıl sorun içindeki insanlardı.

Çocuk odası bunun en güzel örneğiydi. Babası orayı Pierce'ın ayağını kaydırıp onun yerini alacak bir vâris için

yaptırmıştı. O ahmak odayı ciddi tablolar, uzun bir masa ve herhangi bir çocuğu kıvrandıracak sevimsiz sandalyelerle doldurmuştu.

Camilla bunların hepsini atmıştı. Şimdi duvarda midillilerini süren neşeli oğlanların ve bir korunun içinde zıplayan çocukların resimleri asılıydı. Sandalyeler daha küçüktü ve parlak renkli yastıklarla süslenmişti. Masa da küçüklerin yazı yazmalarını kolaylaştıracak kadar alçaktı.

Pierce güldü. Babası muhtemelen burasının Jasper — bir papaz ve terk edilmiş bir çocuğun oğlu— ve küçümsediği oğlu ile terk edilmiş bir kadının kızı olan küçük Gillian gibilerle dolduğunu görse mezarında ters dönerdi. Pierce ne zaman Camilla'yla çocuklarının, babasının kutsal imparatorluğunun mahremiyetini bozarak, bu topraklarda neşe içerisinde koşuşturduğunu görse kendini beğenmiş bir tatmin duygusu kaplıyordu içini.

Belki de annesi haklıydı. Bütün o acı dolu yıllara değerdi çünkü böylece en sonunda o yaşlı piçi yenebilmişlerdi.

Pierce "Sanırım şiiri bir daha okumamı istiyorsun," dedi Jasper'a. Bu "Noel Baba'nın Ziyareti" adlı şiirdi.

"Ah hayır, bu gece değil, baba," diyerek onu şaşırttı Jasper. "Bu gece Noel'den sonraki gece, o yüzden de bunun için yeni bir şiir yazdım."

Pierce gözlerini kırpıştırdı. "Sen ne? Bunu ne zaman yaptın?"

"Bu öğleden sonra, büyükanne Devonmont buradayken. O bana yardım etti." Katlanmış kâğıdı açarken, sordu, "On ikinci gece* için büyükannenin evine gidecek miyiz?"

*Noelden sonraki on ikinci gece, Hz İsa'nın topluluğa ilk açıklamasını yaptığı gündür. –ç.n.

"Sanırım eğer gitmezsek büyükannen buraya gelip kulaklarımızı çekecektir."

Camilla homurdandı. "Sanki o şimdiye kadar herhangi birinin kulaklarını çekmiş gibi."

"Ben küçük bir çocukken beni köşede oturtmak için bunu yapardı," dedi Pierce. Tuhaf, geçtiğimiz yıl içinde çocukluk hatıraları nasıl dad aha az ıstırap verir ve daha fazla değerli bir hale gelmişti.

Camilla göz kırparak "Muhtemelen hak etmişsindir," dedi.

"Ben mi? Ben örnek bir çocuktum."

"Benim gibi," dedi Jasper.

"Kesinlikle," diye katıldı Pierce, Camilla gözlerini devirirken.

Camilla onun Jasper'ı şımarttığını öne sürüyordu ve belki de bu doğruydu. Fakat Pierce kesinlikle oğlanı annesi kadar şımartmıyordu. Hatta gelecek ay Londra'da ziyarete gidecekleri Leydi Hedon kadar.

"Pekâlâ," dedi Jasper, elindeki kâğıdı düzeltirken. "İşte şiirim. 'Noelden sonraki geceydi ve malikânenin hiçbir yerinde/ bir tane olsun yaratık kımıldamıyordu, hatta bir büyükanne bile'"

"Büyükannen senin ona 'yaratık' demene aldırış etmedi mi?" diyerek onun sözünü yarıda kesti Pierce.

"Büyükannem şiirde olmak istedi. Ben de oraya bir fare koymak istemedim, annemi korkutuyorlar."

"Ah, doğru. Devam et."

"'Bebek beşiğine kıvrılmış yatıyordu/ şekerlemelerin hayalleri onun önlüğünün üzerinde dans ederlerken.' "

Camilla'nın dudakları kıvrıldı ve Pierce kendini gülmekten alkoymak için dilini ısırmak zorunda kaldı.

" 'Ve annem örtüsünün ve babam da başlığının içinde...' "

"Ben yatarken başlık takmam," dedi Pierce.

"Şiirde takıyorsun," dedi Jasper bu her şeyi açıklıyormuş gibi. " 'Uzun bir kış uykusuna daha yeni yatmıştı/ dışarıdaki çimenlikten öyle bir gürültü yükseldiğinde/ bütün oğlanları uyandıran.'"

Pierce kaşlarını kaldırdı. "Senin bir kız kardeşin var."

Jasper ona kurnaz bir ifadeyle güldü. "Ve şimdi de bir erkek kardeş istiyorum."

Camilla öksürmeye başladı.

Pierce da Camilla'ya bakıp sırıttı. "Sanırım bu halledilebilir."

"Halledersin, öyle mi?" dedi Camilla mahcup bir şekilde, uyuyakalmış olan bebeği beşiğine yatırmak için ayağa kalkarken.

Jasper onları umursamadan şiirini okumaya devam etti. "'Meraklı gözlerim açıldığında...' "

"Bekle bir saniye," dedi Pierce, sesini bebeği uyandırmamak için alçaltarak. "Atladın."

"Biliyorum. O 'yeni yağmış karın böğründeki ay' kısmına bir şey bulamadım. O çok aptalca." Jasper derin bir nefes aldı. "Meraklı gözlerim açıldığında/ görmek için kocaman bir kızağı ve dev rengeyiklerini.'"

"Neden rengeyikleri o kadar büyük?" diye sordu Pierce meraklı bir şekilde.

"Böylece onlar da bizim geyiklerimiz gibi olacaklar." Başını kaldırıp Pierce'a baktı. "Biliyorsun, ağıldakiler gibi. Ayrıca eğer Noel Baba hediye taşıyorsa çok fazla yere ihtiyacı olur. Küçük bir kızakta yeterince yer olmaz."

"Mükemmel bir nokta," dedi Pierce.

Jasper kâğıdı katladı. "Hepsi bu."

"Geri kalanı ne oldu?" diye sordu Camilla Pierce'ın sandalyesine doğru yaklaşırken fısıltıyla.

"Anne, o şiir gerçekten çok uzun. Bu kadarını bile yazmam bütün öğleden sonramı aldı." Jasper iyice Pierce'a sokuldu. "Tamam, şimdi bana gerçek şiiri okuyabilirsin."

"Ah, hayır evlat," dedi Camilla Jasper'ı kaldırıp konuşmasını engelleyerek. "Daha fazla oyalanmak yok. Yatma zamanı."

Jasper annesinin omzunun üzerinden Pierce'a yalvaran bir yüz ifadeyle baktı ve Pierce da acıklı bir gülümsemeyle ellerini kaldırıp ona baktı. Yatma zamanı geldiğinde Camilla'ya itiraz etmemesi gerektiğini iyi biliyordu.

Ayrıca çocuklar yatmaya gittiklerinde...

Kısa bir süre sonra, salonda oturup ağaca bakarlarken Camilla, Pierce'ın kucağındaydı. Bu kurdele ve fiyonklarla süslü, kandillerin yandığı ağaçtı. Üzerinde ayrıca Londra'daki mağazalardan alınmış yeni süsler asılıydı. Camilla hiçbir şeye çuvallar dolusu para dökmeyen biriydi ama Noel ağaçlarını neredeyse Pierce'ın annesi kadar seviyordu.

Pierce çenesini Camilla'nın başına dayadı. "Fowler bana bugün anneme evlenme teklifi edeceğini söyledi. Sanırım ona ailemize katılmasından memnun olacağımı söylediğimde oldukça şaşırdı."

"Fowler kesinlikle bunun için çok uzun zamandır bekliyor."

"Fowler'ı bilirsin. Annemi yürüyüşe çıkarmayı teklif etmek için cesaretini toplaması evliliğimizden altı ay son-

rasını buldu. At binmeye gitmeyi de bundan iki ay sonra teklif edebildi. Onu geçen sonbahar hasat festivalinde anneme eşlik etmesi için teşvik etmeseydim, muhtemelen hâlâ annemle her gün at binip ona akşam yemeklerinden uzun, hülyalı bakışlar atmaya devam ediyor olacaktı. Bu adam bir salyangoz hızında kur yapıyor."

"Herkes senin deli hızında kur yapamaz tabii," diye dalga geçti Camilla. "Gerçi buna kur yapma adını verme konusunda pek emin değilim. Daha çok benim eteklerimin altına ulaşmak için yapılan apaçık girişimlerdi."

"İşe yaradı ama, öyle değil mi?" dedi Pierce sırıtarak.

"Evet." Camilla onun yüzüne bakabilmek için kucağında kıpırdandı. "Seni ıslah etmek için yaptığım apaçık girişimler gibi."

"Sen beni ıslah etmedin," dedi Pierce cesur bir şekilde. "Ben kendimi ıslah ettim."

"Ah, sen yaptın, öyle mi?" diye sordu Camilla kollarını onun boynuna sararken. "Benim hiç alakam olmadı yani?"

"Hemen hemen hiç. Sana her baktığımda, düşüncelerim kesinlikle ıslah olmaktan uzaklaşıyordu." Pierce'ın bakışları onun dudaklarına kaydı. "Hâlâ da öyle."

"Öyle mi, gerçekten?" Camilla'nın gözleri parladı. "Göster o halde."

Pierce dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdi. "Noel'den sonraki geceydi ve bütün o mekânın içinde/ tek hareket eden lord ve onun eşiydi."

"Bu berbat bir kafiye."

"Hişş, daha bitirmedim." Pierce, Camilla onun kollarının arasındayken doğruldu ve kapıya yöneldi. "Onlar yataklarına kıvrılmak için çıkıp gitmişlerdi/ kafalarında sevişme hayalleri dans ederken."

Camilla ona kuşkuyla baktı. "Bu şiirin edepsiz bir hali mi?"

"Hayır." Pierce, ona artık hayatından daha kıymetli gelen kadının yüzüne baktı. Yaşamını zenginleştirip dolduran ve kesinlikle her geçen gün onu daha ilginç hale getiren kadına... "Bu eşine âşık olan bir adamın şarkısı."

Camilla yüzü aynı aşkla parlayarak ona gülümsedi. "O halde devam edin, bayım."

"Ve anne, neredeyse çıplak ve ben de çıplağım..."

"Pierce!" diye bağırdı Camilla, yarı gülüp yarı azarlayarak.

Pierce, Camilla'yı merdivenlerden yukarıya taşırken "Ah, pekâlâ," dedi. "Sanırım, bu şarkının edepsiz hali."

Teşekkür

İlk başta, eleştiri partnerlerim, Rexanne Becnel ve Deb Marlowe'a parmağımla gösteremesem dahi her zaman neyin yanlış olduğunu bildikleri için teşekkür ederim. Ve Deb'e, hikâyenin olay örgüsü içerisinde kendimi açmaza soktuğumda bile gizli geçidi bulduğu için teşekkür ederim!

Becky Timblin ve Kim Ham'e beni çılgınlığın sınırında olduğum aylar ve aylar boyunca makul bir halde tuttukları teşekkürler.

Bu kitap, beni her zaman konforlu alanımdan çıkmaya zorlamak için cesaretlendiren temsilcim Pamela Ahearn olmadan tasavvur bile edilemezdi.

Ve bitirmek için bir aya daha ihtiyacım olduğunu söylediğimde gözünü bile kırpmayan muhteşem editörüm olmadan herhangi bir şeyi başaramazdım. Teşekkürler, Micki, bazen karakterlerin yerine oturması için zamana ihtiyaçları olduğuna dair anlayış gösterdiğin için.

Ve bilhassa, sabırlı nezaketiyle bütün bu kaosa dayandığı için Rene'ye teşekkürler. Sen bir harikasın!

Sabrina Jeffries'in bir misyonerin kızı olarak sürdü yaşam ona yeterince heyecan vermediği için, bu eksikliği okuduğu aşk romanlarıyla gidermeye çalıştı. Sonunda kendisi de aşk romanları yazmaya başladı. Güçlü ve güzel kadınlarla seksi ve tehlikeli erkekleri anlattığı romanları dünyada pek çok dile çevrildi ve çok satanlar listesinde uzun süre kalmayı başardı. Jeffries eşi ve oğluyla Carolina'da yaşıyor ve renkli hayatı ona romanları konusunda ilham veriyor.